

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a Falls Creek novel

WHAT SAVES US

MAGGIE GATES

BİZİ NE KURTARIR

KÜÇÜK BİR KASABADA BEKAR BİR ANNENİN ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

MAGGIE GATES

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Maggie C. Gates. Tüm Hakları Saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez veya dağıtılamaz.

fotokopi, kayıt, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya kuruluşların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri ile ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmemektedir.

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir. ISBN:

9798852526823

Editörlük ve Kapak Tasarımı C.L. Book Services, Jordan Loft

OceanofPDF.com

What Saves Us'in dijital versiyonu yalnızca Amazon'da ve Kindle Unlimited programında mevcuttur.

Bu kitabı yetkisiz yollardan edindiyseniz, bir kopyasını satın almak için lütfen [buraya](#) tıklayın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Telif hakkı ihlali FBI tarafından soruşturulur ve hapis ve/veya para cezası ile cezalandırılır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Benim için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları Önsöz

1. Shane
2. Beth
3. Shane
4. Shane
5. Beth
6. Shane
7. Beth
8. Shane
9. Beth
10. Beth
11. Shane
12. Beth
13. Shane
14. Beth
15. Beth
16. Shane
17. Beth
18. Beth
19. Shane
20. Beth
21. Beth
22. Shane
23. Beth
24. Beth
25. Shane
26. Beth
27. Shane
28. Beth
29. Shane
30. Beth
31. Shane
32. Beth
33. Shane
34. Beth
35. Shane
36. Beth
37. Shane

38. Beth

Sonsöz

Bonus Epilog

SIRADA NE VAR?

Yazarın Okuyucuya Notu Teşekkür

Ayrıca yazan: MAGGIE

GATES Yazar Hakkında

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇERİK UYARILARI

Bizi Kurtaran Şey, doğum sonrası depresyon, TSSB, kendine zarar verme, başkalarına zarar verme, intihar düşüncesi ve fikri ve alkol bağımlılığı konularını yoğun bir şekilde ele alıyor.

Bizi Kurtaran Şey'de bu temaları açıkça betimleyen birçok sahne var. Lütfen bunun hafife alarak yazdığım bir konu olmadığını bilin, ancak bunun anlatılması gereken önemli bir hikaye olduğuna inanıyorum. Bu karakterler insan, kusurlu ve acı verici derecede gerçek mücadelelere sahipler.

Bu kitaptaki temaların açık doğası nedeniyle, *Bizi Kurtaran Şey* bazı okuyucular için uygun olmayabilir. Akıl sağlığınız bu kitabı okumaktan daha önemlidir.

Annelik her insan için benzersiz bir deneyimdir. Hiçbir yolculuk aynı değildir. Olumlu bir deneyim olumsuz bir deneyimi geçersiz kılmaz ya da tam tersi. Bu kitapta, emzirme gibi tartışmalı konular ele alınmaktadır. Lütfen çocuğunuzu/çocuklarınızı nasıl beslemeyi seçerseniz seçin, bunun en iyi seçim olduğunu bilin.

Okumadan önce bu kitaptaki içerikle ilgili sorularınız varsa, lütfen yazar ve/veya yayın ekibiyle iletişime geçin.

Bu hikayeyi okuyacak durumda değilseniz, lütfen kitabı kapatmadan önce aşağıdaki mesajı okuyun:

Yalnız değilsiniz. Değerlisiniz. Sevmeye layıksınız. Hayatın en karanlık anlarında bile bulunabilecek bir umut vardır. Küllerinizden doğmanın güzelliği ve gücü vardır. Kırılmadınız. Yanınızda insanlar var.

Ve annelere,

Beth'in yeni annelik yolculuğu ve doğum sonrası depresyonla mücadelesi benim için çok kişisel. Lütfen yardım istemenin sizi yetersiz yapmadığını bilin. Ben sizi görüyorum. Bebekleriniz için kendinizi feda ettiğinizi görüyorum. Onların sizin en iyi halinize ihtiyaçları var, bu yüzden lütfen kendinize iyi bakın. Bu bencillik değil. Önceliğiniz sizsiniz.

Sevgiler,
Maggie Gates

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

BETH

ARALIK

T *pembe çizgiler.*

Kusmuk kokusu nemli banyo havasına sinmişti. Ben tuvalete tutunurken duştan buhar yükseliyordu. Porselen serindi terli avuçlarıma. Duş başlığından gelen spreysel kulaklarımdaki çınlamayla uyum sağladı. Karnım guruldadı ve zaten bildiğim şeyi doğrulayarak tekrar sancı çektim.

Hamile.

Testin çılgın atan bir pozitiflikle sonuçlanması üç dakika bile sürmemiştir.

Bu, emin olmak için kutudaki diğer ikisini de almamı engellemedi.

Yanlış pozitifler olur, değil mi? Adet dönemimin gecikmesi ve durmak bilmeyen mide bulantısı eşlik etse de umudumu korudum.

İnledim ve küvetle tuvalet arasındaki boşluğa çöktüm. Başım yankılanan bir pus içinde dönüyordu. Su soğumadan saç kremini saçlarımdan arındırmam gerekiyordu ama ayakta duracak gücüm yoktu. Kaymak ve kafamı güvenlik çubuğuna çarpıp kırmak istemiyorsam tabii.

Falls Creek küçük bir kasabaydı. İsteyeceğim son şey 911'i aramak ve doğum günü kıyafetimle hastaneye götürülmek, ilk müdahale ekibinin yarısının çıplak halimi tam olarak bilmesiydi.

Başımı yana eğdim ve kalbimin hızının kesilmesini umarak banyo duvarına yasladım.

Bu şişkinliği açıklıyor.

Sömestr sonu olduğu için sadece stres yediğimi sanıyordum.

Öğretmenlik ve doktoram üzerinde çalışmak canıma okuyordu. Tüm bu çılgınlıkların arasında Bradley ve ben her zaman birbirimizi görmek için biraz zaman çalmayı başarmıştık.

Oh Tanrım-

İçimden bir endişe kükremesi geçti.

Beni hamile bıraktığını ona nasıl söyleyecektim? O kadar ciddi bile değildik.

Bradley Childers ile üniversitede onun asistanı olduğumda hemen kaynaşmıştık.

Ne kadar klişe.

Flörtöz bakışlar ofisinde uzun süren sohbetlere dönüştü. Bunlar, öğretim yöntemlerini ve ders yükünü tartışma kisvesi altında akşam yemeklerine dönüştü.

Ve sonra seks.

Çok fazla seks.

İlk seferinde ofisindeydi. *Ne kadar klişe.*

İkimiz de özür dileyerek, işleri tamamen profesyonel tutacağımıza söz vererek buluşmayı bitirdik.

Bu sadece otuz altı saat sürdü.

İkimiz de fakültede dedikoduların yayılmasını istemiyorduk. Ben tam zamanlı bir pozisyon için yarışıyor ve üçüncü derecemi kazanmak için zorlu bir yolculuğa başlıyordum, Bradley ise kadrolu olmak üzereydi.

Bu yüzden sır olarak sakladık.

Belki de beni ona bağlayan şey tüm bunların heyecanıdır.

Ona aşık değildim. Elbette şehvet duyuyordum. Belki de seçkin ve yaşlı bir adamın bana yutmak istediği bir şeymişim gibi bakması fikrinden biraz büyülenmişim.

Ama bu aşk değildi.

Haberi duyunca midem bulandığında banyonun vinil zeminine düşmüş olan gebelik testine baktım.

İlişkimizi gizli tutmayı amaçlayan gizli randevular, çok yakında kamuya açık olacak bir şey haline geldi.

Her nasılsa, saç kremini yıkamak için suyun altına girmeyi başardım ama almayı planladığım "her şey düşünün" geri kalanını atladım.

Arkadaş olduğum kız grubundan gelen mesaj dizisi patlarken telefonumun ışıklı ekranına baktım.

Bu bildirimlerin arasında Bradley'den gelen bir mesaj belirdi.

PROFESÖR CHILDERS

Vücudunu düşünüyorum. Ona yapmak istediğim her şeyi.
Hafta sonun nasıl geçiyor? Bize bir yer ayarlayacağım.
Raleigh ya da Greensboro nasıl?

Bu bizim için markaydı. Seks ve rahatlama dolu bir hafta sonu için otellere ya da pansiyonlara kaçardık. O benim evime iki kez gelmişti ama ben onunkine hiç gitmemiştim.

Böylesi daha iyiydi. Bölümümüzdeki öğretim üyelerinin çoğu onun evine gitmişti. Tesadüfî bir baskınla yakalanmak istemedik.

Bir yanım devam etmek ve hafta sonu için planlar yapmak istiyordu. Kırk sekiz saat boyunca onunla baş başa kalmak muhtemelen haberi vermenin en iyi yolu olacaktı.

Belki heyecanlanırdı.

Elbette, birlikte geçireceğimiz bir sonraki hafta sonunun ne zaman olacağının ötesinde gelecek hakkında hiç konuşmamıştık. Ama belki de bu kötü bir şey olmak zorunda değildi.

Bu bir sürprizdi, ama tüm sürprizler kötü değildi.

BETH

Meşgul müsün?

PROFESÖR CHILDERS

Dr. Branten ile saat 3'te maçım var.

Tamam, golf sahasında matematik bölüm başkanıyla birlikteyken bebek haberiyle onu şaşırtmak yapılacak bir hareket değildi ama bu aynı zamanda bir telefon görüşmesiyle söyleyebileceğim türden bir haber de değildi.

Daha iyisine karar vermeden, üzerime bir üniversite kazağı, bir çift tayı -çünkü kot pantolon şişkinlikle birlikte *berbat* hissettiriyordu- ve bot giydim.

Ön kapıya doğru giderken, oturma odamdan Noel ağacına uzanan uzatma kabloşuna neredeyse takılıp düşüyordum. Rockefeller Center'dakinden bile daha süslüydü.

Kısa bir an için, etrafa saçılmış bebek oyuncaklarını hayal ettim.
Ağaçta anaokulundan kalma küçük süsler.
Benimkinin yanında bir çorap.
Benimkinin yanında iki çorap daha var.
Parmaklarımı çapraz yaptım ve dua ettim. Belki heyecanlanırdı.

Yardımcı profesörlerden birinin bana gönderdiği adresi ÇİFT KEZ KONTROL ETTİM.

Bradley'nin ev adresini bana iletmesini sağlamak için küçük bir beyaz yalan söyledim. Ona doğrudan sormuş olsaydım, bana şehirde onunla buluşabileceğim bir yer söylerdi - birileri bizi yakaladığında ikimizin karşılaşması için makul bir yer.

Ama bu bir kahve dükkânı ya da kitapçı sohbeti değildi.

İki pembe çizgi arasındaki boşlukta hayatım değişmişti.

Noel kartlarına layık süslemeleriyle görkemli bir tuğla ev, çıkmaz sokağın en tepesinde yer alıyordu. Bradley'nin şık spor arabasının arkasına parlak bir SUV ve bir sedan yığılmıştı.

Oh lanet olsun. Misafiri vardı.

Saate baktım. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu, bu da birazdan şehir kulübüne gideceği anlamına geliyordu.

Ama korkmuyordum.

Kararlarımın sahip çıkacak ve bununla lanet bir yetişkin gibi başa çıkacaktım.

...Üzerime bir dolu fırtınası gibi yağan hafif panik atağı atlatır atlatmaz.

Çantamla bile uğraşmadım. Sadece motoru durdurdum ve iyice sildiğim testi elime aldım. *Ne de olsa üzerine işemiştım.*

Mükemmel bakımlı bir asfalt, yoldan ön merdivenlere kadar yarım daire şeklinde uzanıyordu. Arabamla ön kapı arasındaki otuz metrelik mesafe bir maraton da olabilirdi.

Cesaret patlamasıyla kapı zilini çaldım ve yumruğumu testin etrafında sıktım. Beni topraklamak için sert plastiğin baskısına ihtiyacım vardı.

Ayak sesleri yaklaşırken midem boğazıma düğümlendi ama bu golf ayakkabılarının ve bir adamın yürüyüşünün sesi değildi. Bu, ince topuklu ayakkabıların tıkırtısıydı.

Kapı hızla açıldı ve benden on beş yaş büyük bir kadın belirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Tuhaf. Onu departmandan tanıyamadım... Belki de komşumuzdu.

Sesimi geri kazanmadan önce bir an kekeledim. "Hi-um. Bradley buralarda mı?"

Gözleri üzerimdeki üniversite tişörtüne kayınca alay etti. "Sanırım *Profesör Childers*'ı kastediyorsunuz." Gülümsemesi alaycıydı. "Burası onun evi, tatlım. Aşklar sevimlidir, ama kısıtlama emirleriyle birlikte gelebilirler. Onunla ders sırasında konuşmanı ya da asistanıyla görüşmeni tavsiye ederim."

Kadının bakışları elimde tuttuğum gebelik testine kaydığı anda kadının arkasında daha genç bir kız belirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Teni bir hayalet gibi bembeyaz oldu.

"Anne?" diye sordu kız, yapbozun parçaları yerine otururken. "Neler oluyor?"

Anne mi?! Kız Bradley'nin tıpatıp aynısıydı, yani önümdeki kadın-

"Sen onun... karısısın." Durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

Her şey hissizleşti.

Eşim.

Evliydi.

Bir kızı vardı.

Ayak sesleri evin içinde yankılanıyordu. Bradley'nin ortaokula gidiyor gibi görünen daha küçük, çocuksu bir versiyonu belirdi. "Acıktım."

İki çocuk mu?!

Daha ağır ayak sesleri yaklaştı. *Harika. Üç çocuğu varmış.*

Gözlerim kocaman açıldı ve safra boğazımdan yukarı fırladı. Geçen dönemki birinci sınıf öğrencilerimden biri olduğunu hatırladığım bir çocuk belirdi. "Neler oluyor?" Bana şaşkınlıkla baktı. "Profesör Hale?"

"Josh Childers?"

Aman Tanrım. Oğluna öğretmenlik yapmışım ve hiçbir fikrim yoktu.

Bradley derslerime giren öğrencilerin listesini biliyordu ve hiç gıkını çıkarmadı. Ne bir oğlu, ne iki *oğlu*, ne bir kızı, ne de bir karısı olması hakkında.

Bütün bir hayat.

Geriye doğru tökezledim. "*Yemin ederim bilmiyordum,*" diye fısıldadım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken. Kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyordu. "I

Yemin ederim yapmadım-yapmazdım!"

"Defol, *seni orospu!*" Bayan Childers kükredi. Ben onun işyerindeki gizli aşkı değildim.

Ben diğer kadındım.

"Yemin ederim evli olduğumu bilmiyordum," diye ağladım.

Kızı ellerini ağzının üzerine kapattı. "Aman Tanrım."

"Ne?" Josh, en büyükleri, dedi. "Neler oluyor? Matematik profesörüm neden burada?"

"Babam annemi aldattı ve o-" kızı beni işaret etti "- hamile."

Midem bulandı.

Bayan Childers histerikti ve onu suçlayamazdım. "Defol!" diye bağırdı, yüzü doğal olmayan bir patlıcan tonuna dönmüştü. "Seni bir daha görürsem tutuklatırım!"

Dördüncü bir ayak sesi evin içinde gürlediğinde arkamı dönmedim.

O ayak seslerini biliyordum.

"Ne halt ettin sen?!" Bayan Childers çılgılık attı. Ama bana bağırıyordu. Bu sefer bağırıyordu.

"Beth!" Ben arabama doğru koşarken Bradley hiddetle bağırdı.

Sürücü koltuğuna atlayıp tekleyerek vitesi yükselttiğimde gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

"*BETH!*" Bradley ön merdivenlerden aşağı koşuyordu, öfke dolu bakışları çekici yüzünü gölgeliyordu. "Buraya gel ve benimle yüzleş!" diye bağırdı. Gözlerinde ürkütücü bir ifade vardı.

Bu üstü örtülü tehdit omurgama saplanan bir buz saçağıydı.

Garaj yolundan çıkıp hızla yola koyulurken dişlerimi sıktım.

Bu gerçekleşmiyordu.

Ben diğer kadındım ve onun çocuğuna hamileydim.

Bradley Childers evini iskambil kâğıtlarından bir ev haline getirmiş, desteden parçalar ekledikçe eklemişti. Her şeye sahip olduğunu düşünüyordu.

Mükemmel bir aile. Kariyer.

Yaşam tarzı.

Ve ben.

Hanımfendi.

OceanofPDF.com

SHANE

OceanofPDF.com

SEKİZ BUÇUK AY SONRA

"A biraz daha yukarı!" Brandie Jean Palmer, Copper Mule'un verandasında durup Callum ve benim tuttuğumuz göz kamaştırıcı *TEBRİKLER* pankartına bakarken çığlık attı.

Hava kavurucuydu - cehennemin iç çemberini andıran o kötü Kuzey Carolina yaz günlerinden biriydi. Nem o kadar yoğundu ki, Şeytan'ın kıcını şnorkel olarak kullanmak gibiydi.

Callum ve ben onay için Brandie Jean'e bakarken ensemden ter damlıyordu ve kollarım titriyordu.

"Biraz sola!" diye bağırdı, bir inç uzunluğundaki akrilik tırnağını Be

n. Tabelayı daha yakına çektim. "Hayır, diğeri solda."

Callum oflayıp puflayarak gözlerini devirdi ve onu kendi tarafına çekti.

"Acele etseniz iyi olur," dedi Layla gölgede oturduğu yerden. "Austin ve Caroline yakında burada olacaklar. Sloan az önce okuldan mesaj attı ve çığlık sesleri duyduğunu söyledi."

Yukarıda bahsi geçen pankart Austin Hale ve yakında nişanlanacak olan Caroline Tyree'yi kutlamak içindi. Çığlıklar büyük olasılıkla iyiye işaretti. Bu, Austin soruyu sorduğunda Caroline'ın muhtemelen evet dediği anlamına geliyordu.

Austin ve ben Falls Creek'in yaşayan, nefes alan kargaşasına hizmet etmek için birlikte çalıştık. Aynı istasyonu paylaşmamıza rağmen ben sağlık görevlisiydim, Austin ise itfaiyeciydi.

Kendine ait bir ev bulup kız arkadaşı Caroline'in yanına taşınmadan önce ikimiz birkaç ay boyunca başarılı bir şekilde birlikte yaşadık. Yaşamak

Austin'le olmak harikaydı. İyi bir adamdı.

Eski oda arkadaşımın kız arkadaşı... O başka bir hikayeydi. Caroline Tyree benden bir parça almıştı. Tam anlamıyla.

Beni Falls Creek'e getiren o karanlık günleri düşündüğümde içimde kaynayan safraya karşı koydum. Kaçınılmaz ağırlık beni neredeyse eziyordu.

Hâlâ karanlığa yenik düşmek istediğim günler vardı. Depresyona. Bağımlılığa.

"Shane!" Brandie Jean beni şimdiki zamana geri döndürerek tersledi. "Daha yukarı dedim!"

Ve işte oradaydı - beni hayatımın en kötü günlerinin derinliklerinden çekip çıkaran ışıltılı Barbie Bebek sponsorum.

Callum'a uymak için pankartı kaldırdım. "Buraya mı?"

Düşünceli bir şekilde çenesine vururken BJ'nin kolundaki bilezikler şingirdadı. "Belki biraz aşağı."

Callum nefesinin altında küfretti. "Lanet olası aklını başına toplamazsa sıcak çarpmasından ölecek."

"Hey, çocuklar," diye seslendi daha tatlı bir ses.

Omzumun üzerinden baktım, üzerinde durduğum ferforje sandalyede sallanıyordum. Beth Hale, Austin'in kız kardeşi, yavaşça avluya çıktı.

Beth'le tanıştığım günü hâlâ hatırlıyorum.

Göreve çıkmadan önce enerji içeceği almak için Falls Creek Dolum İstasyonu'nda durdum. Uykunun zor geldiği gecelerden birinin ertesi sabahıydı.

Beth içerideydi, bir fincan kahve dolduruyordu.

Açık kavrulmuş mu koyu kavrulmuş mu diye tartışan güzel kızın yanına gidip numarasını alma isteği duyduğum nadir anlardan biriydi. Buralı olmadığından emindim, o kadarını biliyorum. Cildi plajda geçirdiği bir yazdan kalma derin, güneşten öpülmüş bir parıltıya sahipti. Mayosunun bronzluk çizgileri boynunu sarıyor, blazer ceketini ve düğmeli ikili biraz daha az profesyonel.

Kumda ve güneşte bir gün geçirmek için ne tür daracık bir bikini giyeceği aklını kurcaladı.

İçecek soğutucusuna gitmek için yanından geçerken ona, "Biliyorsun, hepsi aynı," dedim. "Barry sadece percolatörleri farklı kızartmalarla etiketliyor, böylece mütevazı yabancılar bunun süslü olduğunu düşünüyor. Folgers bile değil. Chapel Hill'deki toptan gıda dükkanından aldım."

Gülümsedi, beni bir aşağı bir yukarı süzerken yanağının ortasında bir gamze belirdi. "Benzin istasyonunda kahve konusunda otorite siz misiniz?"

Sırıttım. "Sadece söylüyorum, genellikle yoldan geçen sürücülerle biraz eğlenmeye varım."

Kalçasını dışarı çıkardı ve elini üzerine koydu. "Ve sen benim bu kuralın istisnası olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sabah benzin istasyonu rutinime yeni katılan kişi kesinlikle bir istisnaydı.

Ordudan kendi isteğim dışında ayrıldıktan sonra, alkolün tercih ettiğim uyuşturma maddesi olduğunu çabucak fark ettim. Kendimi içkiye boğmak her şeyi unutmanın en hızlı yoluydu.

Ve gerçekten uyumamın tek yolu buydu.

Ancak madde bağımlılığı günlerimin geride kalmış olması, yaşamaya tamamen yeniden başladığım anlamına gelmiyordu.

İşte bu yüzden katil bir vücuda sahip çarpıcı bir sarışının önünde duruyordum ve ona henüz çıkma teklif etmemiştim.

Belki de o kadar uzun zaman olmuştu ki, nasıl olduğunu unutmuştum.

Şişe yeşili gözleri kalçamdaki radyoyu, lacivert kargo şortumu ve siyah istasyon ayakkabılarımı inceledi. "Sen itfaiyeci misin?"

Ceketimin bir yarısını açtım ve ona istasyon polomun üzerindeki dikişli logoyu gösterdim. "Paramedik."

Dudakları büzüldü. "Sanırım bu biraz daha iyi."

Ona kaşlarını kaldırarak karşılık verdim. "Sakın bana EMS ile ilgili bir takıntın olduğunu söyleme."

Yanlışlıkla light rosto olarak etiketlenen süzgeci seçerken güldü. "Kardeşim bir itfaiyeci. Hayatım boyunca senin gibilerle birlikte oldum." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sizde belli bir duruş var."

Ona varlığını her türlü şekilde göstermek istedim. Yatak odasında. Arabanın içinde. Üstünde. Arkasında.

Ama cesaretimi toplayıp güzel kıza çıkma teklif etmek yerine tılandım.

O kahvesinin kapağını kapatırken ben de soğutucudan bir enerji içeceği aldım.

"Kahve hakkındaki ipucu için teşekkürler," dedi barış teklifi olarak.

"Sorun değil."

Kasada kartını okuttu ve kahvesi ile yarım depo benzin için ödeme yaptı.

"Ben Shane, bu arada," dedim arkasında sıraya girerken. O lanet gamze yine ortaya çıktı. "Görüşürüz, Shane."

İçki kutumu, bir gülümsemesiyle nefesimi kesen güzel kadına doğru eğdim. "Dört gözle bekliyorum, Gamzeli."

Brandie Jean'in iğrenç parfümünün kokusu düşüncelerimi günümüze geri getirdi. Bu şey amonyak solumaktan bile daha kötüydü.

Beth durakladı. Yıpranmış bir nefes verirken eli beline gitti.

Kahretsin, bugün çok güzel görünüyordu.

Sarı saçları toplanmış ve başının üstünde kocaman bir topuz şeklinde düğümlenmişti. Üzerindeki elbise, göğüslerinden bebek yumrusuna kadar tüm seksi kıvrımlarını sarıyordu ve o kalça...

Evet. Bugün güzel bir gündü.

Beth'ten her zaman etkilenmiştim. Hamile kalmadan önce, onu gördüğümde ağzımın suyu akardı.

Ama dokuz ay boyunca vücudunun değişimini uzaktan izlemek...

Muhtemelen o çocuğunu taşıırken onun hakkında düşündüklerim için günah çıkarmaya gitmem gerekiyordu.

Yine de bir daha kiliseye adım atarsam muhtemelen yıldırım çarpacak ya da bir tuz sütununa dönüşeceğim.

Dokuz ay önce hamile olduğunu öğrendiğinde hayatı alt üst olmuştu.

Onu hamile bırakan pislik, tüm bu durumun en kötü yanıydı. Beth'e evli olduğu ve bir ailesi olduğu yalanını söyledi. Beth onunla ilişkisini kesip görüşmemeye başladığında, Beth sonunda bir yasaklama emri çıkartana kadar onu taciz ve tehdit etti.

Austin'in Beth'le birlikte büyüdükleri sahil kasabasındaki hayatını bir kenara bırakıp onunla birlikte olmak için buraya taşınmasının nedeni o patates kıcıydı.

Hamileliğinin tamamında, ama özellikle de benimle yaşadığı dönemde çok gergindi. Beth en ufak bir şikâyet dile getirdiğinde gecenin bir yarısı onu kontrol etmek için dışarı çıkıyordu.

Beth için o adam olmaya çalışmışım ama o beni asla kabul etmedi.

Bir zamanlar flörtöz bir arkadaşlığımız vardı, ama o iki pembe çizgiyi gördüğü anda hepsi cehenneme gitti.

Austin ve Caroline'ın sürpriz nişan partisi için el koyduğumuz demir masaların arasından hantalca geçerken Beth'in yanakları kızarmıştı.

Bir elini sandalyenin arkasına, diğerini de karnının üstüne koyarak, "Üzgünüm, geciktim," diye homurdandı. *Oldukça hamile* olan karnının üzerinden baktı. "Spor ayakkabılarımı bağlayamadım." Bağcıkları hâlâ çözülmüştü ve restoranın avlusunu kaplayan çakıl taşlarının arasında sallanıyordu.

Pankartı bıraktım ve aşağı atladım.

"Hey!" Callum, ben onu yarısıyla asılı bırakırken seslendi. Brandie Jean'in talimatlarını hiçe sayarak kendi tarafını tuttururken belli belirsiz küfrettiğini duydum.

"Dr. Hale," diyerek selam verdim ve yanlarına doğru yürüdüm.

Beth'in yanakları daha da kızardı. "Sana milyonlarca kez söyledim-

" "Biliyorum, biliyorum," diye kabul ettim. "*Henüz* Dr. Hale değil."

"Hiç," diye karşılık verdi.

"Hâlâ üzerinde çalışıyorsun, değil mi?" O itiraz edemedi önünde diz çöktüm ve sol ayakkabısını bağladım. "Programdan çekilmedin mi?"

Beth ofladı. "Hayır."

Sağ ayakkabısını bağladım ve bebek karnının üzerinden beni görüp göremediğini ya da bir temas noktasını kaybetmiş ve yerde onu arıyormuş gibi görünüp görünmediğimi merak ettim.

Sırtarak başımı kaldırdım ve "O zaman bu bir *heves*" dedim.

Dudaklarına karşı verdiği savaşı kazandı ve bana doğru yönelen her türlü gülümseme işaretini yok etti. Ama sol yanağındaki gamze patladı ve galip geldiğimi anladım.

"Bugün çok hoş görünüyorsun." *Yapabileceğim en iyi şey yetersiz bir ifadeydi.*

Beth kendini bir sandalyeye bırakıp gözlerini kapatırken inledi. "Kendimi karaya vurmuş bir balina gibi hissediyorum." Bir elini karnının üzerine koydu. "Kocamanım. Her şey midemi ekşitiyor. Yatakta dört nokta dönüşü yapmadan yuvarlanamıyorum. Bu lanet eyalette hava o kadar sıcak ki ölecekmişim gibi hissediyorum."

Karnı esnedi ve içindeki küçük çocuk etrafta yuvarlanırken kendi kendine hareket etti. Garip bir şekilde büyüleyiciydi ve aynı anda biraz rahatsız ediciydi.

Ağır bir nefes verdi. "Özür dilerim. Anneme ne zaman şikayet etsem, hamileliğin onun için ne kadar *büyük* olduğundan bahsediyor. Ve ben ne zaman

Austin'den şikayetçiyim, aşırı korumacı davranıyor. Tanrı Caroline'ı onu aşık ettiği ve dikkatini dağıttığı için korusun."

İstesem de ona bakmayı bırakamazdım.

Hamile bir kadından bu kadar etkilenmek tuhaf mıydı?

Muhtemelen son sekiz ay boyunca psikiyatristimle yaptığım pek çok seanstan birinde bu konuyu açmalıydım ama şu ya da bu nedenle hiç fırsatım olmadı.

Ama beni heyecanlandıran sadece Beth'in vücudu değildi. Çok komikti. Keskin ve alaycı.

Doktorası üzerinde çalıştığını düşünürsek, çok da zekiydi.

Beth'in yumuşak tarafının ortaya çıktığı tatlı anlar vardı. Kısa ve zekiceydi. Sonra, tabii ki, zekice bir espriyle devam ederdi.

Önünde diz çökerken kıkırdadım. "Benden özür dilemene hiç gerek yok, Gamzeli."

Bu bana gerçek bir gülümseme kazandırdı.

"Bu bebeğin doğmasına çok hazırım," diye inledi.

"Daha ne kadar var?" Ben sordum.

Falls Creek'in geri kalanı gibi ben de cevabı biliyordum. Tüm kasaba bebek nöbetindeydi. Beth'in yaklaşık iki haftası kalmıştı ve herkes alarmdaydı.

Bu küçük kasabanın en güzel ve sinir bozucu yanı buydu.

Elbette ciddi bir mahremiyet açığı vardı ama kimse yalnız yürümüyordu.

"İki hafta, üç gün, yedi saat ve-" telefonuna baktı "-otuz altı dakika."

Kıkırdadım. "Küçük baş belanız orada rahat olduğuna karar verir ve ayrılmak istemezse ne yapacaksınız?"

Beth güldü. "İşte bu, Shane Hutchins, seçmeli sezaryenlerin güzelliği."

Onun güldüğünü duymak güzeldi. Son zamanlarda bunu pek yapmıyordu ve ben de özlemiştim.

Brandie Jean parmaklarını ağzına soktu ve keskin bir kurt ısılgı çıkardı. "Pekâlâ, millet! Yerlerinize! Bea Walker az önce onları evinin önünden geçerken gördüğünü söyledi."

"Kalkmama yardım eder misin?" Beth elime uzanırken sordu.

Ayağa kalktım, avucumu onunkinin etrafına sardım ve sandalyeden kalkmasına yardım etmek için diğer elimi sırtına doğru kaydırdım.

Beth hafifçe kalkarken başını salladı. "Aman Tanrım. Ayakta durmak tam bir egzersiz." Kendini yelpazeledi. "Terliyorum."

Onu dikkatle inceledim. "Belki de bir süreliğine restorana girmelisin. Klimaya gir. Bugün veranda senin için çok sıcak."

Beth bana el salladı. "Ben iyiyim."

Sola doğru sıralanırken kolunu tuttum. Hiç düşünmeden elim yumruğuna gitti. Avucuma sıkıca yapışmıştı. Elime bir şey çarptı.

Vay anasını.

Yani hamile olduğunu biliyordum. Bu çok açıktı. Ama bebeğinin tekmelerini hissetmek... Bu başka bir şeydi.

Kocaman gözlerle bana baktı. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Bence gidip içeride oturmalsın." Sesim çok daha sertti ve niyetlendiğimden daha yoğundu, ama kendime engel olamadım. "Tebrikler!"

Beth'in erkek kardeşi Austin ve Caroline Tyree kaldırıma çıktıklarında arkadaşları ve aileleri tezahürat yaparken The Copper Mule'un avlusundan gelen gürültü patladı.

Beth çılgınlığın ortasına doğru ilerledi, elleri rahatça karnının üzerinde duruyordu. Caroline bir kol mesafesine ulaşır ulaşmaz onu kucakladı. "Bebeğimin bir teyzesi olacak!" diye ciyakladı.

Caroline, lüle lüle saçları sırtından aşağı dökülürken güldü. "Evlenme teklif edeceğini ne zamandır biliyordun?"

Beth ciyakladı. "Bütün yaz planlar yaptık."

Pembe parıltılardan oluşan bir kasırga Caroline'ı Beth'in kucağından çekip aldı ve neredeyse yere düşürüyordu. "Tebrikler, benim küçük ay ışığım!" Brandie Jean çığlık attı. "Üçü gitti, biri kaldı!"

Caroline, Brandie Jean'in platin uzantılarından ağzına kaçan telleri tükürdü. "Üç mü?"

"Sen, ben ve Layla!" BJ Beth'i işaret etti. "Şimdi sadece bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Beth kıkırdadı. "Sana iyi şanslar."

"Bekle... nişanlı mısın?"

Caroline'ın haykırışı üzerine herkes Brandie Jean'e baktı.

"İşte bu!" Avlunun karşısında bulmaca çözen yaşlı bir adamı işaret etti. "Dün gece soruyu patlattı! Karşınızda bir sonraki Bayan Amos Johnston ve beşinci Bay BJ Palmer var!"

Hangi taşralı köylü...

"Tebrükler, bebeğim!" Layla kollarını Caroline'ın boynuna doladı. "Senin adına çok mutluyum!" Döndü ve eski oda arkadaşına sarıldı. "Tam zamanında, Hale."

Austin kıkırdadı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Ama beklediğime değdi." Caroline'ın ağzına bir öpücük kondurdu. "Buna değdi."

Kalbimde bir şeyler koptu. Caroline'ın mutlu olduğunu ve hayatını yaşadığını görmek uzun zamandır uzak bir ihtimaldi. Dirseğimle içeri girdim ve onu kucakladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bunu söylemeyi ne zaman bırakacaksın?" Homurdandım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum ve bu sarılmak değildi.

Geri adım attı ve gözlerini sildi. "Asla." "Sakın beni ağlatmaya cüret etme."

Burnunu çekti ve bana göz kırptı. "Sen olmasaydın burada olmazdım."

Hay sikeyim. Caroline bir kısmını biliyordu. Hikayemin onunla ilgili olan kısımlarını biliyordu. Onun anonim böbrek donörü olmamla ilgili kısımları biliyordu.

"Neden "in bir kısmını bile biliyordu. Bu benim son kefaret eylemim olacaktı; kendi hayatımı almadan önce bir hayat kurtaracaktım.

Ama hepsini bilmiyordu.

İçimden küfrettim ve gözlerimdeki nemi silmek için tişörtümün yakasını kullandım. "Sana da aynısı."

Biraz nefes almak için birkaç adım geri çekildik. "Senin adına sevindim evlat. Oda arkadaşımı çalmış olsan bile."

Caroline gözyaşlarının arasından güldü. "Bunun için üzgünüm. Sanırım kısa sürdü."

"Merak etme," dedim ve Austin omzumu tutup beni kucaklamak için kendine çekerken sırtına bir şaplak attım. "İkiniz için de mutluyum."

Beth, Austin'e doğru yanaştı ve kolunu ona doladı.

Sezgilerim hemen yükseldi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun." Kendini yelpazeledi. "İyiyim. Sadece hava sıcak."

Caroline, Beth'e biraz nefes aldirmek için Austin'i çekerken ben de bir sandalye kapıp oturmasına yardım ettim. Tiffany elinde bir tepsi içeceklerle vals yaparak geldi. Kimin içeceği olduğu umurunda değildi, buzla dolu bir bardak su çaldım ve Beth'in ellerine tutuşturdum.

"İç şunu."

Beth yaşlı gözlerle bana baktı. "Sana söyledim, ben iyiyim."

Austin'in gölgesi neredeyse üzerimize düşüyordu ama Caroline onu sürükleyerek uzaklaştırdı. "Shane onu yakaladı," dedi sessizce.

Ona günün birinde kız kardeşine çıkma teklif edeceğimi hatırlattığımda her zaman yaptığı gibi itiraz etti. "Ama bu-"

Caroline onu neredeyse kulağından tutup Austin'i kendi seviyesine çekti. Parmaklarımı gizlice Beth'in bileğine bastırıp nabzını kontrol ederken bana işaret etti. "*Gördün mü?* Shane'de var."

Austin inledi. "Kusacağım."

Caroline güldü. "Nefes al, bebeğim."

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Hadi," dedi Caroline, onu herkesin bir arada oturabilmesi için bir araya getirilmiş olan uzun masalara doğru çekerek. "Ona biraz nefes alacak yer ver. Sana ihtiyacı olduğunda haber verecektir."

Austin ters ters baktı. "İkinizin bana karşı birleşmesinden nefret ediyorum." "Şimdi pek iyi hissettirmiyor, değil mi?" Caroline şımardı. Başımı kaldırıp Beth'e baktım. "Nasıl hissediyorsun anne?"

Su bardağından bir yudum daha alırken gülümsedi. "Sanki ağabeyim Caroline'den önce davranmasa onunla evlenecekmişim gibi. Yemin ederim ki bu gezegende konu tüm bunlara geldiğinde aşırı korumacı bir Hulk'a dönüşmesini engelleyebilecek tek kişi o." Karnının etrafını işaret etti.

Bakışlarım onun yumrularına kaydı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi? Gece ya da gündüz."

Güldü. "Biliyorum. Numaranı ezberledim bile." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Sen, uh ... biliyor musun?"

"Elbette." Sırıttı. "Üç rakam. 911. Sen ve Falls Creek'in en iyi adamlarının geri kalanı emrime amade olacaksınız."

Doğru.

OceanofPDF.com

BETH

T Gökyüzü uğursuz bir griydi. Üç haneli rakamların ve bataklık kasıklarının olduğu bir gün otuz derece düşerek yetmişlerde kalmıştı. Bu hiç iyi olmadı.

Kanepede rahatsız bir şekilde kayarken kalçalarım şiddetle ağrıyordu. Bacaklarımın arasına sıkıştırılmış yastık, çaresizce arzuladığım dinlenmeye yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

Göğüslerim ağrıyordu. Baskıyı biraz azaltmak için aralarına ikinci bir yastık sıkıştırmıştım.

Ne zaman şikâyet etsem suçluluk duygusu kabarıyordu. Bu bebeği doğurmayı ben seçmiştim, o halde şikâyet etmeye ne hakkım vardı?

Bir acı bacağımdan yukarı fırladı ve leğen kemiğime şimşek gibi çarptı. *Evet, bunu kaçırmayacaktım.*

Harika. Yine işemem gerekti.

Banyoya gitmeden önce ellerimi sehpaye ve kanepenin koluna dayayarak rahatladım.

En azından benim evim son derece sessizdi. Kasaba, kardeşimin Caroline ile nişanlandığı haberiyle çalkalanıyor, bu da bana patlayıp patlamadığımı görmek için gelen meraklılardan bir süreliğine kurtulmamı sağlıyordu.

Sanki hastaneye gittiğimde anlamayacaklarmış gibi.

Ne de olsa burası Falls Creek'ti. Dedikodu tatlı çay gibi akardı.

Bir telefon ağacı ve ilk telefon ağacının bıçak altına yatacağım haberini yaymaması ihtimaline karşı bir yedek telefon ağacı vardı. Dijital kasaba tellalı olmaya adanmış bir Facebook grubu vardı. Eğer çok fazla

Evden çıktığımda, Copper Mule'a patates püresi yemeye mi yoksa hastaneye mi gittiğimi soran bir mesaj alacağıma emindim.

Kendiliğinden yanacak değildim ya. Kadın doğum doktorum doğum planımı kabul ettiğinde ona o kadar sıkı sarıldım ki muhtemelen boğulduğunu düşündü.

Seçmeli sezaryen. Tüm İngiliz dilinde en sevdiğim kelimeler.

Bu bebeğe hamile olduğumu öğrenmek yeterince şaşırtıcıydı. Suyumun gelmesi ve takvimimdeki her şeyi bırakıp hastaneye gitmem gibi bir sürprize ihtiyacım yoktu.

Kendimi maruz bırakmaya istekli olduğum tek sürpriz cinsiyetti.

Banyodaki işimi bitirdim ve çocuk odasına göz attım. Bir yığın nötr tulum yıkanmış ve alt değiştirme masasının üstündeki sepette kaldırılmaya hazır bekliyordu.

Kalıcı boya kokusu tazeydi. Caroline daha geçen hafta çocuk odası için tasarladığı duvar resmini bitirmişti.

Büyülü bir ormanlık alan manzarası, bej renkli mekânı ısıtıyordu. Benekli yapraklar ve dallardan oluşan bir gölgelik duvarın üst kısmına kadar uzanıyordu. Parlayan sarılar ve yeşiller güneş ışığı gibi aşağıya doğru süzülüyordu. Kurbağa tabureleri ve papatyalar tuhaf bir dokunuş katıyordu. Sevimli bir ayı bir ağacın gövdesine yaslanmış uyuklarken, oyuncu sincaplar dallar boyunca koşuşturuyordu.

Her şeyi bir araya getirmek için birkaç süsleme almıştım. Beşiğin üzerinde keçe çam kozalakları ve yapraklardan oluşan bir mobil asılı duruyordu. Sallanan sandalyenin arkasına, duvar resmindeki mantarlarla uyumlu kıpkırmızı bir battaniye örtülmüştü.

Sallanan sandalyenin koltuğunda oturan oyuncak ayının fiyatı tartışmaya açık bir şekilde fazlaydı. Neredeyse onu almadan mağazadan çıkacaktım ama bebeklik hormonları beni alt etti. Ne olduğunu anlamadan, bir yandan gözyaşlarımı silerken bir yandan da kartımı okutuyordum.

Yapılacaklar listemde henüz yapmadığım milyonlarca şey vardı.

Kendimi matematik bölümü fakültesinin adanmış ve vazgeçilmez bir üyesi olarak sağlamlaştırmak amacıyla yaz boyunca tam yük ders verdim. Yaz dönemi sona erdiğine göre artık resmen doğum izninideydim ve uzun bir listeye yayılmış olan görevlerime bir an önce başlamam gerekiyordu.

Minik kıyafetlerin katlanıp kaldırılması gerekiyordu. Adreslenmesi ve postaya verilmesi gereken bir yığın bebek partisi teşekkür notum vardı. Araba koltuğunun hâlâ kutusundan çıkarılıp takılması gerekiyordu. Şanslıydım ki, araba koltuğu güvenliği konusunda eğitilmiş bir itfaiyeci kardeşim vardı. Austin bu mühendislik kabusunu aracıma nasıl sokacağını bulabilirdi.

Hastane çantamı hazırlamam ve evin her odasını ihtiyaçlarla doldurmam gerekiyordu, böylece bebek için ihtiyacım olan her şeyi almak için oda oda dolaşmak zorunda kalmayacaktım.

Sezaryen sonrası iyileşme süreci berbat olacaktı ama kendiliğinden doğum yapmaktansa altı haftalık cehennemi tercih ederdim.

Bu işi tek başıma yapmanın dezavantajı buydu. Geceler en yalnız gecelerdi - özellikle de rahatsız olduğum ve uyuyamadığım zamanlar.

Her zaman hamileliğin mutluluk verici bir deneyim olduğunu hayal etmiştim.

İşıldar ve parlardım, minik bir insanı büyütürken bedenimi severdim. Üzerime titreyen ve gece yarısı aşermelerimi gidermeme yardımcı olan bir eşim olurdu. Sırtımı ovacak biri olurdu. Araba reklamları beni ağlattığında bana mendil uzatacak biri. Kesinlikle deli olduğumda bana deli olmadığımı söyleyecek biri. Bir odaya girdiğimde ne yapmam gerektiğini hatırlamama yardımcı olacak biri.

Hamilelik beyninin şakası yoktu. Aklımdan geçenleri bana hatırlatması için sesli notlar almaya başlamıştım; aksi takdirde onları asla hatırlayamayacaktım.

Ama öyle biri yoktu.

Bu kişi, alkollü araç kullanmaktan ceza aldıktan sonra üniversite tarafından idari izne çıkarılan ve benim de hakkında uzaklaştırma kararı çıkarttığım hilekâr bir yalancıydı.

Böyle bir canavarla uğraşmaktansa tüm bunları kaçırmayı tercih ederim.

Elbette, kardeşim ve nişanlısı vardı. Çoğu zaman yanımda onlar vardı.

Layla Mousavi ve onun sonsuz tıbbi uzmanlığı vardı. Birden fazla kez, Google'ın semptomlar ve hamilelik yan etkileri için önerisi kendi mezarımı kazmaya başlamak olduğunda beni çıkmazdan kurtardı.

Brandie Jean istesem göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi bırakıp buraya gelirdi. Layla'nın nişanlısı Callum da aynı şekilde. *Özellikle de artık gerçekten nişanlı oldukları ve rol yapmadıkları için.*

Bu liste, ben istesem yardım etmek için birbirleriyle savaşacak Creeker'ları kapsamaya başlamadı bile.

Ve sonra Shane vardı.

Yumruęuma dokunduęunda hissettiklerini dūřündüęümde benim karıncalandı; elinin řiřlięin üzerinde yavařça kayması.

Muhtemelen sıcakta neredeyse bayılıyordum, o anki bir tepkiydi. Shane bir sağlık görevlisiydi. Muhtemelen izin gününde onu alıştırmamı istememiştir.

Zihnim dokunuşu tekrar tekrar canlandırırken kapının pervazına yaslandım.

O gün ona yaslanmak istemiştim. Bir anlığına gözlerimi kapatıp omzuna yaslanmak.

Shane ile tanışmam Bradley ile bizim işimize dahil olmamızla aynı zamana denk geliyor.

... *durum ilişkisi*.

Shane ile flört etmek eğlenceliydi. Kolay bir uyumumuz vardı ama dokuz ay önce tüm bunlar değişti. Bu kadar çekici olması haksızlıktı. Ama o eğlenceli, dövmele dış görünüşünün altında beni bir siren şarkısı gibi çağıran lanetli bir şey vardı.

Ama onu oyalamak ve kendimi içine soktuğum deliliğe onu da maruz bırakmak zalimlik olurdu.

Ama onun varlığında kendimi ne kadar oyaladığım konusunda sakinleşmiş olmam, onun da aynı şeyi yaptığı anlamına gelmiyordu. Aksine, Shane geçen yıl boyunca kendini hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline getirmişti.

Bunu kardeşimle en iyi arkadaş, eski oda arkadaşı ve iş arkadaşı olmalarına bağlıyordum. Ama bir yanımda giderek artan yakınlığının *bana yakın* olmak istemesinden kaynaklanmasını istiyordu.

Elinin karnıma yaptığı baskı... Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Bazı nedenlerden dolayı, insanlar hamileliğin kadınlara rızaları olmadan dokunmak için bir bahane olduğunu dūřünme eğilimindeydi.

Genellikle, en kötü suçlular küçük yaşlı kadınlardı, uzanıp lanet olası marketin ortasında karnımı elliyorlardı.

Beşinci aya kadar mısır gevreği reyonunda bir kaltağı tokatlamadan gelebilmiştim. şimdi, vücuduma uzanan gezgin ellerle köstebek oynuyordum.

Ama Shane'in dokunuşu bende sinip kaçma isteği uyandırmadı.

Herkesin yaptığı gibi karnıma dokunmak istememişti. Başımın belada olduğunu hissettiğinde verdiği ani bir tepkiydi.

Eve gittiğimde vibratörümü çıkarmamı sağlayan ani bir tepki.

Hamilelik garipti. Bir an bana ters bakan birini paramparça etmek istiyordum. Ama kardeşimin en yakın arkadaşı iyi olup olmadığını sorarsa, pille çalışan küçük bir yardım için ölürdüm.

Hayatımın kaderi bu muydu? Öğretmenlik ve ebeveynlikle geçen uzun günlerim, asla tadını çıkaramayacağım çalıntı fantezilerle mi bölünecekti?

Melankoli, kapının çalınması ve ardından gelen bir havlama sesiyle bozuldu.

O havlamayı biliyordum.

"Geliyorum!" Oturma odasında paytak paytak yürürken seslendim. Bağırmasam Stanley endişelenecekti.

Stanley Campbell, benim evimin yanındaki konakta yaşayan seksen yaşında sevimli bir adamdı. En iyi türden komşuydu - sessiz ve 'yaşa ve yaşat' mantığına uyan türden. Stanley ve yaşlı buldogu Arthur, Arthur'un tahammül ettiği kısa yürüyüş için dışarı çıktıklarında günde iki kez beni kontrol ederlerdi.

Bir keresinde içeri girdiğinde, çocuk odasının zemininde oturmak zorunda kalmıştım ve kalkıp kapıya cevap vermem normalden biraz daha uzun sürdü.

Sonunda ona ulaştığımda Stanley panik içindeydi ve polis merkezini arayıp evime baskın yapmalarını istiyordu.

Şimdi, ön kapısının açılıp kapandığını duyduğumda bağırma mesafesinde olduğumdan emin oldum.

Kapıyı çekip açarken yorgun bir nefes verdim. Bebek kıyafetlerini katlamak bekleyebilirdi. Programımda şekerleme ile sıcak bir randevum vardı.

"Hey, Stan," dedim kapıyı açıp elimde tuttuğum köpek bisküvisi paketine uzanırken. Çömelmek söz konusu bile olamazdı, bu yüzden poşeti Arthur'un önüne bıraktım, o da hiç sektirmeden mideye indirdi.

"Görünüşe göre fırtına yaklaşıyor, Bayan Beth. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Sanırım iyiyim. Muhtemelen yağmuru biraz kestirmek için bahane olarak kullanacağım."

Buruşuk gülümsemesi nazikti. "Güzel. Güzel. Bu iyi." Boğumlu bir parmağıyla karnımı işaret etti. "Uyuyabildiğin kadar uyu. Tanrı biliyor ya, en iyi çocuklar bile senin dinlenmeni çalacak."

İçimi çektim ve gökyüzünde yuvarlanan gri fırtına bulutlarına baktım. "Evet, on sekiz yıl boyunca hiç uyumamış olmayı kafama yerleştirmeye çalışıyorum."

Stanley kıkırdadı. "Elli yıldır hiç uyumadım. Büyüdüklerinde endişe ortadan kalkmıyor. Sadece farklı şeyler için endişeleniyorsun. Ve bebeğinizin bebekleri için de endişeleniyorsunuz."

Güldüm. "Hadi ama Stan. Bunu bana şimdi söyleme." Ellerimi yumruğumun üzerine koydum. "Daha yeni başlıyorum ve şimdiden çok yoruldum."

Kıkırdadı. "Bir fincan kahveye ve küçük çocuğunuzu bir saatliğine kucaklayacak birine ihtiyacınız olursa yan odaya gelin."

Sırtım zonkladı ve bir iniltiyi tuttum. "Teşekkürler Stan," diye homurdandım. "Gerçekten minnettarım."

Nazıkçe başını salladı ve kapıdan uzaklaştı. "İyi uykular, Bayan Beth." Gök gürültüsü tepede çatırdadı ve gökyüzüne bir kez daha baktı. "Ben de yatabilirim. Bu yaşında bu koşullarda araba kullanmaktan pek hoşlanmıyorum. İtfaiyenin hayatını daha da zorlaştırmak için yolda bir kanal yıkayıcıda başka bir insan olmama gerek yok."

"Eminim Austin evde kaldığın için sana teşekkür edecektir."

Vedalaşmamız, pencereleri sarsacak kadar yüksek bir gök gürültüsüyle kesildi. Stanley, terliklerinin topuklarında Arthur'la birlikte dubleksimizin kendi yarısına doğru koştu.

Gökyüzü açıldıkça şiddetli yağmur damlaları ayak parmaklarıma sıçradı. *Kesinlikle şekerleme gibi bir gün.*

Sırtımın alt kısmındaki ağrıyla uyandım. "Braxton Hicks her kimse lanet olsun," diye mırıldandım inlerken ve diğer tarafıma üç nokta dönüşü yaptım.

Belki bu, rahmim olan ve giderek daralan yaşam alanında bebeğe biraz daha hareket alanı sağlardı.

Kollarımı karnıma doladım ve kendime sarıldım. "Orada biraz daha kal, fasulye bebek."

Kafamda birkaç isim dolaşıyordu ama henüz hiçbirini de karar kılmamıştım.

Belki de bebeğin cinsiyetini öğrenmeliydim.

Bu muhtemelen küçük Truva'ya dokuz ay boyunca "bebek fasulye" demekten daha iyi olurdu.

Ama ultrasonda hamileliğimi ilk kez tespit ettiklerinde böyle görünüyordu. Benim küçük lima fasulyem, gri bir kütlenin içinde kaybolmuştu.

ve siyah swooshes.

Çok da küçük olmayan fasulye mesanemin üzerinde dans ederken, dirsek olduğunu tahmin ettiğim bir şey kaburgalarımın çarptı.

Rüzgâr konağı salladı. Işıklar titredi ve aletlerim vızıldadı.

"Bana yardım et-" Kendimi yataktan dışarı attım ve banyoya doğru yürüdüm "-eğer lanet olası klima bozulursa, *çok* sinirleneceğim."

Banyonun vinil zeminine henüz adım atmıştım ki bacağımdan aşağı sıcak bir şeyin damladığını hissettim.

Tekrar altıma işediğim için sinirlenecek enerjim bile yoktu.

Kadın doğum uzmanımın muayenehanesinde içmek zorunda kaldığım iğrenç glikoz içeceği, kadınların hamileliğin büyüülü olduğunu düşünmelerine neden olan Kool-Aid ise, ben bağışık doğmuş olmalıyım.

Nemli yoga pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı ittim ve ayak bileğimin bir hareketiyle sepete attım. Eğilmek diye bir şey yoktu. Bebeğin, vücudumun hangi parçası olursa olsun leğen kemiğime çarpma şekliyle olmazdı.

"*Siktir.*" Lavabonun kenarına tutunurken nefes nefese kaldım. Sahte kasılmaların şakası yoktu.

İki gün önceki randevumda Braxton Hicks kasılmalarından şikayet ettiğim Dr. Benoit, *bunun vücudun sizi doğuma hazırlama yöntemi olduğunu söylemişti.*

Doğuma hazırdım.

Ağrımı dindirecek güzel bir ilaç kokteyline ve beni kesip açacak ve kadın şakağıma uzun vadeli bir zarar vermeden bu bebeği içimden çıkaracak bir cerrah ekibine hazırdım.

Artık sürpriz yok.

Pantolonumu çamaşır makinesine atmadan önce mesanemi boşaltmak için tuvalete uzandım.

Oturur oturmaz, yıldırım kasıklarım leğen kemiğime bir kazma gibi saplandı. En azından tuvalette oturmak dizlerimi biraz rahatlattı.

Telefonumu aldım ve Layla'ya mesaj attım.

BETH

İnsanlar üçüncü üç aylık dönemin ne kadar korkunç olduğunu bilselerdi daha az planlanmamış hamilelik olurdu.

LAYLA

Yine altına mı işedin?

BETH

Evet. Ve bu aptal alıştırma kasılmaları berbat. Ve uyuyamıyorum. Her şey beni sinirlendiriyor. Ya da üzüyor. Belli ki aklımı kaçırmışım. Ve sevgili Tanrım, şimşekli kasık şimdiye kadarki en kötü şey. Sakın hamile kalma. Bu bir aldatmaca.

LAYLA

En az on beş saat hamile kalmayacağımı garanti edebilirim.

BETH

Ne demek istiyorsun?

LAYLA

Fırtına vurmadan önce tonlama yaptık. Odin üsse geri dönmez. Winston Salem'deki hastanede fırtınayı atlattmaya çalışıyoruz. Görünüşe göre bir süre EMS salonunda takılacağız.

LAYLA, AirCare medevac ekibinde uçuş hemşiresiydi. O ve nişanlısı Callum, Callum bir kaza geçirip polis aracının içinde sıkıştığında tanışmışlardı.

BETH

Berbat bir durum.
Kendine dikkat et.

Telefonumu yere bırakıp kendimi porselen tahtımdan kaldıramadan kardeşimden bir mesaj geldi.

AUSTIN

Karakola çağırıldım. Çok kalabalıklar. Bir şey lazım mı?

BETH

Bu bebeğin sakinleşmesi lazım.

AUSTIN

LOL. Üzgünüm. Size yardımcı olamam.

BETH

Sanırım iyiyim. Sadece rahatsızım.

AUSTIN

Caroline şu anda bir alevlenme yaşıyor, o yüzden muhtemelen uyuyor olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.

BETH

Olur. Onu daha sonra kontrol etmek için arayacağım. Sabah vardiya değişimine kadar çalışıyor musun?

AUSTIN

Evet. Görünüşe göre bu gece yavaşılamayacak. Sağ ol evlat.

Telefonumu lavabonun kenarına koydum ve ellerimi yıkadım.

Zavallı Caroline. Böyle fırtınalardaki basınç değişiklikleri lupusunun alevlenmesine neden oluyordu. Kendini perişan hissetmesinden nefret ediyordum.

Telefonum Brandie Jean'den gelen bir mesajla aydınlanırken duvardaki halkadan sarkan el havlusunu kaptım. Üzerinde üç tortilla cipsinin toplam kapladığı parlak pembe bir bikini vardı ve Amos Johnston'ın güç skorlu kucagında oturuyordu.

Bahamalar'daki bir balayı, Falls Creek'teki bir yaz fırtınasından çok farklıydı.

Hayatımda bir kez olsun Brandie Jean olmayı diledim. Bronzlaşmış, çakırkeyif ve tamamen rahatlamış.

Onun yerine, solgun, kızgın ve sabrım tükenmişti.

Yapmam gerektiğini bildiğim gibi yarısı dolu sepeti çamaşır makinesine taşımak yerine, acıma partimi biraz daha uzatmaya karar verdim ve yatağıma geri döndüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SHANE

"Y Çok yakışıklısın," dedi Clarice Sherman, sedyeyi ambulansın arkasından indirirken, biz de ona sevgiyle Yara Bandı Kutusu adını verdik.

Vardiyada sağ kolum olan Missy aşağı atladı ve acil servisin sürgülü kapılarından geçerken kamyonetin arkasını kapattı.

Rüzgâr korunaklı ambulans girişinin altından eserken keskin yağmur damlacıkları tenime battı.

Siren sesleri uzaktan daha fazla hastanın geldiğini haber veriyordu.

Dolunay ile aynı gecede Orange County'ye çarpan cehennem gibi bir süper fırtınanın yarattığı kaos gibisi yoktur.

Missy ve ben bu sabah işe başladığımızdan beri hiç durmadan koştuk. Helikopter ekiplerinin çoğu hava muhalefeti nedeniyle yerdeydi, bu da iki kat daha fazla çağrı almamız anlamına geliyordu.

Bayan Sherman onu acil servise götürürken ön kolumu yoklarken kıkırdadım.

Bu, gün içindeki üçüncü tesisler arası transferimizdi. Clarice Sherman, ev olarak kullandığı destekli yaşam tesisinde yataktan kalkmaya çalışırken düşmüştü. Ambulansı birkaç santimlik durgun su ve devrilmiş dalların arasından geçirirken sakın olmaya çalıştım ama zavallı kadın itilip kakılmaktan canı yanıyordu.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedim müşteri hizmetleri gülümsemesiyle.

"Dövmeleri pek sevmem-" durdu ve kollarıma bir kez daha baktı "-ama sanırım sende çok da kötü durmuyorlar."

Ben alırdım.

"Tüm bunlar için özür dilerim," dedi yorgun bir hışımla. "Siz ikiniz gerçekten de yağmur altında bu şekilde dolaşmamalısınız, ama sizin için minnettarım."

"Sadece işimizi yapıyoruz," dedi Missy tatlı bir gülümsemeyle. Clarice'e göz kırptım. "Siz düşersiniz, biz çekeriz."

Missy, "Siz yuhalayın, biz çiş getirelim," diye karşılık verdi ve yumruklarımızı tokuşturduk.

Hastamızı bakım sürecinin daha üst kademelerine göndermek için yapılan devir teslim işlemi, tüm departman tehlikeli bir şekilde yetersiz personel sirkine dönmüşken beklenebileceği kadar sorunsuz geçti. Sonunda acil servisteki hemşireler Clarice'i kendi bakımlarına aldılar. Kamyona geri dönmeden önce hastane tuvaletlerinde bir mola vermek için ancak zamanımız oldu.

Emniyet kemerlerimizi bağladığımızda telsiz trafiği durmak bilmiyordu.

Missy, aramıza sıkıştırdığımız açık granola bar kutusuna uzandı. Tam bana bir tane uzatmıştı ki telsizlerimiz cızırdadı.

İnleyerek koltuğun arkasına yaslandı. "Sadece biraz kestirmek istiyorum."

"Dün Tommy'nin yerine baktığın için böyle oldu," diye belirttim.

Burnunun kenarını sıktı ve ofladı. "Suçluluk duygusuyla bana çelme taktı,

Tamam mı? Takım oyuncusu olmaya çalışıyordum."

"Bir numaralı kural. Paraya ihtiyacın yoksa fazladan vardiya alma. Maaş derecene göre hareket et. Yapmanız gereken işi yapın ve evinize gidin. Yavaş ve istikrarlı olmak sizi hayatta tükenmişliğe sürüklemekten daha ileriye götürür."

Ve bu bilgelik külçesini evrene fırlatarak telsizi açtım. "Falls Creek Ekip İki hizmette. Devam edin."

Ağır dolu taneleri yara bandı kutusunun gövdesine çarpmaya ve takırdamaya başladı.

"Ekip 2, 201 Pine View Court'a cevap verin. Yirmi dokuz yaşında bir kadın acil doğum çağrısı yaptı. Gebelik yaşı 38 hafta. Dikkatli olun, hasta muhtemelen aktif doğumda."

Pine View Court... Beth Hale'in şehir evi topluluğuydu. Ama daha iki haftası vardı.

Kahretsın.

Hastaneden uzaklaşırken lastik yaktım. "Bana yolu göster," diye telsizi açtım. "Merkez, İtfaiye 1 istasyona döndü mü? Son güncelleme Hillsborough İstasyonu 3'ten olay yerine karşılıklı yardım talebiydi."

"Olumsuz. İtfaiye 1 bir yapı yangınında olay yerinde." Nefesimin altında küfrettim.

Beth'in acil durum planı kardeşi Austin'di ve bugün fazladan bir vardiya almıştı.

Lanet olası aşırı başarılılar.

"Beni temasa geçirebileceğiniz kadın doğum geçmişi olan biri var mı?" Merkeze sordum.

Elektrik hattına dolanmış devrilmiş bir ağacı atlatmak için arka yola girdiğimde Missy bana tuhaf bir bakış attı.

Telsiz tekrar cızırdamadan önce bir duraklama oldu. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Neden bir doğum uzmanına ihtiyacımız var?" Missy granola barını mideye indirip şişe adını verdiği su kulesinden bir yudum su içerken sordu.

"Çünkü dolunay var," dedim. "Bu acil durum önlemleri almak için yeterli bir sebep."

Missy'nin kaşları havaya kalktı. "Doğumla ilgili acil bir durumla mı karşı karşıyayız?"

Beth'i aramak için telefonuma uzanmadan önce derin bir nefes aldım. "Umarım öyle değildir."

Missy elimi itti. "Gözünü yoldan ayırma. Eğer kaza yapar ve ölürsen, bebeği tek başıma doğurmak zorunda kalmak istemem. Bebekler beni iğrendiriyor. Özellikle de yeni olanlar."

Başımı telefonuma doğru eğdim. "Rehberime bak ve iyi olup olmadığını öğrenmek için Beth Hale'e mesaj at."

Gök gürültüsü tepemde yuvarlandı ve bir şimşek gökyüzünü yarararak geçti. Missy'nin parmakları telefonumun üzerinde uçarak Beth'e bir mesaj yazarken ona baktım.

Korku içimde kaynıyordu. İçimde bir his vardı... Zihnimin arkasındaki o dürtü bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Çok yanlış.

"Yanıt yok mu?"

"Henüz değil." Başını kaldırıp bana baktı. "Hiç bebek doğurttun mu?"

Missy hâlâ bir çaylaktı. Yetenekli ve zeki biriydi, ancak sınıfın sizi hazırlamadığı bir çağrının uygulamalı deneyimi hakkında söylenecek bir şey vardı.

"Bir zamanlar. Yeniydim. Birlikte çalıştığım sağlık görevlisi tüm ağır işleri yaptı."

Falls Creek şehir merkezine doğru hızla ilerlerken inledi. "Harika."

Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalıştım ama her yarım milde bir telefonumun Beth'ten bir yanıt alıp almadığına bakmak için göz gezdiriyordum.

Hiçbir şey.

Beth'in doğumuna hala iki hafta vardı, bir dolu fırtınasının ortasındaydık ve ilçedeki diğer tüm ilk müdahale ekipleri başka işlerle meşguldü.

Departmanda daha önce doğum yapmış bir itfaiyeci olmalıydı.

Elbette, bu tamamen benim omuzlarıma yüklenmedi.

Sonra tekrar, Beth'di.

Sikeyim.

O benim Aşil topuğumdu.

Mahalle göründü ve ev numarasını merkezle teyit ettim.

Beth'in arabası kendisine ayrılmış iki yere park etmiş tek arabaydı.

"Beni dinle," diye bağırdım Missy'ye, rüzgâr ve yağmur etrafı kırbaçlarken.

Biz.

Sağlık çantalarından birini o omuzladı, diğerini de ben aldım.

"Oraya gittiğimizde, odadaki en özgüvenli kişi sizsiniz.

Beni anladın mı?"

Missy başını salladı ve su toplamış at kuyruğunu yana savurdu.

"Anladım.

Başarana kadar numara yap."

"Daha çok onu bakım zincirine gönderene kadar numara yapmak gibi."

Biriken suyun içinden geçip Beth'in ön sahanlığına ulaştığımızda oflayıp pufladı.

İçimdeki acıyı yuttum ve plaj temalı şenlikli bir çelenkle süslenmiş kapıyı yüksek sesle çaldım. "EMS!" diye seslendim. On saniye sonra cevap gelmeyince kapıyı çalıp tekrar denedim. "Beth, ben Shane. İyi misin?"

Hala bir şey yok.

Ama ışıklar yanıyordu, arabası buradaydı ve merkezin bizi doğru eve gönderdiğini biliyordum.

Sağanak yağmurda sırlıslıkla olmuştuk ve bir saniye daha bekleyecek halim yoktu. "Tut şunu," diyerek sağlık çantasını uzattım ve lacivert üniforma pantolonumun birçok cebinden birine uzanarak bir çakı çıkardım. Ek parçalardan birini çevirerek açtım ve kilidin içine kaydurdum, uğuldayan rüzgârda *klik sesini* duyabilmek için elimden geldiğince dinledim.

"Cidden birinin evine mi giriyorsun?"

"Bu ilk kez olmazdı; muhtemelen son da olmayacak."

Tıklayın.

Bir sonraki pimi, kilitleme mekanizmasına çarpıp serbest kalana kadar yerleştirdim. Bıçağı katladım ve cebime geri koydum. "Önce bayanlar," dedim ve ön kapıyı iterek açtım.

Missy içeri bir adım attı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

"Hayır. Birinin evine girdiğinizde söylediğiniz şey bu değil, Bayan."

Kekeleydi. "Bayan Hale. Acil bir doğum için aradılar.

Neler oluyor?"

Kahretsin. Belki de "Aman Tanrım" protokolden daha iyiydi.

Dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını kanepenin minderine dayamış olan Beth ter içindeydi ve bir hayalet kadar solgundu.

Normalde çelik bıyıklı olan Missy bayılacakmış gibi görünüyordu.

Beth'in yanına diz çöktüm ve nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Hey, Gamzeli."

Vücudundaki tüm kaslar aynı anda kasılırken gözleri tekrar kapandı. Acı içinde inledi, göğsünden şiddetli bir gırtlak sesi yankılandı.

Missy bir çift eldiven giyip çantaları karıştırırken ben saatime bakıp kasılmanın zamanını tuttum.

Altmış saniye sonra Beth'in vücudu gevşedi ve derin bir nefes aldı. "Öleceğim, değil mi?"

Elimi yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezdirirken kıkırdadım. "İyi haberi mi, kötü haberi mi yoksa en kötü haberi mi istiyorsun?"

"Her şey yeni ve kötü-" Sözlere bir başka kasılmayla kesildi. Bu seferki bir öncekinden daha sert ve daha hızlı bir şekilde ona çarptı. Beth koltuk minderini tırmalıyor, dişleri kara tahtaya çakılmış çiviler gibi birbirine çarpıyordu.

Sikeyim.

Başımı kaldırıp Missy'ye baktım ve kaşlarımı sessizce oynatarak durumu anlattım. İhtiyacımız olan her şeyi almak için aceleyle ambulansa dönerken gözleri kocaman açılmıştı.

Kasılma hafifliyor gibi görüldüğünde Beth'in dikkatini çektim.

"İyi haberlerim var. Doğum yapıyorsun. Kötü haber.

Doğuruyorsun." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"En kötü haber ne?"

"Austin şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Merkez ona ulaşmaya çalışıyor ama şimdilik sadece sen, ben ve Missy varız gibi görünüyor. Hastaneye gitmeden önce senin için arayabileceğim başka biri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Layla fırtına yüzünden Winston-Salem'de mahsur kaldı, Caroline hasta, BJ balayında ve annemin iki hafta daha buraya gelmemesi gerekiyor." Beth dizlerini rahatlatmak için poposunun üzerine otururken yüzünü buruşturarak vücudunu eğdi. "Kendimi hastaneye götürmek için anahtarlarımı almaya çalıştım ama kasılmalar-"

Bir tane daha vuruldu. Aralarında iki dakika bile yoktu.

"Bunların sadece Braxton-Hicks olduğunu sanıyordum! Henüz doğum uzmanımı aramadım. Sezaryen olmam gerekiyor!" diye bağırdı nefesi geri gelir gelmez. "Ben bir pısıriğim! Koca bir insanı kukumdan dışarı itemem! Kıymıkların üzerine Orajel sürüyorum çünkü onları çıkarmak çok acıtıyor! Ne zaman kan aldırısam bayılıyorum! İlaçlara ihtiyacım var! Lütfen bana ilacınız olduğunu söyleyin!"

Kanepeden iki yastık aldım ve destek için sırtının arkasına sıkıştırdım. Missy döndü, sedyenin üstünde malzemeleri taşıyordu.

"Planladığın türden bir uyuşturucu değil, Gamzeli." Bakışlarını yakaladım. "Ama sana şunu söyleyebilirim ki senin yanından ayrılmayacağım. Tamam mı? Bu senin hayal ettiğin gibi olmayabilir ama yalnız olmayacaksın."

"Ben sadece-"

Başka bir daralma.

"Eylem planımız nedir patron?" Missy bana bir çift eldiven uzatırken sordu.

"İzin alırsak, ne kadar ilerlediğini görmek için hızlı bir pelvik muayene yapacağız ki hastane hazırlıklı olabilsin. İsteyeceğimiz son şey, yüklenmek ve bir bebek fırladığında altmış beş yaşında olmaktır."

"Lütfen beni hastaneye götürün," diye soludu Beth. "Özür dilerim. Kurtarma ekibinin bir taksi servisi olmadığını biliyorum ama kendi başıma araba kullanamıyorum ve

kimsem yok-"

"Hey." Bu sefer onun sözünü kestim ve çarpık bir gülümseme sundum. "Doğru olanı yaptın."

Uzun zamandır yaptığım gibi, Beth için hissettiğim her şeyi bir kutuya koydum ve sakladım. Gitme zamanıydı.

"Senin için de uygunsa, hastanenin seni hazırlayabilmesi için birimizin ne kadar ilerlediğini kontrol etmesini istiyorum. Missy burada ve isterseniz muayeneyi yapabilir."

Missy sustu. "Bunu hiç yapmadım." Harika.

"Yapana kadar numara yap" buraya kadarmış.

"Kimin yaptığı umurunda bile değil. Bu noktada, vajinamı o kadar çok insan gördü ki-"

Beth'in vücudu savaşa girerken, Missy biraz alçakgönüllülük sağlamak için bükülmüş dizlerinin üzerine bir çarşaf örttü. "Ellerimi kalçalarında hissedeceksin. Yoga pantolonunu indirmene yardım edebilir miyim?"

Beth başını salladı ama yüzü acı içinde buruşmuştu.

Saatime tekrar baktım. Bunlar yavaş, metodik erken doğum kasılmaları değildi. Sert, hızlı ve gittikçe daha uzun sürüyorlardı.

Kasılma geçer geçmez Missy, Beth'in esnek hamile pantolonunu indirmesine yardım etti. Missy kalem ışığını yakarken ben de çarşafın kenarını kıvrıdım.

"Önce elimin tersiyle kalçanın iç kısmına dokunacağım," dedim yüzünü izlerken.

Beth sadece başını salladı, yavaşça derin nefesler alıp gözlerini kapatırken çenesi geriye doğru eğildi.

"Biraz sola, Missy," dedim, ışığı olmam gereken yere yönlendirerek. Tekrar Beth'e baktım. "İyi misin?"

Başını salladı. "Lütfen bana hastaneye gidip epidural almak için zamanım olduğunu söyleyin."

Ama rahim ağzının ne kadar genişlediğini tahmin etmeme bile gerek kalmadı. Missy'nin gözleri şok içinde açıldı ve gördüğüm şeyi görünce yüzünde dehşete benzer bir şey belirdi.

"Hadi şu oyunu tekrar oynayalım. İyi haber mi, kötü haber mi, yoksa en kötü haber mi?" Beth bir gözünü açtı ve bana baktı. "İyi haber."

"Bebeğinizin sarı saçları var."

Bir kaşını kaldırdı, daha küçük kasılmalar dalgalar halinde ona çarptığında inledi. "Bunun sadece ben olmadığımı emin misin? Sadece söylüyorum. Benim durumumda, halı

perdelere uyuyor. Ve iki aydır orayı tıraş etmedim. Bırakın görmeyi, ulaşamıyorum bile. Ayrıca, sevişecek de değilim."

Kıkırdadım. "Eminim."

"Kötü ve en kötü haber nedir?"

"Kötü haber, epidural yok. En kötü haber, isterseniz de istemeseniz de bebeğiniz geliyor. Bir sonraki kasılmada ıkmaya çalışmanı istiyorum."

Korku yüzüne sıçramıştı. "Shane... Yapamam. Dr. Benoit'ya ihtiyacım var. İlaçlara ihtiyacım var." Gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana baktı. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Her zaman yolumuzu seçemeyiz, ama nasıl yürüyeceğimizi biz seçeriz o."

"Bu harika, Bay Şans Kurabiyesi. Ama ben-"

Beth elimi tuttu ve en büyük

Kasılma, sahip olduğu tüm enerjiyi tüketti.

Missy ve ben birlikte çalışarak ek oksijen için ağzına bir maske taktık ve serum takmaya başladık. Beth kasılmanın etkisinden kurtulurken, Missy doğum setini açarken sehpayı bir büfeye dönüştürdü.

"Bu şekilde mi ıkmak istersin yoksa farklı bir pozisyona mı geçmek istersin?" Kan basıncını kontrol ederken sordum. Hayati fonksiyonları güçlü bir şekilde devam ediyordu ve bu bile başlı başına bir mucize gibiydi. Bebeğin sıkıntıda olup olmadığını anlamak için fetal monitörlerimiz yoktu. Onun deli gibi ıkmmasına ve havanın hastaneye ulaşmamıza yetecek kadar düzelmesine ihtiyacım vardı.

Ya olursa diye düşünemezdim. Önemli olan tek şey bir sonraki kasılmaydı.

Dizlerinin arasına diz çöktüm ve bir değerlendirme daha yaptım. Bebeğin başı taçlanıyordu. "Elimi üzerinde hissedeceksin. Çok hızlı doğmadığından emin olmak için bebeğin başına biraz baskı uygulayacağım."

Bir dizimi büküm ve diğer bacağımı baldırına bastırdım, böylece destek alabileceği bir şey oldu.

Beth bana zayıf bir baş selamı verdi. Altındaki zeminde zaten kan ve vücut sıvıları vardı, bu yüzden bir altlığın pek bir fark yaratmayacağını düşündüm. Onun yerine bebeği hemen sarmak için kullanacaktık.

"Missy, altlığı aldın mı?"

"Anladım."

"Bir sonraki ıkınmada bebek senin olabilir. Onu sıcak tutun. APGAR'dan geç." Beth'e baktım. "Hazır mısın, Gamzeli?"

Gök gürültüsü camları tıkırdatırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Hayır." "Bana bak," diyerek onu yatıştırdım ve boştaki elimle elini tuttum. "Ben

Tam burada. Senin olduğun yerde olduğumu söyleyemem, bu yüzden her şey bittiğinde bana ne kadar acı verdiğini söylemeni istiyorum. Hafızana kaydet. Tek istediğim seni itmek ve hissettiğin her şeyi düşünmek." Elini sıktım. "Anladın mı? Benimle kal. Zihnini meşgul tut."

Sesi oksijen maskesinin altında boğuk bir fısıltı gibiydi. "Bunun için yeterince güçlü değilim."

"Evet, öylesin anne. Odadaki en sert kişi sensin."

Gözlerinin kurnazca dövmelerimin kollarında aşağı yukarı gezinmesini kaçırmadım.

"Nefes al. Gücünü topla. Ve bir sonraki kasılmanın geldiğini hissettiğinde, cehennem gibi savaşmanı istiyorum."

Nefes almak için ancak zamanı vardı. Vücudu sıkıştığında öne doğru sarsıldı. Bebeğin başı avucuma bastırdı.

"İt, Beth. Zorla. Bunun için çalışmanı istiyorum."

Acı içinde haykırdı, elimi tutuşu eklemlerimi beyazlattı.

Bebeğin omuzları dikleşti ve leğen kemiğine doğru bastırdı. "Neredeyse geldin. Derin nefes al ve tekrar ıkın. Neredeyse oldu."

"Yapamam- yapamam-"

Elini sıktım. "Hadi gel. Benimle dövüşmeni istiyorum."

"Benim içimde yok," diye sızlandı. "Ben senin ya da Austin gibi değilim. Korkusuz değilim."

"Korkman normal Dimples. Korkman normal. Ama ben varım. Missy var. Ve kısa bir süre sonra bütün hastane bunu oturma odanızın zemininde bir efsane gibi nasıl yaptığınızı anlatacak. O yüzden onlara anlatacak güzel bir hikâye verelim."

Soluk soluğa başını salladı. "Sana güveniyorum."

Missy yanımdaki plasenta torbasını hazırladı.

"Harika gidiyorsun Beth," dedi Missy tatlı bir sesle. "Bebek çıkar çıkmaz onu hemen kontrol etmek istiyorum ve sonra bebeği göğsüne koyacağım. Sorun olur mu?"

Beth başını salladı.

"Doğum yaptığınızda işler oldukça hızlı ilerleyebilir. Sizi elimizden geldiğince çabuk hastaneye götüreceğiz. Ama sizin ve bebeğinizin güvende olduğundan emin olacağız" dedi.

Diğer elimle bebeğin başını kucaklarken Beth'in elini kavrayışımı düzelttim.

Missy gülümsedi. "Bunu yapabilirsin, Beth. Büyük bir itiş."

Normalde bal rengi olan saçları nemli bir orta kahverengiyle tenine yapışmıştı. Tükenmişti ve hem onun hem de bebeğin iyiliği için bir sonraki kasılmada elinden geleni yapmasına ihtiyacım vardı.

Beth kasılma başlamadan önce ıkmaya başladı. Ben öne doğru kayarken Missy nabız oksimetresini dikkatle izliyordu.

Sadece doğumun temellerini öğrendik ama bir numaralı kural en önemlisiydi. Bebeği düşürmeyin.

Omuzlarının öne doğru kayışını izledim. "İşte böyle, anne. Biraz daha, biraz daha." Bir savaş çılgılığı attığında elimi Beth'in tutuşundan çektim.

Vay anasını.

Bebeği yakalayıp dik konuma getirdiğimde kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Onu dikkatlice Missy'ye vermeden önce üç küçük kelime fısıldadım.

Beth sırtını yastıklara yasladı. "Artık gidemem."

Missy küçük kurtçuğu tuttu, onu uyarmak için sırtını hafifçe ovdu ve APGAR değerlendirmesinden geçerken onu alt beze sardı.

Yanağını okşamak ve bunu izlemenin ne kadar inanılmaz olduğunu söylemek istedim ama ellerim sümüksü ve sıvıyla kaplıydı. "Başardın anne."

Gözleri zayıfça açıldı. "Ne?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Beth'in kızı kulakları tırmalayan bir feryat kopardı. "Tebrikler," dedim nazikçe. "Kız oldu."

Gözlerinden mutluluk ya da belki de rahatlama gözyaşları süzüldü. "Kız mı?"

Missy bebeğin hava yolunu temizlemek için ampul aspiratörü kullanırken gülümsedi. "O çok güzel, Beth. Harikaydın."

Beth'e baktım. Üzerinde karnını saran dar bir atlet vardı. "Onu hastaneye götürene kadar sıcak kalmasını istiyoruz."

ve onu kontrol ettir. Tişörtünü çıkarmana yardım edebilir miyim, böylece ten tene yatabilir?"

Hüngür hüngür ağlayarak başını salladı. "Evet."

Missy bebeği Beth'in göğsüne yatırırken ben de makası kaptım ve serum hattına takılmaması için önünü kesmeye başladım.

Missy'ye baktım. "Gitmeye hazırlan. Arabayı sen kullanacaksın."

Missy etrafta koşuşturup malzemelerimizi toplarken ve Beth'in eşyalarını alırken, ben Beth'in hayati belirtilerini izlemeye devam ettim ve bebek üzerinde bir APGAR değerlendirmesi daha yaptım. Cilt kızarıklığını, kas tonusunu, nabzını, reflekslerini ve solunumunu not ettim.

"Çok iyiydin," dedim orantısız bir gülümsemeye, kirlenmiş eldivenlerimi çıkarıp yeni bir çift giyerken. Yanağını avuçladım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Belki halüsinasyon gördüm. Belki de sadece istediğim için hayal ettim.

Ama yemin ederim, Beth elime doğru eğildi ve gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı eğilip bebeğin başına bir öpücük kondurmadan önce.

"Bir isim seçtin mi?" Vücudu tekrar kasılır ve plasentayı dışarı atmaya başlarken sordum.

Düşündüğünüzde, insan vücudunun bir bebeği yaşatmak için yepyeni bir organ yarattığı gerçeği oldukça havalıydı. İnanılmaz bir şey.

Dikkatle izledim, plasentayı kendisine ayrılmış olan torbaya koymadan önce bütün olarak teslim edildiğinden emin oldum. Hastanedeki ekip muhtemelen Beth'in vücudunda hiçbir şey kalmadığından emin olmak için hızlı bir kontrol yapacaktı.

"Katherine," dedi küçük bohçaya huşu içinde bakarken. "Kısaca Kat."

"Dünyaya hoş geldin Kat," dedim başımı eğip Kat'in minik yüz hatlarını incelerken. Küçük düğme burnu Beth'inkinin minyatür bir versiyonuydu. "Annen tam bir baş belası."

Makası aldım ve Beth'e uzattım. "Göbek bağına kesmek ister misin?"

Bu düşünceyle biraz yeşile döndü ve "Tanrım-hayır" diye mırıldandı. O güzel şişe yeşili gözler Kat'in kendi gözlerini açmasıyla aynı anda bana baktı.

Falls Creek'in etrafındaki tepeler gibi yeşil. Anne gibi, kız gibi.

"Yapacak mısın?" diye sordu ürkekçe.

"Elbette," dedim ve işe koyuldum, kordonu kestim ve kalan kan akışını durdurmak için doğum çantasındaki steril klempleri kullandım. Bebek doğarken perinesi yırtılmıştı ama bu konuda fazla bir şey yapamazdım. Hastaneye gittiğimizde kadın doğum ekibi dikiş atacaktı. Antiseptik havlulara sarıldım ve bacaklarının arasını elimden geldiğince nazıkçe temizledim.

Toparlanmayı bitirdik ve sedyeyi hazırladık. Missy, Beth'in bebek odasında bulunan battaniyeye sarılmış Kat'i tutarken, ben de Beth'i sedyeye yerleştirip ambulansın arkasına yükledim.

Missy direksiyona geçip mahalleden uzaklaşmadan önce bebek Kat'i Beth'in kollarına bıraktı.

Ambulansın arkasında çarpıştık ve itişip kakıştık. Beth bebeğini kucaklarken ben de her şeyi belgeledim ve ikisine de göz kulak oldum. Kızın nabızı güçlüydü ama Beth'in tansiyonu normalin altında seyrediyordu.

Normalde bir sağlık görevlisi olarak bu benim için pek bir şey ifade etmezdi ama benim "normalim" ile "dünyaya bir insan getirdikten sonraki normalim" muhtemelen biraz farklıydı.

Sedyenin üzerinde, kucağında kirli, buruşuk bir yenidoğanla bir çarşafın üzerinde yatan Beth hiç bu kadar ışıltılı olmamıştı.

Onun doğumunu izlemek... Bunun bir parçası olmak...

Yıllar önce yapmak için yola çıktığım şeyi gerçekten yaptığımı fark ettiğim günlerden biriydi. Bir hayat almak yerine dünyaya bir hayat getirmeye yardım ettim.

Bu benim kefaretimdi.

OceanofPDF.com

SHANE

"S Beth onu kucaklarken ben de Kat'in ateşini kontrol ettim," dedim. "Katherine bir aile ismi falan mı yoksa sadece hoşuna mı gitti?" Gülümsemesi zayıf ve yorgundu ama yine de mevcuttu. "Düşüneceksin

Bu aptalca..."

Gözlerinin etrafındaki çizgilere bir göz atarken kıkırdadım ve bu şekilde ne kadar muhteşem görüldüğünü bir an için takdir etmeme izin verdim. "Sana söz veriyorum yapmayacağım."

Beth elini Kat'in başının üzerine koydu. "Adını Katherine Johnson'dan almış."

"Kim o? Büyükkannen mi?"

Sessiz bir kahkaha attı. "NASA için çalışan bir matematikçiydi. Uzaya gidecek ilk Amerikalı astronotun yörüngesini hesapladı. John Glenn'in dünyanın yörüngesine girme görevi emredildiğinde, ondan -Bilgisayarla yapılan hesaplamaları elle doğrulamak için. Çok zekiydi ve bu, ayrımcılık sırasında uzay programı için yaptıklarının yanında devede kulak bile sayılmaz."

"Bu harika bir şey," dedim sırtarak. Beth'in tansiyonu birkaç puan daha düştüğünde ilgim aniden başka yöne kaydı.

Hastaneden beş dakika uzaktaydık. Missy önceden aramış ve bir ekip Beth ve Kat'i bekliyor olsa da, Beth'in kontrol edilmesi ve bir eylem planının uygulamaya konması birkaç dakika daha sürecekti.

Konuşmaya devam etmesine ihtiyacım vardı.

"Anladığım kadarıyla Katherine Johnson size tüm derecelerınızı matematikten almanız için ilham vermiş?"

Gözlerini kırptırarak kapattı. Yorgun olduğunu biliyordum ama bu beni endişelendirmiyordu. Sedyenin altı kanla kaplıydı.

Doğumdan sonra kanama normaldir, ama bu çok fazla kandı...

"Matematik sabittir. Kuralları takip eder. Nadiren tutarlı olan bir dünyada tutarlıdır. Sanırım... Sanırım başka hiçbir şey mantıklı gelmediğinde bana mantıklı geliyor."

Arka pencereden dışarı bakarken ses tonumu hafif tutmaya çalışarak usulca güldüm.

Çok yaklaşmıştık.

"Sürpriz yok." Elimi nazikçe Beth'in elinin üzerine koydum ve Kat'in başını okşadım. "Bu güzel kız gibi değil."

"Shane-" ambulans girişinin altında gıcırdayarak durduğumuzda sesi bir fısıltıya dönüştü.

Acil servisin kapıları açıldı, doktorlar ve hemşireler ellerinde bir beşik ve sedyeyle dışarı fırladılar.

Kalbim kritik bir kreşendoya yükseldi ve adrenalinim kükredi. Bir şeyler yanılttı ve ne olduğunu bilmiyordum. "Konuş benimle Beth. Benimle kal."

Missy kapıları yırtıp açarken arkayı bir ışık patlaması kapladı. Beth'in altında gittikçe büyüyen parlak kırmızı lekeyi görünce "Kahretsin," diye küfretti.

"Kanaması var!" Sedyenin frenlerini bırakıp onu arkadan çıkarırken bağırdım.

"Beth," dedi Missy telaşla, Kat'i Beth'in kollarından alıp bekleyen hemşireye uzatırken.

Beth'in yosunlu gözleri bir an açıldı ve sonra tekrar kapandı. "Shane."

Beyaz önlüklü bir kadın, "Onu arka tarafa götürelim," diye bağırdı.

Kimliği

rozet *Benoit-Beth*'in doğum uzmanını okudu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Beth kayıtsızca.

Hastanenin parlak tepe ışıkları gözlerimi yakıyordu ama endüstriyel temizleyicinin ve antiseptiğin buruk kokusuyla ilgili bir şey kalbimi sakinleştirdi.

Sedyeyi içeri iterken, "Hastanedeyiz," dedim. "Kat'e bakılırken neler olup bittiğini kontrol edecekler."

Bebeğinin artık kollarında olmadığını fark etmenin verdiği adrenalin onu geri getirmeye yetmişti. Panik sesini doldurdu. "Nerede, nerede o?"

Bebeğim nerede?"

"Şu anda onunla ilgilenen bir ekip var," diye onu rahatlattım. "İyi olduğunu öğrenir öğrenmez seninle birlikte olacak. Söz veriyorum."

Bana bakarak, "Yapamam, ona ihtiyacım var," diye ağladı. "Lütfen gitmesine izin verme."

"Beth, onu kontrol etmeliler. Onun iyi olduğunu bilmemiz gerek. Senin de yardıma ihtiyacın var."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Lütfen kal-" sesi, bilinci gidip gelirken kayboldu. "Onunla kal."

Sedye elimden kurtulurken hemşirelerden biri "Düşüyor!" diye seslendi.

Beth'in götürülüşünü izlerken kalabalık salonun ortasında durdum ve bir parçamın da onunla birlikte gittiğini hissettim.

Bir hemşire koluma bir bileklik ve göğsüme bir etiket yapıştırırken kendimi kalabalık kreşte yürürken buldum, bu etiket polomun üzerine dikilmiş olan istasyon logosunu kısmen gizliyordu.

Güvenlik görevlileri ve çok sinirli görünen bir hemşire hemen dışarıdaki masada nöbet tutuyordu.

"Bir haber var mı?" Hemşireye -Lindsay'e- beni Beth'in çılgın atan kızının bulunduğu beşiğe götürürken sordum.

"Henüz değil, ama bir şey duyarsam sizi haberdar ederim," dedi ve dönüp artık temiz olan kız bebeğe baktı. Mavi ve pembe çizgili beyaz bir kundağa sarılmıştı. Başına yumuşak pembe bir şapka geçirilmişti. "Selam tatlım. Bak seni görmeye kim gelmiş." Uzandı ve Kat'i kollarının arasına aldı. "Bu senin kahramanın."

"Yine de o iyi. Değil mi?"

"O mükemmel. Bili ışıkları altında biraz zaman geçirdikten sonra hazır hale geldi." Lindsay bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Onu teslim ettiğine inanamıyorum. Çok iyi bir iş çıkardın." Sözleri güzeldi, ama ses tonu romantik türden bazı art niyetlere işaret ediyordu.

Kat'in iyi olması yeterli değildi. Beth'in durumu hakkında hâlâ bir haber yokken olmazdı.

Lindsay ağlayan Kat'i kollarıma bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Kahretsin. Kat avazı çıktığı kadar bağırırken beceriksizce yer değiştirdim. Daha önce hiç bir bebeği bir saniyeden fazla kucağıma almamıştım. Küçücüktü ve onu içine soktukları dürümün içinden çıkmak için elinden geleni yapıyordu.

Belki de onu yatırıp hemşirelerin işlerini yapmasına izin vermeliydim. Bebekleri nasıl tutacaklarını biliyorlardı, değil mi?

Kendini topla, dostum. O lanet olası bir bebek. Silahlı bir savaşı değil.

Yine de, masadan bana şüpheyile bakan yaşlı yarasa yerine bir düzine askerlik çağındaki erkeği tercih ederim.

Kararsızlığımı hissetmiş olmalı. Bir hışımla hemşire odasının etrafından dolaştı ve içeri girdi.

"Ufaklığın ciğerleri çok sağlam, değil mi?" Patty - yaka kartında yazdığı gibi - dedi.

Hafifçe gülümsedim. "Annesi gibi bir tavrı var."

Eğer Kat de annesi gibi olacaksa, Beth'in elleri dolu olacaktı. Yine de Beth'in cesaretini seviyordum, yani ben kim oluyordum da yargılıyordum?

Patty ellerini uzattı. "Onu bana ver ve gömleğini çıkar baba. Ten tene temas onu sakinleştirecektir."

Baba mı? "Oh-ben... Ben... değilim..."

Ama Patty Kat'i çoktan kucağına almıştı. "Çekinme. Daha önce görmediğim bir şey değil."

Kat'in çığlıkları daha da yükseldi. Tabii *bu mümkünse. Her ne haltsa... Olabilirdi de.*

Telsizimi omzumdan çıkarıp kemerime taktıktan sonra polomun düğmelerini açıp başıma geçirdim.

Patty bir ıslık çaldı. "Whoo-wee." Kat'e baktı. "Baban çok yakışıklı."

"Ben onun babası değilim," diye mırıldandım sonunda.

Patty küçük dürümü açtı ve kıvranan pembe bebeği tekrar kollarıma bıraktı. "Annem senin burada olmanı istedi, değil mi?"

"Evet, biz... Biz arkadaşız. Falls Creek İtfaiye ve Kurtarma'da çalışıyorum. Beth-uh-annesi doğum yaparken 911'i *aramış.*"

"Etrafta dolaşan dedikodulardan o kadarını anladım. Kanından olup olmaman benim için çok önemli değil. İşte bu, benim kitabımda seni baba yapar." Kundağı açtı. "Onu o güzel göğsüne yatır." O

Kat'i sıcak tutmak için battaniyeyi tekrar göğsüme ve omzuma örtmeden önce başını köşeye itilmiş bir sandalyeye doğru eğdi. "Gerekirse çömel."

Kat'i göğsümde tutmak biraz garipti. Bir bebeği kucağıma almanın ritmini tam olarak yakalayamamıştım.

"Bebekler korkunun kokusunu alabilir," diye seslendi Patty dışarı çıkarken.

Kat kesinlikle benimkini hissetti, ama otuz saniye daha o küçük sarışın kafasıyla çılgılık attıktan sonra sustu ve hemen uyumaya başladı.

Ağırlığımı ayaklarımın arasında kaydardım ve Kat huzur içinde uyurken onu hafifçe zıplattım.

Bu tür bir mutluluktan habersiz uykunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim. Telefonum cebimde titredi. Dikkatlice oturdum ve yedi kiloluk küçük Kat'i bir koluma geçirip cebimden çıkardım, hızla metni okumak.

Missy bana her şeyi kayıt altına almakta ve belgelemekte acele etmediğini söylüyordu. Şiddetli hava koşulları, sınırlı kaynaklar ve dolunayın olduğu normal bir vardiyada, hizmete geri dönmek için elimizden gelenin en iyisini yapardık.

Ama bunlar normal koşullar değildi.

Normal bir vardiyada, bir yıldır peşinden koştuğum anne kritik bir tıbbi bakım görürken, doğurduğum bebekle ten tene temas kuruyor olmazdım. Kıdemli bir hemşire bana "baba" demezdi.

Hoşuma gitmezdi.

Kat'in nazık nefes alışları kalp atışlarımı yavaşlattı. Etrafta dolanırken yumuşak emme sesleri çıkarıyordu ama benimle şansı yoktu. Patty kafasını tekrar içeri soktu ve kaşlarını çatarak bana başparmağıyla onay verdi.

Eh, ben alırdım.

Gözlerimi kapattım ve Beth'in küçük kızı göğsüme yaslanırken bir o yana bir bu yana sallandım. Başının arkası avucumun içine tam oturuyordu.

Zihnim yavaşladı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Huzur beklenmedik bir şeydi.

Bir de baktım, hemşire Lindsay içeri girdi. "Pencerenin yanında durmak isterseniz Bayan Hale'i yukarı getiriyorlar. Onu odasına yerleştirdiklerinde, bebeği kreşten çıkarıp onu da odasına götüreceğim."

Kalbim boğazımda asılı kaldı. Ciğerlerimden bir anda bir nefes boşandı. Sersemlemiştim, minnettardım ve aynı anda huşu içindeydim. Yanlış yaptığım her şeyi daha sonra düşünecektim. Şu an için Beth iyiydi ve önemli olan tek şey de buydu.

Sıra sıra dizilmiş beşiklerin arasından dikkatlice geçip pencereye doğru ilerledim, dikkatli bakım personelinin muhtemelen Kat'i tutuş şeklimi değerlendirdiğinin farkındaydım. *Ya da bu durum her ne haltsa onu yargılıyorlardı.*

Ama her neyse doğru hissettirdi.

Koridorda yuvarlanan bir hastane yatağının hafif gürültüsünü duydum. Giderek yaklaştıkça kalbim sıkışmaya başladı.

Beth solgundu ama eğimli yatağa yaslanmış oturuyordu. Nakil ekibi çocuk odasının önünde yavaşladı ve ben de pencereye çıktım.

Beni görür görmez Beth'in gözleri cam gibi oldu. Kat'in uyuklayan küçük yüzüne bakabilmesi için ona döndüm.

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken Beth parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Uzandı ve cama dokundu. Kat'in yumruk şeklinde kıvrılmış küçük elini buldum ve jeste karşılık vermek için battaniyeden dışarı çıkmasına izin verdim.

Lindsay onu kucağına alıp bir Taco Bell çalışanının dürüm sarabileceğinden daha hızlı bir şekilde kundaklarken ve beşiğe koyarken, "Onu şimdi ben alacağım," dedi. "İstersen benimle yürüyebilirsin."

Tişörtümü giymek için acele etmedim, sonra Kat'le birkaç dakika yalnız kalması için Beth'in odasının dışında bekledim.

Her ikisi için de berbat bir gün olmuştu.

Kapıyı çalacak cesareti zor buldum. Kapıya hafifçe vurduğumda sessiz koridorda yankılanan ses bir silah sesi de olabilirdi.

"İçeri gel."

Beth'in çağrısı beni harekete geçirmeye yetti. Yumuşak, sessiz adımlarla içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kat'i kollarında dinlenirken gördüğümde yarım bir gülümseme ağzımdan yukarı doğru çıktı. Saçları özenle örülmüştü ve rengi yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı.

Yatağa doğru yanaşırken ellerimi ceplerime soktum. "Nasıl hissediyorsun anne?"

Bana baktığında dudakları titriyordu.

Dikkatlice yatağın kenarına uzandım ve bir an bile tereddüt etmeden yanağını avuçladım. "Hey-" Başparmağımla bir damla gözyaşını sildim "-bugün güzel bir gün, Gamzeli."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı titreyen bir nefesle. "Eğer ortaya çıkmasaydın..."

"Sadece işimi yapıyorum."

"Ciddiyim, Shane."

Bir de suçluluk duygusu vardı. Neyi farklı yapabilirdim? Yeterince hazırlıklı değil miydim? İhtiyacım olan daha fazla eğitim var mıydı? Daha fazla bilgiye mi?

"Sana ne olduğunu anlattılar mı?" diye sordu Kat'e bakarken usulca.

"Hayır. Ben Kat'le kaldım."

Beth başını salladı. "Kanamam oldu ama sanırım bu kısmı biliyorsun." Yorgun bir iç geçirdi. "O doğduktan sonra rahmim olması gerektiği gibi kasılmadı, bu yüzden kanama durmadı. Görünüşe göre, bu nadir bir durum değil, ama çoğu insan bu olduğunda hastanede oluyor." Sesi yumuşayarak neredeyse fısıltıya dönüştü. "Şanslıydım ki seninleydim ve hala evde bunu atlatmaya çalışmıyordum."

Boğazındaki düğümü yuttum. "Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm." "Her şeyi yaptın."

"Şimdi iyi misin?"

Başını yastık yerine kullanılan kötü bir bahaneye yasladı ve gözlerini kapattı. "Kan nakli ve ilaç kokteylinden sonra, evet."

Nefesimin altında küfrettim.

Beth ciddiyetle, "Onunla kaldığın için teşekkür ederim," dedi. Yutkundu ve ekledi: "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sen istedin."

Sevinçle dolu olması gereken bir günde, gözlerinde inanılmaz bir hüznü vardı. "Sadece onun güvende olmasını istedim."

"Ben sözümün eriyim. Sana bunu tek başına yaşamak zorunda kalmayacağını söylemişim."

"Hemşire bana sen onu kucağına alana kadar ağlamayı kesmeyeceğini söyledi." Ben omuz silktim ama Beth peşini bırakmadı.

"Sen onun kahramanısın." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Sen de benim kahramanımsın." Eğildim ve Kat'i aramızda ezmeye dikkat ederek ona yarı sarıldım.

"Seninle gurur duyuyorum anne."

Beth boştaki eliyle gözlerini silerken yorgun bir kahkaha attı. "Herkes bana böyle hitap edip duruyor. Henüz aklıma yattığını sanmıyorum." "Bu anı nasıl hayal ettiğimi bilmiyorum..." diye ekledi temkinli bir şekilde. Kat'e baktı. "Ya da ona sarılmanın nasıl bir his olduğunu. Hâlâ ona nasıl

sarılacağı

Bir kızım olduğu gerçeğini kafamdan atamıyorum. Sanki bedenimin dışında yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de cinsiyetini öğrenmeliydim, böylece onunla zihinsel bağ kurmak için aylarım olabilirdi."

"Tam olarak doğru şeyleri yaptın. Neden biliyor musun?" Beth başını salladı.

"Çünkü o burada. Ve sen hala buradasın. Ve bunun bir anlamı var. İkiniz için de en iyi olan seçimleri yaptınız."

Dudaklarını bir gülümseme fısıltısı boyadı. "Teşekkür ederim."

Kapı bir kez daha çalındı. Beth'in kapıyı açmaya bile fırsatı olmamıştı ki, Austin üzerinde hâlâ kıyafetleriyle içeri daldı.

"Beth-"

"Şşşt!" diye tersledi.

Beth'in göğsüne sarılmış uyuyan Kat'in görüntüsü karşısında Austin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay anasını."

"Bir çocuğun önünde küfretmen gerektiğini sanmıyorum," diye belirttim. Beth gözlerini bana dikti. "Onun önünde küfrettin. Hem de çok."

Ağır botları karo zemine vururken Austin tekrar, "Lanet olsun," dedi. "Bir yapı yangını için çağrıldık. Yangını kontrol altına aldıktan sonra merkez şefe ulaştı ve hastanede olduğunuzu söyledi." Yatağın yanında diz çöktü ve Kat'e hayretle baktı. "Sahip olduğunuzdan değil-" pembe boneyi görünce boğazı düğümlendi "-bir kız bebek." Austin gözlerini silerken tekrar küfretti.

"Teknik olarak bu evde oldu. Bu senin yeğenin, Katherine," dedi. "Biz ona Kat diyoruz."

Bu "biz "in bir parçası olmayı olması gerekenden daha çok sevdim.

Austin ellerini yıkamak ve sterilize etmek için lavaboya koşarken Beth'in dikkatini çektim. "Görünüşe göre emin ellerdesin, o yüzden ben gidiyorum. Merkeze geri dönmeliyim. Missy EMS salonunda uyuyakalmış olabilir."

Hızla başını salladı ve elime uzandı. "Seni tuttuğum için özür dilerim." "Beni istediğın zaman tutabilirsin, Gamzeli."

BETH

E her şey berbattı.

Evim tam bir felaket bölgesiydi. Ön kapım sürekli açılıp kapanıyordu. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Hepsinin ötesinde, ben Üç gündür uyumamıştım ve vücut kokum bayat patlamış mısır ve bozuk para gibi kokuyordu.

Yalnız kalmak istediğimde hemşirelerin insanları kovduğu hastaneye geri dönmek için neler vermezdim.

Bir anne olarak kendimi toparlayabilmek için evdeki ilk günün sakin geçmesini dört gözle bekliyordum. Austin, Kat ve benimle birlikte şehirdeki evimin önüne geldiğinde ve tüm park yeri dolduğunda bu plan pencereden dışarı çıktı.

Büyükanne Fletcher ve bir sürü küçük yaşlı kadın yanımdaki beşikte uyuyan Kat'ın üzerine titrerken ben kanepenin köşesine sinmiştim.

Bebek gereçleri etrafa saçılmıştı. Ocakta bir şeyler cızırdıyordu ama kokusu midemi bulandırıyordu.

Gerçekten işemem gerekiyordu ama bu, parçalanmış kadını organlarımı plastik bir şişeye spreylemeyi ve hemşirenin bana insanoğlunun bildiği en seksi file iç çamaşırında giymenin tamamen normal olduğuna söz verdiği köpek pedini yeniden uygulamayı içeriyordu.

Sepideh Hanım - kasabanın hemen dışındaki pansiyonun sahibi ve etraftaki en hoş kadın - Kat'e uzandı ve neredeyse kolunu vücudundan koparıyordum.

Herkese defolup gitmeleri için bağırarak istiyordum ve Godzilla gibi öfkelenmeme neden olan rahatsız edici düşüncelerle savaşmak için ne kadar iradem kaldığını bilmiyordum.

Benim sorunum neydi?

Bebeğimi kucağıma almak istemiyordum ama başka birinin ona dokunmasını da kesinlikle istemiyordum.

Bana yardım edebilmek için sahilden erken gelip benimle kalan annem bile Kat'i sallamak için kucağına her aldığı anda benim gazabımı göze alıyordu.

Büyükanne Fletcher, "Bebek uyuduğunda sen de uyumalısın, biliyorsun," dedi. "Dinlenmen çok önemli."

Gidersen yapabilirim. Ama bunu yüksek sesle söylemek yerine gülümsedim.

Bea Walker başını salladı, iki gözlüğünden sarkan zincir boğazındaki kolye yığınınca çarparak takırdadı. "Ve sağlıklı beslendiğinden emin ol. Vücuduna koyduğun her şey doğrudan bu tatlı kıza gidiyor. Ona sadece en iyisini vermek istiyorsun, değil mi?"

Tavuk salatası ve tortilla cipsiyle hayatta kalıyorum çünkü üç saatlik bakım bloklarında yaşamak, tam öğün yemek gibi şeyler için zaman bırakmıyor. Ama gülümsedim.

Kuaförden Louisa Mae, "Doğru," diye söze karıştı. "Ve yeterince karın zamanı geçirdiğinden emin olun. Bu çok önemli."

Ah, evet. Karın zamanı. Ya da muhtemelen yeni doğan bebeğimin düşündüğü gibi, Guantanamo'da olağanüstü sorgulama.

Ama onlara Kat'i karnının üzerine koymanın ne kadar zor olduğunu söylemek yerine gülümsedim ve başımı salladım.

"Bezlerini takip ediyor musun? Bir ve iki numaraya her geçişini kaydetmelisiniz. Ve eğer iki numaraysa, tutarlılığın nasıl olduğunu yazın. Bu bilginin elinizin altında olması çok önemli," diye cıvıladı Marilyn Dreese.

"Kendinize de iyi baktığınızdan emin olun. Duş alır, saçını düzeltir ve yatağını yaparsan kendini her zaman daha iyi hissedersin," dedi Estelle Gould. Gümüş arı kovanı ileri geri sallanıyordu. "Boş bir fincandan su dolduramazsın."

Bu noktada bir bardağım bile yoktu. Bir buldozer tarafından ezilmiş bir meyve suyu kutum vardı.

Ama gülümsedim çünkü bu konuşmaktan daha kolaydı.

"Ve her ağladığında koşarak gelmeyin. Bırakın ağlamasını dindirsin, böylece kendi kendini sakinleştirebilir" diyor Suzanne Stewart.

Büyükanne Fletcher bu söz üzerine duraksadı. "Bir bebeğin ihtiyacı olduğunda ona sevgi göstermenin nesi sorun olabilir ki?" Sanki bu konudaki otorite kendisiymiş gibi bana döndü. "Bu tatlı kıza sarıldığın kadar

Elinizden geldiğince. Zaman uçup gidiyor ve siz farkına bile varmadan artık sarılmak istemeyecek."

Harika. Bir gün kızım benden nefret edecek. Bunun için teşekkürler, büyükanne.

"Emziriyorsun, değil mi?" Tammy Lynn, kuyumcu dükkânı sahibi sordu. *Kuyumcunun neden göğüslerim hakkında bir şeyler bilmesi gerektiğini bilmiyordum.* "Ne derler bilirsiniz. Meme-"

Mavis Taylor, "Oh sus," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Formül de aynı derecede iyi. Ayrıca, Kat göz açıp kapayıncaya kadar diğer çocuklar gibi yerden Cheerios yemeye başlayacak."

"Beth, tatlım, birazdan Kat'i bebek arabasıyla yürüyüşe çıkarmaya ne dersin?" diye sordu annem. "Biraz temiz hava almak ikinize de iyi gelecektir."

Küçük evimdeki gürültü seviyesi yükseldikçe içimde kendiliğinden oluşan öfke, gürleyen bir volkan gibi kaynadı.

Kapı zili çaldı.

Sadece bu ses bile beni uçurumun kenarına itmeye yetti.

"Ben bakarım!" Austin, yaşlı kadın kalabalığını yararak ilerlerken mutfaktan seslendi.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye duyurdum herkese ama hiç kimseye. Dikkatlice kanepenin kavşağından çıktım ve o yöne doğru ilerledim. Ama içeri girip işimi halletmek yerine, arka güverteme açılan sürgülü cam kapıdan dışarı kaydım ve yakıcı Ağustos güneşinin solgun tenimi kavurmasına izin verdim.

Omzumun üzerinden baktım ve Caroline içeri girdiğinde küçük yaşlı hanımların ona cıvılamalarını izledim. Bu onların en azından doksan saniyeliğine dikkatlerini dağıtacaktı. Kardeşimin az önce parmağına taktığı nişan yüzüğüyle gözlerini kamaştırabilirdi.

Karmaşayı arkamda bıraktım ve en üst basamağa oturup dirseklerimi dizlerime dayayarak ağaçlara baktım.

Hafif bir esinti avluda fısıldarken kuş seslerine yaprakların hışırtısı eşlik ediyordu. Tam gözlerimi kapatıp tırabzanın direğine yaslanmıştım ki derinden gelen bir erkek sesi beni irkiltti.

"Saklanmak mı?"

Doğrudum ve arkama baktım. Shane ellerini spor şortunun ceplerine sokmuş duruyordu. Üzerinde solmuş bir Birleşik Devletler Donanması tişörtü vardı ve o kadar dardı ki neredeyse dövmelelerini kumaşın üzerinden görebiliyordum.

Ağaçlara geri döndüm. "Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

Gülüşü alçak ve yumuşaktı, sanki her şeyi anlamış gibiydi. "İçerisi biraz gergin."

"Evet." Tırnak diplerimi karıştırdım. Berbat görünüyorlardı. Her biri kırık ve kırılğandı.

Shane, "Daha sonra gelebilirim," dedi.

Gerçekten gitmesini istemedim... Sadece sirkten biraz uzaklaşmak istedim.

Merdivenlerin başında yanımdaki yeri okşadım. Daveti kabul etti ve oturdu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyi, sanırım. Kat çok uyuyor, bu iyi bir şey. Bu sabah kontrolden geçti ve her şey yolundaydı." Şansımı deneyerek ona baktım ve neredeyse gözlerinin içinde kaybolacaktım. "Senin sayende."

"Bu iyi," dedi. "Ama ben *sana* nasıl *olduğunu* sordum."

"Hiçbir şeyin geçip gitmesine izin vermiyorsun, değıl mi?" Bir sincabın ağaçların arasından hızla inip çıkışını izlerken söyledim.

Chuck Taylor'larına bakıp sırtıttı. "Fazla değıl."

"Doğumdan altı hafta sonrasına kadar kadın doğum uzmanımı görmem gerekmiyor. Sanırım bu iyi olduğum anlamına geliyor."

Bir çam iğnesini alıp parmaklarının arasında evirip çevirirken, "Kontrol için beklemek uzun bir süre gibi görünüyor," diye homurdandı.

Omuz silktim. Uzun bir sessizlik oldu ve doğrusu ne diyeceğimi bilemedim.

Bitkin düşmüştüm. Kendi bedenimde bir yabancı gibi hissediyordum. Kat'ın bir sonraki üç saatlik döngüsünü atlatması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. *Onu beslerken acı çekmek. Bir bez daha değıştirecektim. Tükürüğünü temizle. Onu karnının üzerine yatırın ve çığılıklarına tahammül etmeye çalışın. Onu kaldırın ve sakinleştirmeye çalışın. Tekrar uyutun.*

Yıkayın. Durulayın. Tekrarlayın.

"Kusura bakmayın, içerisi biraz karışık... Hastaneden eve döndüğümden beri döner kapı gibi. Yemin ederim kapı zili sürekli çalışıyor."

"Ben gidebilirim, böylece sen de biraz dinlenebilirsin," dedi. "Caroline'i aldım ve buraya getirdim. Geçirdiğı kazadan sonra araba kullanma konusunda hâlâ biraz ürkek. Saklanma konusunda sana fazla sıkıntı vereceğini sanmıyorum."

Bu doğruydı. Şu anda ne kadar boktan hissettiğimi anlayan biri varsa o da Caroline'dı. *Pembe gözlüklü büyükanneler değıl*. Kardeşim ve müstakbel baldızım için çok mutluydum ama bunu ifade edecek enerjim yoktu.

"Caroline ile aranız bugünlerde biraz daha iyi mi?" diye sordum.

Çam iğnesini ikiye böldü. "Sanırım."

"Bu senin için garip mi? Artık tüm kasaba bildiğine göre?"

Falls Creek'te sırlar uzun süre gizli kalmazdı ama Shane büyük bir sırrı neredeyse on yıl boyunca saklamayı başarmıştı.

Caroline genç bir kızken böbrek yetmezliğine girmişti ve nakil olması gerekiyordu. O bunu bilmiyordu ama Shane ona donör olmuştu.

Austin bana bunu neden yaptığını dair ufak tefek şeyler anlatmıştı ama Shane'in hikayesini kendisi anlatmak istemiyordu.

Shane eskiden Caroline'dan neredeyse kabalık derecesine varacak kadar uzak dururdu. Ama son zamanlarda ikisi de birbirlerini biraz daha yakından tanımak için çaba harcıyor gibiydiler.

Muhtemelen Austin ve Shane'in birkaç aydır oda arkadaşı olmaları, onu Caroline'a biraz daha yakın hale getirmişti.

"Artık eskisinden daha tuhaf bakışlar alıyorum," dedi. "Hala bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ama..."

Ona doğru bir bakış attım. "Ama?"

"Onun için bıçak altına yattığım zamanki adam değilim. Ve bence bunu kabul etmek büyük fark yaratıyor."

Shane'e ve ağaçlara, "Üç gün önceki kadın olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, omuzlarımı saran kolunun ağırlığı derimden sürünerek çıkma isteği uyandırmadı.

Hastanede gecenin her saatinde dürtüldüm ve dürtüldüm. Bir emzirme danışmanı gecenin bir yarısı göğsümü sıkarak beni uyandırdı. *Çılgılık attım, o da gözlerini devirdi ve bana aşırı tepki verdiğimi çünkü bunun onun "işi" olduğunu söyledi.* Hemşireler ve doktorlar gelip bana sormak yerine ne yapacaklarını söylüyorlardı.

Bilgilendirilmiş rıza için çok fazla.

Taburcu olduğumda her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Emzirmek cehennem gibiydi ve herkesin lanse ettiği "büyülü bağ kurma deneyiminin" tamamen saçmalık olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kendi bedenimde güvende hissetmiyordum.

Ama Shane bunu yapmadı... Her zaman sordu; o ve Missy beni ıkmaya hazırlarken eğitimi ve rahat olduğumdan emin olmak için her zaman güvenli olduğu sürece bekledi.

Belki de bu yüzden kolunu bana doladığında geri çekilmedim.

"Bu garip mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Shane merakla bana baktı. "Neden garip olsun ki?"

"Vajinamdan bir bebek çıktığını gördünüz ve şimdi burada hiçbir şey olmamış gibi oturuyoruz."

Kahkahası beni ürküttü. "Bu benim işim, Gamzeli. MESAİDEYKEN böyle şeyleri düşünmem. Bölümlere ayırma konusunda çok ama çok iyiyimdir."

Kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. Austin de bana itfaiyeyle birlikte katıldığı çağrılardan bahsederken sık sık aynı şeyi söylerdi.

Ama Shane'di... O yakınımdayken kalbim her zaman komik bir şeyler yapardı.

Shane, "Bir şey söyleyeceğim ve yüzüme tokat atma riskini göze alacağım," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Uyarayım, ben tokat atmam. Yumruk atarım. Ağabeyime sorabilirsiniz. Bana nasıl yapılacağını o öğretti."

"Eğer seni kızdırırsam, kıpırdamadan oturur ve iyi bir vuruş yapmana izin veririm."

"Peki." Söyleyebileceği herhangi bir şeyin beni sürgülü cam kapıların içindeki fikirlerin kakofonisinden daha fazla öfkeli edeceğinden şüpheliydim.

Shane derin bir nefes alarak kendini dengeledi. "Bok gibi görünüyorsun." Ben... güldüm mü? Çünkü en azından parladığımı söylememişti.

Eğer parlıyorsam bu öfkeden kaynaklanıyordu, mistik bir anne aydınlanmasından değil.

"Teşekkür ederim," dedim bıkkın bir kahkaha atarak. "Kendimi bok gibi hissediyorum."

Parmakları kolumda aşağı yukarı gezinirken nazikti. "Bana karşı dürüst ol. Gerçekten nasılsın?"

Terliklerime baktım ve bir anda gözlerimde biriken yaşları silmeye çalıştım.

"Senden başka kimse bana bunu sormadı." "Ne demek istiyorsun?"

"Kat'i soruyorlar. Bu harika bir şey. Ama boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bana bir can simidi atmak yerine, tekmeden bana onun ne kadar sevimli olduğunu bağırlıyorlar."

Bana çocuk eldivenleriyle davranmak yerine, arkama geçti ve her iki kolunu da bana dolayarak göğsünü sırt dayanağı olarak sundu.

Onu aldım ve gözlerimi kapattım.

"Bazı korkunç düşüncelerim vardı," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Annelik... düşündüğüm gibi bir şey değil. Berbat bir şey. Tüm bu kadınlar bana bunun ne kadar büyüğü ve tatmin edici olduğunu söylüyor ve ben kendimi yanlış reklamın kurbanı gibi hissediyorum."

Anlayışla homurdandı. "Bir şeyin berbat olduğunu kabul etmek, ona değmeyeceği ya da uzun vadede onu istemeyeceğin anlamına gelmez. Şu anda sadece Cehennem Haftası'ndasınız."

"Ne demek istiyorsun?"

Konuşurken göğsü sırtıma çarpmadan önce uzun bir ara verdi. "Cehennem Haftası, bir Navy SEAL olmak için geçmeniz gereken bir şeydir. Onu gerçekten tanımlayan bir kelime yok ama 'cehennem' oldukça yakın. Uykudan mahrum kalırsın. Ağrılı. Hastasınız. Yaralısınız. Bedeninize ve zihninize karşı bir savaş. Cehennem Haftası'na SEAL olmayı her şeyden çok isteyerek girdim. İlk kırk sekiz saat içinde ıslak, soğuk ve bitkin olduğunuz bir nokta var ve bunu gerçekten ne kadar istediğinize karar vermeniz gerekiyor. Ve ilk kim başarısız olur biliyor musunuz?"

"Kim?"

"O kadar da kötü olmadığını iddia eden adamlar."

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Her şeyin ne kadar boktan olduğunu ve ondan ne kadar nefret ettiğinizi bir kez kabul ettiğinizde, onu kucaklamaya başlıyorsunuz. Artık üstesinden gelme beklentiniz yok. Sadece önümüzdeki beş dakika boyunca çalışır ve bunu başarabilirsiniz. Berbatlığı kucaklayın."

"Sonra ne olacak?"

Kulağımın kabuğunun arkasından usulca güldü. "Sonra bir galon elektrolit içersin, koca bir pizza yersin ve uyursun. Ve sonunda geriye bakıp bunu başardığın için kendinle gurur duyabilirsin çünkü önemli olan emmenin diğer tarafında ne olduğudur."

Kendimi onun kollarına bıraktım ve gözlerimi kapattım. "Orduda olduğunu biliyordum ama deniz komandosu olduğunu bilmiyordum. Bu gerçekten harika."

"Terapistimin ofisi dışında bu konu hakkında pek konuşmuyorum." Bu terapi gibi hissettirdi.

"Yani sorgulama ve işkenceye dayanmak için eğitildiniz, değil mi?" Başını salladı ama bu konuda bir yorum yapmadı.

"Sana bir şey söylersem, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Tereddüt etti.

Ona baktım. "Shane?"

"Bunu kendime sakladığım sürece-"

"-Ben kendim ya da başkaları için tehlikeli değilim. Anladım."

Sesi şefkatli ama bir o kadar da sertti. "Seni önemsiyorum."

Derin bir nefes alarak, "Bazen inatçı olduğum ve Bradley'nin gözüne girmek istediğim için mi yoksa gerçekten anne olmak istediğim için mi hamileliğimi sürdürdüğümü merak ediyorum. Ve belki de bu bok festivali, hazır olmadığım bir şeyi üstlendiğim için evrenin beni cezalandırma yoludur." Suçluluk duygusuyla boğuldum. "Korkunç bir düşünce ama var. Bunalmış durumdayım ama biri Kat'e yaklaştığı anda suratlarını dağıtmak istiyorum. Yardıma ihtiyacım var ama bunu kabullenemiyorum ve nedenini de bilmiyorum. Herkes 'anne beyni'nden bahsediyor - yorgun ve unutkan olmaktan - ama ben öyle hissetmiyorum. Tamamen farklı bir insanmışım gibi hissediyorum. Müdahaleci düşünceler gittikçe daha da artıyor."

"Müdahaleci düşüncelerin ne kadar ölümcül olabileceğini biliyorum," diye itiraf etti. "Bu yüzden beni dinleyin: Birini aramak her zaman kendinize saklamaktan daha iyidir. Önemli bir şey olduğunu düşünmeseniz ya da geçeceğini düşünseniz bile, birine söyleyin. Dışarıya vur." Elleri benimkileri buldu. "Uykum hafiftir. Eğer ararsan telefonumu her zaman duyarım. Gece ya da gündüz."

"Teşekkürler," dedim burnumu çekip omzumdaki bir damla yaşı silerken. "Keşke insanlar bunun ne kadar tatmin edici olmadığından bahsetse... Belki de sadece bana öyle geliyordur."

"Gördüğüm kadarıyla annelik hiçbir zaman sizin değerinizin ve anlamınızın kaynağı olmayacak. Sen her zaman değerli ve bir amaç ile dolu oldun. Kat için inanılmaz bir anne olacaksın çünkü sen olağanüstü bir kadınsın."

"İşte buradasın!" diye kahkahalarla güldü annem sürgülü kapıdan içeri dalarken.

Ben hızla kolumla gözlerimi silerken Shane geri sıçradı ve aramıza biraz mesafe koydu.

"Neredeyse bir arama ekibi gönderiyordum," diye gıdıkladı. "Bazı yeni misafirler seni görmek için uğradı ve neredeyse Kat'i yeniden besleme zamanı geldi."

Anlık rahatlama bozuldu ve yıkama, durulama, tekrarlama işlemine geri döndü.

SHANE

"H Ey, hey, battle boo," diye telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. Falls Creek Dolum İstasyonu'ndaki soğutucuyu çekip açtım ve enerji içecekleri sırasına göz attım.

Cole Crowder'ın kırılaşmış baritonu hattı doldurdu. "Ne yapıyorsun, Hutch?"

Onunla böyle oldu. Merhaba yok.

Hoşbeş yok.

Direkt konuya giriyorum.

Eğitim kampının ilk gününden beri böyleydi. Kahrolası G.I. Joe olacaklarını sanan iki cılız çocuk.

On yedi yıl sonra, artık birbirimizin borazanı değildik. O özel güvenlik sektörünün G.I. Joe'suydu, ben de erkeklerin ilgisini çekmek için düşmüş numarası yapan yaşlı kadınlara müdahale eden adamdım.

"İşten yeni çıktım." Bir kutu mavi ahududu aldım ve kasaya gitmeden önce bir Snickers bar kaptım. *Şampiyonların kahvaltısı.*

"Sen mi?" Ben sordum.

"Evrak işlerinden nefret ediyorum. Kumu özledim." "Sen de ben de," diye mırıldandım.

Cole homurdandı. Akıcı bir şekilde konuştuğum ilkel bir dildi.

"Küçük kasaba hayatı nasıl? Meşgul müsün?"

"Meşgul müsün", "ayık mısın?" demek için kullandığı pek de ince olmayan bir şifreydi. Kasiyere ödeme yaptım ve dışarı çıktım. "Evet.

Sen?"

"Aynı."

"A-firması."

Hemen olmamıştı ama nihayet şeytanlarımla başa çıkmak için terapiye başladıktan sonra Cole'u aradım ve ona içinde bulunduğum karanlık yeri anlattım.

Ordudan terhis olmamla Caroline Tyree için bıçak altına yatmam arasında geçen altı ay boyunca onunla bir kez bile konuşmamış olmam önemli değildi. İlk zil sesinde açtı.

Bu kardeşlikti. Kardeşlerimizden geriye sadece ikimiz kalmıştık.

"Yakında yeni bir işe başlıyorum," dedi Cole. "Menzilde ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

Rhode Island'da Keller & Associates adlı seçkin bir yönetici koruma firmasında çalışıyordu. Birden fazla kez, devlet tarafından finanse edilen becerilerimi kullanmam için beni işe almaya çalışmıştı, ancak o hayata geri döneemedim.

"Yalnız mı gidiyorsun yoksa bir ekibin var mı?"

"Hayır, altıma göz kulak olacak bir kayışım var. Yeni bir adam. Benim için fazla konuşkan ama sanırım iyi biri. Elle sakinleştirilmesi gerekebilir diyeceğim ama o bir MMA dövüşçüsüydü."

Güldüm. "Onu öldürme. Sadece daha fazla evrak işiniz olur."

Cole inledi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Gitmem gerek. Keller bizi brifing için çağırıyor."

"AAR'ınızı dört gözle bekliyorum."

Hatta bir duraklama oldu ama Cole telefonu henüz kapatmamıştı. Yeni aldığım kamyonetin ön koltuğuna çöktüm ve kapıyı kapattım.

"Yıldönümü yine geliyor," dedi. Ses tonu neredeyse asık suratlıydı.

Bilmiyorsam ne olayım. "Saat gibi." "Yedi yıl."

"Virginia Beach'e mi gidiyorsun?"

"Hayır. Her zaman bir barda yaparlar. Benim tarzım bir yer değil. Ya sen?" "Keller muhtemelen beni işe alacaktır."

Onu suçlamadım. İkimiz de sevdiklerini göz açıp kapayıncaya kadar kaybeden bir grup dul ve aile arasında hayatta kalan iki kişi olmak istemiyorduk. Neden kocalarının değil de bizim kurtulduğumuzu açıklamak zorunda kalan iki kişi. Oğulları. Babaları.

Hayatta kalanların suçluluk duygusu bir kurşun kadar ölümcüldü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa seslen," dedi Cole. "Altını aldım, kardeşim."

Aramayı sonlandırdım, telefonumu bardak tutucusuna attım ve kamyoneti sürmeye başladım. Ama tam freni bırakıp gaza basmak üzereyken, tanıdık bir sedan benzin istasyonunun otoparkına girdi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Kat'in arkaya sıkıştırılmış araba koltuğunun silüetini seçebiliyordum. Umarım son birkaç gündür annesine karşı uysal ve sakın davranmıştır.

Evine uğradığım ve onunla güvertede oturduğum günden beri Beth'ten çıt çıkmamıştı.

Ne kadar iyi, ne kadar huzurlu olduğumu hatırlarken gözlerimi kapattım. -Kollarımı ona dolamak bana çok iyi gelmişti. Göğsüme yaslandığında sırtının baskısını hâlâ hissedebiliyordum. Bebekleri ağlatmayan şampuan gibi kokuyordu.

Vitesi tekrar parka attım ve arabadan atladım. Beth bir pompanın yanına yanaşmış, sıcak bir Ağustos gününde içerisinin ağır ateşte pişmesini önlemek için camları açmış ve kartını pin pad'e okutuyordu.

"Dr. Hale," dedim uzaktan, çünkü bir anne ayıya gizlice yaklaşmanın kötü bir fikir olduğundan emindim.

Beth omzunun üzerinden baktı. Gözlerinin altında belirgin torbalar vardı ve tişörtünde hâlâ nemli bir tükürük lekesi vardı. "Oh-hey."

Arka camdan uyuyan bebeğine baktım. "Kızlarım nasıl?"

Beth arka koltuğa hızlı bir bakış attı. "Artık doktorun muayenehanesinde iğne yaptırmadığı için daha iyi."

Yüzümü buruşturdum. "Zavallı şey."

Kiosk bip sesi çıkararak Beth'e hangi tür benzin istediğini seçmesini hatırlattı. Kurşunsuz benzin için tuşa bastı ve pompaya uzandı.

"İzin ver," dedim, avucumu siyah benzin pompasının koluna dolayarak. Ellerimiz birbirine değdi. "Kendi benzinini pompalamana izin verirsem pek centilmen sayılmam. Ne kadar istiyorsun?"

Beth benimle tartışmadı bile. "Yirmi dolar yeterli."

Başlığı benzin deposuna soktum ve akışı başlattım. "Bu şekilde buluşmaya devam edeceğiz."

Ben depoyu doldururken Beth sürücü koltuğunun gölgesinde oturmak yerine kalçasını yolcu tarafındaki kapıya yasladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benzin İstasyonunda."

Ağzının kenarında yorgun gülümsemelerin en zayıfı titreşti. "Doğru... Kahve seçimlerimi değerlendirdiğinde."

Onu içeri aldım. Giydiği Beaufort İtfaiye Departmanı tişörtü biraz büyüktü ve içine çekmek için belinden bağlanmıştı ama göğüslerinin baştan çıkarıcı kıvrımını gizleyemiyordu. Saçları başının üstünde bir düğüm halindeydi. Bacaklarındaki kot şort mütevazıydı, ama bu bacaklarını ayırmak için aklımdan geçen kötü düşünceleri engellemedi.

Doğum sancısı çektiği sırada evine çağrıldığımdan beri tutunduğum azalan profesyonellik stoğu neredeyse tükenmek üzereydi.

Beth Hale lanet olası bir MILF'di.

"Peki ya sen?"

Burnu kııştı. "Peki ya ben?" "*Sen nasılsın?*"

"Peki." Ama bunu söylerken gözlerini kaçırdı.

Beth birçok şeydi. Canlı biriydi. H u y s u z d u . İnatçıydı. Zekiydi.

Ama 'iyi' gibi vasat bir şey değildi.

Taksimetredeki rakamların artmasını izledim. "Saçmalık."

Beth alay etti.

\$19.81

\$19.85

\$19.90

Kolu bıraktım ve yirmiye getirmek için hızlı darbeler verdim.

\$19.92

\$19.97

\$19.98

Bir kez daha pompalasa altın olacaktı.

\$20.01

Nefesinin altından homurdandı. "Yemin ederim, sanki çift sayıda doldurmayı imkansız hale getiriyorlar çünkü bunun insanı çıldırtacağını ve bir sonraki dolara geçeceklerini biliyorlar. Daha fazla benzin satmak için bir tür endüstri dolandırıcılığı olmalı."

Kıkırdadım. "Sanırım bir şeyler bulmuş olabilirsin, Gamzeli." Pompayı yuvasına yerleştirdim ve makbuz yazdırmak için düğmeye bastım.

Makine kağıdı tükürdüğünde Beth kağıdı kaptı, sonra ağzından başka bir şey çıkmadan esnedi.

Ona dikkatle baktım. "Araba kullanabileceğine emin misin?"

Beni başından savarcasına salladı. "Ben iyiyim. Şimdi eve gidiyorum."

"Ve oraya kadar gittiğinden ve direksiyon başında uyuyakaldığın için kendini bir çukurda bulmadığından emin olmak istiyorum." İsteddiğimden biraz daha sert oldu ama meramımı anlatabildim.

"Teşekkürler *Austin*," dedi gözlerini devirerek.

Bana sataşmak için kardeşinin adını kullanmasından en ufak bir rahatsızlık duymadım. Belki rahatsız olmak için iyi bir nedenim yoktu ama Beth'e karşı en az onun kadar korumacıydım.

Doğum yapmadan önce onu istiyordum.

Onun dünyaya gelişini izledikten sonra, ona sahip olmamak gibi bir şansım yoktu.

Ne kadar sürerse sürsün.

Sabırlı bir adam olmak için eğitildim.

"Ciddiyim," dedim, bir adım daha yaklaşırken gözlerim onun ağzına kaydı.

Geri çekildi. "Ben sürebilirim."

Başımı benzin istasyonuna doğru eğdim. "İçeride bir şeye ihtiyacınız var mı? Sizin için içeri girebilirim ya da siz içeri girerken burada bekleyebilirim, böylece Kat'i dışarı çıkarmak zorunda kalmazsınız."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bugünlerde arabaya servis yoksa ihtiyacım da yok."

Başımı salladım ve ona biraz daha yer açmak için bir adım geri çekildim. "Seni görmek güzeldi."

"Sen de," diye kestirip attı kaputun etrafında dönerken.

"Hey-" diye seslendim o arabaya binip uzaklaşmadan önce. "Eve döndüğünde bana mesaj atar mısın? Geri döndüğünü bileyim diye."

"Ben-uh-" diye kekeledi bir an, gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Tamam." Etrafından dolaştım ve onun için sürücü tarafındaki kapıyı açtım.

En küçük hareketime bile güvenmiyormuş gibi bana şüpheyile baktı. Direksiyonun arkasına geçip emniyet kemerini takmasını bekledim.

Bakışlarımı bir kez daha yakaladı ve beni yüzümde lanet bir aptal gibi gülümserken buldu. Ona kibar bir çene ucu verdim ve geri çekildim. "Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun anne."

Bütün sabah mesajının gelmesini bekledim.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Beth'in evine gidip içeride ve güvende olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim.

Diğer yarım ise Beth'i hiçbir şeye zorlayamayacağımı çok iyi biliyordu. Şu anda iyileşirken ve yeni bir anne olarak yolunu bulmaya çalışırken olmazdı.

İyileşiyor olması gerektiğini hatırlıyor muydu?

Oturma odasının zemininde onun askerine tanık olduğum şeyi ben yaşasaydım, altı ay boyunca yatağa mahkum olurum ve yirmi dört saat uşak, hizmetçi, aşçı ve şoföre ihtiyacım olurdu.

Onu rahatsız etmek yerine Amerikan Lejyonu Karakolu'na gittim ve kamyonetimin arkasından yiyecek poşetlerini aldım.

Düğmeyi çevirdiğimde floresan ışıklarda elektrik vızıldadı. Toplantı alanı küflüydü ama temizdi.

Kesinlikle umursamadım.

Bazı günler burası kendi evimden daha çok evim gibi geliyordu.

Burası ailelerin olduğu yerdi. Şeytanların kovulduğu yer. Yorgun savaşçıların duygusal zırhlarını bırakabildikleri yer.

Belki de benim onlardan daha çok ihtiyacım vardı.

Metal katlanır sandalyeleri çıkarıp daire şeklinde dizdim. Altı metrelik masaları çekip nemli bir kâğıt havluyla sildikten sonra artık miadını doldurmuş kahve makinesini fişe taktım.

Resmi bir AA grubu ya da gaziler grubu yönetmiyordum. Çoğunlukla benim gibi askerlikten ayrıldıktan sonra sivil hayata yeniden entegre olmakta zorlanan kadın ve erkeklerden oluşuyordu.

Vietnam gazilerinden, henüz bira bile alamayan ama bacağına denizaşırı ülkelerde kaybetmiş bir çocuğa kadar herkes vardı.

Bazen suçluluk duygum beni yiyip bitiriyordu. Bir işim vardı. Bir evim vardı. Arkadaşlarım vardı. Teams'deyken yaptığım gibi günlük işlerimi hala yapabiliyordum. Tüm uzuvlarım yerindeydi. Sağlığım oldukça iyiydi. Hala zaman zaman ortaya çıkan alkol arzusunu kontrol edebiliyordum.

Ben kimdim ki şikayet edeyim? Benim görünür yaralarım onunkiler kadar kötü değildi. Değil mi?

Bir meyve ve sebze tepsisini boşaltıp çeşitli kurabiyelerden oluşan fırın kabını kutusundan çıkarırken telefonum nihayet çaldı.

BETH

Home.

Onun adını duymak bile bana her şeyi unutturdu.

SHANE

Haber verdiğin için teşekkürler. Biraz dinlen.

BETH

Annem beni "normal aktivitelere" döndürmek için el işi yapmamızda ısrar ediyor. Eğer göz kapaklarımı sıcak tutkalla kapatabilseydim, yapardım.

SHANE

Bebek uyuduğunda senin de uyuman gerekmiyor mu?

BETH

Ben yatacağım. Ama Kat bir daha asla yatmamaya karar verdiği için bunun mümkün olduğundan emin değilim. Yemin ederim uyku grevinde.

SHANE

Gelip seni rahatlatmamı ister misin?

BETH

Sorun yok. Austin ve Caroline da burada.

Arabalar dışarıdaki çakıllı otoparka yanaştı ve her hafta beni mahveden her şey hakkında havadan sudan konuşarak geçirdiğim doksan dakikanın başlangıcını işaret etti.

Nefret ediyordum ama gerekliydi.

Karanlığımı içkiyle kovalamak hiçbir şeyi çözmedi. Etrafımda şeytanları aydınlığa çıkaracak bir topluluk olması aslında biraz yardımcı oldu.

İçecekler hazırlandıktan sonra kendime taze bir fincan kahve koydum ve Beth'e mesaj attım.

SHANE

Konuşacak ya da şikâyet edecek birine ihtiyacınız olursa beni arayabilirsiniz.

BETH

Tamamen konuşmuş olabilirim. Yemin ederim herkes gittiğinde kendime bir parti vereceğim.

SHANE

Ciddiyim, Dimples. Gece ya da gündüz.

BETH

Biliyorum

BETH

"O Tamam, anne. Bebeği tamamen soyun. Onu sarmak için bunu kullan, sonra onu tartıya çıkaracağız."

Karikatür kaplı önlüklü hemşire bana bir bebek boyu uzattı. ve tıkr tıkr çalıştığı dizüstü bilgisayarına geri döndü. "Günde kaç ıslak bez ve kaç katı bez?" diye sordu.

Kat'in tulumunun çıtçıtı kapağını karıştırdım. "Uh-" *Kahretsin. Telefonuma yazmıştım ama numarayı bir türlü hatırlayamıyordum.* "Olduğum zaman bakabilirim-"

"Ne kadar ve ne sıklıkla yiyor?"

"Her üç saatte bir," dedim sonunda tulumu Kat'in kıvranan bedeninden çıkarırken. *Her üç sefil saatte bir.*

Kat, çocuk doktorunun muayenehanesinin soğuk havasını hemen bir çığlık atarak protesto etti.

Hemşire gözlerini devirdi. "Her seferinde ne kadar yiyor?"

Bilmiyorum amına koyayım. Göğüslerimde ölçü kabı çizgileri yok. Bir kuş gibi kusmuyorum ve ağzına koymadan önce ölçmüyorum.

Gözlerimin arkasındaki sıcak baskıyı geri kırdım. "Um... genellikle yirmi dakika kadar sürer."

Hemşire yargılayıcı bir kaşını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Üzgün bir şekilde, "Sütümün bitmesi genellikle bu kadar zaman alır" dedim.

Kokuşmuş bir şey burnumu gıdıkladı.

Olamaz.

Kat yastıklı muayene masasından bana baktı, arkasından dalgalı patlamalar fişkirirken gözleri parlıyordu. Yanık sarı renkli sıvı kaka dikiş yerlerinden dışarı fişkirirken bebek bezi gerildi.

Neden ben? Zaten bunalmıştım. Neden sadece bir şey doğru gitmiyor?

Önce Kat bütün gece uyumadı. Sonra onu emzirmeye çalıştığımda emmemeye başladı. Zavallı meme uçlarım asla iyileşmeyecekti.

Emzirmek en iyi ihtimalle acı vericiydi. Ve "her anı büyülü" annemle aynı çatı altındayken, kalbim hızla çarparken sessizce yirmi dayanılmaz dakika boyunca ağladım. Onun için ne kadar harika geçtiğine dair hikayelerini duymak istemiyordum. Bu sadece kendimi daha da başarısız hissetmeme neden oluyordu.

Sonra Kat çocuk doktorunun ofisine kadar çılgık atarak gitti çünkü araba koltuğunun elektrikli sandalyeye eşdeğer olduğunu düşünüyordu. Bir haftadır düş almamıştım ve kendi kokumu alabiliyordum.

Hemşire Ratched'ın, Kat'in nükleer bağırsakları üzerindeki kontrol eksikliğim ve kaç tane bez değiştirdiğimi hatırlayamamam nedeniyle beni yargılayan kötü bakışları, boktan dondurmanın üstündeki kirazdı.

Her şey berbattı.

"Eh," diye kestirip attı, nefesinin altında mırıldandı. "En azından vücuduna *biraz* süt girdiğini biliyoruz."

Mendil, plastik torba ve yeni bir bebek bezi bulmak için gelişigüzel bez çantamı karıştırırken, kadını tam bir amcık olduğu için boğazlamak istememe neden olan açıklanamaz öfkeyi bastırdım.

Bir avuç mendil kapıp zehirli bezi dikkatle sıyrırken, "Özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım.

Tanrım, her yerdeydi. Sirtında. Bacaklarından aşağı. Her deri kıvrımında ve yarıktta.

Kat'i temizlemek için elimden geleni yaptım, ancak mendiller ihtiyacım olan güçlü yıkayıcıdan çok uzaktı. Hemşirenin yüzündeki ekşi ifadenin bana söylediğinden çok daha uzun bir süre sonra Kat nihayet yeni bir beze kavuştu.

Bir yığın ıslak mendil ve radyoaktif bir bomba olan kirli bebek bezi, tam da bu durum için yanımda taşıdığım küçük plastik market poşetine bağlanmıştı. Bir elim Kat'in muayene *masasından kalkmasını engellemek için üzerindeyken* -kendi başına dönemese de- çöp kutusuna baktım ve içine atmak için poşeti aldım.

"Hayır," diye tersledi hemşire ve kalemini çöp kutusunun üzerindeki lamine tabelaya doğrulttu. Ortasında karikatürize edilmiş kirli bir bebek bezi olan şu eğik dairelerden biri vardı.

Benimle dalga mı geçiyordu?

Etrafıma bakındım. "Başka bir çöp kutusu var mı?"

"Hayır," diye tersledi. "Onu kendiniz imha etmek zorundasınız." Saatine mağrur bir bakış atarak ofladı. "Şimdi kızınızı tartıya çıkarmaya hazır mısınız?"

O bakmıyorken çöp kutusuna atana kadar çantayı muayene masasının üzerinde bırakacaktım ama onun yakıcı bakışları yüzünden çantayı bez çantama attım. Yavru köpek pediyle Kat'i yarı kundaklamaya çalıştım ama yeterince büyük değildi.

Boğazını temizledi. "İlk seferinde de söylediğim gibi, bezini *çıkarın*. Doğru bir ağırlık istiyoruz."

Doğranmış ve çöp poşetine konmuş halde ne kadar ağır olacağını merak ettim.

Bezini çıkardım... *tekrar...* ve muayene odasından beşik kantara kadar olan kısa yürüyüşümü, kızımı bir peçeteye sarılmış gece yarısı atıştırmalığı gibi tutarak tamamladım.

Lütfen işemeyin. Kat'i dikkatlice bebek tartısına yatırıp kilosunun kaydedilmesini beklerken zihnimden "*Lütfen işeme*" diye geçirdim.

Onu bırakır bırakmaz çığlık attı.

İçim burkuldu ve etrafta dolaşan diğer ebeveynlere, çocuklara ve odadan odaya koşuşturan hemşirelere özür dileyen bakışlar attım.

Tartı bipledi ve Hemşire Curmudgeon kilosunu kaydederken gösterdiği sayı karşısında homurdandı. "Muayene odasına dönün. Doktor yanınıza geldiğinde sizinle ilgilenecek. Randevu bitene kadar bezini çıkarma."

Şaka mı yapıyordu? Ne yapmam gerekiyordu? Onu bu plastik destekli mendilin içinde mi tutacaktım? Burası buz gibiydi. Klima aşırı hızda çalışıyor olmalıydı.

Kuyruğum bacaklarımın arasında, Kat'i muayene odasına geri götürdüm ve yetişkinler için değil, okul öncesi çocuklar için yapılmış olan sıraya oturdum. Neyse ki sakinleşmişti ve sessizlik içinde kıvranıyordu.

Çantamdan emzirme örtümü çıkardım ve bir battaniye gibi üzerine örttüm.

Kahretsin. Fazladan bir battaniye de taşımalı mıyım? Zaten çoğu gün yük katırı gibi hissediyorum.

Karnım guruldadı. Bu sabah gerçekten bir şeyler yemeliydim ama unutmuşum. Yine unuttum.

Gerçekten sabırsızlanmaya başlamadan önce on beş dakika geçti. Muayene odasının kapısının dışında her şey telaşlı ve koşuşturmacalıydı. Ama içeride kendimi bir celladı bekliyormuş gibi hissediyordum. Doktorlar neden ebeveynler için odalarda dedikodu dergileri bulundurmuyordu? Aç bir tırtılla ilgili bir hikaye kitabı bana iyi gelmezdi.

Zaten karton kitaplardan grip ve stafilokok enfeksiyonu damladığından emindim. Bizden önce buraya hangi sümüklü, vebalı çocuğun geldiğini kim bilebilirdi?

Telefonumu elime aldım ve mesajlarımı kontrol etmeye çalıştım ama görünüşe göre tek bir bar bile çekmeyen beton bir sığınaktaydım.

Misafir wifisini kontrol ediyorum ve hiçbir şey yok.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatırken inledim. On dakika daha geçti.

Burada olduğumu unuttular mı? Kafamı dışarı çıkarmalı mıyım?

Banktan yavaşça indim, sonra vazgeçtim. "Aşırı bakımcı" olarak etiketlenen bir anne olmak istemiyordum.

Kat ağrıyan kollarımda huzur içinde uyudu. Yedi kiloluk bir yığın için kaslarımı şaşırtıcı derecede hızlı yordu.

Karo zemin gözüme çarptı. *Eğer bir bebek muayene masasından yuvarlanırsa-*

Eğer kucığımdaki bebeği odanın diğer ucuna

fırlatırsam, o- Oh ... Oh Tanrım.

Boğazımda düğümlenen safrayı bastırdım. Bu çılgınca fikir bir anda ortaya çıkmış ve beynime bir balık oltası gibi saplanmıştı.

Ona zarar

verebilirim.

Yapabilirdim.

Panik bir gelgit dalgası gibi tenimi sardı. Kat'i olabildiğince sıkı bir şekilde göğsüme bastırdım.

Onu incitmek istemedim. Ben asla-

Bu düşüncelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Müdahaleci dürtüler yaz fırtınaları gibi patlak veriyor, güneşli bir günde İncil'deki miktarda yağmur yağdırıyordu.

Kendi zihnimde bir yabancı gibi hissediyordum.

Köşeye sıkıştırılmış araba koltuğuna bakarak, salyangoz hızıyla hareket ediyor gibi görünen doktoru beklemek için onu oraya koymayı düşündüm. I

mantıksız bir şey yapmadan önce Kat'in kollarımdan çıkması gerekiyordu.

Ama onu oraya koyarsam bağıırdı.

Karar vermek için zamanım yoktu. Kapı açıldı ve Dr. Heath içeri girdi. Şık pantolonunun rengi neşeli bir sarıydı. Beyaz ceketinin altındaki bluzu yaban arılarıyla süslenmişti.

"Günaydın anne," dedi neşeli bir gülümsemeyle, uzun saçlarını bir toka ile tuttururken.

Daha önce muhtemelen geceleri cehennemin kapılarını koruyan köpeğe sokulan hemşire tarafından işgal edilen tekerlekli tabureye düştü.

"Bu sabah nasılsınız?" Kat'in çizelgesini gözden geçirirken parmakları dizüstü bilgisayarın tuşlarında hızla ilerliyordu.

Kat yeni bir ziyaretçiyle karşılaşınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu kollarımın arasında kaydırırken

"Tamam," dedim.

"Güzel," diyerek ayağa kalktı ve muayene masasını okşadı. "Bu tatlı kızı kontrol edelim, böylece kıyafetlerini tekrar giydirebilirsiniz."

Kat'i çocuk doktoruna ilk kez götürmüyordum. İlk kez hastaneden çıktıktan hemen sonra gitmişim. Doğum koşulları nedeniyle onu hemen görmek istemişlerdi.

Kat artık iki haftalıktı ve doktor karnını iterken, kalbini ve ciğerlerini kontrol ederken, gözlerini ve kulaklarını değerlendirirken muayene odasında nerede duracağımı hâlâ bilmiyordum.

Dr. Heath eldivenlerini çıkarıp yasak çöp kutusuna atarken, "Her şey normal görünüyor anne," dedi.

İyi niyeti tükenmeden Kat'i bezine geri koymak için acele ettim. Neyse ki tulumu tekrar giydirmek çıkarmaktan daha kolay oldu.

Dr. Heath tekrar tabureye oturdu ve bilgisayara bakmak için bana sırtını döndü.

Güzel. Güzel. Tamam. Bir makine parçası için rahatsızlık veriyormuşum gibi hissetmek gibisi yok.

Dijital çizelgeleme muhtemelen kağıttan daha kolaydı, ancak biraz yüz yüze görüşmek iyi olurdu.

"Büyüme tablosuna bakıyorum ve bazı endişelerim var. Bebeklerin doğduktan sonra biraz kilo kaybetmeleri tamamen normaldir, ancak bu noktada bebeği doğum kilosunda görmek isteriz. Kat hala bu ölçütten uzak."

Yutkundum. "Tamam mı?"

Bana sorunu sunmak yerine sadece bir çözüm önerseydi iyi olurdu. Neyi farklı yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu onun işi değil miydi?

"Her emzirme sırasında her göğsünü boşalttığından emin misin?" diye dürttü.

Doktorla göz göze gelmemek için Kat'e baktım. "Sanırım öyle. İş bittikten sonra elimle ifade etmeye çalıştım ama hiçbir şey alamadım."

"Emzirme aralarında pompalamayı deneyin" diye önerdi. "Bu, daha fazla süt üretimini teşvik etmeye yardımcı olabilir."

Emzirmekten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da pompalamaktı. Sigorta şirketimin karşıladığı makine berbattı. Rahatsız edici ve endişe uyandırıcıydı. Vücudum tam anlamıyla vakumla kurutulurken zavallı damlacıkların biberonlara düşmesini izlemek beni her seferinde sinir krizlerine sokuyordu.

"Ve yeterince yiyip içtiğinden emin ol," dedi gülümseyerek. "Unutma, vücuduna koyduğun her şey doğrudan ona gidiyor." Manikürlü tırnağıyla Kat'i işaret etti.

Baskı falan yok... Dün gece mideye indirdiğim pizza ruloları için şimdi kendimi iki kat daha suçlu hissediyordum. Yapması hızlıydı ve kulağa hoş gelen tek şeydi.

Dr. Heath haki pantolon renginde bir kâğıt aldı ve Kat'in büyüme yüzdelerini karaladı.

Sayıları severdim. Benim için her zaman anlamlıydılar. Ama ilk kez onlardan korkuyordum. O sayfadaki sayılar beni başarısız olarak etiketliyordu.

Uygun değil.

"Kat'i önümüzdeki hafta tekrar burada görmek istiyorum ve sert önlemler almadan önce ona biraz kilo verdirip verdiremeyeceğimizi görmek istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Sert önlemler mi?"

Gülümsemesi muhtemelen rahatlatıcı olmak içindi, ama bundan çok uzaktı. "Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama mama ile beslenmeyi önermeden önce tüm *doğal* kaynakları tüketmek isterim. Çocuğunuz için en iyisini istiyorsunuz, *değil mi?*"

Beni fiziksel acıya sokacaksa, emzirmek onun için gerçekten en iyi şey miydi? Onu beslemek için kreşe her yaklaştığımda nefes alamıyorsam bu en iyi şey miydi? Çocuğumu kucağıma almaktan korkmama neden oluyorsa bu en iyi şey miydi?

Düşünceleri "eski okul "dan daha arkaik görünüyordu ama bunu sorgulayamayacak kadar yorgundum.

"Son bir şey daha," dedi Dr. Heath, bu ofisten bir parça saygınlıkla kaçma hayallerimi yıkarak. "Bekleme odasında tamamladığınız doğum sonrası taramasına bir göz attım." Şeffaf bir kutunun içinden bir yığın broşür çıkardı.

O şey... Yeni doğmuş bir bebekle hokkabazlık yapmak ve Kat'in ev durumu, mali durumum ve kafa yapımla ilgili soruları bir tablette yanıtlamak neredeyse imkansızdı.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim ama bu, doğru cevapları değil, doğru cevapları seçtiğim bir sınavdı.

"Her şey yolunda görünüyor. Birkaç işaret vardı, ama dürüst olmak gerekirse, tüm yaşam değişiklikleri ve hormonal dengesizliğiniz nedeniyle kendinizi iyi hissetmemeniz normal. Endişe verici düşünceleriniz varsa, konuşacak birini bulduğunuzdan emin olun."

Ses tonu, kendisinin öyle biri olmadığını çok kararlı bir şekilde ifade ediyordu.

"Geçiş süreci zor olabilir ve sen bekâr bir annesin." Büzülmüş dudaklarından küçümseme damlıyordu. "Ve görüyorum ki babaya karşı bir koruma emrimiz var?"

Sperm donörü. Ona başka bir şey demek, her yerdeki babalara kötülük etmektir.

Bir an için ön büroyu yasaklama emri hakkında bilgilendirdiğime pişman oldum.

Ama ya Bradley ortaya çıkıp Kat'in tıbbi bilgilerini almaya çalışırsa? Bu bilgilere erişme yetkisi olan tek kişi bendim ama onu tanıyordum. Ne kadar ikna edici olabileceğini biliyordum.

"Evet," dedim, kendimden biraz daha emin bir şekilde.

Annelik söz konusu olduğunda yanlış yaptığım şeylerin listesi bir mil uzunluğundaydı ama Kat'i akli dengesi yerinde olmayan babamdan korumak listede yoktu.

"Hamileyken beni tehdit etti ve işimi şansa bırakmayacağım."

Konu hakkında başka bir şey söylemeden elindeki üç broşürü uzattı. "İhtiyacınız olduğunu hissederseniz, bölgedeki destek gruplarıyla ilgili bazı bilgiler burada. Bir topluluğa sahip olmak her zaman iyidir."

Toplum. Doğru ya. Mükemmel annelerin bir daire içinde oturup her şeyin ne kadar büyüğü olduğundan bahsettiği bir yer.

Hayır, teşekkürler. Az önce çocuğunu odanın öbür ucuna fırlattığında nasıl bir ses çıkacağını merak eden bir annenin gidebileceği bir yer değildi.
Neyim vardı benim?

Besbelli ki bebekler, bebek bezini bir nükleer bomba kadar güçlü bir şekilde patlattıktan sonra inanılmaz derecede iyi uyuyorlar. Kat'ın bir kez olsun arka koltukta mışıl mışıl uyumasından faydalandım ve eve dönerken kendime arabaya servis penceresinden tavuk bonfile ısmarladım.

En azından bir şeyler yiyordum.

Ancak dört ihaleden ikisini mideye indirdiğimde, içeri girmek için tek bir istek duymadan şehir evimin cephesine bakıyordum.

Ortadan kaybolabilirim. Kat için daha iyi olur.

Austin tam bir baba adayıydı. Caroline çocuklarla ilgilenmek için eğitilmişti. O ve Caroline harika ebeveynler olurlardı. Kat'e benden daha iyi bakabilirlerdi.

Ortadan kaybolmalıyım.

Stanley ön kapıyı açtığında ve Arthur paytak paytak dışarı çıktığında sıçradım. Elini kibarca salladı.

Saat bana Kat'ın yakında tekrar beslenmesi gerektiğini söyledi. Hapishaneme dönme zamanı.

SHANE

"**T** Otuz saniye," diye bağırdı Austin, yeri tokatlayan savaş halatlarının arasından geçerken.

Callum'la aynı anda ipleri çırparken her şey yanıyordu,
Beş adım ötede olan.

Haftada birkaç kez üçümüz spor yapmak için buluşurduk. Yıllardır sadece Callum ve ben. Vücudumu aktif tutmak zihnimin sessiz kalmasını sağlamanın en iyi yoluydu.

Beth hamile olduğunu öğrendiğinde, erkek kardeşi -Austin- onunla birlikte olmak için sahildeki memleketlerinden Falls Creek'e taşındı.

İtfaiye teşkilatında işe girmiş, kendine bir kız bulmuş ve aşık olmuştu. Tüm bunların ortasında egzersiz grubumuza katıldı.

İlk başta bunun harika olacağını düşünmüştüm. Buraya taşınmadan önce Austin boş zamanlarında bir spor salonunun işletilmesine yardım ediyordu. İşini biliyordu.

Şimdi her şeyden pişmanlık duyuyordum.

Son otuz saniyeyi geri sayarken saçlarımdan ter damlıyor ve gözlerimi yakıyordu.

Evet, kesinlikle 30 saniye yalan söyledi.

Buraya taşındığımda beni evlat edinen pislik erkek kedi Richard, kedi gözlerinde mağrur bir yargıyla verandanın basamaklarından bana bakıyordu.

Altmış saniye sonra Austin saati söyledi. Kollarım gevşedi ve iplerimi bıraktım.

Callum yere yığıldı ve ellerini dizlerine dayadı. "Lanet olsun, bundan nefret ediyorum."

"Hayır. Yürü git," dedi Austin evimin önünde uzanan kaldırımı işaret ederken. Yazın cehennem sıcakları azalmaya başlamıştı.

Uzun sürmezdi. Sıcaklık her zaman geri gelirdi. Ben buna "sahte sonbahar" diyordum. Ama hediye atın ağzına bakacak değildim.

Callum ve ben çimentoya doğru koştuk.

Austin yetişti, iri cüssesi kaldırımın çoğunu kapladığı için önümüzde koştu.

"Yürüyerek kurtulacağımızı sanıyordum," diye hırıldadı Callum.

"Hadi, Fletcher," dedi Austin omzunun üzerinden. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Callum ve ben Austin'in arkasından gözlerimizden hançer fırlattık. Caddenin karşısında, çim sandalyeler yol boyunca sıralanmıştı.

Görünüşe göre, üçümüz gündüz dizilerinden daha iyi eğlence sağlıyorduk.

Brenda Brass, Estelle Gould, Marian Boyd ve Martha Mable aralarında bir şişe şarap dolaştırıyorlardı. Biz yanlarından geçerken kahve içmeyi bırakıp kurt ıslığı çalmaya başladılar.

Üçümüz bloğun sonunda yavaşlamadan önce el salladık. Bugün hava seksen derece olmasına rağmen gömleğimi çıkardığıma pişman olmuşum. Alnımdan aşağı ter damlaları akıyordu. Terimi silecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Son zamanlarda üzerimde tişört olmadan spor yapmaya başlamıştım. Yıllardır tişörsüz görünmemeye özen göstermişim. Ne spor yaparken ne de karakolda görevdeyken. Hatta spontane ziyaretçilerim olur diye kapımın önünde temiz bir gömlek bile bulunduruyordum. Kimsenin nakil izlerimi görüp Caroline'ın böbrek vericisi olduğumu anlaması riskini almak istemiyordum.

Ama o kedi çantadan çıkmıştı. Herkes biliyordu.

Hâlâ arkamdan fısıldaşanlar ve meraklı bakışlar vardı ama kasabalılar Caroline'la beni halk içinde takılırken görür görmez sesli dedikoduların çoğu kesildi. Nişanlısının en iyi arkadaşıydım ve müstakbel baldızına olan hislerimi kesinlikle gizli tutmuyordum.

"Sakinleş ve eve doğru yürü," diye emretti Austin.

"Senden çok nefret ediyorum dostum," diye mırıldandım.

Brenda'nın tek katlı çiftliğini çevreleyen çalıların yanından ilk geçen Austin oldu. Bayanlar kahve fincanlarındaki şaraptan son yudumlarını aldılar.

küçük kuru silinebilir tahtaları tutmadan önce-

Bize puan mı veriyorlardı?

Austin yürürken bir dizi dokuz aldı. Callum onun

birkaç adım arkasındaydı.

Büyükanneler puanları çabucak sildikten sonra yenilerini karalayıp havaya kaldırdılar.

Yine dokuzlar. *Lanet Creekers*.

Tamamen aynı skoru bekleyerek arayı kapattım ve Callum'a yetiştim.

On. On. On. On. On.

Vay canına. Bu yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

"Dur bakalım," dedi Austin, muu- muu giyen kargaşa kümesinin önünde durarak. "Neden Hutch on aldı da Fletch ve ben sadece dokuz aldık?"

İlk konuşan Martha oldu. "Hutchins gömleğini çıkarmış." Bana nazlı bir gülümseme ve boğumlu parmaklarıyla el salladı.

Sırıttım ve ona göz kırptım.

Dışarıda kalmak istemeyen Austin, terden sıırıslıslam olmuş tişörtünün altından tutup çekerek çıkardı.

Bayanlar ona laf attılar ve tahtalarındaki puanları düzelterek ona onluk verdiler.

Callum çıplak göğsüne baktı, sonra tekrar yukarı. Gruptan Estelle Gould'u seçti. "Ne oluyor Stella? Neden benden bir puan kesildi?"

Kadın homurdandı. "Geçen gün beni kenara çektiniz ve ceza kestiniz."

Öfkelendi ve ellerini kalçalarına dayadı. "Okul bölgesinde elli beşle gidiyordun."

"Bu söylenti."

Callum gözlerini devirdi. "Seni Lidar'da tespit ettim, vücut kameramda ve araç içi kameramda da var."

"Tesadüfi kanıt," diye lanse etti. Birileri çok fazla *Law & Order* izliyormuş.

"Sana durmanı söyleyen bir yaya geçidi görevlisine neredeyse çarpıyordun."

Estelle sandalyesinden fırladı. Kahve fincanından şarap taşı.

Ama Callum elini kaldırarak sessizce ona olduğu yerde kalmasını söyledi. "Ben görevde değilim. Yargıçla görüşün ve on sekiz saatlik cezamı çekmeme izin verin."

seninle tekrar uğraşmak zorunda kalmadan önce."

Estelle beyaz tahtasını kaptı ve Austin'in güncellenmiş onluğu için yazdığı "1 "i silerek Callum'a kocaman bir sıfır verdi.

O kıs kıs gülerek koşar adımlarla eve dönerken koro halinde yuhaladılar.

"Az önce yaşlı bir kadınla kan davası mı başlattın?" Biz garaj yolunda dolaşırken Austin söyledi.

Callum sırtıttı. "Onları diken üstünde tutmak için bir şeyler yapmalıyım. Aksi takdirde sıkılırlar ve bu *çok* daha kötü olur."

Bir telefon çaldı ve birbirimize üç kafadar gibi baktık. Telefonun ona ait olduğunu anlayan Austin koşarak kamyonetine gitti ve telefonu kaputtan aldı.

"Alo?" Bir an durakladı, yüzü nötrden endişeliye döndü. "Evet... Evet. Bir dakika içinde orada olacağım. Yolda bir şey almamı ister misiniz?" Bir duraklama daha. "Tamam, tamam. Tamam, anladım. Orada olacağım. Shane'den şimdi çıkıyorum."

Telefonunu cebine koydu ve gömleğini geri çekti.

"Caroline iyi mi?" Callum sordu. Koca huysuzun Austin'in nişanlısına karşı bir zaafı vardı. Benim de öyle. Hepimiz onu koruyorduk.

"Caroline değil. Beth'ti."

Adrenalinim tavan yaptı. *O iyi miydi? Bebek iyi miydi?*

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Kıkırdadı. "Annemiz onu deli ediyor. Beth onu bir süreliğine evden çıkarmamı istiyor, böylece biraz huzur ve sessizlik bulabilecek." Telefonunu kamyonetine attı. "Sözleri -tırnak içinde söylüyorum- 'ya onu evden çıkar ya da mezarını kaz' oldu."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu, ekibim bir operasyona çıkmadan önce hissettiğim aynı yüksek duyguydu.

Oraya gidip onu kontrol etmek için bulabileceğim her bahaneyi düşünmeye başlamıştım bile. "Yardıma ihtiyacı var mı?"

Callum yanımıza yaklaşırken Austin içini çekti. "Bilmiyorum. Sanırım bu onun için zor bir geçiş dönemi oldu. Beth'i tanıdığım kadarıyla, doğum izni bittikten sonra gelecek dönem öğretmenlik yapmanın yanı sıra hala aldığı dersleri bitirmek konusunda endişeli."

Beth'in işini sevdiğini biliyordum, ama aklım onunla arka güvertede yaptığımız konuşmaya gitti - ne kadar zor olduğunu itiraf ettiği zaman.

Austin annesini Beth'in evinden çıkarmak için dışarı çıktı ve Callum nişanlısı Layla ile bazı düğün planlarını halletmek için ayrıldı.

Koşuya çıkmayı düşündüm. Belki de mahalleye geldiğimi bahane ederek oraya gidebilirdim. Üçümüz onun dolambaçlı alt bölgesinin uzunluğunu koşardık. Gölgelikti ve çok az trafik vardı. Sıra dışı bir şey olmazdı.

Ama Austin'in bize yaptırdığı korkunç egzersizden sonra bir saat daha egzersiz yapma düşüncesi bile kaslarımın şarkı söylemesine neden oldu.

Siktir et. Bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Onun yanında olacağımı söylediğimde Beth'in bana inanmasına ihtiyacım vardı.

Hızlıca bir duş aldım, üzerimi değiştirdim ve hala derimden su damlarken kamyonetime atladım.

Beth'in evine gitmek çok hızlıydı ve oraya vardığımda Austin'in kamyonetini hiçbir yerde bulamadım.

Merdivenleri koşarak çıktım ve kapı zilini çalmayı iki kez düşündüm. Kat ya da Beth uyuyorlarsa onları uyandırmak istemedim.

Ama kapının diğer tarafında ağlayan bebek bana ikisinin de pek uyumadığını söylüyordu.

Şansımı denedim ve zili çaldım.

Gürleyen ayak sesleri hemen cevap oldu. Beth çığlık attığında kapı daha tam açılmamıştı bile, "Aman Tanrım. *Şimdi ne olacak?*"

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve normalde parlayan teni öfkeden kıpkırmızıydı. Beth'in kollarında çığlık atan Kat'inkiyle eşleşiyordu.

Beni görünce Beth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim. Seni annem sandım, tekrar geldin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yine mi?"

Gözlerini kırpıştırarak başka tarafa baktı. "Austin geldi ve onu dışarı çıkardı, tam Kat'i uyuttuğumu düşünürken güneş gözlüklerini unuttuğu için geri geldi ve bu onu uyandırdı, şimdi de ağlamayı kesmiyor ve ben de-"

Hastanedeki hemşirenin sözleri zihnimde yankılandı. Bebekler korkunun kokusunu alabilir ve Beth dehşete düşmüştü.

"Biraz ara verebilir miyim?" Kat'in feryadı üzerine sordum. Kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Ne?"

Henüz Kat'e dokunmak istemedim. Açık rızası olmadan birinin çocuğuna uzanmak garip olurdu.

Bebeğine başımı salladım ve Beth'e bir gülümseme verdim. "Onu özlemem garip mi? Sanırım hastanede seni beklerken aramızda bir bağ oluştu. Sadece kızlarımı kontrol etmek istedim." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama her ne söylediysem Beth'in dudağının titremesine neden oldu.

Omzunun üzerinden oturma odasına baktı. "Ev dağınık. Misafir için pek hazırlıklı değilim."

"Bu umurumda değil."

"Benim umurumda,"
diye fısıldadı.

Bir adım öne çıktım ve yanağını avuçladım. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle anne."

Gözlerinde havuzlarla bana baktı. Dudakları titriyordu. "Bunu yapamam." Kat'e baktı. "Ben bunun için yaratılmamışım. Yetenekli anneleri yaratan gen her neyse, kesinlikle beni atlamış."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Onun için yaptığın her şeye bir bak. Koruma emri çıkarttın. Bir fırtınanın ortasında doğum yaptın. Senin için her şey birkaç dakika içinde değişti ve kendine bakmak için bir kez bile durmadın çünkü ona yetenekli bir anne *oluyorsun*. Kendine biraz merhamet et, Gamzeli."

Kat göğsüne yaslanmışken kollarını bana dolayamazdı. Bunun yerine Beth öne doğru eğildi ve alnını omzuma yasladı. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı."

"Yorgun olduğunu biliyorum. Uykunu alabilmen için Kat'i bir süre tutmam senin için sorun olur mu? İsterim."

Beth sızlanan kızına ihtiyatla baktı. "Bütün zaman boyunca ağlayacak."

"Kısmi işitme kaybım olduğunu ve bunun beni hiç rahatsız etmeyeceğini söylersem sizi ikna etmeme yardımcı olur musunuz?"

"Gerçekten mi?"

"Bunun için Orta Doğu'daki bazı el yapımı patlayıcılara teşekkür edebilirsiniz."

Ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bence bir bombadan daha gürültülü."

Göz kırptım. "Bugünlerde doğru bir karşılaştırma yapmam mümkün değil."

Bana doğru eğildi ama tereddüt etti.

Beth'e sarılmayı Kat'e sarılmaktan daha çok istiyordum. Gerçi doğrusu ikisine de sarılmak istiyordum. Ama şu anda onun bir molaya romantizmden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Beth dikkatle Kat'i kollarıma bıraktı ve içeri girebilmem için geri çekildi.

Ev Beth'in tarif ettiği gibi bir felaket değildi ama bebek eşyaları her yerdeydi.

Battaniyeler ve oyuncaklar yere saçılmıştı. Sehpanın üzerinde bir göğüs pompası ve biberonlar duruyordu. Bir beşik, minik giysiler ve gaz çıkarma bezleriyle dolu bir çamaşır sepetinin yanında kanepeye doğru itilmişti. Yerde, bir paket bebek bezinin yanında bir alt değiştirme masası pedi duruyordu.

İçeri girerken Kat'i dikey olarak göğsüme yasladım. Beth kapıyı kapatıp kilitledi, sonra da olduğu yerde kaldı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

"Ben hallederim anne. Git dinlen."

"Sadece beş dakikaya ihtiyacım var."

Kat'in kulakları yırtan çığlıkları yerini yumuşak iniltilere bırakmaya başladı.

"En az bir saat dinlenmezsen, tekrar denemen için seni odana geri göndereceğim."

Gözleri büyüdü.

"Ve duş. Sıcak bir duş. Orada kadınların yaptığı tüm kızsal şeyleri yap ve rahatla." Bileğimdeki G-Shock saate baktım. "İki saat. Burada bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, sana getiririm."

Beth isteksizce yatak odasına çekildi ve kapıyı kapattı.

Beni ölçüp biçen Kat'e baktım. "Pekala, iribaş. Bunu benim için ne kadar zorlaştıracaksın?"

BETH

E her şey sessizdi.
Kat kat battaniyelerin altında yuvarlandım ve yastığıma geri sokuldum.

Bekle.

Neden sessizdi?

Mutfak lavabosundaki bulaşıkların hafif sesi kapalı yatak odamın kapısından içeri süzülürken gerindim ve ayak parmaklarımı kıvırdım.

Doğru. Shane buradaydı. Shane buradaydı.

Neden geldiğini sorgulamak istedim ama ihtiyacım olan mola onunkiydi. Annemin neşeli "ayağa kalk" molası değil, Kat karın zamanı yaparken benim de onunla birlikte el işi yapmamı istiyordu.

Hasta anestezi almadığı için çığlık atarken ameliyat yapmaya çalışmak gibiydi.

Delilik.

Yastığının etrafına bakındım ve telefonumu buldum, hızlıca saate baktım.

Kahretsin.

Hay sikeyim.

Shane bana dinlenmem ve duş almam için iki saat vermişti ama üç buçuk saat olmuştu.

Lanet olsun!

Yatağı arkaya attım ve doğrulduğum anda inledim. Göğüslerimi beton gibi hissediyordum ve tüm göğsüm ağrıyordu.

Kat'in beslenme saatini kaçırdım.

Hâlâ üzerimde olan hastane malı file iç çamaşırının üzerine bir eşofman altı geçirip aceleyle dışarı çıkarken suçluluk duygusu beni boğdu.

Olduğum yerde durdum.

Shane, henüz etiketlerini bile çıkarmadığım sırt çantalı bebek taşıyıcısını giymiş, Kat göğsünde huzur içinde uyurken lavaboda biberon yıkıyordu. Ayaklarının arasında sallanırken telefonundan yumuşak bir country melodisi çalıyordu.

Omzunun üzerinden baktı ve gizlendiğimi fark edince gülümsedi. "Hey, anne." Sesi, tüylerimi diken diken eden çakıllı bir fısıltıydı.

"Uyuyakaldığım için özür dilerim. Genelde onu beslemem gerektiğinde uyanırım ve ben... uyanamadım."

Şişeleri bulaşık süzgecine koyup el havlusunu alırken "Sorun değil," dedi. Shane telefonundaki müziğin sesini kısmadan önce ellerini kuruladı. "Sanırım Chris Stapleton'ı seviyor."

"Bunu dürüstçe yapıyor."

Shane'in gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Disney repertuarım ona pek iyi gelmedi ama "Broken Halos" onu hemen uyuttu." Yumuşak bakışları bana odaklandı. "Sen nasıl uyudun?"

Taşıdığı rahat tavır, omuzlarımda tuttuğum gerginliğin bir kısmını serbest bıraktı.

"İyi," dedim. "Gerçekten... Gerçekten iyi. Hamile kalmadan önce hiç böyle uyumamıştım sanırım."

"Eminim," dedi düzgün adımlarla ilerlerken ve Kat'in uyuyan yüzüne bakabilmem için dönerken. Shane'in kaslı göğsüne sarılmış, çok rahat görünüyordu.

Bir bebeği kıskanıyordum.

"Biraz takıldık. Hayat hakkında konuştuk. Bir sonraki seçimde kime oy vermem gerektiği konusunda bana iyi tavsiyelerde bulundu." Shane, Kat'in sıcak sarı saç tutamlarına gülümsedi. "Bir saat kadar önce huysuzlandı, ben de altını değiştirdim ve dondurucudaki küçük plastik poşetlerde sakladığın süttten biraz ısıttım." Başını kaldırıp baktı. "Umarım sorun olmamıştır. Seni uyandırıp sormak istemedim, o yüzden nasıl hazırlayacağımı Google'dan araştırdım."

Ayağa kalktım, şoka girmiştim. "Sen, sen ne?"

Omuz silkti. "Sadece sütü nasıl ısıtacağımı araştırdım. Pek aldırış etmedi. Üç ons kadar içti, gazını çıkardım ve sonra baktı ki

Yorgun olduğu için onu bu şeye koydum." Göğsüne bağladığı neredeyse taktiksel bebek taşıyıcısını işaret etti. "Bir böcek kadar rahat."

Kat iyiydi.

Beslenmesini kaçırdığımı fark ettiğim anda kalbim hızla çarpmaya başladı ve ancak yavaşlamaya başladı.

Shane kaşlarını çattı. "Duş aldın mı?"

"Yatağa dokunur dokunmaz uyuyakalmışım," diye itiraf ettim. Başını banyoya doğru eğdi. "Git hadi."

Kaşlarımı kaldırdım.

Uzandı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Avuç içi yanağımda gezinirken sıcak ve rahatlatıcıydı. "Sıcak bir duş al. Hızlı bir duş da olmasın. Yapman gereken her şeyi yap. Ben kaleyi koruyacağım."

"Shane..." Her tartışma geçiciydi. Dokunuşuna doğru eğildim ve gözlerimi kapattım. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sen sormuyorsun." Tekrar Kat'e baktı. "Ayrıca. O çok rahat. Peki o kural neydi? Uyuyan bir bebeği uyandırmamak mı?"

Göğüslerimdeki her bez, Kat'i beslemeden bu kadar uzun süre geçirdiğim için bana bağırıyordu. Bunu anlayamıyordum. Nasıl oluyordu da o emzirmekten kilo almıyordu da ben birkaç saat sonra acı içinde kıvranıyordum? Sütyenimin içine doldurduğum emzirme pedleri meme uçlarıma yapışmıştı. Cildimdeki kurumuş süper yapıştırıcıyı soymak gibiydi. Onları çıkarmak korkunç olacaktı.

Shane iğrenirdi.

Sonra tekrar, doğumumu izledi.

"Önce pompalamam gerekiyor," dedim sesimde hafif bir titremeyle.

Bu titreme Shane'e söylediğim için değildi. Her şeyi ayarlayıp flanş işkencesi için oturmak düşüncesi bile başımı döndürüyordu.

Yüz hatları endişeyle gerildi. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Beth-"

Öfkelendim. "Pompalamaktan gerçekten nefret ediyorum, tamam mı?

Berbat bir şey."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylemiştim. Ama içimi dökerek hafiflemek yerine, suçluluk duygusuyla sarsıldım.

Shane'in sesi nazik bir okşamaydı. "Kat'i beslemek yardımcı olur mu?"

Başımı salladım. "Biberondan o kadar içtiyse muhtemelen aç olmayacaktır ve bu onu uyandıracaktır. Zaten benim de pompalamam gerekiyordu."

Bana meraklı bir bakış attı.

Boğazım düğümlendi. "Çocuk doktoru yeterince kilo almadığını ve onu daha fazla beslemem gerektiğini söyledi, bu yüzden vücudumun daha fazla süt üretmesi için arada pompalamaya başlamam gerekiyordu. Orada burada küçük parçalar yapıyorum. Dondurucuda fazla bir şey yok. Ona yetecek kadar bile değil."

"Mahremiyet mi yoksa yardım mı istiyorsun?"

Vücudum konusunda utangaç olduğumdan değil. Hamilelik, doğum, doğum ve emzirme beni bu konuda utangaçlık ya da utanma duygusundan mahrum bırakmıştı. Sadece Shane'in bu konuda ne kadar kötü olduğumu görmesini istemiyordum.

Ama bir odada tek başıma pompaya bağlı kalma düşüncesi... Bundan da nefret ediyordum.

Hepsinden nefret ettim.

Mutluluk neredeydi?

Kat'i inceledim, Shane ile birlikte taşıyıcıya sarılmıştı.

Onunla çok rahattı. Ona karşı hiçbir şey hissetmedim. En azından düşündüğüm gibi.

Koruyucuydum ve ihtiyaçlarını elimden geldiğince karşılıyordum ama herkesin bahsettiği o annelik bağına sahip değildim.

Suçluluk duygusunu yuttum ve başarısız olmaktan duyduğum utancın geri kalanıyla birlikte midemde birikmesine izin verdim. "Ben... Gerçekten bir şeye ihtiyacım yok ama... Bana eşlik eder misin?"

Gülümsemesi, aşık olduğu kızıdan ilgi gören ergen bir kız çocuğu gibi dizlerimin titremesine neden oldu. "Çok isterim."

O oturma odasında dolaşırken, kör olduğum tüm bebek eşyalarını toplayıp kaldırırken, ben de cehennemden gelen makineyi bir araya getirdim ve göğüslerimi yumuşatmak için kullandığım kompresleri ısıttım. O kadar şişmişlerdi ki, berbat bir göğüs ameliyatı geçirmişim gibi görünüyorlardı.

Kanepeye yerleştim ve göğüs pedlerini yavaşça çıkardım. Her birini çıkardığımda cildim acıyordu. Sıcak kompresi soğuyana kadar emzirme sütyenimin içine tıktırdım. Shane dikkatle sırtını bana dönmüştü. Derin bir nefes alarak kompresleri pompalarla değiştirdim ve makineyi çalıştırdım.

Emme işlemi meme uçlarımda keskin, yakıcı ağrılar yarattı. Dudağımı ısırırken gözlerim kapandı ama acınası bir

Yine de inilti kaçtı.

Shane hızla döndü. "Sorun nedir?"

Panik, patlayıp patlamayacağına karar veren bir kusmuk gibi boğazımda düğümlendi. Paniğin nemli dikenleri ritmik bir şekilde boynumdan yukarı süzüldü,

pompadan gelen mekanik ses.

Tüylerim diken diken oldu.

Endişe beni pençelemeden flanşlara bakamıyordum bile. O aptal makinenin çıkardığı sestten nefret ediyordum. Beni deli ediyordu. Konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

Shane yanıma oturduğunda koltuk çöktü. Parmaklarını benimkilerin arasına soktu ve elimi sıktı. "Ben buradayım. Harika gidiyorsun."

Klima çalıştığında tüylerim diken diken oldu. Koltuğun arkasına uzandı, tığ işi yorganı aşağı çekti, açtı ve üzerime örttü.

Ciğerlerimde biriken havayı boşalttım. Belki de pompayı görememek yardımcı oldu. Hâlâ acı verici derecede garip hissettiriyordu ama en azından ona bakmak zorunda değildim.

Bundan nefret ettim. Tüm bunlardan nefret ediyordum. Zamanı geri almak ve Bradley'le tanıştığım günü atlamak istedim. Ortadan kaybolmak ve yeniden başlamak istedim. Kat bensiz daha iyi olurdu.

Belki de tamamen ortadan kaybolmak istedim.

Eğilip başımın tepesine bir öpücük kondururken eli yine battaniyenin altında benimkini buldu. "O panik atakların nasıl hissettirdiğini biliyorum."

O nasıl-

Shane kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına yatırdı. "Güven bana. Biliyorum."

Aramızdaki tek ses göğüs pompasının vızıltısı ve gümbürtüsüydü. Kat bile gıkını çıkarmadı.

"Benimle konuşmaya devam edecek misin?" Dudaklarımı ayırdım ve nefes nefese kaldım. "Lütfen. Sadece... Aklımı... ondan uzak tutuyor."

Nefesi başımın tepesinde sıcacıktı. "Ne hakkında konuşmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım şakağımı omzuna yaslarken. "İyi bir yastık oluyorsun. Kat'ın senin üzerinde yatmayı neden sevdiğini anlıyorum."

Shane göğsündeki bebeği uyandırmamak için gülüşünü yumuşak tuttu. "Benim için hiç sorun değil."

"Bana Donanma'yı anlatır mısın?"

Tereddüt etti. Bunun pek sık yaptığı bir şey olmadığını fark ettim. "Ne olmuş ona?"

"Donanma komandosuydun," dedim. "Çok seyahat eder miydin?" Başını sallarken çenesi başıma çarptı. "Evet, hanımefendi." "Ziyaret etmeyi en çok sevdiğin yer neresiydi?"

"Şili."

"En az sevdiğin?"

Daha uzun bir duraklama oldu. "Somali."

Sütüm gelmeye başladığında rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Rahatlamayla karışık tuhaf bir küçümseme duygusu vardı. "Yapmayı en çok sevdiğin şey neydi? Bilirsin işte, bir SEAL olarak?" Başımı kaldırdım ve onu görebilmek için başımı arkaya doğru eğdim. "Yoksa bu 'Sana söyleyeceğim ama sonra seni öldürmek zorunda kalacağım' türünden bir şey mi?"

Shane kıkırdadı. "Sanırım HALO atlayışı benim favorimdi."

"Neymiş o?"

"30.000 feet yükseklikte bir kargo uçağından paraşütle atlamak. HALO, 'yüksek irtifa, alçak açılış' anlamına geliyor. Yüksekten atlıyor ve paraşütlerimizi yere mümkün olduğunca yakın açıyorduk. Bu sayede atlayanlar hızla yere inebiliyor ve çoğunlukla radarlar tarafından tespit edilemiyordu."

Bir nefes verdim. Bunu yapmayı hayal bile edemezdim. "Korkunç olmalı. Neden mükemmel bir uçaktan atlamak isteyesin ki?"

Çocuksu bir sırıtişla, "Senin dilinle anlatayım, çokbilmiş," dedi. "Bakalım son hızımı hesaplayabilecek misin ve bu sana bunun neden eğlenceli olduğunu anlatacak mı?"

Matematiği severdim... "Kaç kilosun?" "Bir seksen."

Birkaç dakika düşündüm, problem üzerinde kafamda çalıştım. "Son hızınızı hesaplamak için kütlenizi ve yerçekiminden kaynaklanan ivmeyi çarpacağım ve sonra X'i çözmek için bunu ikiyle çarpacağım." Dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Sonra hava yoğunluğunu -ki bu da yüksekliğinize bağlı olarak değişecektir- nesnenin alanıyla çarpardım. Ya da bu durumda vücudunuzun. Boyun kaç?"

"Altı-iki."

Ona şüpheyle baktım. "Gerçek bir altı-iki gibi mi yoksa aslında beş-on olan bir randevu profili altı-ikisi gibi mi?"

Güldü. "Gerçek bir altı-iki. Ölçüm bandın var mı? Kanıtlayacağım."

Homurdandım. "Peki. Sana inanıyorum." Kafamda hesap yaptım. "DuBois formülüne göre, kartal gibi açıldığınızda 22,37 fit kare vücut yüzeyiniz var demektir."

"Az ya da çok. Tüm atlayış boyunca kartal şeklinde durmazsın."

"Bunun bir kısmını eğitilmiş bir tahmin olarak veriyorum."

"Devam et, Einstein."

Kafamda çalıştım. "Y'yi çözmek için bunu sürüklenme katsayısıyla çarpar, sonra X'i Y'ye bölerdim."

Dudakları başımın tepesine bastırdı. "Gösteriş yapmayı bırak. Son cevabın ne?"

İçimi çektim. "Atlayış stili, rüzgar hızı, alçalırkenki gerçek hava yoğunluğu gibi bilinmeyen faktörler göz önüne alındığında-"

"En iyi atışını yap."

"Tahminimce saatte yaklaşık yüz otuz mil." Sırıttı.

"Oldukça doğru."

Bunu yapmayı hayal bile edemezdim. "Sen delisin."

"Bir uçaktan atlamak ve bir yarış arabası hızıyla düşmek mi? Yerden sekiz ya da dokuz yüz fit yüksekte olana kadar paraşütü açmamak, hemen kaosa doğru alçalmak? Bu bir heyecan."

"Bu bir ölüm cezası," diye karşı çıktım. Bunu düşünmek bile kalbimi hızlandırıyordu.

"Yaşamak bir ölüm cezasıdır. Hepimiz ölümlüyüz. Sahip olduğunuz zamanı nasıl harcadığınız her şeye değer."

Parmakları kolumda geziniyor, neredeyse beni tekrar uyutuyordu. Çok iyi hissettiriyordu, çok rahatlatıcıydı. Bir erkeğe bu kadar yakın olmama izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. En son-

Bu düşüncüyü kafamdan

silkeledim. "Özlüyor musun?" diye sordum.

"Kendi isteğimle ayrılamadım ama kalmak da bir seçenek değildi."

"Soruya cevap vermedin," diye dürttüm. "Özlüyor musun?"

Onun 'evet'i samimiydi. "Evet. Ucuz içkiyi özlediğim gibi özlüyorum. Bu bir bağımlılıktı. Askerlikten ayrıldığımda bir kötü alışkanlığı diğeriyle takas ettim. İkisi de beni öldürmeye çalıştı."

"Ama sen hâlâ buradasın." Bu yorum onun içindi ama benim kalbim bunu kabul etti.

"Evet. Öyleyim."

Daha fazla zorlamamaya karar verdim. Belki Shane onunkini açmıştı ama dolabımı temizlemeye başladığımda hangi iskeletleri bulacağımı bilmek istemiyordum.

"Sanırım işim bitti," dedim battaniyenin altından sönmüş göğüslerime bakarak.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı göğüs pompası makinesine doğru eğdim. "Şunu kapatabilir misin?" Çabucak pompaları her iki göğsümden ayırdım ve emzirme sütyenimin kaplarını tekrar yerine yerleştirdim.

Ben yaptım.

Shane ile sohbet etmek, panik atak geçirmeden pompalamamı sağladı.

Kalbim gururla çarptı.

Sonra pompa şişelerine baktım.

İçinde neredeyse hiçbir şey yoktu... İki şişe arasında üç ons bile yoktu.

Öfke ve yenilgi gözlerimi yaktı ve aniden Shane'i Kat'in üzerinde uyurken görmek - onunla nadiren başarabildiğim bir başarı - beni çok kızdırdı.

BETH

"H Ey," dedi Shane lavaboda arkamdan gelirken. "Onu beşiğine yatırdım ve bebek telsizinin açık olup olmadığını iki kez kontrol ettim." Sabunlu suyun içinde yüzen plastik pompa parçalarına baktım.

Su. "Teşekkürler."

Göğsü sırtımı zar zor sıyrıyordu ama sözlerinin titreşimini omuzlarımda hissedebiliyordum. Kalın, dövmeli kolları tezgahı kavradı ve beni içine hapsedti. "Seni ziyaret etmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Azı dişlerimi birbirine sürtmekten çenem ağrıyordu. "Şekerleme için teşekkürler." Kesintisiz uyku inanılmazdı ama buna pişman olmaya başlamıştım.

Kat'in ağlamasını durdurabildiği için onu sikeyim. Her şeyde bu kadar iyi olduğu için onu sikeyim.

Mis gibi sabun, kolonya ve saç jölesi kokusu duyularımı gıdıkladı. Hazır başlamışken, bu kadar güzel koktuğu için onu da sikeyim.

Başparmakları nazik darbelerle bileklerimi okşadı. Kollarımdaki tüylerin diken diken olmasından nefret ediyordum.

"Dışarı çıkıp sana yemek ya da başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordu o alçak, herkesi dizlerinin üzerine çöktüren seks dolu sesiyle. "Özellikle kulağa hoş gelen bir şey var mı?"

"Ben iyiyim," diye kestirip attım, lavabodan uzaklaşarak. "Aç değilim."

Shane ölmek istiyor olmalıydı, çünkü beni takip etti. "Emin misin, Gamzeli?"

"Olumlu. Buzdolabım ve derin dondurucum çok dolu olduğu için aşırı hızda çalışıyor. Ayrıca, Austin ve annem yakında dönerler."

"Duş alabilmen için oturup Kat'i dinlememi ister misin? Biraz daha rahatlırsın?"

"Hayır!" Bağırdım.

Shane geri çekildi ama sinmedi. Tekrar yaklaştı, bu sefer yavaşça. "Bana nerede haddimi aştığımı söyle." Sakindi. Toparlanmıştı. Hesaplıydı.

Durakladım, çünkü bunu beklemiyordum.

Ellerini birbirine bastırdı. "Tekrar deneyeyim. Haddimi aştığım için *özür dilerim*. Bir daha yapmamam için seni neyin üzdüğünü söyleyebilir misin?"

Hayır, çünkü zaten deli gibi davranıyorum.

"Annem döndüğünde duş alacağım. Kat'in karın zamanı gelecek ve o bu konuda benden daha iyi."

"Buraya gel," dedi Shane kollarını bana sararken.

Halının kenarına takıldım ve sonunda göğsüne düştüm.

Shane beni yakaladı ama bırakmadı.

Dokununca tüylerim diken diken oldu. O olduğu için değil. Beynimin derinliklerinde bir yerlerde bana sarılmasını *istiyordum*. Ama şu anda? Şu anda Kat için başarısız olduğum her şeyi yaptığı için ondan nefret ediyordum.

"Kat için en iyi şey sensin," diye mırıldandı saçlarıma, kolları beni sıkıca sararken. "Kimse onun için senin yerini dolduramaz ama onun için en iyi versiyonun olabilmek adına yardım kabul etmende bir sakınca yok."

Bir an için gözlerimi kapattım ve başımı göğüslerinin arasındaki vadiye koydum. Elini kaldırıp başımı kavradı, parmakları saçlarıma dolandı.

"Sana kendimi kaybettiğim için özür dilerim," diye fısıldadım kalp atışlarına karşı. "Neyim var bilmiyorum."

Ön kapı açıldı, dönen tokmağın sesi o anı paramparça etti.

"Ne oluyor lan?" Austin söyledi.

Döndüğümde kardeşimin kapıda dikildiğini gördüm. Shane'den uzaklaşarak gözlerimi sildim ve kayıtsızlık maskesi taktım.

Bir aileyi mahvettiğim ve dünyanın başıma yıkıldığı Aralık ayından bu yana giydiğim kıyafetti.

Shane kıpırdandı, Austin'e baktı ama benden uzaklaşmadı. Eli kalçamda oyalandı. "Akşam yemeği ya da başka bir şey getirmemi istemediğine emin misin?"

"Eminim."

Austin yanımda belirdi, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Burada neler oluyor?" Çenesi büküldü, gözlerini arkadaşına dikti.

Shane ağabeyimden birkaç santim daha kısa ve üçte bir daha az iriydi, ama ürkmedi. "Beth'i kontrol etmek için uğradım ve bir süre bebekle takıldım."

Austin'in sesi düz ve alaycı değildi. "O zaman bebek nerede?"

Ağabeyimi görmezden gelen Shane bana döndü. "Numaram sende var." Sesi yumuşadı. "Bir şeye ihtiyacın olmasa bile lütfen beni ara."

"Teşekkürler," dedim, annem kapıdan içeri girdiğinde gözlerim yere indi.

"Merhaba Shane," dedi neşeli bir el sallayışla. "Ne yapıyorsun, tatlım?"

Shane Hutchins'in uzun boylu, dövmeli hayatında bir kez bile kimsenin ona 'tatlım' dediğini sanmıyorum. Anne karnından kollarında mürekkep ve gözlerinde meydan okumayla çıktığından oldukça emindim.

Bayıldım.

Dikkatini odadaki diğer Bayan Hale'e çevirdi. "Sadece Beth'i kontrol etmeye geldim."

İçimde sıcak bir şeyler çiçek açtı.

Beth'i kontrol etmek için.

Sadece bebek için değil - gerçi onu da yaptı. Ebeveynlik seçimlerim hakkında beni rahatsız etmek ya da evdeki dağınıklığa kesik kesik bakmak için değil.

Sadece *beni* kontrol etmek için.

Harika. Şimdi ondan tekrar hoşlandım. *Merhaba, hormon kırbaçlanması.*

Hamilelikten anneliğe geçiş ürkütücüydü.

Hamileliğim boyunca her şey benimle ilgiliydi. Etrafımdaki herkesin gösterdiği ilgi ve özen, tek başıma geçirdiğim dokuz ayı atlatmamı sağladı.

Ancak Kat dünyaya dramatik girişini yapar yapmaz, değişim gerçekleşti.

Her şey onunla ilgiliydi.

Spot ışıklarının üzerimde olmasına ihtiyacım olduğundan değil, ama bir şeye ihtiyacım vardı. Görüldüğümü hissetmeye ihtiyacım vardı. Duyulmaya.

Son iki haftadır tek yaptığım görünmez olmaktı. Ben resmi tutan çerçeveydim.

Çerçevenin özelliği değiştirilebilir olması. Büyük şemada tamamen önemsizdir.

Bu annelik miydi? Onu dalgaların üzerinde tutmak, ben boğulurken güneş ışığının tadını çıkarmak mı?

Shane anneme döndü. "Sizi gördüğüme sevindim Bayan Hale."

Kadın onu başından savdı. "Sana kaç kere bana Susan demeni söyledim?"

"Bir sürü," dedi o sinir bozucu derecede çekici sırıtışıyla. Shane'in çok rahat bir duruşu vardı. "Ama yapmayacağım."

Annemin hamileliğim boyunca ziyaret edebildiği tüm zamanları düşündüm. Austin ve Shane aynı evi paylaştıklarında onlara uğramayı çok severdi. Shane'i üçüncü çocuğu olarak görüyordu.

Annem en iyisiydi ve asla onun gibi olamayacağımı fark ettiğimde bıçağı daha da derine sapladım.

Shane bana döndü ve bakışlarını benden ayırmadı. "Sonra görüşürüz anne." "Hoşça kal," dedim sessizce, o dönüp kapıdan çıkarken.

Annem çantasını kapıya asarken, "Çok tatlı bir davranış," dedi. "Küçük kasabaları sevdiğimi söylemeliyim. Hastaneye gidemediğinizde bebeğinizi kardeşinizin arkadaşının doğurtması ne kadar güzeldi değil mi? Şehirlerde böyle bir topluluk bulamazsınız."

Shane ve Missy'nin Kat'i dünyaya getirme anısını sakladığım kutu kalbimde özenle saklanmıştı. O benim Pandora'nın kutusuydu.

Paketini açmaya cesaret edemedim. Ne bulacağımdan çok korkuyordum.

Bunun yerine, kendime özgü şımarıklığı tercih ettim. "Açıkçası, ilaç aldığım ve hiçbir şey hissetmediğim eski usul doğum yöntemini tercih ederdim." Kat'in büyük girişini yaptığı kanepenin önündeki halı parçasına baktım.

Birisi ben hastanedeyken gelip tüm kan ve vücut sıvılarını temizlemesi için bir temizlik şirketine para ödemiş.

Muhtemelen Brandie Jean'di. Bu onun pembe taytlı Robin Hood tarzı, karşılıksız ödeme davranışydı.

Austin buzdolabının kapağını çekip açarken bir Neandertal gibi homurdandı. Ona ters ters baktım. "Senin derdin ne?"

"Şu anda mı? Burada kız kardeşimin ve yeğenimin etrafını kokluyor olması."

Gözlerimi devirmiştım. Kaç yaşına geldiğimizin ya da yakında evlenecek olmasının bir önemi yoktu. Austin her zaman benim sinir bozucu büyüğüm olacaktı.

Kardeşim.

"Yeğeninin dünyaya gelmesine yardım ettiğini ve oturma odamın zemininde kan kaybından  lmemi engellediğini unutuyor musun? Geri  ekil."

Buzdolabının kolunu neredeyse boğuyordu.

 nledim. "Tanrım. Ne? Siz neredeyse birbirinizden ayrılmıyorsunuz. Caroline olmasaydı, ikinizin ruh ikizi olduğunuzu düşünebilirdim. Seni kızdıracak ne yaptı?"

Austin buzdolabını çarptı. "Senin peşinden geliyor."

Aman Tanrım. Tamamen aptal olduğumu mu düşünüyordu? "Farkındayım. Oldukça açık."

"Ciddiyim," diye kestirip attı Austin. "Shane bana Caroline'ın böbrek vericisi olduğunu söylediği gün, günün birinde sana çıkma teklif edeceğini söyleyerek konuyu kapattı. Bana Caroline hakkında istediğim bilgiyi verdi, ben de senin hakkında ona bir bok vermedim."

Peki bu neden böyle bir sorun oldu?

 n kapıya doğru yürüdüm ve çekerek açtım. Austin şaşkın görünüyordu.

" ncelikle, ben yetişkin bir kadını ve bana ve kızıma kimin erişebileceğini ayırt edebilecek durumdayım. Shane düşünceli ve yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadı." *Kat'i sakinleştirmede benden daha iyi olduğu için verdiğim çılgınca tepkiyi boş verin...* "Bu eve girip çıkan diğer herkesin aksine. Yani Shane'in etrafta olmasıyla ilgili bir sorunun varsa, kapı orada."

Austin alay etti. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Yüzünü parçalamaya hazırdım. "Peki bu da ne demek oluyor?"

"Biliyor musun," dedi annem elinde Kat'le içeri girerken.

Tabii ki hayır. Az önce bebeğimi mi uyandırdı?

"Dışarıdayken, toplum merkezinde bir anne ve ben grubu için bu ilanı gördüm," dedi. "Sana söylemeyi unutmamak için resmini çektim."

Kulağa berbat geliyordu. "Ne zaman?"

Kat'i bir koluyla tuttu ve telefonunda gezindi. "Yarın sabah bir toplantı var."

Bir grup başka bebek ve anneleriyle takılma fikri beni özellikle heyecanlandırıyor muydu? Hayır. Muhtemelen her yer mikrop kaynayacaktı.

Ama bu delilikten sonra bir manzara değişikliği istiyor muydum? Her şeyden çok.

SESSİZLİK.

Bir anne ve ben grubundan beklediğim bu değildi ama belki de Falls Creek Toplum Merkezi'nin 2B numaralı odasının duvarları ses geçirmezdi.

Kat'i bağladığım bebek arabasının tankını dar koridordan geçirdim ve kısa bir süre durdum.

Doğru yerde miydim?

Cidden, bebek ve çocuk sesleri neredeydi? Annemin bana gönderdiği el ilanının fotoğrafını iki kez kontrol ettim ve aslında doğru yerde olduğumu teyit ettim.

"Şaka yapıyorsun!" diye kıkırdadı bir kadın, kahkahası yarı açık kapıdan içeri giriyordu.

Ağartılmış sarı saçlarını ustalıkla dağınık bir topuz yapmış bir kadın kıs kıs güldü. "Yemin ederim değilim!"

"Tamam, ama şunu dinle Miranda," diye bir başka ses daha katıldı. "Duyduğuma göre onu vekil tayin ettirmiş ve tüm mal varlığının tek alıcısı olarak göstermiş."

"İnanıyorum," dedi Miranda- nam-ı diğer Pinterest Çörekçisi-. "O çakma Dolly özentisi bir altın arayıcısı değil. O bir folyo hazine avcısı, Tanrı onu korusun. Adamın beş kuruşu bile yok. Oğlu hapiste ve yasal ücretlerden ve daha iyi avukatlar tutmaya çalışarak onu kurutuyor."

Tamam. Yavaşça geri çekil, belki burada olduğumu anlamazlar. Sadece kaybolduğumu ve tuvalet aradığımı söyleyebilirim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu First Lady.

Harika. Şimdi benimle doğrudan göz teması kuruyordu.

"Um-" Buruşuk Crystal Coast Kickball Turnuvası tişörtüme ve taytıma baktım. Doğum sonrası kanama yavaşlamaya başlamıştı, bu yüzden sonunda yavru pedlerle kaplı file iç çamaşırı giymekten, kanatlı süper maksi pedlere geçtim. Değiştirmeye üşendiğim bir haftalık eşofmanlar yerine tereyağı yumuşaklığında taytlar giymek benim için bir kutlamaydı.

Yürüdüğümde pedin çıtırtısını duyabiliyorlar mıydı? Ped külot çizgilerim var mıydı?

Bu sabah saçımı bile yıkamıştım. Kabul ediyorum, hiç şekillendirilmemişti. Onları gibi değildi. Benimki "merhaba, ben bir kurucu babayım" dememe neden olacak kadar düşük bir at kuyruğuydu.

"Özür dilerim," diye ekledim sonunda. "Bir anne ve ben grubu arıyordum ama yanlış odaya ya da... zamana gelmiş olmalıyım."

Bayanlar, büzülmüş dudaklar ve sessiz iletişimle ağırlaşan bakışları paylaştılar. Gözler bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Sivri bakışlarla benim hakkımda sohbet ediyor gibiydiler.

Anneliğin hangi noktasında bu beceriyi kazanacaktım?

Dağınık topuzlu Miranda bana sert bir gülümseme verdi. "Doğru yerdesiniz. Burası Annenin Sabah Gezmesi. Ben Miranda."

Sırtımdaki bezin ağırlığı yüzünden omzum ağrıyordu ama artık oyun oynama zamanıydı. Bunu yapabilirdim. Kat bebek arabasında uyuyordu ve onu çok fazla sarsmadığım sürece uykuda kalacaktı.

"Memnun oldum. Ben Beth."

"Burada sizin için boş bir koltuk var," dedi kısa kahverengi saçlı bir kadın, yanındaki katlanır sandalyeyi işaret ederek. Üzerinde "*Anneler şikayet etmez*" yazan dev kulplu bir bardaktan yudumladı. *Biz şarap içeriz.*

İşte o zaman hepsinin bardaklarının aynı olduğunu fark ettim.

Miranda yudumlarken, "Kusura bakmayın, BYOB," dedi. Pipetten bordo bir şey fırladı. "Yeni gelenler pek olmuyor, bu yüzden reklamını yaptığımız bir şey değil."

"İlana "şarap saati" yazamayız, değil mi hanımlar?" diye kıs kıs güldü son moda spor kıyafetler giyen kızıl saçlı bir kadın. Acıyan bir gülümseme sundu. "Ben Charis."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım, katlanır sandalyede kıpırdanırken kendimi her türlü garip hissediyordum.

"Bebeğiniz kaç yaşında?" Miranda manikürlü tırnağıyla bebek arabasını işaret ederek sordu.

Ben sadece dışlanmış biri değildim; onlardan çocuğu olan tek kişiydim.

"Yaklaşık üç haftalık," dedim. "Evden çıkmanın ve yeni insanlarla tanışmanın iyi olacağını düşündüm."

Falls Creek küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktu, ancak ben aynı bir avuç insanla takılma eğilimindeydim ve bunun dışına çıkmadım.

Charis ellerini birbirine kenetledi. "Aww. Eminim çok tatlıdır. Sana benziyor mu? Harika yüz hatların var. Onu güzellik yarışmasına sokmayı düşündün mü?"

"Ben-ne?" *Ciddi miydi?*

"Başlamak için asla erken değildir. Onu şimdi alın. Küçükken ve henüz 'hayır'ı öğrenmemişken onları tüm hazırlıklara ve hazırlığa alıştırmak daha kolaydır."

Kadınlar kendi aralarında gülüştüler.

"Oh!" Miranda fışkırdı. "Geçen hafta konuştuğumuz şu online butikten indirim kodu aldığımı söylemiş miydim? McKinleigh onların influencer programına kabul edildi. Bebeğim henüz katı gıdaya bile geçmedi ve o bir marka temsilcisi!"

Hanımlar kutlama yapmak için çıkartmalı şarap bardaklarını tokuşturdular. Bu gürültü Kat'i uyandırmaya yetti.

Onu çözüp dışarı çıkarırken *bunun kaçınılmaz olduğunu* düşündüm. Neyse ki, omzumda uyumaya geri dönmekten önce sadece bir saniyeliğine mememi aradı.

Vay anasını... Başardım! Onu kucağıma aldım ve tekrar uyumasını sağladım!

Diğerlerinden biraz daha yaşlı olan bir kadın başını eğip Kat'in yüzünü incelerken, "Ne kadar tatlı," dedi. "Çok güzel bir kız. Benimkilerin bu kadar küçük olduğu zamanları özlüyorum. O yaşlarda çok kolaydılar. Bunu içinize sindirin çünkü bundan sonrası yokuş aşağı."

...Ve bu gereksiz yorumla birlikte mutluluk balonum patladı.

"Kolay bir bebek oldu mu?" Miranda sordu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Ama bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden her şey benim için oldukça yeni. Sanırım en kötüsü zihinsel yük." Paylaşmak istediğimden daha fazla kelime kustuğum gerçeğini gizlemek için alaycı bir kahkaha attım. "Çoğu gün delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Şarap iyi gelir," dedi başka bir kadın.

"İçemem. Onu emzirmeye çalışıyorum."

"O zaman pompala ve boşalt," diye kıkırdadı Miranda. "Hepimiz böyle yaparız."

Zaten Kat'e zar zor yetecek kadar süt yapabiliyorum... Tek bir damlasını bile boşa akıtmak zorunda kalsam, yıkılır ve bir gözyaşı birikintisinde boğulurum.

Sohbet onlar için şarap yudumlamaya, benim içinse çizik fayans zemine bakmaya dönüştü.

Bu resmen kötü kararlar tarihindeki en kötü kararlardan biriydi.

Çemberin uzak tarafındaki annelerden biri hülyalı bir şekilde iç çekti. "Yeni doğan dönemini özlüyorum. Çok güzel kokuyorlar. Sürekli uyurlar ve ihtiyacınız olan her şeyi telaşlanmadan yaparsınız. Şimdi bütün gün nankör vombatlara taksi şoförlüğü yapıyorum."

"Bir tane daha mı alacaksınız?" Yaşlı kadın sordu.

Homurdandım. "Kesinlikle hayır."

Şaşırılmış görünüyordu.

Panikledim. "Sadece gerçekten zor bir alışma süreci oldu." Tereddütle ekledim, "Son zamanlarda zihnim korkutucu bir yer oldu. Siz de böyle hissettiniz mi?"

Öfkelendi. "Bunlara kanmayın. İnternette gördüğün 'bebek hüznü' ve doğum sonrası depresyonu hakkındaki tüm o yeni çağ mumbo-woo zırvaları gerçek değil. Bu sadece kalbinizin Tanrı'ya karşı iyi olmadığı anlamına gelir." Parmağıyla beni işaret etti. "O sana asla kaldırabileceğinden fazlasını vermez. Yani eğer kendini iyi hissetmiyorsan, muhtemelen itiraf etmen gereken bazı günahların var demektir. Sorunlu bir zihni ve günahkâr bir yüreği ancak İsa düzeltebilir. Daha fazla dua etmelisiniz."

Aşk olsun... Bu kabustan kurtulabilmek için bebeğimin acil bir durumu varmış gibi davranmak beni kötü bir anne mi yaptı?

"Biz annelik için yaratılmışız," *benim bebeğim bir influencer*

Anneler söyledi.

Görünüşe göre, değildim. Suçluluk duygusu içimi kemirdi ve ağzımı açtığıma pişman oldum.

Aslında bu sabah evden çıktığıma pişman oldum.

"Bir kadının vücudu mucizevi değil mi?" diye soruyordu sabah şarabını yudumlayan kadınlardan biri. "Demek istediğim, sadece doğamızdan gelen şeylerle insan yetiştirebilir ve onları yaşatabiliriz. İnsanların bunun ne kadar sihirli olduğunu nasıl göremediklerini anlamıyorum." Bana acıyan bir bakış attı. "Eminim *bazıları* için alışmak zor olabilir ama ben o günleri özlüyorum."

Bedenim mucizevi değildi. Bana ihanet ediyordu ve isyanı zihnim yönetiyordu.

Miranda bana gözleriyle hızlı bir fiske attı. İletişim sessizdi ama mesaj sağır ediciydi. *Burada istenmiyorsun.* "Annelik bir kadın için başarının zirvesidir. Eğer sen

Belki de önceliklerinizi yeniden değerlendirmeniz gerekiyordur. Kızınızı ilk sıraya koymamak bencillik olur."

Bencil mi?! Gözyaşlarım suçluluk ve kargaşa iğneleri gibi batarken gözlerim yandı. Her günü atlatmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ve kontrol edemediğim düşüncelerim ve duygularım yüzünden *bencil mi* oluyordum?

Charis beni dikkatle süzdü. Titiz bakışları üzerimde gezindi. "Yemin ederim seni bir yerden tanıyorum. Adın ne demiştin?"

"Beth. Kardeşimin adı Austin Hale. Caroline Tyree ile nişanlı." "Beth ... *Hale.*" Kusursuz bir şekilde düzenlenmiş kaşları yukarı kalktı. "Beth. tonu suçlayıcıydı.

İşte o zaman çantasındaki araba anahtarlarından sarkan şehir kulübü anahtarlığını fark ettim. Bradley'nin ve *ailenin* sık sık gittiği kulüp.

"Sen *osun.*"

OceanofPDF.com

SHANE

"W şapka kışına girip öldü mü?" Austin istasyonun mutfağından içeri girdiğinde sordum. Vardiyamızın büyük bir kısmını spor salonunda geçirmişti.

Nesiller boyu ilk müdahale ekiplerine hizmet etmiş olan eski tahta kaşığı çelik tencerenin kenarına vurdum.

Havada acı biber ve çember peynirli bisküvileri çağrıştıran belirgin bir soğukluk vardı. Sabahki teçhizat kontrollerini ve dünkü vardiyanın devir teslimini tamamlar tamamlamaz sebzeleri doğramaya, eti kızartmaya ve her şeyi tencereye atıp kaynamaya başladım.

Bisküvilerle kaderi kışkırttığımı biliyordum. Onları fırına koyar koymaz, tonumuz düşecekti.

Austin etrafımda dolandı ve mutfak dolabını karıştırarak endüstriyel boyuttaki protein tozu tüpünü aradı. "Hiçbir şey bulamadım."

Ha. Doğru.

"Beni kandırabilirdin," dedim acılı biberin içine bir kaşık sokup tadına bakarken. Kimyona uzandım ve tencereye eklemekten önce avucuma biraz döktüm.

El ortadaydı. Pot için düz gitmek çok riskliydi.

Austin, ön yüzüne kalıcı kalemle ismi yazılmış olan protein tozu kutusunu kaptı. Eline kalıcı olarak yapışmış olan plastik çalkalayıcı kabına kaşık kaşık doldurmaya başladığında sırtı bana dönüktü. Tabii telefonla konuşmuyor ya da Caroline'a mesaj atmıyorsa.

"Nişan mutluluğuyla başının döneceğini düşünmüştüm," diye takıldım. "Yoksa Caroline'la köpek kulübesinde misin?"

Austin genelde uyumlu bir adamdı. Caroline'ın yanına taşınmadan önce birkaç ay ev arkadaşı olarak kalması harikaydı. Ama bu huysuz pislik o adam değildi.

Kaşığı lavaboya atmadan önce acı biberin tadına bir kez daha baktım. "Cidden dostum. Senin neyin var böyle?"

Austin fincanını lavabo musluğunun altına sıkıştırdı ve belirlenen çizgiye kadar doldurdu. İçindeki küçük metal top, onu salladıkça tıkırdadı. "Geçen gün neden Beth'lerdeydin?"

Kız kardeşinin evinde benimle karşılaştığı için bu kadar öfkelenmesine şaşırmamalıyım.

"Sana söyledim. Onu kontrol etmeye ve Kat'i görmeye gittim. Herkesin yaptığı gibi."

Beth'in benim etrafımdaki duvarlarını yıkması dışında. Herkes Kat'e sarılırken o benim sarılmama isteyerek izin veriyordu. Bu benim için kayıp değildi.

Gözleri kısıldı. "Eğer ona birazcık saygın varsa, onu rahat bırakırsın."

Sakin. Soğukkanlı. Toplandı.

Hıncının beni sinirlendirmesine izin vermedim.

"Ona saygı duyuyorum. İşte bu yüzden o söyleyene kadar geri adım atmayacağım."

Austin'in gözünde, kız kardeşi söz konusu olduğunda ben her zaman istenmeyen kişi olacaktım. Ona karşı korumacıydı ve bunun için onu suçlayamazdım.

Onu koruyordum.

Kat'i dünyaya getirmek için mücadele ederken dizlerinin arasında diz çöktüğüm an, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Beth Hale için çok ileri gitmiştim ve o benim bile değildi.

Henüz benim değildi.

"Sana söyledim, ona çıkma teklif etmeye niyetim vardı."

Austin'in protein karışımını tutuşu ölümcül bir hal aldı. "O zaman ona çıkma teklif et." Bu... beklediğim cevap değildi.

"Ve Kat'i düşünmesi gerektiği için seni reddettiğinde, onu rahat bırakacaksın."

"Düşünmesi gereken bir de kendisi var," diye karşı çıktım.

O daha cevap vermeden, itfaiye şefi Elijah Fisher mutfaktan içeri daldı. "Hale. Ziyaretçin var."

Austin ve ben döndük. Kapı aralığında Caroline'ı görünce yüz ifadesi yumuşadı. Beth, Kat'i kucağına almış, onun arkasında duruyordu.

Kalbim yerinden fırladı.

"Hey, Sweets," dedi Austin protein karışımını tezgâha bırakıp Caroline'a bir öpücük vermek için yaklaşırken. Doğrulurken Beth'e baktı ve Kat'e uzandı. "Ve en sevdiğim yeğenim." Bebeğe uzanırken Beth'in başının üstüne kardeşçe bir öpücük bıraktı.

Beth geri çekilerek onun yaklaşımından kaçtı. Kat'in kundaklanmış bedenini kavrayışı sıkılaştı.

Ona doğru hamle yapma ve onu büyüyen kalabalıktan uzaklaştırma dürtüsüyle savaştım. Kendini güvende hissetmek için mesafeye ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

Austin, Beth'in mesafeli tavrına kaşlarını çattı ama çoğunlukla aldırış etmedi. "En sevdiğim üç kızı görme zevkini neye borçluyum?" İki dakika önceki huysuz kış torbası gitmişti.

Beth'in gözleri sessiz bir yalvarışla benimkilerle buluştu. Yüz hatlarında bir sürü duygu dolaşıyordu. Tereddütlü bir sevinç. Tedirginlik. Korku. Endişe.

"Kurabiye yaptık," dedi Caroline, olabildiğince neşeli bir sesle. "Tatlı bir şeyler istersiniz diye düşündük."

Ben konuştum. "Biz mi?"

Caroline, Austin'e büyük bir Tupperware kabı uzatırken, "Beth ve ben," dedi. "Kat gözetiminde."

Austin küvete girdi ve bir kurabiye çaldı. Caroline'ın ağzına bir öpücük daha kondururken, "Güzeller ama sen benim en sevdiğim tatlısın," dedi.

Beth kardeşinin dikkatinin dağınık olmasından faydalanarak bana titrek bir gülümseme sundu. "Ve bunlar bir teşekkür. Geçen gün için yani." Kat'e baktı. "Ona yardım ettiğin için."

Yumuşadım. "Ne zaman istersen." Anne ayıyı ürkütmek ya da iyi koruduğu bölgesine tecavüz etmek istemediğimden çenemi Kat'e doğru eğdim. "Onu kucağıma alsam sorun olur mu yoksa olduğu yerde rahat mı?"

Beth'in yeşil gözleri belirsizlikle kaydı. Sabırla bekledim, sorduğumdan daha fazlasını sormadım.

"İstersen onu tutabilirsin."

Hiç tereddüt etmedim. Mutfağı dolduran cesetlerin arasından sıyrılarak Kat'e doğru ilerledim.

Beth onu omzundan kaldırdı ve kollarıma yerleştirdi. Kat bu rahatsızlıktan dolayı küçük bir memnuniyetsizlik homurtusu çıkardı ama hemen sakinleşti.

"Selam güzel kız," dedim ayaklarımın arasında zıplarken usulca, Kat'in beni hoş karşılayacağını ve telaşlanmayacağını umarak. "Seni özledim. Uzun zamandır görüşemedik."

Yukarı baktım ve Beth'i gülümserken yakaladım. Bu ona çok yakışmıştı. Kat'in minik yumruğu istasyon polomun kumaşının etrafında kıvrıldı.

"Senden hoşlanıyor," dedi Beth yumuşak bir sesle ve elini Kat'in sarı saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Hislerimiz karşılıklı."

Kat'in beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Hastanede ağlarken onu sakinleştiren kalp atışımı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Bir yanım Beth'le şansımı denemezsem nasıl olacağını merak ediyordu. Beş-on-on beş yıl sonra onunla ve Kat'le benzin istasyonunda ya da markette karşılaştığımda ne olacaktı?

Onun hayatında bir yerim olacak mıydı? Onun büyümesini uzaktan izlemek zorunda kalacak mıydım? Üvey bir babayla bağ kurmasını izlemek zorunda kalacak mıydım?

Bir anı olmak istemedim.

Dikkatimi Beth'e kaydırarak, "Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun, Gamzeli" dedim.

Beth ayaklarına baktı. "Taytlar şu anda benim hayat kurtarıcım. Organlarımın vücudumdan düşmesini engelliyorlar."

Dudaklarımı yaladım, gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Söylemem gereken şey, kışının onların içinde harika görüldüğü."

Yanakları ateş kırmızısına döndü.

Austin'in dikkati nişanlısıyla meşgulken, ben de gözlerimin arsızca onun göğüs dekoltesinde gezinmesine izin verdim. Göğüsleri sürdürdüğü hayata uyum sağlamak için değişmişti. Çok yumuşak görünüyorlardı. Üzerindeki kolsuz bluzun ön kısmı çaprazdı ve muhtemelen Kat'i beslemesi gerektiğinde ona daha kolay erişim sağlıyordu. Ama ahlaksız, seks düşkünü zihnimde tek düşünebildiğim, bu erişimle yapabileceğim şeylerdi.

Beth'e doğru bir adım atıp gözlerimi bir kez daha göğüslerine kaydırırken Kat'i tek koluma aldım ve omzuma yasladım. "Kışın... ve diğer her şey." Onun şaşkınlığı karşısında hınzırca eğlenen bir gülümseme ağzımı kapladı.

"*Shane*." Adım dudaklarında bir fısıltı gibiydi. "Sana sadece gerçeği söylüyorum anne."

Gülümsemesi çekingen ama mevcuttu. Ve bu lanet bir zafer gibi hissettirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Bir süredir senden haber alamadım."

Beth spor ayakkabılarının burnuna baktı. "Tamam, sanırım. Sadece Cehennem Haftası'nı atlatmaya çalışıyorum, değil mi?" Yukarı baktı. "Berbatlığı kucaklamak mı?"

Bu konuda bu kadar rahat davranması içimi acıttı.

"Bugün ne yapıyorsun?"

İç çekti. "Divamı her üç saatte bir besliyorum. Arada pompalıyorum. Annemin Caroline için bir gelin partisi planlamasına yardım etmeye çalıştım-" sesi mırıltıya dönüştü "- annem Beaufort'a dönmek için ayrılana kadar saatleri sayıyorum."

Kıkırdadım.

Beth devam etti. "Caroline geldi ve yemek pişirdik. Annem bu öğleden sonra şehirden ayrılıyor. Kat'ın birazdan doktor randevusu var, sonra da Layla akşam yemeği getirecek."

Kat uykusundan uyandı ve protesto için feryat etti.

Mutfağın karşısında Austin dikkat kesildi, sonra onu kollarımda görünce dondu kaldı.

Beth çığlığı duyunca gerildi, vücudu alarma geçti.

Ama ben etkilenmedim. "Kat'i istasyonda gezdirebilir ve yerleşmesine yardımcı olmak için ona etrafı gösterebilirim ya da onu geri verebilirim. Sana kalmış anne."

Beth hemen elini uzattı. "Onu ben alırım."

Tartışmadım. Kat'i tekrar Beth'in bekleyen kollarına bıraktım. Kat'i göğsüne bastırırken Beth'i anında bir rahatlama seli kapladı.

Beth'in Kat'i benden almasına kızmamış ya da kıskanmamıştım. Tam tersi.

Beth'in onu tutuşunu görmeye bayıldım.

Ve Beth'i tutan kişi olmak istedim.

Yeğenine yönelik hayali tehdidin ortadan kalkmasıyla Austin geri çekildi ve Caroline ile düğün mekânını tartışmaya geri döndü. Başımı müstakbel Bay ve Bayan Hale'e doğru eğdim. "Caroline'ın peşine takıldığını biliyorum ama bugün çalıştığım ve seni görebildiğim için mutluyum."

"Ben peşlerine takılmadım," diye ağzından kaçırdı

Beth. "Bu benim fikrimdi." Kaşları havaya kalktı.

Bir an için mahcup görünüyordu. "Geçen gün için sana gerçekten teşekkür etmek istiyordum." İç çekerek ekledi: "Yardım kabul etme konusunda pek iyi değilimdir ama ihtiyacım olduğunu biliyordun. O yüzden teşekkür ederim."

Elimi koluna koyma zevkini kendime tattırdım. "Ne zaman istersen. Telefonum her zaman açık."

İstasyonun her yerinden sesler yükseldi.

"İkinci İstasyon. Araç araca karşı. Yangın ve tıbbi yardım talep ediyoruz. Muhtemel tuzak. Çapraz caddeler için hazır olun."

Austin ocağın altını benim için kapatıp Caroline'a yakıcı bir veda öpücüğü verirken, "Gitmeliyiz," dedi.

Beth'e baktım. "Sabah çıkıyorum ama beni istediğin zaman arayabilirsin. Sadece konuşmak için bile olsa."

Dudakları büzülmüştü ama başını salladı.

Austin aramıza atladı ve kız kardeşi ile yeğenine sarıldı. "Geldiğin için teşekkürler, ufaklık."

Bir elimi kaldırdım ve Caroline'a el salladım. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sakin aptalca bir şey yapma. Böbreğini güvende tutmalısın," dedi kurabiye küvetinin kapağını kapatırken ve bizim için tezgâha bırakırken. "Eğer bunu berbat edersen, şansın kalmaz. Geri almak yok."

Güldüm ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

Kendimi içeri attığımda ev karanlıktı. Dün vardiyaya gitmeden önce perdeleri açma zahmetine katlanmamıştım.

Genelde öyle yapardım.

Uçuruma doğru kayarken ilk atladığım alışkanlıklardan biriydi.

Buzdolabına yapıştırılmış takvim bana nedenini söyledi. Cole haklıydı.

Yine yaklaşıyordu. Yılda bir kez. Saat gibi.

Adli tabibin çağrılmasına dönüşen bir sağlık kontrolünün pis kokusunu üzerimde taşıyarak mutfığa girdim.

Ortağım istasyonda duşunu almıştı ama ben sadece vardiya değişim rutinini uyguladım ve eve geldim.

Duvardaki saatin *tik, tik, tik* sesi, ölü havadaki tek sestir.

Sanırım kedi dışarıda. Eğer içeride olsaydı, yemek için bacağımı tırmalıyor olurdu.

Vardiya çantamı düşürdüm ve vinil döşemenin yine dikiş yerlerinden soyulduğunu fark ettim. Bunu düzeltmeliyim.

Tik, tik, tik.

Saat gittikçe daha yüksek sesle yankılanıyordu.

Tik, tik, tik.

Her saniye hareket eden iğnenin her sarsıntısı silah sesi gibi geliyordu. Acı çığlıkları sessizliği doldurmaya başladığında görüşüm tünelleşti.

Her köşeden kurşun yağıyordu. Feryat eden ve Tanrı ya da anneleri için ağlayan yetişkin adamların tüyler ürpertici sesi. Şeytanın kendisinin bile bu işkenceye son vermesi için çığlıklar.

Patlama üstüne patlama.

Yanık et kokusu.

Isı parlamaları cildimi çarpıttı ve ciğerlerimi boğdu.

Durdurun. Boğ onu. Durdur şunu.

İstasyon ayakkabılarımın mutfak zemininde çıkardığı her gümbürtü, spiral çizen helikopterin mahkum *gümbürtülerine* dönüşüyordu.

Durdurun. Söndür.

Tek bir şey kesin çözümdü. O görevi Groundhog Day gibi yeniden yaşamayı bırakmanın denenmiş ve doğru bir yolu.

Dilimi kaplayan viskinin yakıcılığını arzuluyordum. Düşüncesi bile Pavlov'un köpeği gibi salyalarımı akıtıyordu.

Ölümü görmüştüm. Tadına baktım. Kapısına kadar yürüdüm. Eşiğine basmıştım.

Ama ne kadar yalvarsam da içeri alınmadım.

İç

nd Buzdolabının kapısının kolunu tutarken avuçlarım terden sırılsıklam
e. oldu. Çekiştirdim, parlak ışık gözüme bir mızrak gibi saplandı. Hoş
geldin dedim

yapay ışığın ısırması.

Lanet perdeleri açmalıydım.

Mızrağın ucuyla ilgili olan şey de budur; efendisi onu nereye atarsa oraya gider. Bu konuda başka seçeneği yoktur. Yörüngeyi değiştirmenin bir yolu yoktur.

En çok acı veren kişi mızrağı doğrultan kişidir. Bir zamanlar ben ok ucuydum. Keskin. Kullanışlı.

Artık donuk, ezik ve hasarlıydım.

Buzdolabının çerçevesine yaslandım ve bir okşayış gibi yayılan soğuk havanın tadını çıkardım.

Raflarda sadece bir haftalık paket **s e r v i s l e r**, solmuş marullar, çeşniler ve yumurtalar vardı.

Gerçekten markete gitmem gerekiyordu.

Buzdolabının kapağını açık bıraktım ve küflenmesine on dakika kalan paket servisi tercih ettim ve bulaşık makinesinden bir çatal aldım.

Sadece yatağa git. Yemeğini yanına al. Karanlık tut ve uyu. Ölü olmaya en yakın şey bu.

Adımlarım sıklaştı ve buzdolabını kapatmak için uzandım.

Hayır.

Işığa ihtiyacım vardı.

Aç şu lanet perdeleri, Hutch.

Oturma odası büyük bir gölge gibiydi. Perdeleri arkaya çektiğimde, yıllarca AA toplantılarında kullandığım çiplerimi ve anahtarlıklarımı sakladığım kavanozu göreceğimi biliyordum.

Normalde o kavanozu görmek ağzımdaki viski tadını alırdı ama bugün çok güçlüydü.

Anahtarlarımı alıp içki dükkânına gitmeyi düşünmeden oturma odasına geçtim ve perdeleri açtım.

Parlak sabah ışığı içeri doldu. Paket servisi bıraktım ve muhtemelen bacaklarını uzatıp yürüyüp gideceği gerçeğini kabul ettim.

Bu iyiydi. Markete gitmek benim için iyi olurdu.

Yere çöküp ayıklık cipsleriyle dolu eski kavanozu elime aldığımda kanepe inledi.

Bağlılık parası. Yirmi

dört saat ayık. Otuz gün

ayık.

Altmış gündür ayığım.

Doksan gündür

ayığım. Dört aydır

ayık. Beş aydır

ayık. Altı aydır.

Yedi ay.

Sekiz.

Dokuz.

On.

On bir.

Bir yıl.

İki yıllığına siyah bir anahtarlık.

İyileşme programının tanımadığı kilometre taşları için el yapımı madeni paralar ve anahtarlıklar vardı. Onlar Brandie Jean'in işiydi. Dolly Parton 2.0'in gayri resmi sponsorum olduğu yedi yıl boyunca bu jetonların çoğu vücut simiyle falan kaplanmıştı.

2,190 gündür ayığım.

Altı yıl boyunca rahatlama vaat eden bağımlılıkla savaştım. Bu vaadi yerine getirebileceğini biliyordum.

Kabusları yok ederdi. Uyuyabilirim.

Uyuşmuş olurdum.

Eskiden bağımlıların bu konuda bir seçeneği olduğunu düşünürdüm. Kendi çöküşlerinde payları olduğunu.

Artık değil.

Kendim de bir nalokson kullanmış olmam nalokson uygulamamı kolaylaştırdı. Sık uçan yolculara merhamet göstermeyi biraz daha kolaylaştırdı. Uyuşturucu arayanlara karşı sempati duymamı sağladı.

Biz de aynıydık.

Sadece önümüzdeki yirmi dört saati atlatmaya çalışan insanlar. Telefonum çaldı ve bir an için arayanın Beth olmasını umdum.

Bu umudu ayakkabımın altındaki bir böcek gibi ezdim. Beni böyle görmesine gerek yoktu. Başka bir yüke ihtiyacı yoktu.

Ama Beth değildi.

"Crowder," dedim ekranı kaydırduğımda merhaba anlamında.

Yol gürültüsü Cole'un sesine karıştı. Bir iş için seyahat ediyor olmalıydı. "Ne yapıyorsun, Hutch?"

"Görevden yeni geldim.

Sen?" "Bir iş için."

"O zaman neden arıyorsun?" Sesimde bir ısırık vardı; bir kızgınlık kenarı. Neden aradığını çok iyi biliyordum.

"İçimde bir his vardı."

"Ben iyiyim. Charlie Mike."

Kahkahası alçak ve alaycıydı. "Saçmalık. Perdeleri kapalı bıraktın, değil mi?"

Kanepede arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken, "Artık açıklar," diye karşı çıktım.

"Güzel. Açık tutun."

OceanofPDF.com

BETH

"**A** Tamam anne. Bebeği tamamen soyun ve onu tartıya çıkaralım."
Kat'i tulumundan çıkardım.

ve bebek bezi. En azından bu randevuyu engelleyecek radyoaktif bir bağırsak hareketi yoktu.

... *Tahtaya vur.*

Kat'i yavru köpek pedine sararken hemşire - neyse ki geçen seferki yargılayıcı sürtük değildi - kapıda oyalandı. Onu koridorda, ortak tartı ve boy lme aletine kadar takip ettim.

Cildindeki klimadan hiç hoşnut olmayan Kat, bir ölüm perisi gibi çığlık attı.

"zgnm ufaklık," diye fısıldadım onu yatıştırmak için beşik lğine yerleştirirken.

Kat bir solucan gibi kıpırdandı, yumruklarını sıktı.

Hemşire, durana kadar sayıları dikkatle izledi.

Çok güzel bir gündü. Belki de *iyi bir* gün değildi. Ama tarafsız bir gündü.

Müstakbel baldızımla takıldım, annem nihayet toparlanıp üç hafta sonra evimi boşalttı ve Shane'i gördüm.

Ama bundan daha fazlası, Shane beni gördü.

Herkes Kat'i gördüğünde, Shane beni gördü.

Ne zaman onun ilgi odağı olsam içimde kelebekler uçuşuyordu.

Ama tüm bu güzel şeyler tartıdaki rakamın altında ezildi. *Hala doğum kilosunun altında.*

Hemşirenin büzülmüş dudakları bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Tembellik. Hayal

kırıklığı.

Başarısızlık.

Yetersiz.

Anne olmak için uygun değil.

"Muayene odasına dönüp onu giydirebilirsiniz. Dr. Heath bir dakika içinde yanınızda olacak."

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp geri çekildim. Bana bakarken Kat'in gözleri kalbimi delip geçti.

Başarısızlığa uğratmak istediğim son kişi oydu, ama ben onu başarısızlığa uğratiyordum.

Gün içinde endişelenmediğim bir dakika bile olmadı. Bunu yapabileceğimi hissettiğim tek bir saniye bile olmadı. Müdahaleci düşüncelerin olmadığı tek bir an bile yoktu.

Sensiz daha iyi olur.

Ortadan kaybolmalısın. Bu hiç olmamış gibi davran. Başkası ona senden daha iyi bakabilir.

Bir çanta hazırla ve kimsenin seni tanımadığı küçük bir kasaba bulana kadar sür. Senin öldüğünü düşünmesi daha iyi.

Annemin dediği gibi, bugün olan olumlu şeylere odaklanarak düşüncelerimi kovalamaya çalıştım.

Ama aniden gittiler.

Kapının çalınmasıyla irkildim. Dr. Heath, yeşil pantolonu ve ona uyumlu kurbağa tişörtüyle kafasını içeri uzattı. "İyi günler, Beth."

Sesi resmi ve tedirgindi.

Kat'in tulumunun çitçitlerini bağlamayı bitirdim ve onu masadan kaldırdım. Görünüşe göre annesi tarafından kucağa alınmak istediği son şeydi çünkü Kat kulak tırmalayan bir çığlık attı.

Yemin ederim Dr. Heath'in gözleri bu sesle seğirdi.

Kat'i omzuma yaslayıp ayaklarımın arasında sallanırken "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Muhtemelen açtır," dedi hiç eğlenmeden. "Bebekler acıktıklarında ağlarlar."

Kalbim sıkıştı.

"Biliyorum. Biz gelmeden hemen önce onu besledim." "İsteğe bağlı mı besliyorsun?"

Kekeledim. "Uh-hayır. Ben... Okuduğum her şey bir programa göre beslenmem gerektiğini söylüyordu."

"İkisini de yapıyor olmalısın."

Talep üzerine ve zamanlanmış bir programla mı? Bu nasıl mantıklı olabilir ki?

Gözleri kurnaz ve yargılayıcıydı. "Programınıza göre besleyin, ancak açlık sinyalleri veriyorsa o zaman da besleyin."

Yutkundum. "Sadece... emzirmek gerçekten çok zor. Canım acıyor ve bu konuda gerçekten -biliyorsun- endişeleniyorum. Daha fazla pompalamaya çalışıyorum ama arada bir şey olmuyor. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bir sorun varmış gibi hissediyorum ve aklıma çılgınca düşünceler geliyor. Bu korkutucu. Kendimi bedenimde ve kafamın içinde bir yabancı gibi hissediyorum ve onu beslemeye çalıştığımda daha da kötüleşiyor."

Yanıtı yatıştırıcıydı. "Bazı bebek hüznleri yaşamak çok yaygındır ve genellikle biraz uyuduğunuzda geçer. Bebek uyuduğunda sen de uyuyor musun?"

Sanki bebek uyurken uyumak gerçekten mantıklı bir şeymiş gibi. Evim çöplük olurdu, hayatım darmadağın olurdu, doktoram pencereden dışarı çıkardı ve insan olarak var olma duygumu kaybederdim.

Dişlerimi sıktım. "Bebek mavilerini yaşadım. Bebek pembelerini, kırmızılarını, sarılarını, yeşillerini ve turuncularını yaşadım. Bebek sahibi olmakla ve şu anda bulunduğum noktayla ilgili tüm duyguları deneyimledim ve size bir şeylerin doğru gitmediğini ve korktuğumu söylüyorum. Yardım arıyorum."

Kızgın bir şekilde oflaması hiç de cesaret verici değildi. "Endişe yaşıyorsanız, bir sonraki randevunuzda doğum uzmanınızla konuşabilirsiniz."

"Daha üç hafta var."

"Duygular, onu besleme becerinizi etkilemesine izin vermek için bir bahane değildir. Pek çok kadın bunu yaşar ve çocuklarına gayet iyi bakmayı başarırlar."

Yardım etmesi gereken birine sırrını açmaya çalışmak buraya kadarmış.

"Yeterince yiyip içiyor musun?" Sözlere keskin ve suçlayıcıydı.

Muhtemelen hayır, ama deniyordum. "Evet."

Sıkışmış yüzü sessizce bana inanmadığını söylüyordu.

Parmakları dizüstü bilgisayarının tuşlarında geziniyordu. "Onu her seferinde ne kadar süre besliyorsun?"

"Otuz dakika kadar."

Dr. Heath dizüstü bilgisayarından uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. Ben ona sarılırken Kat'e sessiz ve mesafeli bir değerlendirme yaptı.

Uzun ve düşmanca bir bekleyişten sonra nihayet tekrar konuştu. "Kat'in dil bağı yok, bu yüzden emzirme konusunda sorun yaşamayacaktır. Ve şu anda bir emzirme danışmanıya görüşmen için ayıracak vaktimiz yok. Bebeğinizin kilo alması gerekiyor ve yaptığınız şey yeterli değil."

Kalbim sıkıştı.

Başarıs

ızlık.

Uygun

değil.

Yetersiz.

Dizüstü bilgisayarında birkaç komut girerken yüzü, anne olma yeteneğime karşı hissettiği mutlak dehşeti yansıtıyordu. Masanın altındaki yazıcıdan bir sayfa kağıt çıktı.

"Formül senin *programında*." Hafif alaycılığı bir hakaretti. "Talep üzerine meme." Biberonların nasıl hazırlanacağına dair talimatların yazılı olduğu kâğıdı uzattı. "Elinizden geldiğince çok pompalayın. Acil durum yöntemleri çocuğunuza elinizden gelenin en iyisini yapmamanız için bir bahane olamaz."

"Acıyor."

Soğuk gözlerinin fiskesi, zar zor dizginlenmiş bir göz yuvarlamasıydı. "Eğer doğru yapıyorsan, yapmamalısın. Hastanedeki emzirme danışmanlarını dinlemedin mi?"

Odaya girdiklerinde, tüm ışıkları açtıklarında ve izinsiz olarak göğüslerimi avuçladıklarında zar zor insan olduğumda ve yarı uykudayken bunu yapmak biraz zor olmuştu.

Kimse beni doğumdan sonra ne kadar ihlal edilmiş hissedeceğim konusunda uyarmadı. "Uyardım... Ama bu çok zor."

Burnundan bir nefes üfledi. "Kimse anneliğin kolay olduğunu söylemedi."

Bu noktada kolay olması umurumda değildi. Sadece mümkün olmasını istedim.

Çocuk doktorunun muayenehanesinden gözümde yaşlarla ve Dr. Heath'in bana gönülsüzce verdiği küçük bir hazır mama şişesiyle ayrıldım.

Sürücü koltuğuna oturduğum an ağladım.

Kat araba koltuğundan çığlık atarak bana bu işte ne kadar kötü olduğumu hatırlattı. Onu ne kadar başarısızlığa uğrattığımı.

Arabayı çektiğimde Layla çoktan evime gelmişti. Elinde bir yığın

alüminyum fırın kabıyla kapının eşiğinde duruyordu. Bir tomar aldım

Konsoldan fast food peçeteleri çıkardım ve gözlerimi sildim.

Kat henüz feryat etmeyi bırakmamıştı.

Layla en iyi arkadaşlarımdan biriydi ama en son istediğim şey bir arkadaşı.

"Hey," dedi sonunda arabadan inip Kat'ın araba koltuğunu almak için döndüğümde.

"Hey."

"Umarım açsındır."

Değildim. Suçluluk ve utanç iştahımı azaltıyordu.

Kucağındaki yemek harika kokuyordu, bu da beni daha da aşağılıyordu. Kibarca birkaç lokma yedikten sonra kalanları itfaiyeye götürürdüm.

Böylesi daha iyiydi zaten. Sadece bir kişiydim. Layla'nın getirdiği büfeyi bitiremedim. Hepsini yiyemeden bozulurdu.

Araba koltuğunu dirseğimin kıvrımına aldım ve kapının kilidini açarak önce Layla'yı içeri aldım.

"Tamam, dökül bakalım," dedi bulaşıkları mutfak tezgahının üzerine boşaltırken. "Patlamak üzere gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Sadece yorgunum," diye yalan söyledim ve araba koltuğunu yere bırakıp Kat'ın kemerini çözmeye başladım. Nasıl olsa çığlık atacaktı, bari biraz karın ağrısı çekeyim.

Kadın homurdandı. "Saçmalık. Neler oluyor?"

Layla Mousavi. İnsan yalan dedektörü.

O mutfağıma yardım etti, fırını önceden ısıttı ve buzdolabında yer açmak için güveç kabı Tetris'i oynadı, ben ise bana bir hakaret gibi uzatılan önceden karıştırılmış mama şişesine baktım.

Bunu kullanırsam kötü bir anne mi olurdum? Ben sadece Dr. Heath'in dediğini yapıyordum... Ama hayal kırıklığı ve küçümseme çok belirgindi. Kat'i tekrar emzirmeyi denemeli miydim?

"Yok bir şey. Dediğim gibi, sadece yorgunum."

"Doğum yapmadım ama yorgunluğun neye benzediğini biliyorum." Yüzümü işaret etti. "Bu yorgunluk değil. Bu Cal'ın, hakkında konuşamayacağı kadar korkunç bir şey gördüğü zamanki yüzü."

Çığlık atmaktan bitap düşmüş olan Kat, onu oturma odasında tuttuğum açılır beşiğe yatırdığım anda uykuya daldı. *Tanrıya şükür.*

Çaydanlık ocağın üstünden ıslık çalarak geldi ve Layla onu çekti. "Çay?"

"Uh, hayır teşekkürler." Bir haftadır emzirmeyi hızlandırması gereken bir çay karışımı içiyordum ama tek yaptığı sıcak çaydan nefret etmemi ve her on dakikada bir işemek zorunda kalmamı sağlamak olmuştı. Üstüne bir de tadı karton ve ot gibi olan ev yapımı emzirme kurabiyeleri eklenince iştahım kaçtı.

Layla bir tepsi dolusu çay bardağı, *nabat* (*çok sevdiğim İran akide şekeri*) ve bir çaydanlığı oturma odasına taşıyıp sehpanın üzerine koydu.

"Chai," dedim rahatlayarak.

"Dışarının hâlâ sıcak olduğunu biliyorum ama chai rahatlatıcıdır."

Kanepeye uzandım. "Özür dilerim. Çay dediğinizde, tezgâhtaki poşet çayları kastettiğinizi düşündüm."

Homurdandı ve bana bir fincan doldurdu. "Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın." Kendine de bir fincan doldurmadan önce durakladı ve bana baktı. "Peki, sen sonunda çözülene kadar her şey yolundaymış gibi davranacağımız bir çekişme mi yaşayacağız, yoksa bu işi bitirip bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

İnledim ve gözlerimi kapattım. "Shane gibisin. Ve kardeşim." "Bu bir ilk müdahale olayı. Etrafta dolanmak için çok fazla bok görüyoruz çalı. Hiçbir şey bizi korkutamaz. Callum da aynı şekilde. Ama Shane'den bahsetmişken-" "Shane'den bahsetmiyorum," dedim kesin bir ifadeyle.
Ne kadar

Şu anda Shane'le birlikte olmak istiyordu. Bana bir yük olarak ihtiyacı yoktu. Ayrıca, ben bir paket anlaşıyordum. Elbette, şu anda Kat'e vurulmuştu. Hoş bir kızdı. Ama onunla geçirdiğim birkaç saat, benim hayatta kaldığım 504 saatle kıyaslanamazdı. Bu çok fazlaydı.

Layla az önce kanaryayı yemiş kedi gibi sırttı. "İyi o zaman. Shane'den bahsetmek istemiyorsan, o zaman sana ne oluyorsa ondan bahset. Doktor randevusu nasıl geçti?"

İçimi kaplayan korkuyu taklit bile edemiyordum. Çarpık yansıma bana bakarken ben de çay bardağıma baktım. "Hâlâ zayıf." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. *Teşekkürler, hormonlar.* "Başarısız oldum."

Layla düşündüğüm gibi benimle tartışmadı. Onun yerine soğukkanlı bir değerlendirmeye beni inceledi. "Neden?"

Gözlerimi sildim. "Neden ne?"

"Neden başarısız olduğunu düşünüyorsun?"

Taşkınlar patladı. "Onu besleyecek kadar süt yapamıyorum. O lanet göğüs pompasını kullanmak beni derimden süründürüyor. Nefes alamıyorum ve zihnim yarışmaya başlıyor. Emzirmekten nefret ediyorum.

Nefret ediyorum. Çok acı verici. Ve

"- sesim kesildi, fısıltıya dönüştü "-Tanrım... Kulağa *korkunç geliyor...* Böyle düşüncelerim var. Aniden ortaya çıkıyorlar. Ona baktığımda aklımdan geçen bu küçük düşünceler... Onu incitmenin ne kadar kolay olacağı hakkında. "Onu odanın öbür ucuna fırlatsam nasıl olurdu?"

Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. Ellerim titrerken çay tabağa dökülüyordu. Nefesimi tutamıyordum. Kelimeleri çıkaramıyordum.

"Onu incitmek istemiyorum," diye fısıldadım dişlerimi sıkarak. "Neyim var bilmiyorum. Neden bunu yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum. Birinin onu benden alması gerekiyor. Anne olmamalıyım. Artık burada olmamalıyım. Bensiz daha iyi."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdığı için onu göremiyordum ama sandalyesinden fırlayıp beni kucakladığında kollarının etrafımda olduğunu hissedebiliyordum.

En uzun süre, o bana sarılmış bir şekilde oturdum ve ağladım. Fırının zamanlayıcısı öttü ama Layla kıpırdamadı.

"Tatlım, ne zamandır böyle hissediyorsun?" diye yatıştırdı.

Gözlerimi silmek için bir battaniyenin kenarını kullandım.

"Bilmiyorum." Bekledi.

"Ben sadece... İçime doğdu. Hiç böyle düşüncelerim olmamıştı. Daha önce hiç depresyona girmemiştim. Ve bu korkunç bir şey. Kendimi Jekyll ve Hyde gibi hissediyorum ve bunu kontrol edemiyorum. Sanki bir ipin ucundaki kuklayım ama ipleri başka bir şey kontrol ediyor. Kendimden korkuyorum."

"Doktorunuzla konuştunuz mu?" diye dürttü.

Başımı salladım ve Layla'nın titreyen ellerimden alıp sehpanın üzerine koyduğu çaya uzandım. Güçlendirici bir yudum aldığımda sıcaklık dudaklarımı yaktı. "Hayır. Randevuma daha üç hafta var."

"Şu anne destek grubunu denemedin mi? Nasıldı?"

Gözlerimi çayıma diktim. "Bana daha çok dua etmem, şarap içmem gerektiğini söylediler ve içlerinden biri beni tanıdığımda bana Babil'in fahişesi gibi davrandılar. Görünüşe göre *Brad*'in karısıyla arkadaşmış."

Sperm donörünün adını söylemeye cesaret edemedim.

"Tamam," dedi Layla, kanepede dönüp bana bakarak. "Öncelikle. Muhtemelen doğum sonrası depresyonu yaşıyorsun. Bu nadir görülen bir şey değil." Düşünceli bir şekilde durakladı, sonra devam etti. "Aslında oldukça yaygın. Ama kimse bunun hakkında konuşmuyor, bu yüzden tabu olarak kalıyor. İkincisi, isterseniz bile dua ederek uzaklaştıramazsınız. Beyninizdeki kimyasallar altüst oluyor çünkü kelimenin tam anlamıyla yeni bir insan yarattınız. Beyninizin bu duruma alışması biraz zaman alacak."

normale döndü. Bu konuda okuduğum tıp dergilerini size iletceğim."

"Neden post- hakkında tıp dergilerini okuyordun?" diyerek bunu doğrulayabilirdi. Söylemediysem, bende değildir. Değil mi? "-hakkında?"

Omuz silktili. "İçimde bir his vardı. Ama bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi görüldüğüne göre, şarapçı anneler hakkında atıp tutmak mı istersin yoksa bana çocuk doktorundan bahsetmek mi?"

"Tanrım, o kadından nefret ediyorum," diye mırıldandım nefesimin altında.

Sonra suçluluk duygusu başladı.

Sadece hastasını düşünüyordu, ki bu benim kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Yani hâlâ doğum kilosunun altında mı?" Layla açılır beşiğe bakarak söyledi.

Gözyaşlarım tekrar görüşümü
doldururken başımı salladım. "Mama
alacak mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Denemedim. Ona elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Büyüyü o kadar çok istedim ki. Herkesin sahip olduğu şeyi istedim. Ve sonra Dr. Heath... Ve o hemşire..." Bardağı yere bıraktım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Elimden gelen her şeyi yapıyorum ve bu yeterli değil. Ben yeterli değilim."

Layla araya girmekte tereddüt etmedi. "Kızınıza elinizden gelenin en iyisini vermek, ona kendinizi vermek demektir." Uzandı ve elimi sıktı. "Kat'in burada olmana ihtiyacı var. Kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Eğer bu ona mama vermek anlamına geliyorsa, o zaman sihirli meme suyunu siktir et. Ona mama ver. Kimse üniversite başvurusunda anne sütüyle mi yoksa mamayla mı beslendiğini sormayacak."

"Bunu söylemek senin için kolay," diye karşı çıktım. "Sen anne değilsin. Sana bakan yargılayıcı bir cadaloz çocuk doktorun yok. Ağzını açıp mücadele ettiğini söyleme cüretini gösterdiğin için seni yargılayan annen ve ben yokuz."

"Beth, beni dinle. Emzirme formülü... Ahlaki bir üstünlük yok. Çocuğunu besliyorsun." Sesi yumuşadı. "Sihir olacak. Bu andan itibaren olmak zorunda değil. Ama o sihri deneyimlemek için senin yanımda olmana ihtiyacım var. Beni duyuyor musun?"

Ona hüngür hüngür ağlayarak başımı salladım.

"Güzel. Şimdi mama biberonunu hazırla, ben de sana akşam yemeği için bir tabak hazırlayayım."

KAT'in çığlıkları evi doldurdu. Cadı saatiydi.

Layla'nın bir tabak yemeğin tamamını yediğimden emin olduktan sonra paketlediği yemek artıklarının sıcak kokusu, saatin sabah üçü geçtiğini söyleyen fırın saatinin ışığında hâlâ etrafımda dolaşıyordu.

Daha önce, ben Kat'e küçük bir biberon mama verirken Layla da yanımda oturmuştu. Kat bir şampiyon gibi yuttu, bu da görünmez yaralarımaya daha fazla tuz dökmekten başka bir işe yaramadı.

Vücudun seni yüzüstü bıraktı.

Ama Layla gitmişti ve ben yine tek başımaydım.

Geceler her zaman en kötüsüdür.

Berbat ve sonuçsuz bir pompalama seansından sonra buzdolabına koyduğum küçük bir torba sütü almak için mutfağa girdiğimde Kat'in ağlamaları daha da arttı.

Buzdolabının kapağını açtığımda baharat şişeleri şıngırdadı. Işık mutfağa yayıldı.

Neredeydi?

Tupperware kaplarını ve paket servis kutularını karıştırıp içine koyduğum poşeti aradım.

Kahretsın.

Yatmadan önce Kat'e bir şişe içinde vermiştim.

Dondurucuda bir tane daha olmalıydı. Çözdürüp çabucak ısıtabilirdim.

Neredeydi?

Ama daha fazlası yoktu.

Doktorun bana verdiği tek mama örneğini ona vermiştim ve dondurulmuş süt stoğum da bitmişti.

Saate baktım.

SABAH 3:08.

Falls Creek'teki tüm mağazalar kapalıydı ve gecenin bir yarısı sayıkladığım bir anda Chapel Hill'e gitmek söz konusu bile olamazdı.

Tamam, Beth. Sabah yediye kadar dayan ve mama almak için markete git.

Kat'in çığlıkları yoğunlaştı ve nabzımın hızla atmasına neden oldu. Sabah yediye kadar bekleyemedi.

Bir başka yorucu emzirme seansına yerleştim. Onu tekrar uyutmanın tek yolu buydu.

Ama çocuk odasına doğru attığım her adımda kalbim daha da yükselerek boğazıma düğümleniyordu.

Soğuk terler ve sıcak basmaları havai fişekler gibi tenimde patladı. Görünmez fermuarlar midemin etrafını sararken göğsümün üzerine bir fil oturdu.

Görüşüm tünele girdi ve gevşedim.

Dizlerim bükülürken her şey tersine döndü.

Onu yatıştırmak için içeri girmeye bile cesaret edemedim.

Nefes alamıyordum. Kulaklarımdaki uğultu bir yük treni kadar yüksekti. Eşofmanımın cebini karıştırdım ve telefonumu buldum. İçim titrerken dizlerimi göğsüme çekerek yere kıvrıldım.

Adı ekranımda bir işaret gibi parlıyordu. Tuşa bastım, sonra nefes almak için mücadele ederken telefonu yere düşürdüm.

Sadece bir kez çaldı. "Alo?"

Kelimeleri çıkaramadım. Konuşamadım. "Beth?"

Beni kızımdan mı aradın?"

Gözlerimi kapattım ve ses çıkarmaya çalıştım. "S-Shane-"

"Beth-" şimdi daha uyanıktı. "Neredesin anne?" "Evdeyim," diye boğuk bir ses çıkardım. "Yardıma ihtiyacım var."

SHANE

I Alacakaranlık kuşağında oyalanıyordum; uykudaydım ama yine de etrafımdaki seslerin farkındaydım. Çoğu gece böyle uyurdum.

Telefonum çaldığında hafif bir uykuya dalmıştım.

Eğer istasyon beni birinin yerine geçmem için aradıysa, cevabım şuydu

Ha

yır Elimi telefonuma attım ve gözlerim kamaşarak ekrana baktım. *Ne oluyor lan?* Arayan Beth'ti ve saat sabahın üçünü geçiyordu. Ekranı kaydurdım. "Alo?"

Boğuk bir cızırtı ve uzaktan gelen bir bebek ağlaması vardı. Tekrar gözlerimi ovuşturdum. "Beth. Beni kışından mı aradın?"

Nefes alış verişlerini duydum. Sanki soluk soluğaymış gibi kalitesiz ve hızlıydı. Ayaklarım

yere düştü.

"S-Shane-"

"Beth-" dedim atılmış bir eşofman altı ve tişörtün içine atlayıp anahtarlarımı kaptığım gibi spor ayakkabılarımı giyip kapıdan çıkarken. "Neredesin anne?"

Kamyonetime atlayıp garaj yolundan hızla çıkarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ben sokaktan aşağı inerken çıkan gürültüyle çevredeki evlerin ışıkları yandı.

"Eve." İniltisi kalbimi parçaladı. Ben daha bir şey söyleyemedim, "Yardıma ihtiyacım var" dedi.

Beth'in evine nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Her kırmızı ışıktaki geçtim ve hız limitinin iki katına çıktım.

Arabasını yanındaki boşluğa çektim ve atladım. Kat'in belli belirsiz ağlama sesi havada yankılanıyordu. Telefon hâlâ bağlıydı, ben de telefonu kulağıma dayadım ve kapıyı çaldım. "Beth. Ben buradayım. Kapıyı aç."

Cevap yok.

"Beth."

Hiçbir şey yok. Ondan çıt çıkmadı. Kat'in çığlıkları ve kalbimin patlarcasına çarpması dışında hiçbir ses yok.

Siktir et.

Kamyona geri döndüm ve konsolda sakladığım yedek İsviçre çakısını bulana kadar etrafı karıştırdım. Kilit açma mekanizmasını çevirerek açtım ve içeriye doğru ilerlemeye başladım. Kilidi açmak için gergi anahtarını yavaş yavaş ayarlarken saatler geçmiş gibi hissettim. Nefesimi tutmaktan ciğerlerim yanıyordu.

Tambur serbest kaldı ve kapı açıldı.

"Beth!" Oturma odasına doğru aceleyle ilerlerken seslendim. Hava karanlıktı ve ışık düğmesini bulacak vaktim yoktu.

Gecenin bir yarısı beni aramasına neden olan her neyse... Bu iyi değildi. Kat'in çocuk odasına yaklaştığımda iki farklı ağlama sesi olduğunu fark ettim.

Beth, Kat'in odasıyla kendi odası arasındaki dar koridorda bir yığın halinde yatıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Beth, ben buradayım. Neler oluyor? Yaralandın mı? Hasta mısın?"

Cenin pozisyonunda yatıyordu, duvara yaslanmıştı. Vücudu titriyor, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşları onu besliyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. O zaman telefonunun vücudunun altında sıkıştığını fark ettim.

"Yapamam," diye inledi.

"Neyi yapamazsın?" Saçlarını yüzünden çekerken ittim. "Kat iyi mi?"

Cevap yok. Sadece daha fazla gözyaşı.

Oraya gittiğimde ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama en kötüsünü tahmin etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Elimi onunkinin içine kaydırdım. "Parmaklarımı sık. Evet için bir kez. Hayır için iki kez." Elim kavradığını hissedene kadar bir süre durakladım. "Yaralandın mı?"

İki kez sıkтым.

"Tamam. Kat yaralandı mı?" *İki sıkar.*

"Tamam. O güvende mi?"

Cevap yok.

"Kat beşiğinde mi?"

Bir sıkımlık.

"Tamam. Güvende o zaman. Seni almamın bir sakıncası var mı?" Tereddüt etti. Sonra bir kez sıktı.

Beklemedim. Onu yerden kaldırdım ve göğsüme yaslayarak yatak odasına taşıdım. Hâlâ titriyordu.

Yatağa oturdum ve kollarımda dik durması için yer değiştirdim. "Nefes alabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Benim için gözlerini kapat." Kollarımı onun etrafında sıktım. "Her şeyi engelle ve beni dinle."

Beth bacaklarımın arasına yerleşti. Vücudundaki her kas sarmal bir yay gibi gergindi.

Ellerini buldum ve tuttum, kollarını ve benimkileri vücudunun üzerinde çaprazlarken parmaklarımızı birbirine bağladım.

Saçları başının üzerine yığılmıştı ve nefesim boynunda bulanıklaşıyordu. "Kalp atışlarımı sırtında hissediyor musun?"

Bana doğru eğildiğini hissettim.

"Buna odaklan. Şu anda düşünmeni istediğim tek şey bu."

Sarsıntılar yavaşladı ve sonunda onu zapt etmediğimi hissettim. Onu tutuyordum.

Beth Hale'i tutuyordum.

"Benimle birlikte nefes almayı denemeni istiyorum." "Yapamam," diye fısıldadı.

"Benim için dene. Sadece dene." Derin bir nefes aldım, tuttum, sonra yavaşça nefesimi verdim. "Aynen böyle. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Bunu benimle yapacaksın."

Kabul etmesini beklemek yerine, tetik parmağımı sabitlememe yardımcı olan nefes alma düzenine devam ettim.

Nefes vermeye başlar başlamaz ateş edin ve nefes alırken yeniden doldurun.

Ama burası Felluce'deki bir keskin nişancı yuvası değildi. Beth'in yatağındaydım.

Beth zoraki bir nefes alıp çabucak verdi ama bu da bir başlangıçtı.

"İşte böyle," diye mırıldandım tenine karşı. "Tekrar dene. Derin nefes al." İkinci seferde daha emindi.

Ve sonra Beth bana doğru çöktü. Yüzünü göğsüme gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Bunu yapamam," diye ağladı. "Onu besleyemem. Yapamam. Yapamam."

"Hey-" diye mırıldandım burnumu başının üstündeki saç karmaşasına gömerken. "Şu anda hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece benim için nefes al. Kat güvende ve birkaç dakika içinde iyi olacak."

İçime çöktü ve ağladı. Hiçbir şey söylemedim; sadece içini dökmesine izin verdim.

Duygular çok fazla bastırıldığında bir tasfiye gerekliydi.

Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Bunun için cehenneme gitmeyi hak ettim.

Kollarımı ona sımsıkı doladım. Eğer bu onu kucağıma alabildiğim tek an olsaydı, kollarımda hissettiklerini ölene kadar hatırlardım.

"Her şey y o l u n a girecek," dedim gözyaşları yavaşladığında. "Sana söz veriyorum.

Yarın daha iyi olacak."

"Değil," diye mırıldandı zayıf nefesini içine çekerken.

Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Öyle hissetmediğini biliyorum. Tüneldesin ve her yer zifiri karanlık. Ben de oradaydım. Ne kadar karanlık olduğunu biliyorum. Ama ben diğer tarafta duruyorum ve sana söz veriyorum - söz veriyorum - ışık var."

"Onu besleyemem, Shane." Beth başını kaldırıp bana baktı. Gözleri azap dolu zümrüt havuzları gibiydi. "Yapamam."

"Hey-" dedim o tekrar dönmeden önce. "Aradığına sevindim." Alnına bir öpücük kondurarak, "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye mırıldandım.

Beth son on iki saati bana kusarken sessizce oturup sırtını nazikçe okşadım. Annesinin nihayet eve dönmesiyle başladı, sonra çocuk doktorunun kaltağına geçti. Bana sağlık personelinin Kat'in kilosuna hakkında ona nasıl saçmaladığını, ardından küçük mama örneğinin ve dondurucuda sakladığı anne sütünün bittiğini anlattı. Beth, Kat'in beslenmesi gerektiğinde koridorda geçirdiği panik atağı anlatırken daha temkinliydi, ancak her şeyi kendi zamanında anlattı.

Nefes alış veriş güçlenmiş ve gözyaşları yavaşlamıştı ama Beth göğsüme yaslandığı yerden kıpırdamamıştı. Kımıldamasını istemedim.

"Seni aradığım, korkuttuğum ve yatağından sürüklediğim için özür dilerim," dedi gözleri kapanırken. "Bunu yapmamalıydım."

"Saçmalık. Yapmanı istedim. Yaptığına sevindim."

Bu duygu üzerine Kat bir sonraki ağlama turuna başladı. Beth irkildi.

"Oyun planın nedir anne? Kalacağım ve yardım edeceğim.
Bana sadece ne olmasını istediğini söyle."

Beth sessizdi ama bu konuyu düşündüğünü görebiliyordum. Ondan yayılan endişeyi, korkuyu hissedebiliyordum. Nükleerdi, erimenin eşiğindeydi.

"Onu beslemem gerek."

"Nasıl yapmak istersin? Üçümüzü Chapel Hill'e götürebilirim, böylece yalnız kalmak zorunda kalmazsın."

"Oraya kadar gitmek çok uzun sürer." Burnunu çekti. "Uyumadan hemen önce ona bir şişe verdim. Kasabadaki dükkana gitmek için sabaha kadar beklemeye çalışıyordum."

"Tamam. Onu emzirirken sana nasıl destek olabileceğimi söyle."

Bana baktı. "Neden hep doğru şeyi söylüyorsun?"

Ama bu merak değildi. Bariz bir güvensizlikti.

"Kelimeler önemlidir." Yanağını okşadım. "Her zaman doğru şeyi söylemeyeceğim ya da yapmayacağım ama çuvalladığımda özür dileyip daha iyisini yapacağım. O kadar da karmaşık değil."

Biraz rahatlamış ve gardını tekrar indirmiş gibiydi. Kat'in acınası çığlıkları yeniden yükseldi.

"Vücudunuzu nasıl hissettirdiğini denklemden çıkarın. Kat'i beslerken aklınızdan ne geçiyor?"

Sanki bir kaçış planlıyormuş gibi gözlerini odanın içinde gezdirdi. Ama beni şaşırtacak şekilde kollarımdan fırlamadı. "Ben... Bunu açıklayamam. Sadece *öfke* hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bir anda ortaya çıkıyor ve ödümü koparıyor."

"Onu kucağına aldığında da böyle mi hissediyorsun?"

Beth başını salladı. "Onu incitmekten korkuyorum. Kendimden korkuyorum. Zihnimden korkuyorum." İtirafı kutsal bir fısıltı gibiydi. "Ve ne zaman birine anlatmaya çalışsam ya küçümseniyor ya da reddediliyor. Boşluğa çığlık atıyormuşum gibi hissediyorum."

Çenesini yukarı kaldırdım. "Seni anlıyorum."

Bana bakışında samimiyet vardı. "Biliyorum. Bu yüzden aradım."

Şu anda onu tutuş şeklimi değerlendirdim. Bacaklarımın arasındaydı, oturmuş göğsüme yaslanmıştı ve kollarım onu sarıyordu. Hâlâ anlaşılabilir bir şekilde üzgündü ama yavaş yavaş rahatlıyordu.

Yanağımı şakağına bastırdım. "Sana böyle sarılırsam onu besleyebilir misin? Yoksa biraz yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

"Onunla gerçekten yalnız kalmak istemiyorum." Söylemediği daha çok şey vardı ama yüzündeki yorgun çizgilerden anlaşıyordu.

"Gidip bir şeyler atıştırmaya ve içecek bir şeyler almaya ne dersin? Ben de Kat'ın üstünü değiştirip onu buraya getireyim."

Tereddüt etti ama yavaşça yataktan kalktı ve mutfığa doğru ilerledi.

Kat ağlamaktan pancar gibi kızarmıştı. Beşikte çılgılık atarken minik yumruklarını sıkıyordu. Onu kucağıma aldığım birkaç seferde hemen sakinleşmişti.

Bu sefer değil.

Bezini değiştirmeye çalışırken her adımda benimle mücadele etti.

Tulumu kapatmak tam bir savaştı.

"Haydi, kurbağa yavrusu," diye yatıştırdım son çıtıltıları takmaya çalışırken. "Benimle çalış, evlat."

Sonunda kurudu ve giyindi. *Hâlâ ağlıyordu, ama her seferinde bir sorun.*

Onu göğsüme yaslادم ve bir parça sihirle kalp atışlarımın onu hastanede olduğu gibi sakinleştireceğini umdum.

Hayır.

Bebeği odaya geri taşıdığımda Beth yatağına geri dönüyordu. Yatağın başucundaki masada bir spor içeceği ve peçeteye sarılmış bir kurabiye vardı.

"Bu ne tür?" Başımla işaret ederek sordum.

Beth iç çekti. "Süt üretimimi artırması gerekiyordu. Tadı *Little House on the Prairie*'deki kulübenin zemininin tadına benziyor."

Güldüm. "Bu talihsizlik. Yarın Oreos alırsınız." Bir kaşını kaldırdı.

"Mama almak için markete gittiğimizde," diye açıkladım. "Geceyi atlatacaksın, kedi uykusuna yatacaksın ve dükkân açılır açılmaz seni alacağım."

"Shane," diye iç geçirdi. "Yapmak zorunda değilsin. I-"

"İstiyorum," dedim yatağa oturup yatak başlığına yaslanırken.

Kat, görünüşe göre ortamın değiştiğinin ve annesinin odaya girdiğinin farkındaydı, geçici olarak sakinleşti.

Beth oturması gereken yere bakarken düpedüz dehşete düşmüş görünüyordu.

"Yanımdayım," diye söz verdim.

Çekinerek başını salladı ve dizlerimin arasına yerleşmeden önce U şeklindeki kalın yastığa uzandı.

Beth atletini çıkarıp emzirme sütyenini ortaya çıkarırken Kat'i kendime doğru çektim.

Hah. Patlamış mısır tavanlar. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Beth U-yastığı beline takarken yastığın uçları bana çarptı, sonra döndü ve sessizce Kat'e uzandı.

Bebegi Beth'in kollarına bıraktım. Soğukkanlıydı, sanki bunu atlatmak için tüm duyularını kilit altında tutmaya çalışıyordu.

Kızlarımı göğsüme doğru çekerken, "Benimle birlikte nefes alın," dedim. Kat'i yastığın üzerine yerleştirirken avuçlarım Beth'in kollarında gezindi.

Gergin ve kaskatı kesilmişti.

Ağzımın köşesi kulağının ucuna değdi. "Bana odaklan." Emzirme sütyeninin kopçasını açarken gözlerimi kapattım.

Acil tıpta çalışıyordum. Bedenler benim için bedendi. Beth'in doğumunu izlemiştim ve yaşam mucizesi dışında onun fiziği hakkında başka bir şey düşünmemiştim. O bir hastaydı. O benim arkadaşımdaydı. Eski oda arkadaşım ve en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi.

Bir kez bile bölümlere ayırma konusunda zorlanmamıştım. Şimdiye kadar.

Ben de gözlerimi kapadım.

Beth'in keskin nefes alışı ve kendini bırakamayışı dikkatimi çekti.

Kollarımı yastığın altından ona doladım. "Bırak gitsin. Nefes ver."

Vermeyince göz ucuyla baktım.

Kat'in yüzü Beth'in göğsünün kıvrımına yaslanmıştı ve Beth korku içinde donup kalmıştı.

Nefes verirken "Acıyor," diye homurdandı. Parmakları Kat'in başını zar zor sıyırdı. *Beth onu incitmekten gerçekten çok korkuyordu.*

Kızını tutarken ona daha fazla destek olmak için Kat'in elini kendi elimle destekledim. Onu güvende tutacaktım. *İkisini de* güvende tutacaktım. "Keşke bunu düzeltebilseydim, Gamzeli. Sadece bana odaklan. Saate bakma."

Başını tekrar köprücük kemiğime yasladı ve gözlerini kapattı. "Bundan nefret ediyorum." Sözcükler eziciydi ama Kat'e olan tutumu koruyucu bir şekilde sıkılaştı.

"Biliyorum anne. Ama beni dinle. Sen uyurken gelip Kat'le birkaç saat takıldığım zamanı hatırlıyor musun?"

Başını salladı.

"Bana bunun için yaratılmadığını ve annelik geninin seni atladığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Tekrar başını salladı.

"O zaman da yanıldığını söylemiştim, şimdi de söyleyeceğim. Yanılıyorsun ve inanılmazsın. Bundan ne kadar nefret ettiğini ve seni ne kadar incittiğini biliyorum, ama bunu yapmayı seçiyor olman, çünkü çocuğunun şu anda ihtiyacı olan şey bu, seni iyi bir anne yapıyor. Ve sabah markete gidip onu biberonla beslemek için ne gerekiyorsa aldığımızda? Bu seni iyi bir anne yapar, çünkü çocuğuna bakıyorsun. Sana hayranım Dimples."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ben hemen onu sildim.

"Ve yardım istemek-" Onu pazularımın arasına sıkıştırdım ve şakağına iffetli bir öpücük kondurdum. "Bu seni iyi bir anne yapar."

"Gerçekten iyi bir hasta başı tavrınız var."

Bu benim işime en uzak şeydi ve bu konuda kendimi suçlu hissediyordum.

Kendimi kontrol altında tutmam için bana güveniyordu. "Bu hasta başı tavrı değil, Beth."

"Oh..." Sesi kesildi. "Çünkü sen de buradaydın. Biliyorsun -Panik ataklar ve her şeyle." "Hayır. Çünkü burada olmak *istiyorum*."

OceanofPDF.com

BETH

I Ona inanmak istedim ama korku, endişemle yavaşça dans eden bir hayaletti. Yaralı kalbimi sıyıran zararlı giysisinin kıvrımlarını hissedebiliyordum.

Ama Shane'in kolları daha güçlüydü. Daha güvenliydi.

Kat'i ayarladım ve ona tamamen yaslanarak teslim oldum. "Bana söyler misin

yine Donanma hakkında mı?"

Tırnakları şakağımı sıyırdı. "Bu gece ne duymak istiyorsun?"

"Bana Şili'den bahset."

Kahkahası yumuşaktı, göğsünün derinliklerinden uzak bir heyelan gibi gürlüyordu. "Neden Şili?"

"Bana en sevdiğin yerin orası olduğunu söylemiştin." Gözlerimi kapattım ve kaslı göğsünün sırtıma yaslandığı platoları ve vadileri ezberleyerek Kat'e bakmaktan kendimi uzaklaştırmaya çalıştım. "Bana mutlu bir şey söyle. Güzel bir anı."

"Bu iyi bir anı," diye fısıldadı nefesinin altından. "Ama sakın ol. Bir operasyon yüzünden başımız dönmüştü." Kıkırdadı. "Ters gidebilecek her şey ters gitti. Murphy'nin 101. yasasıydı."

"Şu anki hayatıma benziyor."

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "O zaman sana nerede iyi olduğunu söyleyeyim."

Başımın arkasını Shane'in göğsünden kaldırırken, "BİTTİ SANIRIM," dedim.

Omuzlarımdaki kaslar kıpırdamadan oturma ve içimdeki koşma dürtüsünü uzak tutmaya çalışmanın verdiği gerginlikle gerilmişti.

Kat'i yirmi dakika bir tarafta, yirmi dakika da diğer tarafta tutmayı başardım.

Ben doğrulup omzumun üzerinden bakarken Shane'in ortama dolanan kolları gevşedi.

Sinirlerim gerildi. Bebek sonrası vücudum hakkında ne düşünüyordu?

Eskiden gösteriş yapmaktan çekinmediğim bir vücudum vardı. Harika bir göğüslerim ve spor salonunda geçirdiğim saatler sayesinde buna uygun bir kıkım vardı.

Ama hepsi gitmişti.

Göğüslerim orantısızdı ve çatlaklarla kaplıydı. Hamileliğim sırasında ve gerçekten süt ürettiklerinde harika görünüyorlardı, ama vücudum zihnimden önce pes etmişti. Artık sönük ve çarpıktılar. Karnımda kaplan izleri, fazladan deri ve henüz geçmeyen bir kambur vardı. Göbeğim şekilsizdi ve garip bir şekilde gerilmişti. Kasabanın işgüzarlarından biri "kendim gibi hissetmeye ve görünmeye" geri dönebilmem için bana bir göbek bağı getirmişti.

O zamanlar bu konuda endişelenecek beyin hücrelerim yoktu. Ama şimdi bunun için *endişeleniyordum*.

Shane'in elleri yatıştırıcı bir hareketle kalçalarımın aşağı yukarı kayıyordu. "Ellerini serbest bırakabilmen için gazını çıkarmamı ister misin?"

Evet. Lütfen onu benden uzak tut. Bu işte benden çok daha iyisin. Seninle güvende.

Aklımdan geçen onca şey yerine "Evet, lütfen," dedim.

Shane bana doğru uzandı ve Kat'i dikkatle kucakladı. Kolunun altına girdim, böylece onu başımın üzerinden kaldırmadan kendine çekebildi.

"Tuvalete gitmek için bir dakikaya ihtiyacım var," dedim yataktan kalkarken.

"Acele etme."

Kapıdan içeri adımımı attığımda omzumun üzerinden arkama baktım. Shane, Kat'e ay ve yıldızları asmış gibi bakıyordu. Kat ona doğru sokuldu ve uykuya daldı.

Onunla yumuşak bir şekilde konuşurken gülümsüyordu.

Dilimdeki suçluluk ve utanç tadı tanıdıktı.

Banyoya girip işimi hallettim, bebek bezine benzeyen pedimi değiştirdim ve Shane'in buraya dalma ihtimaline karşı kanlı olanı çöp kutusunun dibine sakladım.

Neden umursadığımı bilmiyordum. Ona olan aşkım bir yere varacak gibi değildi. Ve eğer düşüncelerime güvenemiyorsam, bu gerçekten bir aşk mıydı?

Banyodan çıktığımda Kat'in çocuk odasının kapısı açıktı ve içeriye müzik sesi geliyordu.

Merak ettim, içeri baktım.

Telefonundan Chris Stapleton'ın "Broken Halos" şarkısı çalıyordu. Gece ışığının parıltısında Shane kızımı göğsüne yaslayarak yavaşça dans etti.

"Hadi, kurbağa yavrusu," diye yatıştırdı. "Uyumaya devam et. Annen biraz dinlensin. Bir molaya ihtiyacı var, bu yüzden benimle çalışmana ihtiyacım var."

Kat uykuyla savaşıyor sızlanırken kalbim sıkıştı.

"İşte böyle," diye mırıldandı olabildiğince erkekçe bir mırıltıyla. "Hadi uyu." Koro yeniden yükselirken döndü ve Kat'e destekli bir dalış yaptı. "Kahretsin-" Shane izlediğimi fark etti. Boğazını temizledi ve Kat'i kolunun kıvrımına sıkıştırdı. "Huysuzlandı. Ben de onu tekrar uyutmaya çalışıyordum."

"Teşekkür ederim." Çocuk odasına girdim, katlanmasına gerek olmayan bir battaniyeyi yeniden katlamakla meşguldüm. "Bence onu beşiğe koyarsan uyuyacaktır."

Shane kenara eğildi ve onu içeri indirdi. Kat kıpırdamadı bile. Bir ışık gibi sönmüştü.

Yanına yanaştım ve sakın yüzüne baktım. Benim özelliklerimin çoğunu taşıyordu ama Bradley'ninkilerin bir kısmı da karışmıştı.

Zihnim Kat'in nasıl ortaya çıktığını ve seçimlerimin ardında bıraktığı yıkımı düşünmeye fırsat bulamadan Shane kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekti.

"İyi iş çıkardın anne."

Başımı salladım. "Almadım. Çocuk doktorundan eve gelmeden önce mama almalıydım ama telaşlıydım, üzgündüm ve doğru düşünemiyordum. Dondurucuyu kontrol edip geceyi geçirecek kadar sütüm olduğundan emin olmalıydım. İçeri girip onu beslemeli ve bunu bu kadar büyütmemeliydim."

"Beth, beni dinle," dedi beni beşikten çevirip çocuk odasından çıkarırken. "Neden bebeğini doğuramadığını bilmek istiyorsun."

bunları yapmak?"

Yere baktım.

"Çünkü milyonlarca başka şey hakkında endişeleniyordun. Büyük bir yük taşıyorsunuz ve kararlarınızın ve yeteneklerinizin sürekli sorgulanması size yardımcı olmuyor. A planı işe yaramadığı için kendini hırpalıyorsun ve tıbbi destek ekibin -B planında seni desteklemesi gereken insanlar- kendini beğenmiş, arkaik hıyarlar gibi davranıyorlar." Parmağını çenemin altından geçirdi ve ben ona bakana kadar yukarı kaldırdı. "Beni dinle. Sen doğru olanı yaptın. Beni aradın."

"Ama bunu kendi başıma yapabilmeliydim. Emziremezsin. Neden yanımda birinin oturmasına ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum."

Güldü. "Meme uçlarım işe yaramadığı için özür dilerim." Sonra yanağını okşayarak ekledi: "Yanında oturacak birine ihtiyaç duymak normal. Benim de yanımda oturacak birine ihtiyaç duyduğum çok zaman oldu. Hâlâ da bazen ihtiyaç duyuyorum." Başparmağı yanağını okşadı. "İnsanlara ihtiyaç duymak normal. Bebek baban tarafından yakıldığını biliyorum ama söz veriyorum ben o değilim."

Alnımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. "Biliyorum."

Başka bir şey söylemek yerine bir kolunu bana doladı ve başımın arkasını göğsüne yasladı.

Demek Kat bu yüzden bu kadar kolay uyuyakalıyor.

"Git biraz uyu anne. Ben nöbet tutarım."

"Kalmak zorunda değilsin."

"Ben kalacağım, Beth. O yüzden benimle tartışma." Parmakları ensemdaki saçlara dolandı. "Sen uyu, ben de açılır açılmaz seni mağazaya götüreyim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem. Arabayı kendim kullanabilirim. On dakika uzaklıkta." "Benimle tartışman konusunda sana ne demiştin?"

Belli belirsiz tanıdık bir heyecan hissi omurgamdan aşağıya süzüldü.

"Sen yat anne. Ben burada oturup Kat'ın uyanma ihtimaline karşı etrafı dinleyeceğim." Kafamı kaldırdım ve onu ağzıma bakarken yakaladım.

O-

Onu istedim mi-

Kollarından ayrıldım. "Tamam. Alarmı kuracağım."

"İstediğin kadar uyuyabilirsin. Bugün benim izin günüm. Daha sonra yapmam gereken birkaç şey var ama ben seninim."

Yatak odamın kapısını arkamdan kapattım ve bebek telsizinin sesinin açık olduğundan emin oldum.

Doktorun muayenehanesinde karşılaştığım her yan bakış ve pasif ama çoğunlukla agresif yorum zihnimde dönüp dururken nabzım hızlandı. Ama başımı yastığa koyar koymaz düşünceler kayboldu.

Yastığım onun gibi kokuyordu. Odunsu ve erkeksi bir kokuydu ama aşırı güçlü değildi. Çabucak, başımı yaslamak için başka bir yastık aldım ve sarhoş olduğum yastığı yan çevirip gözlerimi kapatırken ona sarıldım. Arzuladığım uykuya dalarken, kendimi Shane'in göğsünde dinlenirken hayal ettim.

Araba koltuğunun koluna uzandığımda Shane, "Hayır, hanımefendi," dedi. Koltuğu sıyırırken eli benimkine dolandı. "Ben hallederim."

İyi. Onunla tartışmayacaktım. Araba koltuğu tam bir canavardı. Yan tarafı sürekli bana çarptığı için kalçamda bir çürük vardı. Onun yerine bebek bezi çantasına doğru bir hamle yaptım.

Shane, "Bırak ben bakayım," dedi.

"Araba koltuğunu sen alacaksın."

"Benim iki elim var. İkisini de alacağım."

"Sen benim yük katırım olunca kendimi garip hissediyorum."

Bana içimi sıcak, erimiş çikolataya çeviren o aptal gülümsemeyi yaptı. "İkisini de alabileceğini biliyorum ama ben istiyorum."

"Aptal güneyle erkekler ve onların lanet görgüleri," diye dramatik bir şekilde homurdandım, Kat'i dikkatlice arabamın arkasına yüklerken Shane'den bir sırtıma aldım. Araba koltuğunun güvenli olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra benim için kapıyı açtı.

Sinirden kaynaklanan keskin bir kramp midemde sekerken yüzümü buruşturdum ve kapının pervazına yaslandım.

"Sorun nedir?" diye sordu, yüzü endişe doluydu.

"Hiçbir şey." İçimden nefes aldım. "Ben iyiyim."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin? Başka bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

Başımı salladım ve geçer geçmez koltuğa çöktüm. "Söz veriyorum."

Kapımı kapattı, koştı ve direksiyonun arkasına geçti, aynaları ayarlamak ve koltuğu geriye itmek için bir an ayırdı.

Falls Creek, ilçedeki büyük şehirlerin tüm zil ve ısıklarına sahip değildi, ancak orta büyüklükte bir bebek departmanı olan saygın bir markete sahipti. Creekliler sabahın erken saatlerinde alışverişe giderken arabalar içeri girip çıkıyordu.

Shane, bir araba dönüşünün yanında bir yer açılana kadar otoparkın etrafında dolaştı. Müşterilerin çoğu işlerine ve okullarına dağılmadan önce işlerini halletmekle meşgul olsalar da, tüm gözler üçümüzün üzerindeymiş gibi hissediliyordu.

Shane'in Kat'in araba koltuğunu çıkarıp bebek arabasına sabitlemesini izlemek tuhaf bir şekilde evcildi. Detaylara gösterdiği özen eşsizdi. Kardeşime çok benziyordu. Her zaman önce güvenlik.

Arabayı asfaltta iterken, "Yolu göster, Gamzeli," dedi.

Spor ayakkabılarıma baktım ve gülümsememi gizlemeye çalıştım. Bana Gamzeli dediğinde başım dönmüştü. Benzin istasyonundaki o günden beri, Falls Creek kahvesinin sırrını bana açıklayan bu adama karşı küçük de olsa bir aşk besliyordum.

Kampüse giderken ne zaman orada dursam, diğer percolatörlerle aynı olmasına rağmen yine de hafif kızartma aldım.

Engabeli asfalttan çıktık ve kaygan karo zeminde süzüldük. Araba koltuğu örtüsü olarak kullanılan esnek emzirme örtüsünü geri çektim ve Kat'in hâlâ uyuduğundan emin olmak için içeri baktım.

Elleri savuşturmak yorucu olmaya başlamıştı. Mikroplu pençelerini bebeğimin üzerinde istemediğim sürece Kat'i alışveriş yapanlardan saklamanın en iyisi olduğunu erkenden öğrenmiştim.

Ürün reyonunu geçip evcil hayvan malzemeleri reyonuna girdiğimizde avuçlarım terlemeye başladı.

Bu beni neden bu kadar gerdi?

"Sen iyi bir annesin, Beth. Çocuğun için doğru olanı yapıyorsun." "Teşekkürler."

Bana bakarken karanlık gözleri kalbimi delip geçti. "Benim için nefes al."

"Öyleyim."

"Hayır, değilsin." Arabayı durdurdu ve elimi tutup sıktı. "Ben buradayım. Kimse seni yargılamıyor. Kaçmak yok

Yorum. İçimden bir ses Kat'in karnı doyduğunda ve vücudun biraz daha sana ait olduğunda kendini daha iyi hissedeceğini söylüyor."

Kalbim hızla çarpıyordu, ama beni biraz daha az telaşlı yapan bir dizi derin nefes almayı başardım.

Bebek bezi reyonunda gezinirken onun yanından ayrılmadım. Mendile ihtiyacım vardı, bu yüzden bir paket kaptım ve bebek arabasına attım.

Önümde sıra sıra mama kutuları ve kutuları belirdi, hepsi de neşeli renklere boyanmıştı.

Shane bile şaşırmış görünüyordu. "Bu kadar farklı tür olduğunu bilmiyordum."

Numuneyle aynı marka ve türde bir mama gördüm. Kat onu kana kana içti, ben de bunun güvenli bir başlangıç olduğunu düşündüm.

"Şunu benim için alabilir misin?" En üst raftaki paketi işaret ederek fısıltıyla sordum.

Shane uzandı ve onu sorunsuzca yakaladı. "Başka bir şey var mı?"

"Artık sürekli kullanacağım için birkaç şişe daha alsam iyi olacak."

Shane önden gitti, görevi olan bir adamdı.

İşimiz bittiğinde, Kat'in tüm çocukluğu boyunca bana yetecek kadar biberonum, onları yıkamak için bir fırçam ve hareket halindeyken biberon yapmak için mama kepçelerini önceden ölçmemi sağlayan kullanışlı küçük bir kabım vardı.

Shane'i kaybettiğimi fark ettiğimde evdeki çocuk koruma malzemeleri sergisine dalmıştım.

Kafamı diğer koridora çevirdim. *Hayır.*

Arabayı çevirdim ve iki koridor aşağı indim. *Hala ondan bir iz yoktu.*

"Shane?" Seslendim.

"İşte burada," dedi, arkamda belirdi ve arabaya bir şey attı.

Onu çıkardım. "Bu ne?"

"Benimki."

Tulumuna baktım ve bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Yeni doğan kıyafetlerine mi sığıyorsun?"

Sırıttı. "Ben alıyorum. Kurbağa yavrum için."

Katlanmış tulumu açtım ve inceledim. Göğsünde küçük bir kurbağa yavrusu vardı ve etrafı "Kurbağa Gibi Sevimli" yazan harflerle çevriliydi.

Çok sevimliydi ve Shane kendinden çok memnun görünüyordu.

"Hadi anne," dedi arabanın kontrolünü ele alarak. "Kontrolden geçelim ve siz iki güzel kızı eve götürelim. İçimden bir ses bugünün 'her yerde şekerleme yapılacak' bir gün olduğunu söylüyor."

O haklıydı. Havanın temiz bir berraklığa sahip olduğu türden bir sonbahar günüydü. Pencereleri açmak, çarşaflarımı yıkamak ve öğleden sonra serin esintisini tenimde hissederek uyumak istiyordum.

Shane'i kasaya kadar takip ettim ve cüzdanımı almak için bebek bezi çantasına uzandım.

Araba aniden durdu.

"Ne-" Başımı kaldırdım ve donakaldım.

Bradley Childers elinde mikrodalga yemeklerle dolu bir alışveriş sepetiyle reyonda duruyordu.

Yüzü göz açıp kapayıncaya kadar öfkeye dönüştü. *Sonra bakışları arabadaki koltuğa döndü.*

"Bethany." Adım ağzından mırıldanılmış bir küfür gibi döküldü. Karnımı değerlendirirken kendimi tecavüze uğramış ve iğrenç hissediyordum. "Bebeğimizi doğurdun."

"Bebeğim," diye karşılık verdim. Anlık şokun yerini gelgitli bir adrenalin dalgası almıştı.

Anneler sıkışan çocuklarının üzerinden arabaları böyle mi kaldırıyorlardı? Çünkü şu anda hiç terlemeden onu lime lime edebileceğimi hissediyordum.

Shane, Bradley ile arama girerek Kat'in DNA'sının diğer yarısını görmemi tamamen engelledi. "Beth'in sana karşı koruma emri var. Olay çıkarmayalım. Eşyalarını al, çıkış yap ve git." Sesi sakindi ama içinde ölümcül bir hava vardı.

Bradley alay etti. "Yanlış bir şey yapmıyorum. Burası lanet olası bir bakkal. Burada olacağını nereden bilebilirdim ki? Bu *tesadüfi bir temas.*"

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Her şeyi okuyan ve en küçük boşlukları bile bulan bir tipti.

Shane'in etrafına baktım. Bradley araba koltuğuna yapışmıştı. Neyse ki Kat'in gıkı bile çıkmamıştı.

Lütfen uykuda kal. Lütfen uykuda kal. Lütfen uykuda kal.

"Bebeğimi doğurdum ve bana söyleyecek cesareti bile bulamadım," diye tükürdü.

Shane arabanın kolunu çekti ve arabayı geriye, benim gözetimime doğru yuvarladı. Öne doğru adım attı, bana bakmasını tamamen engelledi ya da

Kat.

"Gözlerini lanet olası yere indireceksin. İkisine de bakma ayrıcalığına sahip değilsin." Shane çizgi romanlardaki kötü adamlar gibi sırttı. "Ve Tanrı'ya yemin ederim ki, zavallı hayatının her acınası gününde uyandığında gözlerini *onun* kasabasına doğru açmaya yeltenirsen gözlerini kafatasından söküp atarım. Beni duyuyor musun?" Shane tehditkâr bir hırıltıyla konuştu. "Şimdi *çık dışarı*."

OceanofPDF.com

BETH

I Bradley Shane'den uzaklaşırken titriyordu. Gözlerinde kötülük vardı. Kat'i araba koltuğundan kaldırıp göğsüme bastırmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama onu ona göstermezdim. Asla.

Noel zamanı sarhoş bir şekilde ortaya çıkıp

Ben. Suçlamalarla ve üstü kapalı intikam vaatleriyle dolu bitmek bilmeyen mesajlarla telefonumu patlatmaya devam ettikten sonra değil. Durup dururken evime gelmeye devam ettikten sonra değil.

Austin o sırada benimle yaşıyordu, ama Bradley her zaman ben yalnızken ortaya çıkmayı başarıyordu.

Sonunda, yasaklama emri için başvurdum. Şimdiye kadar, o kağıt parçası işini yapmıştı.

Üniversiteden izne ayrılmıştı, bu da bana tesadüfi karşılaşmaları erteleme fırsatı veriyordu.

Bunun gibi tesadüfi karşılaşmalar. Pek de spontane olmayan karşılaşmalar. Shane, Bradley ve benim aramdaki yerini korudu. Duruşu genişti,

Omuzları gerildi. Onunla ilgili her şey "yüksek alarm" diye bağıırıyordu.

Bradley gözden kaybolup mağazanın önüne doğru ilerlerken "Shane," dedim.

Dönmedi. "Evet?" "İyi... İyi misin?"

Bu onun dikkatini çekti ve sonunda omzunun üzerinden baktı. "Ne? Tabii ki." Nefes verışı ağırdı. "Bunu benim sana sormam gerekirdi."

"Teşekkür ederim," dedim elimi onun elinin içine kaydırıp sıkarken. "Onunla yüzleşmek şu anda kaldırabileceğim en son şeydi. Araya girdiğin için teşekkürler."

"Haddimi aşmadığıma emin misin?" Kalın kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri yüzümü aradı. "Austin'den nefret ettiğini biliyorum-"

"Hayır, bu kardeşimin yaptığına hiç benzemiyor," diye araya girdim. "Öncelikle, Austin beni eziyor çünkü her zaman en iyisini bildiğini düşünüyor. Sen beni dinle."

"Ya ikincisi?" Shane dürttü.

Durakladım. *İkincisi, kardeşime sarılıp onun göğsünde uyumak istemiyoordum.*

Yeni bir anne olmanın ilk günlerindeyken kardeşinizin en yakın arkadaşına aşık olmak şaşırtıcı bir durumdu. Kalbim onu mümkün olan her şekilde istiyordu ama bedenim zaman içinde donmuş gibiydi. Libidom o kadar derin bir kış uykusundaıdı ki, çözölüp çözölmeıeıeıeıni merak ediyordum.

Peki ya doğumdan sonra seks? Bu gülünçtü.

Hayatımda bir işgalci gibi hissediyordum. Zihnim ve duygularıım bana ait değildi ama bedenim de öyle. Her şey değışmişti ve ruhumun yaşadığı evi tanıyamıyordum.

Shane bir yaz gününden daha ateşliydi ama belki de aslında ona aşık olmuyordum... Evli bir adamla kazara biten ilişkimin ve on aylık bekârlığıımın ardından, belki de sadece Shane'in ilgisini arzuluyordum. Onunla oyun oynayamazdım. Kat'e vermeyi başardığım istikrarsız dengeıeıi değıştırmek söz konusu bile olamazdı.

O benim ilk ve tek önceliğim olmalııdı. Ve şu anda annelik sorumluluklarıımı zar zor yerine getiriyordum.

Bu yüzden Shane hakkındaki belirsiz duygularıımı bir kutuya koydum ve zihinsel bir kasada sakladım.

"Hepsi bu kadar," dedim kabuğuma çekilirken.

Shane yanağıımı avuçladı ve yüzümü inceledi. "Çıkış yapmadan önce ona mağazadan çıkması için birkaç dakika vereceğim ve eğer hala buradaysa Callum'u aramanı isteyeceğim."

Kaşlarıım birbirine çarptı. "Neden?"

"Çünkü onu öldürdüğüm için tutuklanmam gerekecek."

"Kitabınızda üç vuruş sistemi yok mu?" Şaka yaptım, ancak ölümcül ses tonundan Shane'in şaka yapmadığı hissine kapıldım.

Shane başını salladı. "Söz konusu sen olduğunda değil."

Arabanın kontrolünü ele aldı ve Kat ile bana çıkış yapmak için mağazanın önüne kadar eşlik etti.

"Günaydın Beth," dedi kasiyer Patty Wu, inci zincirli çift gözlüğünü kaldırıp burnunun ucuna yerleştirirken. Yukarı baktı. "Ve Shane Hutchins. Siz ikiniz bu kadar erken saatte dışarıda ne yapıyorsunuz?"

Ama Shane'in cevap verecek zamanı yoktu.

Patty kredi kartı okuyucusuna doğru eğildi ve ellerini birbirine kenetledi. "Bu da küçük tatlı Katherine mi?" Araba koltuğunun kılıfına baktı. "Neden böyle örtünmüş? Şu güzel kıza bir bakayım."

Shane sesinde keskin bir tonla, "Hayır hanımefendi," dedi. Koruyucu ve arkadaş arasındaki sınırdaki sallanıyordu.

Patty şaşırması görünüyordu, ancak taşıma bandının aşağısındaki biberon ve bebek maması yığınının bakarak bu durumu atlattı.

Nefesimi tuttum ve yargılayıcı bir yorum bekledim ama o yorum hiç gelmedi.

Her bir ürünü tek tek taradı ve bir torbaya attı. Sonunda sisteme kaydedilene kadar Shane'in seçtiği tulumun üzerindeki etiketle oynadı.

Patty ona hayranlıkla bakarken, "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi.

Shane kulaktan kulağa sırttı. "Ben de öyle düşünmüştüm Bayan Wu." Göz kırptı ve kız kıpkırmızı oldu.

Kartımı kart okuyucudan geçirmek için uzandım ama Shane benden önce davrandı. Elleri şimşek hızıyla banka kartımı elimden aldı, cebime soktu ve onun yerine kendi kartını okuttu.

O sinsi orospu çocuğu.

Kendi kendime sırttım. Belki de becerdiği anne ben olsaydım, onun sinsi bir orospu çocuğu olmasına aldırılmazdım.

Tanrım, Beth. Merhaba hormonlar. Bu da nereden çıktı şimdi?

Hâlâ İncil'deki veba salgını gibi kan kaybediyordum. Yakın zamanda kimsenin benim parçalanmış kadın bahçeme yaklaşması mümkün değildi.

Şifresini girerken Shane'in avuç içi belime sıcak bir şekilde değiyordu. Başparmağı omurgamın arkasında ileri geri okşadı.

Her dokunuşunun onu ne kadar arzulamama neden olduğunu biliyor muydu? Sahip olamadığım şeyleri arzulamamı sağladığını?

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim Patty'den poşetleri alıp arabama bırakırken.

Fişi alırken "Ben ısmarlıyorum," dedi.

Otomatik kapılar geri kayar ve otoparka adım atarken kaşlarımı kaldırdım. Bir an durup sıra sıra dizilmiş arabaları inceledim. Bradley'nin arabasını görmedim ve rahat bir nefes aldım.

"Biberonlar ve mama sizin için bir ikram mı?"

Nazik bir gülümsemesi vardı, beni arabaya götürürken gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Hayır," dedi Kat'in araba koltuğunu arkaya yerleştirirken, sonra da market poşetlerini arabaya atarken. "Ödül, sabahı en sevdiğim iki kızımınla geçirmektir. Ve eğer mama ve biberon giriş ücretiyse, o zaman kamyon dolusu mama ile geleceğim."

O anda eridim.

"Hadi anne," dedi Shane kapımı açarken ve ben içeri girene kadar bekledi. "Hadi şu küçük kurbağa yavrusunu doyuralım."

"NASIL GIDIYOR?" Shane başını çocuk odasına sokarken sordu.

Sallanan sandalyede oturmuş, Kat sabahın ilk biberonunu emerken onu kucaklıyordum.

Yemek yerken buruşmuş küçük yüzünü incelerken iç çektim. "Acıkmıştı."

Sessiz adımlarla halının üzerinden sürünerek geçti ve sallanan sandalyenin yanında diz çöktü. "Nasıl gidiyor?"

Lanet olsun. Bir daha ağlamayacaktım. Suçluluk dolu bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Kahretsin, evet öyleydim. "Onu gerçekten incitebilirdim," diye itiraf ettim. "Onun için en iyi olanı yapmak yerine annelerin yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmaya o kadar kararlıydım ki. Ben... ben bencildim."

"Hey-" sesi sakın ve emindi "-yapabileceğinin en iyisini yapıyordun. Deniyordun. Ve sana yardım etmek yerine seni yargılayan insanların olması da yardımcı olmadı. Ve biliyorum benim iki sentim çok değerli değil, ama bence farklı bir çocuk doktoru bulmalısın."

"Her seferinde bir dağ." Gözlerimi kapattım ve başımın arkasını sandalyenin arkasına örtülmüş battaniyeye yasladım. "Layla bana kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayan bir sürü tıp dergisi gönderdi. Gerçekten denedim. Sihri istedim."

Kat şişeyi neredeyse bitirmişti. Minik dudakları aralanmış, süt damlacıkları hâlâ dudaklarına yapışmıştı.

"Bir ışık gibi söndü," dedi Shane elini sarı tutamların üzerinde gezdirirken.

Şişeyi yanımdaki küçük masanın üzerine koyarken, "Sanırım tok karınlar buna yardımcı oluyor," dedim.

"Kendini hırpalama." Shane arkamda durdu ve kollarını iki yanıma dayayarak beni beşiğe sıkıştırdı. "Hayat zaten yeterince zor." Göğsü sırtımı ısıtıyordu. "Sihri bulacaksın ama onu bebeğine verdiğin mamada aramak, bez değiştirirken sihir aramaya benzer. Bulacağın tek şey boktan bir şey olur."

Güldüm, sonra çabucak bastırdım. Neyse ki Kat kıpırdamadı.

Kapıyı arkamızdan çekerek çocuk odasından çıktık. Garip bir ev ortamıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye dürttü.

Omuzlarımı düşürdüm. "Biraz rahatladım. Biraz suçlu. Çok yorgunum. Göğüslerim acıyor, bu yüzden muhtemelen kendimi tutmam ve biraz pompalamam gerekecek." Göğüs dekolteme baktım. "Süt kaynağım zaten azalıyordu. Tamamen kuruması uzun sürmez. Söylemem gerek. Bu kızları gerçekten özleyebilirim."

Kıkırdadı. "Ben olsam endişelenmezdim anne. Önceden de bomba gibiydin ve bu değişmedi."

Kızardım ve ayaklarıma baktım.

"Pompalarken seninle oturmamı ister misin?" Saatine baktı. "Yola çıkmadan önce yirmi dakikam var."

"Yani, sağlık görevlisi olduğunu falan biliyorum ama bu seni iğrendirmiyor mu?"

Shane'in kaşları gerçekten şaşırmış gibi yukarı kalktı. "Beni iğrendirmek mi?"

Elleri kollarımdan aşağı kayarak göğsümün yan tarafına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Yaklaştım, onun balonuna girdim. Kolonyasının güçlü kokusu, bütün gece benimle birlikte olmasına rağmen sarhoş ediciydi.

Shane avuçlarını kaburgalarıma doladı. Yavaşça yukarı kaydırırken gözleri benimkilere dikilmişti. Başparmakları göğüs dekoltemin yan tarafına bastırıyor, hafifçe ileri geri okşuyor ama asla daha ileri gitmiyordu.

"Güven bana anne," sesi hırıltılı ve şehvet doluydu. "Benim iğrenmem konusunda asla endişelenmene gerek yok."

Bu beni roket gibi fırlatmalıydı. Kalbim çarptı ama libidom söndü. Kıvılcımları bekliyordum ama hiç gelmediler.

Hadi ama, cinsel dürtü. Kış uykusundan çık artık. Senin deliliğinden ya da göğüslerini araba yıkar gibi süpürmeden korkmayan çok çekici bir adam var.

Shane geri çekildi, uzanıp eşofmanının altından açıkça görünen ve giderek büyüyen ereksiyonunu düzeltirken aramıza bir ayak koydu.

Yanaklarım güneşin yüzeyi kadar kızardı. Övündüğü profesyonel bölümlendirme artık yoktu. Shane, bebeğimi dünyaya getiren sağlık görevlisi olarak karşımda durmuyordu.

Niyeti çok açıktı. *Gri eşofmanının hatları da öyle.*

Bunu istiyor muydum?

Bradley beni yaktı ama bütün erkeklerin böyle olduğunu düşünecek kadar duygusuz değildim. O özel bir tür narsistti.

Ama düşünmem gereken Kat

vardı... Ama Shane'di...

"I-um..." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Ben sadece... eşyalarımı alacağım."

Bulaşık makinesinden pompa parçalarını toplarken meraklı gözlerle Shane'i izliyordum. Kanepeye oturdu ve o uzun bacaklarını uzattı.

Kahrolası gri eşofman altı.

Kanepeye giderken bir battaniye kaptım. Shane zaten her yerimi görmüştü ve bu konuda hiç tuhaf hissetmemiştim. Ama son yedi saat içinde kurallar değişmişti.

Oturduğumda kolunu omuzlarıma dolamakta tereddüt etmedi, diğer eliyle telefonunda geziniyordu. Onun rahat duruşu beni biraz daha rahatlatı.

Korkunç işkence aletini bir araya getirdikten sonra arkama yaslandım, battaniyeyi üzerime örttüm ve çalıştırdım.

Pompanın vızıltısı ve tıkırtısı tüylerimi diken diken etti. Korku omurgamı diken diken etti. Meme uçlarımdaki emme hissinden nefret ediyordum. Korkunçtu. Onları şişmiş ve deforme olmuş görmek beni hasta hissettiriyordu.

Sonra Shane'in parmaklarının koluma soyut şekiller çizdiğini hissettim. Gözlerimi kapattım ve başımı yana eğerek omzuna yasladım.

"Teşekkür ederim," dedim, lanet olası makine yerine onun dokunuşuna odaklanarak.

Eğildi ve saçımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ne zaman istersen."

"Ciddiyim. Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum

telefonu açmasaydın ne olurdu?" "Sana söyledim, ararsan her zaman açarım."

"Biliyorum, ama-"

"Aması yok."

"Sen iyi bir arkadaşsın."

Hamile gibi duraksaması ve dişlerini gıcırdatması bu ifadeden ne kadar mutsuz olduğunu gösteriyordu. "Hayır, değilim." Dudakları kulağımı sıyırdı. "İyi bir arkadaş senin hakkında benim düşündüğüm şeyleri düşünmez."

"Ne düşünceleri?" Soru ben onu durduramadan ağzımdan kaçtı.

Kıkırdadı. "Sana söylemem gerektiğinden emin değilim Gamzeli. Belki bir gün söylerim. Ama ben iyi bir arkadaş değilim."

Şimdi gerçekten bilmek istiyorum.

Başımı kaldırıp ona baktım. "O zaman sen iyi bir adamsın." Saatini kontrol ettiğinde, "Nereye gitmen gerekiyor?" diye sordum.

Beni daha da yanına çekti. "Gaziler için bir destek grubu yönetiyorum. Öğle yemeğinde bir toplantı var. Sadece biraz erken gidip kahvenin yapıldığından ve sandalyelerin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor." Bana baktı. "İstersen gelebilirsin. Senin için iyi olabilir."

İncil okuyan şarap anneleriyle yaşadığım deneyimden sonra destek gruplarıyla işim bitmişti. "Hiç askerlik yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Güldü. "Biliyorum, Gamzeli. Ama grubun aldıracağını sanmıyorum." Kaçan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eminim güzel bir kadın için bir istisna yaparlar."

Kızardım.

"Ben ciddiym. Muhtemelen onlarla sandığınızdan daha fazla ortak noktanız var. Ve eğer henüz bir terapistle konuşmaya hazır değilsen - ki eğer fikirler kabul görüyorsa, bence konuşmalısın - grup iyi bir basamak olabilir."

Henüz bir terapistle gitmeye kesinlikle hazır değildim. Neden yargılayıcı influencer anneler ile sizi yetmiş iki saat psikiyatrik gözetim altında tutabilecek bir profesyonel arasında bir seçenek yoktu?

"Neden savaşa bulunmuş insanlarla ortak yönlerim olduğunu düşünüyorsun?" Neredeyse alaycı bir şekilde sordum.

Shane eliyle çenesindeki koyu renkli kirli sakalı temizledi. "Yaşadığın zihinsel savaşı biliyorlar. Yaşadığınız fiziksel savaşı biliyorlar. Hayatınızın göz açıp kapayıncaya kadar değişmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorlar. Dışarıda bir hayalet gibi hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilirler." Gülümsedi. "Pazarlama yok. Kimse kendini markalaştırmaya çalışmıyor. Birbirlerini desteklemek için geliyorlar. İndirim kodlarını paylaşmak, sosyal medya takipçileri ve marka anlaşmalarıyla övünmek için değil."

Battaniyenin altına bakarken zihnimde dönüp durmasına izin verdim. Göğüslerimdeki ağrı geçmişti. Toplama şişelerinde bir damla süt vardı ama başka bir şey sağılmıyordu. Öne uzandım ve makineyi kapattım.

Pompayı çıkarıp sütyenimi tekrar yerine takarken, "Tüm bu 'grup olayını' tekrar denemeye hazır mıyım bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Anladım." Avuçları sırtımda sıcacıktı. Basınç beni rahatlattı. "Ama teklifim hâlâ geçerli."

Şişeleri sehpanın üzerine koyarken "Teşekkürler," dedim.

Ellerim serbest kalır kalmaz Shane beni kollarına çekti. "Gel buraya." Sarılmak ihtiyacım olan her şeydi.

Güvenliydi.

"Seninle gurur duyuyorum. Harika bir iş çıkarıyorsun. Ve Kat emin ellerde.

Sen onun ihtiyacı olan annesin. Savaşmaya devam etmeni istiyorum."

Boğazımda bir düğüm sıkıştı ve gözlerim sulandı. Başımı göğsüyle pazusu arasındaki köşeye sıkıştırdım. "Teşekkür ederim."

"Daha sonra uğrasam sorun olur mu? Yemek getiririm."

Nedense bu istek beni şaşırttı. *Geri mi gelmek istiyordu? Deliliğimin tüm yelpazesini deneyimledikten sonra bile mi?*

Gözlerimden kendiliğinden akan yaşları silerek geri çekildim. "Bu hoşuma giderdi."

Son bir kez sıktıktan sonra geri çekildi. "Kulağa hoş gelen ya da gelmeyen bir şey düşünürsen bana mesaj at."

"Tamam."

"Günün geri kalanında iyi eğlenceler anne," dedi kapıya doğru yürürken, sonra durakladı. Ağzında bir playboy sırıtışı belirdi. "Peki ya Beth?"

"Öyle mi?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, inci gibi beyaz dişleri alt dudağının üzerinde çalışıyordu. "Kıçın -ve diğer her şeyin- bugün oldukça harika görünüyor."

Ve kapıyı arkasından çekerek ortadan kayboldu.

Başım döndü.

Bradley iltifat konusunda hep cömert olmuştur. Çıkarıcı, tatlı dilli biriydi. Ama en iyi *zamanlarında* bile bana böyle hissettirmemişti.

Shane ukala bir iltifatla nefesimi kesti. Lanet olsun ona.

Dışarıda ayak sesleri duyuldu ve bir vücut kapıma çarptı.

Muhtemelen Shane bir şey unutmuştur ya da Stanley Arthur'u yürüyüşe çıkarmıştır. Köpek paspasımı koklamaya bayılırdı.

Kapıyı açtım ve Bradley içeri dalmadan önce tepki verecek zamanım bile olmadı.

Beni duvara doğru iterken çığlık attım. Hiç düşünmeden cebimden telefonumu çıkardım ve beni 911'e bağlayacak olan acil SOS düğmesine bastım.

"Nerede benim lanet çocuğum?" diye kükredi, girişte hışım ile ilerlerken beni görmezden geldi.

Tanrı'ya 911 görevlisinin beni dinliyor olması için dua ettim. "Evimden defol Bradley. Sana karşı yasaklama emrim var ve polisler yolda."

Umarım bu doğrudur.

Çocuk odasına çok yaklaşıyordu.

"Git buradan!" diye bağırdım. Belki bir komşu beni duyar ve gürültüyü araştırmak için gelirdi.

Gözlerindeki manik bakış beni iliklerime kadar dondurdu. Aklını kaçırmış ve rakipsizdi. Onu sadece yavaşlatabilirdim ama alt edemezdim.

"O bebeği görmek istiyorum," diye tısladı.

"Hayır!" Bağırdım. "Ya evimden çıkarsın ya da tutuklanırsın."

Kapalı çocuk odası kapısına doğru hamle yaptı ama ben önüne atladım ve ittim. Bradley tekrar bana doğru koşmadan önce geriye doğru sendeledi.

Uzaktan siren sesleri geliyordu ve hareket memurunun umutsuzca sorularına cevap vermemi sağlamaya çalıştığını duyabiliyordum.

Dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Bradley'nin Kat'in odasına girmesi için telefonuma bir an bakmam yeterli olacaktı.

Polis arabalarının uğultusu gittikçe yaklaşıyordu. *Küçük kasabalar için şükürler olsun.*

Bradley şansının olmadığını fark etti. Geri çekildi ve parmağını bana doğru uzattı. "Sana bitmediğini söylemişim. Bitmedi. Bitmedi amına koyayım. O çocuk *benim*. Benden bir şeyler almaktan bıktın."

OceanofPDF.com

SHANE

"O Kelsea, Beth'in yanından ayrıldıktan sonra Falls Creek Dolum İstasyonu'ndan aldığım danish'lere doğru hamle yaparken, "Ooh, bugün iyi şeyler almışsın," dedi. Her gün Beth'in evinden biri tarafından bırakılıyorlardı.

yerel nineler.

Dirseğimle onu dürttüğümde, "Geri gelmeni sağlamalıyım," diye takıldım. Kelsea on yıldır Donanma'daydı ama yollarımız hiç kesişmemişti.

İki dil biliyordu ve kriptoloji konusunda bir sihirbazdı, Donanma İstihbaratı'nda görev yapmıştı ve büyük olasılıkla en akıllılardan biriydi. kadınlarla tanıştım.

"O benim. Sadece hamur işleri için buradayım," diye şaka yaptı.

Amerikan Lejyonu Karakolu'nun kapısı açıldı ve Daniel içeri girdi. Yeni koşu baltası sabah güneşinde parlıyordu. Çenemi ona doğru eğdim. "Hey, dostum."

Kahve makinesine doğru ilerlerken "Naber," dedi.

"Bu sabah koşu yaptın mı?" diye sordum. Daniel'ı her zaman Austin, Callum ve benim antrenmanlarımıza katılması için ikna etmeye çalışıyordum ama o çetin cevizdi.

Daniel yaklaşık bir yıl önce rehabilitasyondan mezun oldu, ancak hala protezinin giriş ve çıkışlarını öğreniyordu. Koşu bıçağını almanın hayatının bir kısmını geri kazanmasına yardımcı olacağını umuyordum ama hala mücadele ediyordu.

Hepimiz kendi yollarımızdaydık.

Kabuslar gördüm. Ses tetikleyicileri. Alkol bağımlılığı. Belli etmemeye çalışsa da Kels, iki yıl önce intihar eden bir başka donanma gazisi kocasının yasını tutuyordu.

Daniel bir denizciydi. İlk ve tek görevi sırasında bacağını kaybetmişti. Gelecek ay yirmi birinci yaş günüydü.

Bir çağrı tarafından ezilen ihtişam hayalleri.

Kapı tekrar açıldı ve Bayan Yardımcıları'ndan biri olan Beverly elektrikli sandalyesiyle içeri girdi. Vietnam'da görev yapmış bir hemşireydi.

Birkaç ihtiyar daha içeri girdi ve çekirge sürüsü gibi içeceklerin üzerine üşüştü.

Yiyecekler kırıntılara ve başıboş havuç çubuklarına dönüştüğünde, katlanır sandalyelerden oluşan çembere geçtik.

Tam ağzımı açacaktım ki telefonum çaldı. Beth olmadığından emin olmak için ekrana baktım.

Callum Fletcher.

Susturdum ve cebime geri koydum. Bugünkü destek grubunu yönettiğimi biliyordu. Onu daha sonra arayacaktım.

Telefonum tekrar titredi. Orosu çocuğu... Cebimden geri çıkardım ve tekrar susturdum.

Beverly kâğıt fincanındaki kahveyi höpürdeterek içerken, "Vay, vay," dedi. "Bugün popüler biri var. Sonunda kendine bir bayan arkadaş mı buldun?"

Elbette, onlara kabuslarımdan bahsederdim. Kendimi içkiyle tedavi etme isteğimi. Hayatta kalmanın suçluluğunu. Ama onlara Beth ve Kat'ten asla bahsetmezdim.

Bir Bayanlar Birliği üyesinin bu tür bir bilgiyle ne yapacağını ancak Tanrı bilir.

Sonra tekrar, belki biraz bahsedersem Daniel kendini ortaya koymayı düşünebilir.

Kıkırdadım. "Aslında ben-" Duraksadım. Aslında Beth'le çıkmıyordum. Henüz bu konuyu açmaya bile çalışmamıştım. Ben daha çok onun bana güvenmesiyle ilgileniyordum. Kızının yanında güvenli bir insan olduğumu hissetmesiyle. Çıkma konusuna sonra geliriz. "Ben... Henüz görüşmüyoruz. Ama evet, o olmadığından emin olmak istedim."

Beverly kaşlarını kaldırdı. "Genç bayanın adı konusunda bu kadar çekingen olma. Paylaşmak önemsemektir, Hutch."

Gruptan sessiz kahkahalar yükseldi.

"Evet, sana söylemeyeceğim, Bev."

O bana takla attı, ben de ona takla attım.

"Herkes nasıl-" Lanet telefonum yine çaldı. "Özür dilerim," diye mırıldandım telefona tekrar bakarken, arayanın Callum olmasını bekliyordum. Mesajlaşmanın bir şey olduğunu bilmiyor muydu?

Layla Mousavi.

Bu biraz garipti. Layla'yla arkadaş olmadığımızdan değil, ama kesinlikle "durup dururken arayıp sohbet eden" tiplerden değildik. Aramayı sesli mesaja gönderdiğim anda bir mesaj geldi.

LAYLA

Cal'ı görmezden gelmeyi bırak ve lanet telefonuna cevap ver.
Bunu görürsen Beth'in evine git.

"Her şey yolunda mı, Hutch?" Kelsea sordu.

Her şey yeniden netleşirken gözümü kırptım. "Ne? Uh-"

Beverly, "Git kadını kontrol et," diye mırıldandı. "Ben limonata standını işleteceğim."

İki saatlik yerimiz vardı. Beth'lere gidip ne olup bittiğini kontrol ettikten sonra geri döndüğümde bize ayrılan süre dolmuş olacaktı.

Sandalyem yere sürtündü. "Temizlemek için geri döneceğim. Sadece çıkarken kapıları kilitleyin ve burayı yakmayın."

Beverly, "Endişelenmeyi bırak," diye kıkırdadı ve elini sallayarak beni başından savdı. Gruba dönerek, "Pekâlâ. Kimin paylaşmak ve grubun yorumlamasını istediği bir kâbusu var?"

"Hayır, Bev," diye seslendim omzumun üzerinden. "Kels, yetki sende." Beverly, "Lanet olası öldürme sevinci," diye homurdandı.

Bir dönemeçten dönüp Beth'in evine doğru ilerlerken kamyonetimin devri yükseldi. Callum'u defalarca aramaya çalıştım ama her seferinde telesekretere düşüyordu.

Şimdi telefon takibi zamanı değildi.

Sonra Beth'i aramaya çalıştım ama cevap vermedi.

Neredeyse Austin'i arayacaktım ama Beth söz konusu olduğunda geri adım atmadığım için boynumu kırmaya hazır olma ihtimali çok azdı.

Beth'in mahallesine girdiğimde kalbim duracak gibi oldu. Üç polis arabası onun evinin etrafına park etmişti. Austin'in kamyoneti de yanlarındaydı. Mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Gıcırdayarak durdum ve dışarı fırladım.

Eğer gittiğim için bir şey olduysa.

Merdivenleri koşarak çıkıp kapıyı çekerek açtığında kalbim gırtladıma dayanmıştı.

"Beth-"

Manzarayı gördüğümde nabzım durdu. Beth kanepede oturuyordu. Kucağında bebeği olan Austin onun yanında oturuyordu. Callum ve Lauren, FCPD'den başka bir polis onların karşısında oturmuş, notlar karalıyorlardı.

Beth başını kaldırdı, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluştu, sonra koltuktan fırladı. Kollarıma yığılırken neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu.

Eğer Austin Kat'i tutuyor olmasaydı, muhtemelen beni oracıkta öldürürdü.

"İyi misin?" Fısıldadım. Beth

başını salladı. "Hayır."

Titriyordu. Başını enemin altına sıkıştırdım ve gözlerimi kapattım, kendime onun burada olduğunu hatırlattım. Değer verdiğim diğer herkesi kaybettiğim gibi onu kaybetmemiştim. Asla geçmeyecek bazı korkular vardı.

"Bana ne olduğunu anlatabilir

misin?" "O ortaya ıktı."

Durakladım. "He-Bradley geldi mi?"

Başını salladı ve ben de başının üzerinden Callum'a baktım. Bakışlarını Austin ve benim aramda gezdirmekten başka bir şey yapmadı ama bu çok şey ifade ediyordu. Durumun ciddi olduğuna dair sessiz bir iletişimdi bu.

Beth sessiz hıçkırıklarla hıkırırken başını göğsüme yasladı.

Onu daha da yakın tuttum. "Ben buradayım," diye mırıldandım, sırtını okşayarak. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Callum ayağa kalktı ve Lauren da onu takip etti. "Beth 911'i aradı. Konuşmalarının çoğu kayıt altına alınmış, bu da mahkemede dava açarken işimize yarayabilir." enesini Beth'e doğru eğdi. "Harika iş çıkardın."

Etrafıma bakındım. Kelepçeli bir profesör yoktu, ki bu onun için talihsizlikti. Eğer ona kanunlardan önce ulaşırsam, kelepeleyecek eli kalmayacaktı.

Beth, "Katı," diye homurdandı.

"Mahalleyi araştıran memurlarımız ve kasabanın etrafını arayan ek birimlerimiz var. Arama emri çıkarıldı. Onu getireceğiz. Getirene kadar da bir birimiz burada bekleyecek."

Beth gözlerinde korkuyla bana baktı. Söylemesine gerek yoktu. Ne düşündüğünü biliyordum. Hiçbir rozet onu güvende hissettiremezdi. Zihninde ikamet etmek için savaşılan gizli mücadeleleriyle değil.

Callum'a "Beni aradığın için teşekkürler," dedim. "Layla'ya da teşekkürlerimi ilet."

Nişanlısına, Beth'e yardım edip ifadesini alırken telefonumu denemeye devam etmesini söylediğini düşündüm.

Callum başıyla onayladı. "Yapacağım." Lauren'a kendisini takip etmesi için işaret etti. "Beth, bir şey duyar duymaz seni arayacağım ya da onu buraya getireceğim."

Başını salladı, gözlerini silecek ve "Teşekkür ederim" diye fısıldayacak kadar uzun süre benden uzaklaştı.

Callum ve Lauren kendilerini gösterdiler, beni Beth ve kardeşiyle birlikte bıraktılar.

Austin ayağa kalktı. Tamamen bana mı yönelikti yoksa benimle mevcut durum arasında bölünmüş müydü bilemiyordum ama yüz ifadesi öldürücüydü.

"Yalnız kalmanı istemiyorum. Caroline'ı arayıp bu gece burada kalacağımı söyleyeceğim," dedi Austin.

Beth bir kaşını kaldırdı. "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında mısın?"

Seni nişanlından ayırmayacağım." "O zaman gel bizde kal," dedi.

"Bana ve bir bebeğe yer yok. Her üç saatte bir kalkıp onu besleyeceğim. Caroline şu anda alevlenme döneminde değil mi? Dinlenmeye ve az strese ihtiyacı var. Çılgılık atan bir bebeğe ve gecenin her saatinde ortalıkta dolaşan bana değil."

"Benimle kal," dedim birdenbire.

İkisi de sustu ve bana bakmaya başladı. Kat bile güzel yeşil gözlerini bana doğru kırptı.

Omuz silktim. "Bir sürü yerim var ve o şerefsiz nerede yaşadığını bilmiyor."

"Tamam," dedi Beth, aynı anda Austin de "Kesinlikle olmaz," dedi.

Onu görmezden geldim. Beth adına karar veremezdi. "Sabah vardiyaya gideceğim ama bu gece orada olacağım."

Beth başını salladı. "Tamam. Çok fazla tecavüz etmediğine emin misin?" Austin yanmasına beş saniye kalmış gibi görünüyordu. "Ne oluyor lan?"

Yine onu görmezden geldim. "Hiç de bile. Kat için ihtiyaç duyduklarını toplamana yardım etmemi ister misin?"

"Lanet olsun," diye küfretti Austin. "Biriniz konuşmaya başlasa iyi olur yoksa kucağımda bebek varken birini yumruklayacağım. Ve spoiler uyarısı - bu benim kız kardeşim olmayacak."

Austin son sinirlerimin üzerinde tepiniyor olsa da Beth'e odaklanmaya devam ettim. "Sana nerede yardım edebileceğimi söyle, yoksa bekleyebilirim."

Beth bir dakika düşündü. "Bombaları etkisiz hale getirme konusunda ne kadar iyisin?" "EOD benim uzmanlık alanım değildi, Gamzeli."

Oturma odasının duvarına yaslanmış olan açılır beşiği işaret etti. "Onu parçalayıp taşıma çantasına geri koyabilir misin? Tam bir baş belası. Beşik paspasının altındaki küçük kesede talimatlar var."

"Elimden geleni yapacağım."

Beth çocuk odasında kaybolurken ben de portatif beşik üzerinde çalışmaya başladım.

Austin'in gölgesi omzumun üzerinde belirirken ben de o lanet olası mekanizmayı inceledim. *Belki bir bombayı etkisiz hale getirmek daha kolay olurdu.*

Austin dişlerini sıkarak, "Sana seni vurmasına izin vermeni ve sonra da kaybolmanı söylemiştim," dedi.

Yatak pedini çıkarıp üst raylardaki serbest bırakma düğmesini denerken, "Ve beni vurmadı," dedim rahatça. Hiçbir şey olmadı.

Karşı taraftaki açma düğmesini denedim ve her şey bir metal, file ve su geçirmez kumaş yığını halinde çöktü. Kapatmaya çalıştığımda, yanlar donmuş ölü bir örümcek gibi tekrar kilitlendi.

Hay sikeyim. Talimatlara göz attım, sonra vazgeçtim. Bunu yapabilirdim. Lanet olası talimatlara ihtiyacım yoktu.

"Yardım lazım mı?" Beth çocuk odasından seslendi. "Hayır," diye yalan söyledim.

"Ben hallederim, anne."

Austin, Kat'i diğer omzuna geçirirken, "Sen iyi bir adamsın, Hutch," dedi.

"O zaman bir sorun olmamalı," diye karşı çıktım.

"İyi bir adam onu senin yüküne maruz bırakmaz." Öfkelendi. "Sana karşı dürüst olacağım. Yardım ettiğin için minnettarım ama ne zaman karışman gerektiğini bilmelisin. Onun yeterince derdi var. Bir de senin saçmalıklarla uğraşmak zorunda bırakma onu."

İlk kez onu başından savmadım ya da her şey yolundaymış gibi davranmadım. "Bu gece onu uyandırmayacağım."

Birlikte yaşadığımız dönemde birden fazla kez, gece terörü yaşarken yanlışlıkla onu uyandırmıştım. Austin bu konuda kendimi hiç kötü hissettirmede. Beni kontrol eder, iyi olup olmadığımı ve ilaçlarımı alıp almadığımı kontrol eder ve sonra beni rahat bırakırdı.

Onu rahatlatmak için dedim ki, "Bak. Doktor reçetelerimden birinin dozajını değiştirdi. Çok faydası oldu." *Biraz.*

"Stres TSSB'yi daha da kötüleştirebilir," diye hatırlattı bana. "Çatınızın altında bir bebek olması gibi bir stres."

"Tamamen farkındayım," dedim çekme koluna benzeyen bir kumaş halkasına uzanıp çekerken. Bütün beşik güzelce ve düzgünce katlandı. Bez çanta onun altında yerde duruyordu. Fermuarını açtım ve beşiği içine yerleştirmeye başladım. "Ama dün gece buradaki kanepede uyudum ve iyiydim."

Belki de konuşmayı bitirdi. Belki de bu onu o kadar kızdırdı ki sustu. Her iki durumda da Austin'in konuyu zorlamamasından memnundum. Beşiği taşıma çantasına koyar koymaz, Beth üç dev spor çantasını omuzlayarak dışarı çıktı. Bir elinde bebek bezi çantası, diğerinde de çantası vardı.

"Tanrım, anevrizma geçirmeme neden olacaksın evlat," diye mırıldandı Austin, Kat'i bir bebek salıncağına yatırıp Beth'in kollarını çözdükten sonra arabasına götürdü.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sanırım hepsi bu kadar. Muhtemelen bavulumu fazla doldurmuşum. Sadece bir gece olduğunu biliyorum ama hiçbir şeyin bitmesini istemedim."

"Eğer yanınızda olmayan bir şey varsa, geri gelip sizin için alabilirim ya da bir mağazaya gidebiliriz."

Beth gözlerini açık ön kapıya dikti. Austin eşyalarını el yordamıyla arabasının bagajına taşıyordu. Polis memurları hâlâ etrafta dolaşüyor, komşularla konuşuyor ve sitenin arka tarafındaki ağaçlık alana bakıyorlardı. "Teşekkür ederim," dedi usulca, Kat'e bakarken yanıma doğru eğildi. "Seni aradıklarını bilmiyordum ama..."

Çenesini yukarı kaldırdım.

"Ama?" "Yaptıklarına çok sevindim."

TICK. Tik. Tik.

Tavandaki vantilatöre bakarken mermiler zihnimde sekiyordu.

Gözlerimi kapatamadım. Belki de Austin haklıydı. Sabah işe gitmem gerekiyordu ve çığlık atarak uyanmaktan ve Beth'i korkutmaktan o kadar korkuyordum ki gözlerimi kapatamıyordum.

Tik. Kene. Kene.

Vantilatörün çekme zincirinin ucundaki biblolar, kanadın her dönüşünde birbirine vuruyordu.

Uyumaya çalıştığım anda ne göreceğimi biliyordum. *Helikopter düşüyor. Patlamalar çınlıyordu. Kardeşlerim alevler tarafından tüketilirken HVT'yi emniyete alma emirleri.*

Siktir et.

Richard'a takıldım. Pis kedi köşesine çekilirken bir çığlık attı. Evin içinde sessiz adımlarla ilerledim, Beth'i uyandırmamak için gıcırdayan döşeme tahtaları arasında gezindim.

Günü dostça bir sessizlik içinde geçirmiştik. Dışarı çıktım ve Amerikan Lejyonu binasının temizlenip kilitlendiğinden emin oldum. Beth doktorası için araştırma yaparken Kat oturma odasındaki halının üzerinde takılıyor, karnını doyurma, kendi ayaklarını çiğneme ve kediye şüpheyle bakma arasında gidip geliyordu.

Izgara tavuk ve sebze eşliğinde sohbet ettik. Uyuma vakti geldiğinde Beth, Austin'in eski odasını aldı. Açılır beşik oturma odasında, Beth'in odasıyla paylaştığı duvarın karşısına dikilmişti. Bebek telsizi açıktı ve Kat uyanırsa Beth'in bir saniye içinde orada olabileceği kadar yakındı.

Gece yarısı. Bir bardak su içmek için mutfığa girdiğimde fırının saatindeki zaman benimle alay ediyordu. Cadı saatinde bile uyuyamamıştım.

Kat beşikte kıpırdandı ve uyarı atışı gibi hızlı bir çığlık attı.

Beth'in Kat'in beslenmesini takip etmek için kullandığı defter tezgâhın üzerinde duruyordu. Defteri çevirip açtım ve en son kayda gittim. Beth onu yatmadan önce dokuz civarında beslemişti.

Eğer uyanık olacaksam, işe yarayabilirdim.

Mamayı doğru şekilde karıştırıp ısıttığımı kontrol edip tekrar kontrol ettikten bir dakika sonra, Kat göğsümde ve biberon elimde kanepeye yerleştim.

"Hey, kurbağa yavrusu." Onu kolumun arasına aldım. "Bu gece ne hakkında konuşmak istersin?"

OceanofPDF.com

BETH

"F "Lanet olası pislik kedi." Shane'in sesi evin içinde yankılandı.
Demek gerçek uyku böyle bir şeymiş, diye düşündüm
gerinirken, ayak parmaklarımı yataktaki yorganların altında
kızdırarak. Hiç hissetmemiştim

haftalardır bu kadar dinlenmemiştim. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve saate
bakmak için döndüm. Saat sabah altıyı biraz geçiyordu.

*Kahretsin! Shane muhtemelen gezegendeki en kötü anne olduğumu
düşünüyordu. Bir değil, iki emzirme boyunca uyudum. Ve onlar için alarm
kurmuştum! Kat'in neden benim için çığlık atmadığı hakkında hiçbir fikrim
yoktu.*

Aman Tanrım. Çok sessizdi. Ya bir sorun varsa!

Yataktan fırlayıp aceleyle dışarı çıkarken kalbim gümbür gümbür
atmaya başladı.

Shane'in ona marketten aldığı minik kurbağa tulumunu giyen Kat,
Shane'in kalın, dövme koluna sokulmuş, şişesini yudumluyordu.

Sandalyede rahatça uzanmış olan Shane başını kaldırıp Kat'e baktı.
Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Günaydın güzelim."

Bunu söylediğinde yüzüm bile kızarmadı. Kalbim o kadar hızlı
çarpıyordu ki patlayacak sandım.

"O iyi." Shane'in oturma odasında ağzım bir balık gibi açık dururken
söyleyebildiğim tek şey buydu.

Kaşları birbirine çatıldı. "Bir sorun olduğunu mu düşündün?" "Ben...

Ben uyanmadım. Geçen gün iki kez şişe getirmesi gerekiyordu.

Gece alarmlar yüzünden uyuyakalmış
olmalıyım." "Onları kapattım."

"I-" Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Sen ne?"

Kat'i kucağında güvenli bir şekilde yaslanmış halde tutarak sandalyeden kalktı. "Alarmlarını kapattım."

"Bunu neden yapasın ki?" Ağzımdan kaçırdım.

Omuz silkti. "Uyuyamadım. Uykuya ihtiyacın vardı. Kat bana eşlik etti. Kazan-kazan. Onunla gece yarısı beslenmesi sırasında fantezi futbol seçeneklerimi tartıştık ve ardından sabah üçte beslenmesi sırasında Backstreet Boys ile NSYNC arasındaki asırlık tartışmayı ele aldık."

Nedense, sabah işe gitmesi gerekirken neden bütün gece onunla kaldığını anlayamıyordum.

Shane'in rahat ifadesi karardı. "Konuş benimle anne. Aklından neler geçtiğini anlat bana."

Annem benimle kalırken bile her emzirme için kalkıyordum. O zamanlar hala emzirmeye çalışıyordum ama gece boyunca uyuduğumu fark etmek beni dehşete düşürmüştü.

Shane haklıydı. Uyumam gerekiyordu. Kendimi tamamen kaybetmeme bir yorgunluk patlaması kalmıştı. Ama alarmımı kapattığını bilmemek beni korkutuyordu.

Shane beni kanepeye doğru iterek, "Otur," dedi.

Minderlere gömülürken amaçsızca sehpayı baktım.

"Al onu. Bu seni daha iyi hissettirir," dedi Kat'i kollarıma bırakırken.

Adam onu yerleştirmek için şişeyi uzunca bir süre elinden aldığı anda ciyakladı ama şişe tekrar ağzına girer girmez hemen sakinleşti.

Onun yakınımda olması tam da ihtiyacım olan şeydi. *O iyiydi. Karnı doydu.*

Güvendeydi. Bana doğru kıvrılmış hissini seviyorum. Tüm

korkularım içeri girdiği gibi hızla dışarı fırladı. Bu...

Bu yeni bir duyguydu.

Ve iyi hissettirdi.

"Özür dilerim," dedi Shane. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum ama senin yerine bu kararı vermemeliydim."

Gözlerimi kapattım ve başımı kanepenin arkasına yasladım. "Sadece korkmuştum. Panik içinde uyandım, onu ihmal ettiğim için endişelendim."

Shane avucuyla başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarıma dolandı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Baş döndürücü bir nefes aldım ve endişemin de onunla birlikte azaldığını hissettim. "Nasıl uyudun?" diye sordu.

"Gerçekten iyiydi. Bilirsin, uyanana kadar. Kalbimin durması birkaç dakika sürecek."

"Seni korkuttuğum için üzgünüm ama uyuduğuna sevindim."

"İyi geldi," dedim Kat'ın ne kadar içeceği kaldığını görmek için şişeyi eğerken.

"Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim ama annelerin en iyi koşullarda bile bebek sahibi olabilmelerini nasıl bekledikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

-Ve eve gidip hemen bir bebeğe gece gündüz bakım vermek. Bu delilik. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sana sahibim." Şişeyi bir kenara bıraktım ve Kat'i omzuma yaslanarak geçirebilmesi için kaldırdım. "Her ne kadar beni deli etse de, annem buradayken ev işlerine ve yemeklere çok yardımcı oldu. Ama bu bir alışma süreci. Ve her zaman boğuluyormuşum gibi hissedeceğimi fark etmek beni korkutuyor. Ama umarım kontrol edemediğim düşüncelerde değil de sadece çamaşırlarda boğuluyor olurum."

Alaycı bir kıkırdamayı ağzından kaçırdı.

"Neden uyuyamadın?" diye sordum. "Birazdan işe gitmen gerekmiyor mu?"

"Evet." Saate baktı. "Bak ne diyeceğim. Gel benimle Copper Mule'da kahvaltı yap, ben de sana her şeyi anlatayım."

"HEY, BETH!" Tiffany verandada tur atarken, akşamdan kalma üniversiteli gençlerden oluşan bir masaya waffle ve mücver dolu tabaklar dağıttıktan sonra Shane ve bana doğru yöneldi.

Kat bebek arabasındaydı ve parmaklarını kıvrıp açma becerisine hayran kalmıştı. Uzandım ve güneşliği ayarladım. Hava az da olsa serinlemeye başlamış olsa da yine de dikkatliydim.

"Gergin görünüyorsun," dedi Shane, yorumu aramızda tutacak kadar sessiz bir şekilde.

Tekrar Kat'e baktım. "O doğduğundan beri ilk kez dışarıda yemek yiyorum. Ve bugün çok rahattı."

"Ah."

"Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Bezi patlayacak ya da ağlamaya başlayacak ya da getirmeyi unuttuğum bir şeyi isteyecek."

Shane taşan bebek bezi çantasına baktı. "Bir şey unuttuğunu sanmıyorum anne."

"Sadece söylüyorum."

Ferforje masaya uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Sadece diyorum ki, ya harikaysa? Ya ben göreve gitmeden önce birlikte güzel bir kahvaltı yaparsak? Ya hiçbir şey ters gitmezse?"

"Ya her şey ters giderse?" Ben karşı çıktım.

"O zaman yeniden toplanır, ayarlamalar yapar ve devam ederiz."

Tiffany uzun örgülerini omzunun üzerinden itip kalemini tıkırdatırken, "Bunun için üzgünüm, millet," dedi. "Çılgın bir sabahtı. Ama sizi gördüğüme çok sevindim." Kat'e doğru gülümsedi. "Ve şu güzel kıza bakın. Ne kadar tatlı. Sana söyleyeyim, çocuklarımı seviyorum ama artık o kadar küçük olmadıkları için çok mutluyum. Tanrı biliyor ya, bazı vahşi hayvanların neden yavrularını yediğini anlamak için kendi bebeklerime sahip olmam gerekti. Seninkilere uzaktan hayranlık duyacağım ve benimkiler artık kendi kışlarını silebildikleri ve kendi öğle yemeklerini hazırlayabildikleri için Tanrı'ya şükredeceğim."

Güldüm ve Shane elimi sıktı. Siparişlerimizi verdik ve neredeyse sohbetimize geri dönüyorduk ki masanın üzerine bir gölge düştü.

Callum FCPD üniformasıyla önümüzde belirdiğinde "Hey," dedim. Elleri ağır hizmet tipi kemerinin üzerindeydi.

Çenesini bana doğru eğdi. "Günaydın. Seni arayacaktım ama burada olduğunuzu duydum."

Shane'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı ve ben geri çekilmedim.

"Chapel Hill polisi dün gece Bay Childers'ın yerini tespit etmemize ve onu yakalamamıza yardımcı oldu. Kapı zili kameranız ve 911 çağrısı sayesinde kendisine bazı ağır suçlamalar yönelttik."

Ses tonunda tedirgin edici bir şeyler vardı. "Neden bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum?"

Callum içini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Kefaletle serbest bırakıldı."

Midem düğümlendi ve nefes alamadım. Bradley'i itiraf etmek istediğimden daha iyi tanıyordum. Takdire şayan olduğunu düşündüğüm tüm o şeyler -azim ve azim- hiç de öyle değildi. Kindar ve inatçıydı.

Shane küfretti ve masadan uzaklaştı. Sandalyesi avluya sürtündü ama elini sıkıca tutarak onu geri çektim.

"Koruma emriniz geçerli ama bir kağıt parçası ancak bu kadarını yapabilir. Bir şeylerin ters gittiğini hissedersen rahatsız olduğunu düşünmeni istemem. Arayın

911. Karakolu ara. Beni ara. Kim olduğu umurumda değil. Eğer şüpheli bir durum varsa, hemen arayın."

"Teşekkürler," dedim, ancak zar zor duyulabiliyordu.

Callum gittiğinde Shane parmaklarımızı birleştirdi ve elimi sıktı. "şu anda oraya gelip sana sarılmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu yapmamamın tek nedeni halk içinde olmamız ve sana bunu anlamam için gereken zamanı vermek istemem."

Bekle... Nereye varmaya çalışıyordu?

"Bana aklından neler geçtiğini anlat."

Bu küçük gerçek külçesine çok teşekkür ederim, Shane.

Kör değildim. Shane ve ben buraya ilk taşındığımızda flört etmiştik. Bradley ile hiçbir zaman ciddi bir ilişkimiz olmadı. Ben her zaman tek eşliydim ama flört etmekte bir sakınca görmüyordum. Shane de karşılıklı verdi ama asla çizgiyi aşmadı.

Ama kurallar değişiyordu. Shane konuşulmayan kale direğini oynatıyordu ve benim buna karşı bir oyun planım yoktu.

İçimi çektim ve bebek arabasını olabildiğince yaklaştırdım. "Gerçekten mi? Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

Çenesinde belirgin bir esneme vardı ama Shane başını salladı ve koltuğuna geri oturdu, sadece parmak uçlarını benimkilere değdirdi.

Tiffany yeniden ortaya çıktı ve standart bej yemek tabaklarını önümüze koydu. İçeceklerimizi doldurduktan sonra -ikimiz için de kahve- Shane kreplerine dalmakta tereddüt etmedi.

Bisküvilerimi ve sosumu elime aldım. "Yani..." Aramızda garip bir hava vardı. *Ya da belki sadece nemden kaynaklanıyordu.* "Dün gece neden uyuyamadın? Gürültü yaptıysam ya da horladığımı falan duyduysan özür dilerim. Evimde birileri kaldığında hiç uyumadığımı biliyorum."

Kıkırdadı ve ağzına bir lokma attı. "Sen değildin." Çatalı hafif bir saldırganlıkla seramik tabağa çarptı. "Zaten çok fazla uyuyamıyorum. Orada burada kısa aralıklarla. Güç şekerlemeleri yapıyorum ama uzun süre uyumuyorum. Sağlık görevlisi olduğum için oldukça işe yarıyor. Yoğun gecelerle başa çıkabilirim. Kat'ın beslenmesi arasında biraz uyukladım. Açıkçası, uyuyamadığım zamanlarda yapacak bir şeyimin olması güzeldi."

"Uyuyamadığında genellikle ne yaparsın?"

Bir sosis halkasını mızrakladı. "Telefonumu kaydır. Oku. Caroline beni bu yazarı okumaya alıştırdı-Whitney West. Bazen kalkıp

benim günüm."

"Ama neden?" Dürttüm. "Bu sağlıklı olamaz."

Çenesi büküldü. "Bende TSSB var. Bazen ataklar seslerle tetikleniyor. Kokular. Bunun gibi şeyler. Bunun için ilaç kullanıyorum ama tedavisi yok. Sadece idare ediyorum."

Gri madde kaplı bisküvilerime baktım.

"Sorabilirsin Beth," dedi usulca. "Sana anlatacağımı söyledim." "Ne oldu?"

"Ekiplerle yaptığım son operasyon. 2015. Cibuti'de altı aylık bir görevdeydik. Lemonnier Kampı. Shelby-bir... CIA hedefleme subayı, birlikte çok çalıştık- Anton Yassin adında bir HVT'ye yönelik bir hedef paketi vardı. Özel terörist dediğimiz biriydi. Siyasi bağlantısı yoktu. Bir ulusa sadakati yoktu. İdeolojik ya da dini bir güdüsü yoktu. Sadece güç ve parayla ilgilenirdi. Ona daha fazla para kazandıracak ne varsa, hiç çekinmeden yaptı. Yassin, Amerikan karşıtı hükümetler ve radikal gruplar tarafından finanse ediliyordu. Shelby onun canlı yakalanmasını istiyordu, böylece silah kaçakçılığının yapıldığı ve saklandığı yerleri öğrenebilecekti. Söylentilere göre bu adam radyoaktif maddelerin satışı ve nakliyle de uğraşıyordu. Büyük bir balıktı ve kirli bomba malzemelerini ele geçirirse köpekbalığına dönüşecekti."

"Onu yakaladınız mı?"

"Yaptık." Tabağına bakarken dişleri alt dudağının üzerinde geziniyordu. "Yakalama için tatbikatlar yapıyorduk ama Hartum'da Amerikalı bir paramiliter müteahhit kayboldu. Yassin'in onu rehin aldığı ve onu koz olarak kullanmadan ya da açık piyasaya sürmeden önce bölgeden uzaklaştırmayı planladığı söyleniyordu. Buna 'Başmelek Operasyonu' adını verdik. O gece hem kurtarıcı hem de yargıçtık."

Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Operasyon hazır değildi ama rehinenin oyuna dahil olmasıyla birlikte zamana karşı yarışmaya başladık. Yasin rehineyi Sudan'dan Kızıldeniz'deki bir kargo gemisine taşıyordu. Cibuti ve Yemen arasındaki dar bir boğazdan geçerken gemiyi durduracaktık. Yasin'e ve rehineye canlı ihtiyacımız olduğu için silahlarımızı ateşleyerek gidemezdik. Amfibi bir çıkarma yapmamız, geminin yan tarafına tırmanmamız ve gizlice içeri girmemiz gerekiyordu. Bir fırtına akıntıları ve koşulları Zodyak botları kullanmak için çok riskli hale getirdi, bu yüzden kargo gemisinin yoluna devam etmesine izin vermek zorunda kaldık."

Masanın üzerinde ne kadar kambur durduğumu, her sözüne asıldığımı fark etmemiştim.

"Helikopterlere yüklendik ve ertesi gece onlar Yemen ve Somali arasındaki Aden Körfezi'ndeyken baskını gerçekleştirdik. Hızlıca aşağı indik, kargo gemisine sızdık ve Yasin ile rehineyi aldık."

"Görev başarılı mı?"

Omuzlarındaki ağırlık bunun tam tersini gösteriyordu. "Körfezde daha küçük bir gemiden ateş almaya başladığımızda üsse geri dönüyorduk. Ateşe karşılık verdik ve pilotlarımız kaçarak Somali kıyılarına yaklaştı. Ama bu adamın hiçbir ülkeye bağlılığı ya da sadakati olmadığını söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Para konuşur ve çok fazla sadakat satın alabilir. Kaçırılır kaçırılmaz haber yayıldı. SEAL ekibimin yarısını taşıyan ilk helikopter bir RPG tarafından vuruldu ve Somali'de sahile düştü. Sonra bizim helikopter ateş almaya başladı."

Shane çatalını düşürmüştü, ben de uzanıp elini sıktım. "Pilotumuz tekrar yön değiştirdi ve bir QRF çağrısı yaptı. Komuta merkezi iki F-18. Daha fazla ateş aldık ve yerleşik silah sistemimiz bozuldu. İlk helikopterden çeyrek mil uzakta yere çakıldık. Savaş jetleri hızlıdır ama bu olay pilotun hangardan piste koşması için gereken sürede gerçekleşti. Ekip liderimiz - dostum Cole - ben, bir SEAL, bir çevirmen ve iki hedefimizle birlikte uçtık. Düşüğümüzde rehinenin bazı yaralarını tedavi ediyordum. Gecenin bir yarısı Somali sahiline düşen iki büyük helikopter, bizden bir parça isteyen herkes için, ama özellikle de Yassin'in adamları için bir uyanış çağrısıydı. Sahili aydınlattılar. Dayanabildiğimiz kadar dayandık."

Acı dolu anılar içinden akıp geçerken gözlerini sıkıca yumdu.

Kalitesiz bir nefes aldı. "F-18'ler isyancıları, bizi dışarı çıkaracak başka bir helikopteri sınırdan geçirecek kadar uzun süre bastırdı. Cole ve ben HVT ve rehineyle birlikte yeni helikoptere bindik ama..."

Shane tabağına baktı ve gözlerinde sessiz yaşların biriktiğini fark ettim. Tek bir tanesi yanağından aşağı süzüldü.

"Shane..." Parmaklarımızı birleştirdim.

Kahvesine uzandı ve bir yudum alarak kendini sakinleştirdi. "Altı SEAL. İki pilot. Bir çevirmen." Başını iki yana salladı. "Hepsi öldü. Peki ne için? Bir terörist hayatının geri kalanında karartılmış bir hücrede çürüsün diye mi?"

Yutkundu. "Bazı sesleri asla unutamazsınız. Bir helikopter inerken çıkan alarm sesleri. Rotorların ritminin değışme şekli. Hayatları için çığlık atan yetişkin adamlar. Ölümle burun buruna geldiğimiz sayamayacağımız kadar çok operasyonda bulunduk ama hiçbirisi o geceyle kıyaslanamaz. Sonra, artık o kadar çok insanın çığlık atmadığını ve bağırmadığını fark ettiğinizde oluşan sessizlik var. Sadece kurşunlar vardı, çünkü kardeşleriniz ölmüştü. Telsizlerimizden gelen, kendilerini 'Casper' ve 'Bugs' olarak tanıtan ve konumumuzu işaretlemek için duman atmamızı isteyen pilotların sesi vardı. Üsse geri döndüğümüzde ürkütücü bir sessizlik vardı. Kardeşlerimin naaşlarının bulunduğu tabutlar Amerika'ya geri götürölmek üzere sıraya dizilirken tekerleklerin gıcirtısı duyuluyordu.

"Cole ve ben ikimiz de yaralandık ama o bırakmadan önce birkaç yıl aktif göreve dönebildi. Şimdi özel güvenlik ve yönetici koruması yapıyor. Ben de uzun süre hastanede kaldıktan sonra tıbbi olarak taburcu edildim."

Ne kadar kötü yaralanmıştı?

"Yaralarınızın ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Üç kez vuruldum," dedi duygularını belli etmeden. "Filmlerdeki gibi değil. Kurşunu çıkarıp bantlamıyorsunuz ve gitmeye hazırsınız. Kasları parçalıyor. Kemikleri kırar. Tendonları ve bağları yırtar. Ve eğer hayati bir organa isabet etmezse. Ben kolumdan, kaburgalarımın ve kalçamın bir kurşun yedim."

Tabağını itti, iştahının kaçtığı belliydi. "Görevi tamamladık. Dünyayı daha güvenli bir yer haline getirdik. Cole ve ben kahraman olarak selamlandık, ta ki Virginia Beach'e dönüp ekibimizin geri kalanının aileleriyle yüzleşene ve Tanrı'nın neden hayatta kalmaya layık gördüğü iki kişi olduğumuzu merak edene kadar. Babam beleşçinin tekiydi. Annem bir bağımlıydı. Ben tek çocuğum. Ordu benim çıkış yolumdu. Donanma benim ailemdi. Takımım benim ailemdi. Onların aileleri de benim ailemdi.

"Kolumu yeniden kullanabilmek için aylarca fizik tedavi gördüm ve kaburgalarımın iyileşmesini beklemek zorunda kaldım. Tekrar yürümeyi öğrenmek zorunda kaldım. Sonra sivil hayata atıldım. Virginia Beach'ten olabildiğince çabuk ayrıldım. Haritasız araba kullandım ve Chapel Hill'e indim. Arabamda uyudum. Çok gürültölüydü. Çok fazla şey oluyordu. Ben de Falls Creek'e taşındım. Sessizliğe ihtiyacım vardı. O operasyondan beri bir gece bile

Her saniyesi aklımda. İçki gürültüye yardımcı oluyordu ama hayatta kalanların suçluluk duygusunu çok daha kötü hale getirdi."

Başparmağım elinin arkasını okşadı. "Demek Caroline'a böbreğini bu şekilde bağışladın."

Başını salladı. "Eminim şimdiye kadar hikâyenin binlerce versiyonunu duymuşsunuzdur."

Başımı salladım, ona tekrar açıklama yaptırmadım. Başlangıçta Shane ve Brandie Jean arasında kalsa da, Austin ve Caroline'a kadar genişlemişti. Sonunda Shane'in kendini öldürmeden önce Caroline'a bir böbreğini bağışlamayı planladığı hikayesi ortaya ıktı. Artık kasabadaki herkes biliyordu.

"Ekibini o görevde kaybetmenin ardında daha büyük bir anlam ve amaç olduğunu söylemiyorum," dedim. "Ama bence şu anda hayatında yaptığın şey onları onurlandırıyor."

Başını salladı. "Can almaktan onları kurtarmaya geçtim. Caroline benim ilkimdi. Ve ondan sonraki her biri benim kefaretim."

BETH

"T Bu benim ikramım," dedim cüzdanımı almak için bebek bezi çantasına uzanırken. Shane'in vardiyası başlamak üzereydi ve itfaiyeye gitmesi gerekiyordu. "Onca şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.

benim için yaptın."

Shane peçetesiyle ağzını sildikten sonra peçeteyi topladı. "Kesinlikle olmaz."

Ofladım ama yüzümde bir gülümseme vardı.

"Shane..." "Kahvaltı benim fikrimdi. Ben ödeyeceğim."

"Shane." İkinci seferde daha ciddiye.

Tiffany'yi durdurdu ve ona banka kartını uzattı. "Benimle tartışma anne. Bırak da seni tedavi edeyim."

Boştaki elini kendi elime aldım. Elini tutmak çok doğal gelmişti.

Bradley ve ben hiç el ele tutuşmadık. Geçmişimizi paylaştığımız sıradan kahvaltılar olmadı. Kanepelerde sadece konuştuğumuz sessiz geceler yoktu. Sadece seks, yemek ve seks arasında uyumak vardı.

Shane'le olan bu küçük dokunuşları seviyordum. Belki aramızdaki bu şey hiçbir zaman bir şeye dönüşmeyecekti ama onunla geçirdiğim çalıntı anlar bana sadece bir anne değil, bir kadın olduğumu hatırlatıyordu.

"Tartışmaya çalışmıyorum," dedim oldukça savunmacı bir tonda.

Bana tam olarak inanmamış gibi eğlenen bir kaşını kaldırdı.

Ses tonumu yumuşattım. "Söz veriyorum."

Dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. Elini yukarı çevirerek parmağıyla avucumun ortasında daireler çizdi.

İçimi çektim ve tenime değen parmak ucuna odaklandım. "Her şeyi sormam kötü anıları canlandırdıysa özür dilerim."

Gözleri birleşmiş ellerimizden hiç ayrılmadı ama hüzünlü bir gülümseme dudaklarından süzüldü. "O anılar her zaman aklımda. Her zaman benim bir parçam olacaklar. Onları gündeme getirmek yok. Sadece onları dünyaya anlatmak ve kabul etmek var."

"Evet," diye mırıldandım, bir keresinde bana benzer bir şey söylediğini hatırladım. Duygularımı içime atıp geçmesini ummaktansa, onlar hakkında konuşarak kabullenmenin daha iyi olduğunu söylemişti. "O zaman bana anlattığın için teşekkür ederim."

Başparmağı bileğimin iç kısmına bastırdı. Temasla birlikte nabzımın daha da hızlandığını hissedebiliyordum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor ve nefesim hızlı patlamalar halinde geliyordu.

"Ben iyi bir adam değilim, Beth."

Ses tonunda hiç şaka yoktu. Bana anne ya da gamzeli demedi. Bu itirafı yaparken gözleri hâlâ kısıktı.

"O zaman iyi bir arkadaşın var. Çünkü ben iyi bir kadın değilim."

İşte buradaydık - yuva yıkan metres ve eski özel operatör. Ama garip bir nedenden ötürü, burası olmamız gereken yermiş gibi geliyordu.

"Dinlediğin için teşekkürler," dedi şaşkınlığını üzerinden atıp bana bakarak. "Bana anlattığın için teşekkürler."

Shane saate baktı ve iç çekti. Bu anı terk etmek istemediği gün gibi ortadaydı ve ben de onun bunu yapmasını istemiyordum. Samimi ve kutsaldı. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Kahvesinden son bir yudum daha alıp masadan uzaklaşmadan önce suratını asarak, "İşe gitmem gerek," dedi.

Dudaklarımı sildim ve ayağa kalkarak Kat'e baktım. Tekrar uykuya dalmıştı ve bebek arabasında oldukça mutlu görünüyordu. *Onun yanında kendini güvende hissediyordu ve bu kalbimin çarpmasına neden oldu.*

"Evime dönerken dikkatli ol. Kapıları kilitli tutun. Şüpheli bir şey görürseniz önce 911'i, sonra da beni arayın."

Başımı salladım. İşe gideceği için ayrı ayrı araba kullanmıştık.

"Yarın sabah işten çıkacağım, böylece bu gece ev sana kalacak."

Dürüst olmak gerekirse, Bradley benim evime geldikten sonra geceyi Shane'in evinde geçirmek, korkunç bir davetsiz misafir karşısında verdiğim ani bir tepkiydi. Shane beni her zaman güvende hissettirirdi. Teklif ettiğinde kolay bir evetti.

Ama iki gece?

Evime dönme kararını ne zaman verdim? Ya dönmek istemezsem?

Ama tüm bu gerekli sorulara derinlemesine dalmak yerine başımı salladım. "Tamam."

Başını bebek arabasına doğru eğdi. "Hoşça kal desem senin için sorun olur mu?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve başımı salladım.

Shane kamburunu çıkardı, pazıları esnedi ve bebek arabasının çerçevesine yaslanırken üniformalı polo tişörtünü zorladı. "Annene iyi davran." Elini kızın yumuşak sarı saçlarında gezdirdi ve başının tepesine hızlı bir öpücük kondurmadan önce gülümsedi. "İyi uykular, kurbağa yavrusu."

Eridim. Kalbim bir su birikintisiydi ve içinde boğuluyordum.

Bakışları üzerime dikildi ve o su birikintisi beklentiyle kabardı. "Benim için beladan uzak duracak mısın, gamzeli?"

Kıs kıs güldüm. "Muhtemelen değil."

"Bana uyar," diye sıırttı. "Senin sorunlarını seviyorum." Yanağımı okşadı, neşeli tavrı yumuşamaya başlamıştı. "Seni düşünüyor olacağım." Başparmağı tenimde gezindi. "Bu gece uyumadan önce beni ara. Uyanık kalmak için yardıma ihtiyacın olursa onu beslemek için kalktığında bana mesaj atabilirsin. Uyanık olacağım ve ambulansı ben kullanmadığım sürece cevap vereceğim."

"İyi olacağım," dedim, sesim kararsız olsa da onu rahatlatmaya çalışıyordum. Oyalamaya çalışması hoşuma gitmişti. Bana sadece ihtiyaç duyulduğunu değil, istendiğimi de hissettiriyordu. "Dışarıda güvende ol."

Çenesini eğdi. "Evet, hanımefendi."

"YOOOHOOO!" Knuckles ön kapıya vurdu.

Shane'in yanında yaşayan yaşlı kadınlardan birinin nihayet arabamı fark ettiğini ve Kat ile beni rahatsız etmek için yanıma geldiğini düşünerek paniğe kapıldım.

Richard, büyük boy pislik kedi, bir sandalyenin üzerindeki tüneğinden bana baktı. *Açacak mısın?*

Kapı tekrar çalınmaya başlayınca Kat hemen gözlerini açtı.

Hayır.

Dudakları şiddetli bir kaş çatmayla ters döndü.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Ağzını araladı ama bir şey çıkmadı.

Tamam. Güzel. Belki de bir erimeyi önledik.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! "Açın yoksa içeri giriyorum!" diye bağırdı kapının diğer tarafındaki haşere.

"Waaaaaaahhhhhh!"

Ve işte oradaydı.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve mutfak sandalyesinden kalktım. Kat açılır beşiğin içinde debeleniyor, avazı çıktığı kadar bağıriyordu. İçimde küçük korku ve öfke patlamaları lav gibi kabardı ama onları bastırdım. Kendime, uyanmasının Kat'in suçu olmadığını hatırlattım. O sadece bebeklerin yaptığını yapıyordu.

Ön kapı gıcırdayarak açıldığında Kat'i beşikten yeni çıkarmıştım.

"Geri döndüm!"

Onu görmeden önce kokusunu aldım. Aşk Büyüsü parfümü evi göz yaşartıcı gaz gibi doldurmuştu. Brandie Jean, kollarındaki sıra sıra bileziklerden takılar şingirdayarak Shane'in evine girerken çığlık attım.

Brandie Jeans bana doğru bağırdı, çizilmiş kaşları neredeyse alnından fırlayacaktı. Gümüş stilettoalarının üzerinde sallanmaya başladı ve geriye doğru koltuğa çarptı.

Kedi uçu, havaya sıçradı ve pençeleri dışarıda, kapalı perdelerin üzerine indi.

Perde çubuğu duvardan koptu. Kedi miyavladı. Bebek çığlık attı. Brandie Jean sandalyeye kartal gibi yayılmıştı.

Tamam. Yani komando, iniş pisti gibi bir kadındı. Bunu hiç bilmeden mutlu bir şekilde ölebilirdim. Ya da görmeden.

Bir elimi gözlerimin üzerine kapattım. "Tanrım, BJ," dedim Kat'in feryadı üzerine. "Ödümü kopardın."

Bacaklarını kapatmak yerine öyle bir çığlık attı ki ampullerin çatlayacağından emin oldum. "OH. TANRIM. TANRIM."

Çığlığa hazırlanmak için Kat'in kulaklarını kapattım.

Brandie Jean sakız pambesi dudaklarını araladı ve öyle tiz bir mutluluk sesi çıkardı ki mahallenin bütün köpekleri havlamaya başladı. Yayvan bacaklarını topladı ve sandalyeden fırladı. "İşte orada!" Gözlerinden yaşlar süzülürken öfkeli bir nefes verdi. "O *mükemmel*," diye fısıldadı BJ. "Seninle gurur duyuyorum, Beth."

Tek kelime edemeden, yanaklarımı bir santim uzunluğundaki akrilik tırnaklarının arasına aldı.

Bu, arkadaşlar için garip bir şekilde samimiydi.

"*Parlıyorsun*, benim değerli MoonPie'm. Bir tırtıldın ve şimdi bir kelebek oldun. Sana çok benziyor. Sen nasılsın? Uyuyor musun? Hafta sonu spaya ihtiyacın var mı? Hangi konuda yardıma ihtiyacın var? Yemek mi? Temizlik mi? Uyumak mı? Ooh! Biliyorum! Hafta sonu spa yapmalıyız. Yüz bakımı. Masajlar. Yoga. Saç ve tırnak. Çocuk bakımı olan bir spa aramaya başlayacağım. Çocuk bakımı olan kaplıcalar var mı?" Elinin bir hareketiyle soruyu geçiştirdi. "Eğer bulamazsam, bir dadı tutarım. Kusursuz doğumunu kaçırdığım için kendimi çok *kötü* hissediyorum ama balayı bekleyemezdi. Koca, demir sıcakken dövülecek yaşta. Neyse. Bana kendinden bahset. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Söyle ve senin olsun."

Brandie Jean ve gizemli servetinin pek *çok* şeyi gerçekleştirebileceğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Kat'in küçük tırnakları boğazımı kazıyordu ama en azından ağlamayı kesmişti.

"Onu kucağıma alsam sorun olur mu?" Brandie Jean fısıldadı. Takma kirpiklerinin altından gözyaşları parlıyordu.

Tereddüt ettim.

Brandie Jean bir adım geri çekildi. "Hayır diyorsan sorun yok." Bu ifade yüzünden "Evet. Sorun değil." dedim.

"Ellerimi yıkamama izin ver" diye gevelemeden önce bastırılmış bir ciyaklamanın ağzından kaçmasına izin verdi.

Shane'in mutfak lavabosuna koştu ve ameliyata girecekmiş gibi sabunlanmadan önce kollarındaki ve ellerindeki bilezikleri ve yüzükleri çıkardı. Sprey bronzluğu iyice temizlendikten sonra ellerini bir kâğıt havluyla kuruladı ve Kat'e uzandı.

"Selam güzelim. Seninle tanıştığıma memnun oldum. Ben BJ teyzenim."

Gayri resmi unvanı görmezden geldim. Brandie Jean çok şeydi ama iyi idi.

Harika bir kalbi vardı.

BJ topuklu ayakkabılarını çıkardı ve Kat'i kollarının arasına alarak kanepeye kıvrıldı.

Güvenli olduğunu hisseden kedi Richard, indirilmiş perdelerin altından dışarı baktı ve kanepeye zıplayarak Brandie Jean'in kalçasının yanına yerleşti.

Bu garipti. Kedi herkesten nefret ederdi. Shane'e sadece onu beslediği için tahammül ediyordu.

Brandie Jean, Shane'in evinde son derece rahat görünüyordu ve bu durum beni çok kızdırdı. Kontrolsüz kıskançlık içimde alevlendi.

"Bu arada içeri nasıl girdin?" Ön kapıyı işaret ettim. "Her şey kilitliydi."

"Anahtarım var," dedi neşeli bir gülümsemeyle.

Dur bakalım. Shane'in evinin anahtarı mı vardı?

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladım. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyordum," dedi, yeni doğmuş bir kuzu kadar masum. "Arabayı garaj yolunda görene kadar bilmiyordum. Shane'i görmeye geliyordum."

Kıskançlık geri gelmişti ve bunu bastırabileceğimden pek emin değildim. "Neden?"

"Benim işim bu, aptal!"

Austin ve Caroline'dan duyduklarım sayesinde, Shane'in hikayesinin BJ'nin de dahil olduğu kısmını biliyordum. Shane'in zor günler geçirdiği günlerde onu içki dükkanında yakalamış, Caroline'a böbreğini bağışladıktan sonra hastaneden eve döneceği gün için kafayı bulacak kadar içki almıştı. Kendini öldürmeyi planladığı gün. Görünüşe göre, ona her şeyi itiraf etmiş.

Shane'in o yerde olmak için hissetmiş olması gereken karanlığı her düşündüğümde ağzım doldu. O kararı vermek için.

İşkence ve umutsuzluk.

Brandie Jean, göz kamaştırıcı sihrini kullanarak hastane odasına girdi ve onun yanından ayrılmayı reddetti.

"Onu sık sık kontrol ediyor musun?" Tırnaklarımı karıştırırken sordum. Bilgi edinmek istiyordum ama kartlarımı göstermek istemiyordum. Shane hakkında ne hissettiğimi merak etmesini ve sonra blöfümü görmesini istemiyordum.

Kat'in eli parmağına dolanırken gülümseyerek, "Artık o kadar değil," dedi. "Ama yılın bu zamanlarında ona göz kulak olmaya özen gösteriyorum."

"Nedenmiş o?" Daha iyi düşünemedim sordum.

Brandie Jean merakla bana baktı. "Burada ne yapıyorsun Beth?"

Küçük kasaba Barbie'si gitmişti. Beni bir CIA sorgulayıcısı gibi değerlendiriyor, benden ne kadar bilgi alabileceğini ve karşılığında ne kadar az şey vermesi gerektiğini görmek için beni ölçüp biçiyordu. Bir koruyucunun duruşuna sahipti.

"Bradley dün evime geldi. Kendimi güvende hissetmedim, Shane de odası olduğu için dün gece burada kalmama izin verdi." Aklıma gelen en basit açıklama buydu.

Brandie Jean ve ben Falls Creek'e taşındığımdan beri arkadaşlık ama şu anda aramız pek iyi değildi.

"Bunu biliyorum," dedi kıkırdayarak. "Shane söyledi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Son birkaç gündür neredeyse uyanık olduğum her an Shane ile birlikteydim ve Brandie Jean bir adada güneşleniyordu.

"Kendini stresli hissettiğinde zaman zaman beni kontrol eder, sadece birinin bildiğinden emin olmak için." Gözleri AA çipleriyle dolu bir kavanoza kaydı. "Alkol bağımlılığı asla ortadan kalkmaz. Ayıklığa giden yolculuğun varış noktası yoktur. Her gün sırtını şişeye dönmeyi seçmek zorunda."

Yutkundum, bir sandalyeye çekildim. Shane bana Donanma SEAL'i olarak kariyerini sona erdiren görevin her ayrıntısını anlattı. Geçirdiği depresyonun ve kendi canına kıymadan önce Caroline'a bir organını bağışlama kararının ayrıntılarını biliyordum. Ama nedense bunları şimdiki zamanda duymak -bugün, yarın ve ertesi gün yapmak zorunda kalacağı seçimler- geçmişten daha ağır geliyordu.

"Onu hastaneden eve bıraktığımda bulunduğu yerden kilometrelerce uzakta. Shane sadece perili değildi. *Öfkeli* bir adamdı. Terapi yardımcı oldu. Çalıştırdığı destek grubu yardımcı oldu. Bir iş bulması ve kurtarma ekibine katılması ona bir amaç verdi. Ama hala zor günler geçiriyor. Bu yüzden bir anahtarım var. Bazen umutsuzluk çukurlarına giriyor ve çıkamıyor. Günlerce perdeleri açmıyor. Kendine bakmaz. Dünyayı dışlar ve saklanır. Kapıya cevap vermediğinde pencerelere tırmanmaktan yoruldum, bu yüzden bana bir anahtar yaptırdım."

"Oh..."

"Archangel'in yıldönümü yaklaşıyor. Aileler her zaman akşam yemeği ya da başka bir şey için bir araya gelirler ama Shane ve Cole asla gitmezler. Hayatta kalan tek kişi olmak onlar için çok zor."

"O yapmadı..." İçimi çektim. "Bunu bana söylemedi." "Uyuyor muydu?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Bana çok yardımcı oluyor."

Kat'e gülümsedi. "Biliyorum. Bu küçük küp şekeri çok seviyor. Dün gece bana onun fotoğraflarını gönderdi."

Shane'in kızımı sevdiğini düşününce kalbimde sıcak bir şeyler kabardı. İlk nefesinden beri onun yanındaydı. Ben yanında olamadığımda o yanında olmuştu.

"Sen ve Shane hiç..." Sesim kesildi. Açmak için garip bir konuydu. Shane üzerinde hiçbir hakkım yoktu. O kardeşimin arkadaşıydı. Eski oda arkadaşı. Benim arkadaşımdaydı. Ama benim arkadaşım değildi.

"Aman Tanrım, hayır," dedi BJ. "Onu kardeşim gibi seviyorum ama benim tipim değil."

Brandie Jean'in tipi yaşlı indirimi ile geldi.

"Ama birbirimizi anlayalım diye söylüyorum," diye devam etti. "Uzun zamandır onun sağlığı ve ayıklığıyla ilgileniyorum. Ona karşı korumacıyım. Benimle çok konuşur, bu yüzden senin hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Belki de sana söylediğinden daha fazlasını."

Yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Açık konuşayım." Son derece ciddiydi. "Ona zarar verebilirsin. Yenilmez gibi görünebilir ama değil. Size onun için endişelenmemenizi söyleyebilir ama endişelenmelisiniz. İyi olduğunu ve her şeyi yoluna koyduğunu söyleyebilir ama öyle değil." Kat'e baktı. "Kalbinden daha fazlası tehlikede olan tek kişi sen değilsin."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"O zaten sana aşık," dedi Brandie Jean. "Ama biz hiç-"

"Biliyorum, Cupcake," dedi göz kırparak. "Ama kalp ne isterse onu ister. Eğer kalbin onu istemiyorsa, bana bir iyilik yap ve onu bir an önce bırak."

Ellerime baktım. "Ben... Ben oraya geri dönmeye hazır değilim. Hâlâ nasıl çalışacağımı anlamaya çalışıyorum."

"Seni tanıyorum Beth. Sen sert, küçük bir parıltı bombasıydın. Hayatında bir erkek olsa da olmasa da iyi olacaksın. Ama kalbinin onsuz iyi olup olmayacağına karar ver." Konuyu ikinci kez düşünmeden bir kenara bırakarak gülümsedi. "Şimdi şu spa hafta sonunu planlayalım. Bu küçük tatlı eriği de yanımızda getirmeyi düşünüyorum. Kredi kartımı alayım."

OceanofPDF.com

SHANE

"M Sabah," dedim istasyon mutfağında gezinirken ve kahve makinesine doğru ilerlerken.

Büyük bir uyku açığı yaşıyordum ve bir vuruşa daha ihtiyacım vardı

Beth'le Mule'da yaptığım kahvaltıdan sonra bile sıvı kafein alıyordum.

Austin mutfak tezgahının başında protein karışımını ölçüyordu.

"Caroline nasıl? Son patlamadan sonra iyi mi?"

Austin sadece kaşlarını kaldırdı ve yenilebilir tebeşirleri ölçmeye geri döndü.

Artık bana güvenmiyordu.

Arkadaş olmak buraya

kadarmış.

İş arkadaşı olmak buraya kadarmış.

Eski oda arkadaşı olmak buraya kadarmış.

Ama Beth'i ve beni çoktan parmağında oynatan o küçük kızı düşündüm ve istediğimin onlar olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe kalmadı.

"Bir dakikan var mı?" Austin'in benimle konuşmaya pek hevesli olmadığı belli olduğu için sordum. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Protein gücü küvetinin kapağını kapattı ve kapıyı çarparak dolaba geri attı. Austin doğruldu ve kollarını itfaiye tişörtünün üzerinde kavuşturdu.

"Dün gece kız kardeşimle bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye kestirip attım. Tam olarak doğru değildi ama anlatmak istediği anlamda doğrudu. Beth'e karşı bir harekette bulunmamıştım. Kapısına bile yaklaşmamıştım.

Dün gece.

Cazip gelmediğinden değil.

"Hayır, ama Fletcher bu sabah Mule'da bize yetişti ve Profesör Twat Goblin'i tutukladıklarını ama kefaletle serbest kaldığını söyledi."

"Siktir," diye mırıldandı Austin. Hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi.

Sonunda aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu.

"Hâlâ benim evimde. Kat'in ve onun orada olmasının daha güvenli olduğunu düşündüm, eğer bir kez daha cüretkâr davranıp ikinci raunt için geri gelirse diye."

"Muhtemelen akıllıca," diye homurdandı isteksizce tezgâha yaslanırken.

"Bak, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Hayır," diye kestirip attı ve ben daha tek kelime edemediğim mutfaktan çıktım. Austin koşarak merdivenlerden indi ve dünkü vardiyada yıkandıkları için güneşte pırıl pırıl parlayan kamyonların park edildiği garaj bölmelerine yöneldi.

Harika. Bunu olabildiğince hızlı ve acısız yapmayı umuyordum. *Ve özel.*

Ama hoşuna gitse de gitmese de bu konuşmayı yapacaktık.

Austin'in şu anda bölmelerde yapacak hiçbir şeyi yoktu. Hepimiz içeri girer girmez teçhizat kontrolleri yapılmıştı. Güvenli teslim bebek kutuları kuran bir şirketin temsilcisi, önümüzdeki ay istasyonda yapacakları kurulumla ilgili bir gösteri için bir saat içinde burada olacaktı. Bir çağrı için dışarı çıkarılmadığımız takdirde, tüm vardiya - itfaiye ve EMS - katılacaktı.

Ama antrenman seansından önce çoğu adamın sabah antrenmanı yaptığı bölmelere gitmenin beni caydıracağını düşündüyse yanılıyordu. Eğer Austin seyirci istiyorsa, o zaman lanet olası bir seyircimiz olurdu.

"Hale," diye bağırdım. Sesimi sık sık yükseltmezdim ama yükselttiğimde herkesin donup kalmasına neden olurdu.

Austin olduğu yerde durdu, sırtı bana dönüktü.

"Sen otuz beş yaşındasın. Büyü artık amına koyayım."

İtfaiye şefi Elijah Fisher ağırlık sehpasından kalktı. Austin yavaşça döndü. Körfez sessizliğe gömüldü.

"Senden izin istemiyorum. Beth'le olan niyetim hakkında gün gibi açık konuştum."

Austin cevap vermek için ağzını açtı, ama sözünü kestim.

"Bu konuşmayı seninle *nezaketen* yapıyorum. Yani o onun hakkında ne kadar ciddi olduğumu biliyor. İkisi hakkında da."

Gözleri kısıldı. "Eğer onun hakkında ciddi olsaydın, o zaman-"

"Ona her şeyi anlattım," diye tersledim. "Hepsini. Her lanet detayı. O biliyor."

Bu onu şaşırttı. Austin sustu ve başka hiç kimse gıkını çıkarmaya cesaret edemedi.

"Sana ne söylememi istiyorsun?"

Austin, "Bana ona zarar vermeyeceğini söyle," dedi.

"İlişkilerime hastalarımın davrandığım gibi davranırım. Tutamayacağım sözler vermem."

"Aynen öyle."

"Dediğim gibi, senden izin istemiyorum. O yetişkin bir kadın ve bir anne. Senin iznine de ihtiyacı yok. Bu bir nezaket ziyaretiydi. İster kabul et, ister etme. Benim için önemli değil ama onun için önemli olduğunu biliyorum. Bunu *onun* için yapıyorum."

Ve bununla birlikte sesler yükseldi.

İTFAİYE VE EMS, sıkışmış bir sedanın ezilmesiyle sonuçlanan bir MVC'yi etiketledi. Olay yeri temizlendiğinde, motor bebek teslim kutusu eğitim seansı için istasyona geri dönerken, Missy ve ben bir kalp hastasını hastaneye götürmek için huzurevine gittik.

Bakım transferinin tamamlanmasını beklerken Beth'e bir mesaj attım ve acil servise kabul edilen hastaya iyi dileklerimi ilettim.

SHANE

Seni düşünüyorum. Günün nasıl geçiyor?

BETH

Davetsiz bir misafir içeri girene kadar her şey yolunda gidiyordu.

Kan basıncım fırladı. Eve zorla mı girilmişti? Ve bunu bana bir mesajla mı söylüyordu? Ne oluyor lan?

Telefonum tekrar çaldı.

BETH

Brandie Jean'de evinizin anahtarı olduğunu söylememiştiniz.

Bu ... bu kıskançlık mıydı?

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Nedense bu hoşuma gitmişti. Silah olarak kullanacağımdan değil ama bunun tamamen tek taraflı olmadığını bilmek güzeldi. Beth'in yüzünde muhtemelen dayanamadığım, onu kızgın bir köpek yavrusu gibi gösteren o sinirli ifade vardı.

BETH

Çıplak olmadığım ve iş yaptığım için şanslıydı.

Kahretsin. Beth'in evimde çıplak olduğu düşüncesi üniforma pantolonumun altında bir şeyler olmasına neden oldu.

SHANE

Özür dilerim. Seni uyarmalıyım. Şehre döndüğünü bilmiyordum.

BETH

Şimdi Aşk Büyüsü gibi kokuyorum.

SHANE

Arındırma duşuna ihtiyacınız olabilir.

Mesajlarda bir kesinti oldu. Üç nokta aralıklı olarak belirip kayboluyordu. Missy ve ben yer değiştirdik, hastaneden ayrılıp Falls Creek'e geri dönerken direksiyona o geçti.

BETH

Arındırma duşunda size yardım edecek başka birine ihtiyacınız yok mu?

Sikeyim. Ben.

"Orada iyi misin?" Missy iki şeritli bir otoyola girerken kaşlarını kaldırarak bana sordu. "Felç geçiriyor gibi görünüyorsun."

Çok uzakta değildi. Kesinlikle beynime kan akışı sorunu yaşıyordum. O mesaj geldiği anda hepsi doğrudan sikime gitti.

"Ben iyiyim," diye homurdandım.

"Ee," dedi, koltuğuna yerleşirken. "Bu sabah Hale'le aranızda geçen tıslama krizinin nedenini söylemek ister misin?"

Missy -daha iyi bir terim bulamadım- benim iş eşimdi. Benden beş on yaş küçüktü ama çok iyi anlaşırdık. Bazı vardiyalarda çok ciddi bir şey konuşmazdık, diğer zamanlarda ise felsefe yapardık.

Ordudaki geçmişimin bir kısmını ve neden terhis edildiğimi biliyordu ama tüm mahrem detayları bilmiyordu. Austin'in bu sabah iyi adam olmaya çalışırken geçirdiği öfke nöbeti hakkında soru sorması sıra dışı değildi.

"Kız kardeşikle çıkacağım."

"Tebrikler," dedi Missy, hiç şaşırmadan, gözlerini yoldan ayırmadan. "Bu onun için neden sürpriz olsun ki? Hepimiz bunun olacağını bir mil öteden görmüştük."

Omuz silktim ve Beth'in başka bir şey gönderip göndermediğine baktım. "Konu ona gelince kafasını kuma sokmayı seviyor. Onun hâlâ bir çocuk olduğunu düşünmeyi seviyor. Ona asla ihtiyacı olmayacağını düşünmeyi seviyor. Muhtemelen bebeğinin kusursuz bir şekilde dünyaya geldiğini düşünmeyi seviyor."

Missy homurdandı. "Kardeşime benziyor."

"Ona uzun zaman önce çıkma teklif edeceğimi söylemiştim. Sadece doğru zamanı bekliyordum."

"Doğru zaman ne zaman?" diye sordu. "Çünkü Beth için kolay bir evet olacağını hissediyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Missy üç yol ağzında yavaşlayarak durdu ve bana baktı. "Çünkü yardıma ihtiyacı olduğunda aradığı kişi sensin." Gaza bastı ve Falls Creek şehir merkezine doğru ilerledi. "Ve sende dövme, kara kara düşünen, asker gibi bir şey var. Kadınlar bunu sever."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sence ben düşünceli miyim?"

Sırıttı. "Karşı koyamayacağı bir çene hattına sahip."

"GECEN NASIL GEÇTİ?" Tommy ambulansın arkasından inerken sordu. Benim yerime EMS vardiyasını o devralıyordu.

Missy atlama çantasını doldurmayı bitirdi ve ona fırlattı. "Fena değil."

"Estelle Gould son birkaç vardiyadır işine bakıyor, yani sen ondan haber alabilirim."

"Güzel," dedi Tommy sırtarak. "Canım kek çekti de." Elini karnına bastırdı. "Karım beni düşük karbonhidrat diyetine soktu."

Missy irkildi.

"Günaydın Hale," dedi Tommy, merdivenli kamyonun son teçhizat kontrollerini bitirip işleri bir sonraki vardiyaya devrederken Austin'e çenesini eğerek.

Austin yukarı baktı. "Selam." Dikkati bana döndü ama bir şey söylemedi. Huysuz herif görevde geçirdiğimiz yirmi dört saat boyunca surat asmıştı. Caroline'ın okuldaki iş gününü bitirdiğinde uğraması bile onun asık suratını düzeltmemişti.

"Bugün planın var mı?" Missy'ye sordum.

"Yatağımla sıcak bir randevum ve sağlık görevlisi NREMT sınavına hazırlanmak için bir deneme sınavım var."

Ona yumruk attım. "Tamamdır. Sorunuz olursa seslenin." "Teşekkürler, Hutch." Bir elini kaldırdı ve Austin'e el salladı. "Görüşürüz, Hale."

"Güle güle."

"Kıçına ne girdi ve öldü?" Tommy başını Austin'e doğru eğerek söyledi. Görünüşe göre ben.

Eve geldiğimde Beth'in arabası hala garaj yolumdaydı. Kamyonetimi yukarı çektim, ona aracımı hareket ettirmeden geri çekilmesi için çok az yer bıraktım.

Bana kalırsa, o ve Kat istedikleri kadar benim evimde kalabilirlerdi.

Sonsuza kadar kalabilirdi.

Ama ayrılmak ve evine dönmek istese bile, bu konuşmayı yapacaktık. Sonuç ne olursa olsun.

İşten eve dönerken aldığım çiçekleri ve yiyecekleri kaptığım gibi dışarı fırladım. Kalbim bir el bombasıydı ve pimini yeni çekmişim.

Paravan kapıyı çekip açarken gıcırdadı, kapının kilidini açarken kalçamla tuttum.

Durdum, çatlaktan baktım.

Beth lavabonun başındaydı ve onu geçici bir küvet olarak kullanıyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Damlayan bal gibi dallar yüzünü çerçeveliyordu. Kat'in üzerindeki köpükleri dikkatlice durulamak için bir fincan kullanırken melodik kahkahası havayı dolduruyordu. Bu

Beth'in telefonundan "This One's for the Girls" şarkısını söyleyen Martina McBride eşlik etti.

Bebek delici bir çığlık attı ve Beth biraz daha güldü. Kalbimin üzerindeki vuruş kolu serbest kaldı ve patladı.

O mutluydu.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Beth, ıslıl ıslıldı.

Lanet olsun. Kapıda oyalandım, selofanla sarılmış buketin saplarını tutarken avuçlarımda boncuk boncuk terler oluştu.

Kat küçük bacaklarını suyun içinde tekmeleyerek Beth'in tişörtüne bir gelgit dalgası sıçrattı. Ama donup kalmak ve paniklemek yerine başını geriye atıp biraz daha güldü.

Beth yanağını omzuna silmek için başını çevirdiğinde gözleri benimkilerle buluştu.

"Günaydın Gamzeli," dedim sırtarak ve kapının arkasından kapanmasına izin verdim.

Ben.

Sanki gözümde canlandırmışım gibi, o gamzeler yanaklarını büzdü. Kat ciyaktı

Yine kendi gamzelerini göstererek.

O çocuk zaten kalbimi kazanmadıysa bile şimdi kazandı.

Beth, Kat'i durulamayı bitirirken onu güvenle tutmaya devam etti. "Lavabonuzu kaçırdığım için özür dilerim. Bezini şişirmeye karar verdi ve ben de altını değiştirmeye gittiğimde her tarafına tükürdü. Banyo yaptırmak ve sıfırdan başlamak onu silmeye çalışmaktan daha kolaydı."

Yiyecekleri tezgâha boşalttım ve Beth'in arkasında durarak pozisyondayarlandım. Ellerimi kalçalarına dayadım ve başının üzerinden baktım.

"Günaydın, kurbağa yavrusu. Annen seni suya erken başlatıyor, ha? Orası her zaman en sevdiğim yer olmuştur."

Beth gülümsemeye çalışırken dişleri dudağına gömüldü.

Başımı eğerken göğsümü sırtına bastırdım, ağzımı kulağına dokunmadan yakın tuttum. "Sabahın nasıl geçti? Kitlesel bebek bezi imha silahı dışında."

Kat'i sudan çıkarıp bir havluya sararken, "İyi oldu," dedi.

"Dün gece nasıldı? Hiç uyuyabildiniz mi?"

Omuz silkti. "Her zamanki gibi üç saatte bir kalkıyorum ama biberon hazırlamak ve yediğinden emin olmak biraz daha kolay oldu. Tam olarak ne zaman bitirdiğini ve ne kadar yediğini bilmek güzel."

"Sen ve numaraların. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim." "Sayılar güvende," dedi düşünceli bir şekilde.

"Burada tartışma yok."

Beth'in bana karşı hissettiği hissi sevdim, bu yüzden Beth'in bebeğin etrafına sardığı havlunun üst kenarlarını sıyırırken bir elimi onun yanında tuttum. Kat'in yüzünü görmek istiyordum. "Dün ikinizi de özledim."

Beth lavabodan uzaklaşarak beşiğe ve Kat'in çantalarının olduğu zulaya yöneldi.

"Austin'e dün gece ve bu sabah aradığında işlerin nasıl olduğunu sordum. Senin ve Missy'nin yaratıcılığın peşinde koştuğunuzu söyledi."

Austin'le çoktan konuşmuş muydu? *Lanet olsun.* Çiçek ve kahvaltı doğru hareket gibi görünmüyorsa yedek bir planım bile vardı.

Paniğimi bastırarak onu takip ettim. "Sen... Austin'le mi konuştun?"

"Evet, Bradley'nin benimle iletişime geçmeye çalışmadığından emin olmak için aradı." *Kahretsin. Bunu yapmalıydım.*

"Kapı zili kameramın yayını kontrol ettim ve onu görmedim, umarım bugün saçlarınızdan kurtulabilirim," diye devam etti çantadan yaban arılarıyla süslü bir tulum çıkarırken. "Hâlâ burada olduğumuz ve bekârlığa veda tarzınıza engel olduğumuz için üzgünüm."

Portatif bir alt değiştirme istasyonu açılır beşiğin tepesine takıldı. Beth Kat'in bezini açtı ve ben daha gözümü kırpmadan ona yeni bir bez giydirdi. Tekrar tulumuna uzandığında, bileklerini yakaladım ve yüzüme doğru döndürdüm.

"Ne-" diye ciyakladı.

"Üzgün değilim," dedim sesimde sabah çakıllarıyla. Bileklerindeki tutuşumu gevşettim ve başparmağımı damarlarında hafifçe gezdirdim.

Nefesi kesildi ve her şey sessizleşti. "Ben üzgün değilim anne. Sen de üzülmemelisin."

Beth'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sanki seyredilecek bir şeymişim gibi bana baktı.

"Burada olman hoşuma gidiyor," dedim sonunda. Konuşmak sessizlikten daha iyiydi.

Bir saniye daha sessiz kalsaydık onu öpecektim.

"Neden?" diye fısıldadı.

Neden? Bunun üzerine bir tez yazabilirdim ama dört kelime daha kolaydı. "Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Sevmek" Beth'e karşı hissettiklerimin tamamını kapsamıyordu ama daha fazlası muhtemelen onu korkuturdu.

Kat ilgi odağı olmamaktan duyduğu memnuniyetsizliği haykırdı. Beth sersemlemiş gibi gözlerini kırıştırdı ve onu giydirmeyi bitirmek için arkasını döndü.

Banyodan yorgun argın çıkan Kat, Beth onu beşiğe yatırdığında hemen uykuya daldı.

Bir saniye bile kaybetmedim. "Bunlar senin için," dedim Beth'in elini tutup beni mutfağa kadar takip edene kadar çekiştirdim.

Marketteki kır çiçeklerinden oluşan ikramım son derece yetersizdi ama bir yanımda Beth'in basit şeylerden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordu.

Profesör Plum, istediğini almadan önce bir tür ödeme olarak ona şarap içirdi ve yemek yedirdi.

Ama hiç kur yapmış mıydı? Biri onu takip etmiş miydi?

Beth'in bakışları çiçeklere kaydı ve dudakları aralandı. "Sen... Sen bana çiçek mi aldın?"

"Kahvaltı da getirdim. Yedin mi?"

Gözleri papatya, yıldız çiçeği ve ayçiçeğinin neşeli karışımından ayrılmamıştı. "Bana çiçek almışsın."

Yutkundum. "Bakkaldan aldığım için üzgünüm. Düşünmeden aldım."

Parmağının ucunu yumuşak yaprakların üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim." "Kahvaltı da getirdim."

Kirpikleri, Tanrı tarafından gece gökyüzüne asılmış yağmur damlaları gibi gözyaşlarıyla parıldıyordu. "Neden?"

"Çünkü seninle konuşmak istediğim bir şey var." Beth başını kaldırdı.

Şimdi ya da asla. "Seni bir ara dışarı çıkarmak istiyorum. Bir ara derken, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu belirsiz, soyut bir istek değil. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum. Romantik olarak."

Kolay bir evet bekliyordum. Belki tereddütlü bir evet. Ama kesinlikle geri adım atıp bana şüpheyle bakmasını değil.

"Neden?"

"Neden?" Sinirlerime gülüp geçmeye çalıştım. "Çünkü seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Çünkü inanılmaz olduğumu düşünüyorum. Çünkü konuşmanı dinlemeyi seviyorum. Seninle konuşmayı seviyorum. Çünkü senden o kadar çok etkileniyorum ki bazen canım acıyor. Çünkü bence aramızda gerçekten özel bir şeyler olabilir, Gamzeli. Ve bu peşinden koşmaya değer. *Sen peşinden koşmaya değersin.*"

İşte oldu. Onun için her şeyi ortaya koydum. Kalbimi ortaya koydum. "Hayır."

Sözcük çok basitti ve kalbe tam isabet bir atıştı. "Hayır mı?"

Missy o vuruş konusunda haklı olmalı.

Yardım için aradığı kişi sensin lafına ne oldu? Çene çizgisi olan asker adama ne oldu? Missy'nin benimle dalga geçmediğinden emin olmak için elimi yüzümün yan tarafına sürdüm.

Kafamı kaldırdığımda Beth'in gözleri kısılmıştı. "Yapamam."

Dişlerimi sıktım, çünkü sabahın böyle geçeceğini düşünmemiştim. Bebeğini yıkarken gülen o neşeli kadın nereye gitmişti?

"Neden olmasın? Bak, eğer bunu yanlış anladıysam ve sen aynı şekilde hissetmiyorsan..." "Hayır." Beth mutfak sandalyesine yığıldı. "Bu... Bu o değil

Hepsi. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ben sadece... kendime güvenemiyorum, Shane. Bu yüzden seni ikna etmek istediğimi hissedersen, muhtemelen bunu yapmamalıyım."

"Bana bir şans ver anne. Tek istediğim bu." Geri çekiliyordu ama bu benim ilerlememi durdurmadı. "Senin şartların. Senin kuralların. Senin sınırların." "Yapamam Shane," dedi, sesi pişmanlıkla çatlıyordu.

"D ü ş ü n m e m gereken Kat var. Ona istikrar sağlamak zorundayım. Ona bir tane vermeliyim

dikkatimin yüzde yüzü."

"Katılıyorum. Ama sana kim bakıyor?"

Yanaklarını avuçladım, kafa derisini nazikçe kaşırken parmaklarımı atkuyruğunun gevşek tellerine doladım. Hemen rahatladı.

"Beni pek çok kez içeri aldın," diye mırıldandım alnına karşı. "Lütfen beni dışarı itme."

"İyi bir gün geçirmiş olmam yüzlerce kötü gün daha geçirmeyeceğim anlamına gelmez," diye mırıldandı. "Hâlâ o düşüncelere sahibim. Ben bir enkazım. Berbat durumdayım ve senden kendimi toparlayana kadar beklemeni isteyemem."

"Senin bokunu istiyorum." Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Tek istediğim bir şans."

"Shane..." diye iç geçirdi ve bana doğru eğildi.

Kollarımı ona doladım. Her şey doğruydu. Olması gereken buydu. Doğal ve rahattı. Bunu nasıl göremedi?

"Benimle bir randevuya çık anne. Ve eğer belirsiz bir şey seni korkutuyorsa, o zaman bana on ver." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Tüm bu liste olayı Austin ve Caroline için oldukça işe yaradı. Belki biz de denemeliyiz."

Bana on randevu verin ve eğer beni bir daha görmek istemezseniz, bir daha asla görmek zorunda kalmazsınız. Ben sözümün eriyimdir."

Sessizdi ama bunun tek nedeni yanağını göğsüme bastırmış ve gözlerini kapatmış olmasıydı. "Üç randevuya ne dersin?"

"Doğrudan müzakereye geçiyorsun, ha?" Kıkırdadım. "Köpekbalığı olduğunu biliyordum."

"On çok fazla."

"Üç çok az. Bana yedi randevu ver."

"Programlarımıza bakarsak, yedi randevu aylar sürebilir." "O zaman bana altı tane ver."

"Dört."

"Yeterince iyi değil. Her türlü randevuyu hak ediyorsun."

Yanağının gülümseyerek göğsüme doğru yükseldiğini hissettim.

"Hadi anne. Benimle ortada buluş."

Beth iç çekti ama bu umutsuzluktan değil, eğlenceden kaynaklanıyordu.

"Beş randevu." "Anlaştık."

BETH

"T Berbat görünüyor," diye inleyerek aynadaki yansımama baktım. On ay önceki vücudum neredeydi?

O vücut harikaydı. O vücudu sergilemeye bayılırdım.

Karnımda hala bir şişlik vardı, bu da beni sevimli bir hamilelikten ziyade şişmiş bir balina gibi gösteriyordu. Göğüslerim sönmüştü. Emzirme girişimim sayesinde sağdaki soldan daha küçüktü.

Eskiden yaptığım gibi spor salonuna gitmeyi bırakmıştım ve kalçalarım bunu gösteriyordu. Her şey daha yumuşaktı. Daha yumrulu. Soluk. Tatlı hamilelik saçları gitmişti. Duşa her girdiğimde avuç avuç dökülüyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Layla yatağımın üzerindeki tüneğinden. Ben Shane'le ilk randevum için giyinmeye çalışırken o da Kat'in karnını doyurma saatine nezaret ediyordu.

Mevcut durum göz önüne alındığında, bundan korkmaya başlamıştım.

"Sevmiyorum," dedim hışımla, eskiden çok sevdiğim vücudu saran şal elbisemi çıkarırken. Yerde büyüyen reddedilmiş gardırop seçenekleri yığınınına katıldı.

"Ne yaptığınızı söyledi?" Layla sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdanarak başa döndüm ve dolabımı karıştırmaya başladım.

İçindekilerin sihirli bir şekilde değişip değişmediğini görmek için her beş dakikada bir buzdolabına dönmek gibiydi.

"Ve hala bebek bezi takıyorum. Kanamam varken romantik bir geziye çıkmamalıyım. Ciddiyim, haftalardır kanamam var. Nasıl hala ölmedim?"

Layla güldü. "Pede indirgemişsin. Bu bir ilerleme." "Maksi ped," diye açıkladım. "*Süper* bir akış için. Kanatlarla birlikte." "Hâlâ bebek bezi değil," diye karşı çıktı Layla. "Öyle hissediyorum."

Belki de ayrı giyinmek daha iyi olurdu... Hava sıcaktı. Şort giyebilirim.

Kabul ediyorum, hala üzerime oturan tek şortun hamilelik için esnek spandeks üst kısmı vardı.

Bir randevuda hamile şortu giyemezdim.

Randevular etkileyici ve seksi olmak içindi.

"Bebek bakıcısına ihtiyacın olmadığına emin misin?" Layla Kat'i kucağına alıp severken sordu. "Cal ve benim için sakıncası olmadığını biliyorsun."

Shane'in talimatlarını hatırlayarak başımı salladım.

Seni öğlen alırım. İçinde yürüyebileceğin rahat bir şeyler giy.

Kat'i getirin ama bebek bezi çantasını dert etmeyin.

Bu son kısım hiç mantıklı gelmedi. Her ihtimale karşı bebek bezi çantasını hazırlamıştım.

"Shane Kat'i getirmemi söyledi." Bana verilen göbek bağına baktım. Etiketleri hâlâ üzerindeydi.

Muhtemelen elbisenin işe yaramasını sağlayabilirim.

Şalı karnımın etrafına geçirdim ve sıkıca bağladım. Sırada güvenilir spanx'im vardı. Her şeyi düzeltmem gerekiyordu. Hâlâ giymeyi bırakmadığım yumuşak emzirme sütyenimi dolgulu ve kaldırıcı bir sütyenle değiştirdim, ardından elbiseyi başımın üzerine bıraktım ve aynada küçük bir dönüş yaptım.

Kendimi doldurulmuş bir sosis gibi hissediyordum. Nefes almak biraz zordu ama en azından vücudumun bu kadar çabuk değişmesinden dolayı utanç duymuyordum. "Gerçekten de elinden geleni yapıyor," dedi sırtarak. "Bunun sadece bir zaman meselesi. İkiniz ilk karşılaştığınızda sıırıslıkam olmuştu."

"İşler değişti. Artık her şey daha karmaşık."

"Hayat karmaşıklaşır ama duygular karmaşıklaşmaz. Bunun nereye gittiğini ya görmek istersiniz ya da istemezsiniz."

"Nereye gittiğini görmek istiyorum," dedim savunmacı bir tavırla. Shane yürüyebileceğim bir şey giymemi söylediği için elbiseyle birlikte bir çift spor ayakkabı giymeyi tercih ettim. "Ama ondan sonsuza kadar benim durumumla uğraşmasını bekleyemem."

"Evet, yapabilirsin," dedi. "Eğer bu konuda iyi olduğunu söylüyorsa,

neyle başa çıkabileceğini bildiği konusunda ona güvenin. Bu kararı onun yerine siz vermeyin."

"Düğün planlaması nasıl gidiyor?" Ben ve Shane konusunu kapatmaya hazır bir şekilde sordum. "Üzgünüm, ortalıkta yoktum."

Elinin tersiyle itti. "Annem, Sepideh Teyzem ve Büyükanne Fletcher ayrıntıların çoğuyla ilgileniyor. Callum ve ben yemek tadımı gibi eğlenceli şeylerle ilgileniyoruz."

"Keşke daha kısa bir nişan planlasaydım diyor musunuz?"

Güldü. "Hayır. Kasaba için nişanlanmış gibi yapmasaydık ve eski usul aşık olsaydık bile, yine de hızlı aşık olduk. Nişanı ağırdan almak ikimiz için de iyi oldu." Sırıtarak ekledi, "Ve birlikte yaşamamız da işe yarıyor çünkü seks harika. Bana kalırsa düğün sadece bir parti. Kalma taahhüdü özel olarak yapılır. Bu günlük bir seçim."

Bunu düşünmek için fazla zamanım olmadı. Kapı çaldı ve kalbim yerinden fırladı.

Layla başını eğdi. "Git erkeğini öp. Ben *Azizam*'la birkaç dakika daha kucaklaştıktan sonra onu sana teslim edeceğim. Shane'in neden onun da gelmesini istediğini anlıyorum ama sözümü unutma, bir gün seni bebeğin olmadan düzgün bir randevuya göndereceğim. Cal ve ben harika bebek bakıcıları olacağız." Gülümsemesi hainceydi. "Yırtık pırtık, dövmeleli bir adamın bir bebeği kucaklamasında beni her seferinde etkileyen bir şey var."

Güldüm. "Bebeğimi eküri olarak kullanamazsın!"

"Kanatçı kadına ihtiyacım yok." Elini oynatarak bir zamanlar Callum'un büyükannesine ait olan yüzüğü gösterdi. "Yüzük bende zaten var. Sadece baba olarak nasıl biri olacağını görmek istiyorum."

Ben kapıyı açarken Layla Kat'in bezini değiştireceğine söz verdi. Elbisemi düzeltirken sinirlerim midemde kaynıyordu. Saçımı elimden geldiğince düzelttim ve gözlerimin etrafındaki yorgun halkaları gizlemek için biraz makyaj yaptım. Hatta biraz parfüm bile sıkmıştım.

Kapıyı açtığımda duraksadım.

Shane, tişörtü, arduvaz rengi şortu ve Converse spor ayakkabılarıyla kapının çerçevesini dolduruyordu.

Ağzından çıkan ilk dört kelime dizlerimin titremesine neden oldu.

"Kahretsin, çok güzel görünüyorsun." Omzuna asılı sırt çantası o eğildiğinde değişti.

Nefesim kesildi. Gözlerini benimkilere indirdi ve dudaklarını yaladı. Bakışlarım ağızına kilitlendi.

Shane yanağımı öpmüştü. Başımı. Alnımdan. Ama dudaklarımı asla.

Yaklaştığında, o güçlü, becerikli elleri kalçalarımı sardığında kalbim çırpındı. Parmakları kığımın kıvrımlarında geziniyor ama asla daha ileri gitmiyordu.

Dudaklarıyla buluşmak için çenemi yukarı kaldırdım. Nefeslerimiz dışında sadece sessizlik.

Parmakları kalçama saplandı ve dudakları yanağımla buluşana kadar beni kendine çekti.

Ayaklarıma baktım, onun böyle bir şey yapacağını düşündüğüm için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum... En iyisi bunu unutmaktı.

Kendimi ne kadar aptal hissettiğimi düşünürsem, kendimi kaybeder ve günün geri kalanında kendime gelemedim. Hormonlarım zaten kontrolden çıkmıştı ve bu sadece güvensizliğimi artırıyordu.

Geri çekildim, kendime biraz nefes alacak yer açtım.

Ama Shane'in algılama yeteneğini hafife almışım. "Sorun nedir?" Çenemi kavradı ve sanki basit bir değerlendirme ona ipucu veriyormuş gibi başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Yok bir şey," dedim, geçiştirmeye çalışarak. "Layla Kat'i odama götürdü.

Onu almam için bana bir saniye verin, sonra gidebiliriz."

"Beth." Shane'in sert emri beni yerimde sabitledi. "Az önce aklından ne geçti?"

"Önemli bir şey değil," dedim umursamazca. "Önemli değil. Anlat bana."

"Bu-"

"Bu bir şey. İçinde tutma."

Yanaklarım yandı. "Ben... Ben sadece o merhabayı yanlış okudum, hepsi bu."

Endişe yerini eğlenceye bıraktı. Shane hızlı bir hareketle sırt çantasını düşürdü ve beni kıştırdı. Sırtım duvara çarptığında resim çerçeveleri takırdadı. Elleri bileklerimi kelepçeledi.

"Kapıyı açar açmaz seni öpmek istemediğimi mi sandın?"

Burnu benimkine çarpana kadar yere baktım.

"Seni öpmek istiyorum anne. Ve bunu yapacağım, sözlerimi unutma." Dudaklarımız birbirine değdi. "Ama bu ilk randevumuz ve iyi bir izlenim bırakmak için sadece beş dakikam var. Bugün bir centilmen olacağım ve ellerimi çoğunlukla kendime saklayacağım."

"Ya bir centilmen olmanı istemiyorsam?" Ağzına karşı fısıldadım.

Gülümsemesi genişledi. "Uslu durursan sana iyi geceler öpücüğü veririm." "Bu bir söz mü?"

Shane bileklerimi bırakıp geri çekilirken başıyla onayladı. "Evet, hanımefendi.

Ve tutması da zor olmayacak."

"Bebek bezi çantasını getirmeme gerek olmadığına emin misin?" Nefesimi tuttuğumda sordum. Shane'e yakın olmak her zaman kalbimi kaçak bir tren gibi hissettirirdi. "Çünkü bebek bezi çantası olmadan postaları kontrol etmeye bile gitmiyorum."

Askeri tarzdaki sırt çantasını aldı ve fermuarını açtı. "Eminim. İzin verin bugünlük tüm endişelerinizle ben ilgileneyim."

İçeriye baktım. Biberonlar ve bebek bezleri vardı. Tam benim yaptığım gibi önceden porsiyonlanmış kaşıklarla bir mama kabı. Şişelenmiş su. Mendiller. Yedek tulumlar. Bir emzik ve bunlar sadece üst katmandı.

"Unuttuğum bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben... Ben öyle düşünmüyorum."

"Güzel. Kendini daha iyi hissedeceksen seninkini kamyonunda tutabiliriz ama bugün bir şey taşımayacaksın ya da bebek arabası itmeyeceksin."

"Ne yapıyoruz biz?" Fermuarını kapatıp sırtına geçirirken sordum. "Bana hiç söylemedin."

"Bu bir sürpriz ama bence hoşuna gidecek." Duvardaki kancadan arabamın anahtarlarını aldı ve başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Araba koltuğunu kamyonetime koymam için bana bir dakika ver."

KAHRETSİN. Bu kötü bir fikirdi.

Karnım bıçaklanmış gibi ağrıyordu ve ayaklarım karıncalanmaya başladı. Sanki kalçalarımın etrafında bir fermuar varmış ve her nefes alışımında daha da sıkılaşıyormuş gibi hissediyordum.

Shane kamyonun gürültüsü arasında "Çok sessizsin," dedi. Elini benimkine dolamıştı, başparmağı hafifçe tenimi okşuyordu.

Güzel olmalıydı. Tatlı olmalıydı.

Boğucu tıy katmanları bir turnike gibi davranmasaydı, beni bayıltabilirdi.

"Sadece düşünüyordum," diye mırıldanmayı başardım.

Shane bir kaşını kaldırdı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Yalan söylediğini anlayabiliyorum."

Sadece ayağa kalkmam gerekiyordu. Giyinirken gayet iyiydim. Göbek bandının ve Spanx'ın kenarlarının uzuvlarımı kesmesine neden olan şey oturmak olmalıydı.

Kamyon yalpaladı ve bu her şeyi daha da sıkılaştırdı. Keskin bir dönüş yaptığımda tısladım.

"Ciddiyim. Neyin var? İyi misin?"

İşte bu yüzden sürprizlerden nefret ederdim. Sağlam bir gardırop planı yapmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Bana nereye gideceğimizi söyleseydi, daha iyi bir kıyafet bulmaya çalışırdım.

"Gideceğimiz yer ne kadar uzakta?" Hırıltıyla sordum. Saate baktı. "Yirmi dakika mı?"

Peynir ve kraker. Patlayacaktım. Yirmi dakika oksijensiz kalamazdım.

"Nereye gidiyoruz?" Yan aynaya bakarken ciyakladım ve yüzümün hissettiğim kadar mor olmaması için dua ettim.

"Sana söylemiştim. Bu bir sürpriz."

Bir kramp daha. Kahretsin.

Göbek bağı karnımı neredeyse ikiye böldüğünde iki büklüm oldum ve inledim.

Kamyon sarsıldı. Frenler gıcırdadı. Arkamızdaki arabanın sürücüsü kornaya bastı. Sarsılarak yoldan çıktık ve asfalttan birkaç santim daha alçak olan bankete düştük.

"Bir kızı uyar," diye kestirip attım.

Shane vitesi parka attı. "Bana neler olduğunu anlat. Bütün gün lanet yolun kenarında oturabiliriz. İnatçı mı olmak istiyorsun? Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Gamzeli."

Koltuğa yaslandım ve gözlerimi kapattım, duruşumu düzeltmeye ve nefes alabilecek kadar karnımı içeri çekmeye çalıştım.

Eli boynumun arkasına dolandı. Parmağı şah damarıma bastırıp saatine bakana kadar her şey çok güzeldi. *Nabzımı kontrol ediyordu.*

"Nefes al," diye yatıştırdı. "Nabzın yükseliyor. Sadece gözlerini kapat ve rahatla."

"Nefes alamıyorum."

Düşük göz kapaklarının arasından kaşlarının çatılmasını ve yüzünün endişeyle değişmesini izledim. "Konuş benimle, anne."

Aman Tanrım. Yüzüm utançtan yandı ve ağzım kurudu. Ona söyleyemezdin! Kompresyon giysileriyle boğulmak harika bir ilk buluşma değildi.

"Bu ... um ..." Dudağımı ısırđım. *Ağlamak istemiyordum ama hormonlarımın başka fikirleri vardı.* "Elbise."

"Nesi varmış bunun?"

Başımı salladım. "Ben, şey... Bu göbek bandını kullanmaya çalıştım ve şimdi... Nefes alamıyorum."

"Tamam. Çıkar şunu."

"Üstünde de Spanx var."

Spanx'ın denkleme nasıl dahil olduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi sessizleştii.

"Bilirsin, her şeyi düzeltmek için."

Gözleri nazikti ve sesi yumuşamıştı. "Çıkar şunu Beth."

Kamyonetin etrafına bakındım. "O kadar kolay değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Elimi üst tarafımda gezdirdim. "Bu tamamen... tüm vücutla ilgili bir durum. Ve senin kamyonetinde soyunamam."

Shane elini cebine atarken sırttı. "Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum." Gümüş çakı güneşte parlıyordu. Hızlı bir tıkırtı ve ardından elbisemin eteğine uzandı.

"Shane!"

"Ne? Çıkaramadığını söyledin, o yüzden senin için çıkaracağım." Kalçamı tuttu, ama elbisemi yukarı çekmek yerine bacaklarımı bank koltuğuna ve kucağına çekti. "Koltuğa uzan ve kıpırdama."

"Bunlar çok pahalı!"

"Nefes alamıyorsun ve zaten onlara ihtiyacın yok. Çıkıyorlar." Elbisemi yukarı itip ten rengi Spanx'ın alt yarısını ortaya çıkarırken ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Altında şort olan atlete benzeyen bir şeydi ama tek parçaydı. Elbisemi çıkarmadan onu çıkaramazdım. Kamyonetinin ön koltuğunda push-up sütyenim ve büyükanne külotumla çırpınmak zorunda kalırdım.

Bıçağın alt kenarına bir fiske vurdu ve esnek kumaş ikiye ayrıldı. Shane bıçağı bir kenara bıraktı, bacağın her iki yarısını kavradı ve

iplik iplik koptu.

Bunu diğer tarafta da tekrarladı, önce dilimledi sonra şortu yırttı. Yukarı doğru ilerleyip dikkatlice ortasından keserken derisi patlamış bir bisküvi kutusu gibi dışarı fırladı.

Elbisemi boynuma kadar itti. Bıçağın ucu göğüs kafesimi sıyırdı ve sıkıştırılmış giysiyi ikiye bölerken derimi çizdi. Sonra omuz askılarına yöneldi, bileğinin hızlı bir hareketiyle her birini ayırdı.

Elbisemin altındaki artıkları çekip alıp döşeme tahtasına fırlattığında kan tekrar uzuvlarıma hücum etti.

"Bu çok utanç verici," diye mırıldandım oturup elbisemi aşağı çekerken.

Ama Shane beni durdurdu. "Bir şey daha var." Bıçağın kenarını hâlâ göbeğimin etrafında sarılı olan göbek bandına dokundurdu. "Bunu takmak zorunda mısın?"

"I-"

Bir kaşını kaldırdı.

"Hayır."

"Bunu giymek istiyor

musun?" Başımı salladım.

"O zaman neden g i y d i n ? Sana rahat olmanı söylemiştim. Yolcu koltuğunda boğulma."

Öfkelendim. "Çünkü benden etkilenmeni istiyorum!"

"Senden etkileniyorum!" diye karşılık verdi benimkinden bir adım daha yüksek bir desibelde.

Sarsıldım, Kat'ın ağlamak üzere olmadığından emin olmak için arka koltuğa baktım. Shane İsviçre çakısını cebine koydu, ellerini birbirine bastırdı ve bir nefes aldı. "Beth, gece gündüz vücudunu düşünüyorum. Doğum yaparken nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Kat doğduktan sonraki saniyeler ve dakikalarda. Seni ilk kez süt pompalarken ve emzirirken izlediğimde nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Çünkü evet, izledim." Sesi bıkkın ve yorgunmuş gibi yumuşadı. "Bazen vücudunu profesyonelce düşünüyorum. Doğum sırasında olan her şeyi düşünüyorum. Daha fazla farkında olmam gereken şeyleri. Bir daha bir hastayla böyle bir durumda kalırsam dikkat etmem gereken şeyleri. Bazen başka bir hayatı nasıl yarattığını ve sürdürdüğünü ve bunun ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyorum. Bazen de doğum yapmadığın zaman vücudunun nasıl görüldüğünü ve hareket ettiğini düşünüyorum.

seni gördüğümü sanıyorum. Evdeyken, bilgisayarınla uğraşırken ya da Kat'le ilgilenirken." Parmaklarını bandın etrafında kaydırды, kapanışları aradı. "Ve bazen sana istediğim gibi dokunmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Vücudunun her santimetrekaresini öpmek istiyorum anne. Seni görüldüğün kadar iyi hissettirmek istiyorum. Sana tapmak istiyorum. Vücudunla ilgili hayallerim var. Uyuyamadığım zaman düşündüğüm şey bu. O yüzden senden etkilenip etkilenmediğimi merak ederek enerjini boşa harcama Beth. Etkilendim."

Şimdi gerçekten nefes alamıyordum.

Shane cırt cırtlardı buldu ve çekti. Ciğerlerime hava doldu ve bağlayıcıyı çekerken bağırsaklarımdaki gerginlik serbest kaldı.

Elbisemi tekrar aşağı indirmek istedim ama Shane bileklerimi yakaladı. "Henüz değil," diye fısıldadı ve bacaklarıma doğru eğildi. Nefesi karnımda bulanıklaştı ve hepsini içime çekip ona geri çekilmesini söyleme dürtüsüyle savaştım.

"On ay önce istediğin versiyonuma sahip olamadığın için üzgünüm."

Dudakları gümüşü çatlaklarla kesilmiş gevşek deriye bastırdı. "Bu tam da benim istediğim versiyonun."

Başımı koltuğun ve kapının birleştiği yere yasladım. Shane'in elleri karnımda, hamileyken benim yaptığım gibi geziniyordu.

"Onu taşıırken sana böyle dokunmak istedim," dedi törpüleyerek. "Seni her gördüğümde bunu düşündüm. Austin ve Caroline'ın nişan partisinden hemen önce Copper Mule'daki o zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, karnımı tekrar öptüğünde neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Neredeyse bayılıyordun ve ben seni yakaladım. Elimi karnına koydum ve tekmelediğini hissettim."

"Hatırlıyorum."

"Bırakmak istemedim, Beth."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Alnı göğüs kafesimin hemen altındaydı, elleri belimi tutuyordu.

"Yemin ederim seni bırakmak istemedim. Ve sonunda sana sarıldığımdan beri her gün bırakmamaya çalışıyorum."

"Shane-" Uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ensesindeki tellere dolanmalarına izin verdim.

"Bir resmi değerli kılan nedir biliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Doku." Çatlaklardan oluşan bir kümeye bir öpücük kondurdu. "Bu çok güzel.

Bu bir sanat eseri."

Bir yarı kamyon hızla geçerken korna çaldı. Dışarıdan bakınca, şoför kesinlikle hızlı bir sikiş için kenara çektiğimizi düşündü.

Ama bu ondan çok daha fazlasıydı.

Shane koltuğuna çekildi ve ben elbisemi düzeltirken emniyet kemerini bağladı, tam bir nefes alabildiğim için minnettarım ama yine de kumaşın vücudumda asılı kalmasından dolayı utanıyordum.

Hamile bedenimi görmeye alışmam dokuz ay sürmüştü ve sonra elime başka bir beden tutuşturuldu. Bu sürekli bir özgüven kırbacı gibiydi.

"Beni dinle," dedi Shane temkinli bir şekilde yola geri çekilirken ve elimi avucunun içine alıp parmaklarını birbirine geçirirken. "Benden saklanma. Neredeyse her santimini gördüm ve sana söylüyorum, hepsini istiyorum. Hem de çok."

Gözlerimi silerken "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hamileliğimin ilk günlerinde uykularımı kaçıran bir şeydi bu. Ciddi sorunları olan bekâr bir anneye ve psikopat bir babaya şans verecek birini bulup bulamayacağımı merak ediyordum.

Ama Shane ilk günden beri yanımdaydı. Sırf beni kontrol ettiği o mesajlara ne kadar değer verdiğimi hiç fark etmemiştim. Konuşmaya ihtiyacım olursa rahatsız etmeyeceği konusundaki ısrarı. O sırada erkek kardeşimle birlikte yaşıyorlardı, bu yüzden onu hiç dinlemedim. Bazen cevap bile vermezdim.

Belki de bu, çok fazla bela olduğuma karar verirse acısını hafifletmeye çalışma yolumdu.

Ama Shane Hutchins hakkında yanlış değerlendirdiğim bir şey vardı. Askeri sicilini bildiğim için artık anlamlıydı.

Shane kavgadan kaçacak bir tip değildi. Kurşun yağmurunun içinden yüzünde bir gülümsemeyle koşarak geçirdi.

BETH

T ılık havada tatlı, yağlı bir kek kokusu yayılıyordu. Neredeyse Shane'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme kadar lezzetliydi. İlk randevumuzu planlarken kesinlikle yıkılmıştı. Bir sokak festivali.

Falls Creek'in meraklı gözleri ve gevşek dudakları olmadan birlikte bir gün geçirmek için mükemmel bir yerdi.

Bir bluegrass grubunun canlı müziği hoparlörlerden yankılanıyordu ama bu gürültü Kat'i en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Shane'in göğsüne sarılmış, onun benden daha çok kullandığı bebek taşıyıcısında uyukluyordu. Kendisi için yaptığı taktik bebek bezi çantası sırtına bağlanmıştı.

Sözüne sadık kalarak, el yapımı ürünler ve yiyecek satan satıcı çadırlarını incelerken onun elinden başka bir şey tutmuyordum. Çanta değil. Bir şişe değil. Bebek arabası değil.

Meraklı Nellie'ler ve geveze Cathy'ler bizi kıs kıs gülmeden etrafta dolaşabilmek ve konuşabilmek iyi hissettirdi.

Kızım Shane ile güvendeydi. Shane ile güvendeydim. Kalbim Shane ile güvendeydi.

Tütsülenmiş etin tuzlu kokusu ikimizi de cezbetti ve ne olduğunu anlamadan, devasa hindi bacakları ve taze sıkılmış limonata ile gölgeli bir noktaya doğru yola çıktık.

Shane yiyecekleri karıncalardan uzak tutarken, ben de onun sırt çantasına koyduğu battaniyeyi çıkarıp yere serdim. Sırada Kat vardı. Onu göğsündeki bebek taşıyıcısından çıkardım ve yüksek meşe ağacının altındaki battaniyeye uzanmasına izin verdim. Shane ve ben omuz omuza oturmuş, bir şeyler atıştırıyorduk.

İkimizin de midesinin kaldıramayacağı kadar et yiyor ve çürüğe yol açan limonatomuzu yudumluyorduk.

Ama mutluluktu.

Esinti endişelerimi alıp götürdü, keman sesleri ve daha basit zamanlarla ilgili şarkı sözleri eşliğinde havada süzölmelerine izin verdi.

Karnımız doyduktan sonra ellerimizi temizlemek için bebek mendili paketini açtık. Bölüştük ve fethettik -Shane bir limonata dolumu aldı ve ben Kat'ın bezini değiştirdim.

Onunla her şey çok kolaydı. Kamyonетinde neredeyse bayılmam ya da bir uzvumu kaybetme ihtimalim dışında.

Bana karşı çok iyiydi.

Benim için çok iyi.

Bradley de iyiydi. Sana yalan söyleyene kadar. Seni metresi yapana kadar. Seni tehdit edene kadar. O gelene kadar-

"Gitmeye hazır mısın yoksa burada biraz daha oturmak ister misin?" Shane, elinde limon maskotu olan neşeli sarı bir fincanla yaklaşırken sordu.

Neden bu rahatsız edici düşünceler her şeyi mahvediyordu? Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günü yaşıyordum!

"Sanırım öyle," dedim. "Kat bugün kolaydı ve şansımı zorlamak istemiyorum."

Shane güldü. "Anlıyorum."

Eşyalarımızı yükledik ve kamyonu doğru kıvrıla kıvrıla yürümeye başladık; kızım onun göğsünde, benim elim de onun kindeydi.

Falls Creek'e dönüş yolculuğumuz fuara gidişimizden çok daha az olaylı geçti. Yırtık kompresyon giysilerim döşeme tahtasında bir yumru gibiydi. Eski ben gibi görünmeye çalıştığım için kendimi çok aptal hissettim.

Belki hayat düzene girdiğinde tekrar spor salonuna gidebilirdim.

Ama sonra doğum iznim bitecek ve öğretmenliğe geri dönecektim...

Gün içinde yeterli saat yoktu.

"Aklında ne var?" Shane ellerimizi birbirine bağlarken sordu, sonra benimkini dudaklarına götürdü ve arkasına bir öpücük kondurdu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Sadece sessizliğin tadını çıkarıyorum."

"Sana inanmıyorum," dedi. "Ama bu konuda konuşmak istemiyorsan, bu sefer burnumu sokmayacağım."

Bu konuda konuşmak istemiyordum, çünkü bir çözüm olmadığını biliyordum. Asla onun için olmak istediğim kadın olamayacaktım.

Eskiden her kızın hayalini kurduğu biriydim; *neredeyse* otuz yaşındaydım, pervasızca flört ediyordum ve kariyerimde ilerliyordum.

Artık vücudumdan nefret ediyordum. Bana yaşattığı her şeyden nefret ediyordum. Bana Kat'i verdi ve bu tarif bile edemeyeceğim türden bir sevgiydi, ama diğer her yönden bana ihanet etti.

Shane'in bana yalan söylemesini ve sevmiş gibi davranmasını istemedim.

Mahalleme girdiğinde, Kat bir sonraki biberonunu beklerken cıvıldamaya başlamıştı.

Shane emniyet kemerini çözerken, "Orada kal," dedi. "Ben geleceğim."

O Kat'in araba koltuğunu çıkarıp kapımı açarken ben de Spanx ve göbek bandının kalıntılarını topladım.

Ben bir biberon hazırlayıp onu beslerken, o da araba koltuğunu benim aracıma geri geçirme mühendislik kabusuyla mücadele etti.

Shane bir anomaliydi. Önüne çıkan her durumda çok rahattı.

Sağlık görevlisi olmak ve insanların evlerine gidip onları tedavi etmek mi? Kontrol et.

Gecenin bir yarısı psikozlu, hormonlu benliğimle konuşmak mı? Kontrol et.

Bir bebeğe bakmak mı? Kontrol et.

O şortun içinde yenilebilir mi görünüyorsun? Tamamdır.

Kapıyı kapatıp kilitledi ve sanki araba koltuklarıyla uğraşmak ve bebek bezi çantası hazırlamak onun için günlük bir olaymış gibi rahatça oturma odasına girmeden önce düşünceli bir şekilde ayakkabılarını çıkardı.

Kat biberonunu baloncuklara dönüştürmüştü. Şişeyi bir kenara bıraktım ve onu omzuma yaslamadan önce önlüğünün kenarıyla minik Cupid'in yay dudaklarını sildim. Shane sehpanın üstündeki boş şişeyi kaparken Kat vücudunu titreten bir geçirme sesi çıkardı.

"Ben yıkarım."

"Oh-" Sırtı çoktan bana dönüktü. "Shane, yapmak zorunda değilsin-" "Ben hallederim," dedi mutfak musluğunu çalıştırırken.

Onun iyiliğinden faydalananıyor muydum? Tüm bunları benim yapmam gerekmez miydi? Biberonun, bebeğin gazını çıkarmam için yeterince uzun süre yıkanmadan durmasında bir sakınca olmamalıydı.

Minnettarlık göz açıp kapayıncaya kadar kızgınlığa dönüştü.

Onu kolumun kıvrımına sıkıştırdığımda Kat'in göz kapakları ağırlaştı. Yeşil irisler narin kirpiklerin ardında kayboldu. *O kadar güzeldi ki. Yani*

Mükemmel.

Su kesildi ve Shane'in omzunu mutfakla oturma odasını ayıran duvara dayamış bir şekilde durduğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde bir gülümseme vardı. "Onu uyutacak mısın?" diye sordu ellerini kurularken. sonra omzuna astı.

Neden gezegendeki en seksi hareket buydu?

"Evet," dedim dikkatlice koltuktan kalkarken. "Büyük bir gün geçirdi. Umarım bu, kaya gibi uyuyacağı anlamına gelir."

Bezi hâlâ kuruydu, bu yüzden değiştirmeye zahmet etmedim. Onu beşiğe yatırıp bebek telsizini iki kez kontrol ederken Shane arkamda oyalandı. Arkamı döndüğümde beşiğin parmaklıklarına doğru eğilmişti.

"İyi uykular, Tadpole." Alnına hafif bir öpücük kondurdu. "Annen için iyi ol."

Kalbim yandı.

"Hadi," diye fısıldadı Shane, kolunu belime dolayarak beni çocuk odasından dışarı çıkarırken. Beni oturma odasına geri götürürken kapıyı arkamdan çektim. "Gitmeden önce sadece seninle birkaç dakika geçirmek istiyorum."

Daha önce Shane bana bu akşam yürüttüğü destek grubu için bir toplantısı olduğunu, ardından da sabah erkenden karakoldaki vardiyasına gideceğini söylemişti. Bradley gelmeye ya da benimle iletişime geçmeye çalışmadığı için evimde uyumakta bir sakınca görmedim. Kat'in tüm eşyaları buradaydı ve sonsuza kadar Shane'de kalamazdım. Yine de ona yakın olmayı özleyecektim.

"Bugün için teşekkürler," dedim beni kanepeye götürürken. "Çok eğlendim."

Ama asla kanepeye ulaşamadık. Omurgam duvara çarptığında oksijen ciğerlerimi bir hışımla terk etti. Elleri yanlarımda gezinirken hem sert hem de nazikti.

"Şimdi," diye hırıldadı, nefesi kesilmişti.

"Nerede kalmıştık?" Çenemi yukarı kaldırdım ama beni öpmedi.

Shane kalçalarımı kendi kalçalarıyla sıkıştırdı. Kokusu her şeyi tüketiyordu. Alnımı öpücüklere boğarken burnunun eğimi şakağımı sıyrıyordu.

Ama bunlar kızıma verdiği öpücükler değildi. Hem de hiç.

Kat'in başını öptüğünde, bu saf bir şefkat ve hayranlıktı. Ama bunlar keşif amaçlıydı. Öğreniyordu. Ezberliyordu.

Shane dizini bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Kalın ve kaya gibi sert bir şey vücuduma bastırdı.

Gittikçe yaklaşıırken göğsü göğüslerimi düzleştirdi. "Sana doyamıyorum ve hepsini elde ettiğimde bile istediğim her şey olmayacak."

Ellerinden biri boğazımı çevrelediğinde nefesim kesildi. Ağzıyla buluşmak için daha da gerildiğimde başparmağı gergin tendonları okşadı.

Elleri vücudumda dolaşırken keskin ve değerlendirci gözleri yüzümü inceliyordu. Kollarımı. Ellerimi. Kalçalarım. Belim. Karnımı. Boynum. Sırtım. Çok az şey onun için yasaktı. Ve bu sınırlar geçiciydi.

"Shane," diye fısıldadım avucu tekrar karnımın üzerinde gezindiğinde. İçime çekmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. "Bana güvenmene ihtiyacım var."

"Biliyorum, ama-"

"Ne istediğimi bildiğime güvenin. Sana yalan söylemiyorum. Senin o güzel kışına duman üfle miyorum." Elimi tuttu, avucumu açtı ve ereksiyonuna bastırdı. "Bunu hissediyor musun anne? Seni istiyorum."

Yutkundum, çünkü hissedebiliyordum. Kalınlığını hissedebiliyordum. Uzunluğunu. Sikine her yeni kan hücumunda oluşan esnemeyi.

Shane elimi bırakmadı. Aletine sıkıca bastırmaya devam ederek parmağını ensemden gezdirdi ve saçlarımdan bir tutam yakaladı.

Başımı yerinde tutan çapa sırtımdan aşağı kıvılcım dalgaları gönderdi. Kalbim durdu.

Dudakları süet kadar yumuşaktı. İlk öpücük şefkatliydi. Sıcaktı. Elllerinde eridim, onu takip ettim. Yeni bir açı keşfetmek için başını yana eğdi. Her şey lezzetli ve yeniydi. Şampanyanın ilk yudumu gibi coşkuluydu.

Elimi bıraktığı anda elim onun şişkinliğinden uzaklaştı. Sonra iki eli de saçlarımdaydı, yanaklarımı okşuyor, kalçalarımı yoğuruyor, belimde ve kollarımda aşağı yukarı kayıyordu. Her yerdeydi, her parçamı tüketiyordu. Öpücük bir Pazar sürüşü olarak başlamıştı, ama şimdi onu döküyordu.

Ona doğru açıldım, dilini beklerken dudaklarımı araladım. Ama bana daha fazlasını vermek yerine alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Benden çıkardığı nefes onun memnuniyetle gülümsemesine neden oldu. Shane ağzımın köşesine bir öpücük kondurduktan sonra alnını benimkinin üzerine koydu.

"Evet," dedi sakallı yüzünde çocuksu bir sırıtışla. "Beklediğime değdi."
Göğüs göğüse durduk, dehşet verici parıltıda oyalandık. Shane'in gülümsemesi nefesimi kesti. Keşke bende de böyle bir heyecan olsaydı. Keşke ondaki baş dönmesinin bir zerresi bile bende olsaydı.

Bu büyük hissettirdi.

Ama aynı zamanda gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

BRANDIE JEAN

Geliyor musun?

BRANDIE JEAN

Gelip seni alacağım.

BRANDIE JEAN

Lütfen gelin.

BRANDIE JEAN

Evinin önünden geçerken arabayı hâlâ orada görürsem, giyinik olsan da olmasan da seni sürükleyerek dışarı çıkarırım.

BETH

Bu adam kaçırma.

BRANDIE JEAN

Adam kaçırmaktan çok daha kötülerini yaptım, benim küçük tatlı meleğim. Bir sürü param var. Kendi kefaletimi ödeyebilir, yargıca ödeme yapabilir ve tasarruf hesabıma bile dokunmayabilirim.

BETH

Tamam. Pantolon giyiyorum.

BRANDIE JEAN

Yaşasın! Bu çok eğlenceli olacak! Saat tam 10'da!

YUVARLANDIM VE INLEDİM. Doğumdan sonra resmi olarak beş hafta geçmişti ama henüz hiçbir şey kolaylaşmamıştı.

Elbette, TicTacs gibi dışkı yumuşatıcıları patlatmıyor ve dikişlerimi patlatmaktan endişe etmiyordum, ama hala anne olmanın tadını çıkaramamıştım.

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Aktif olarak kendimden o kadar nefret etmiyordum ama yine de kendimden nefret etme duygusu aklımın bir köşesinde duruyordu.

Shane'in yanında olmak
yardımcı oldu. Shane her
zaman yardım ederdi.

İkinci randevumuz ajandamdaydı, ancak arka arkaya vardiyalarda çalışıyordu ve bu da onun görünmesini seyrekleştiriyordu. Yine de, bana bir öpücük vermek ve nasıl olduğumu görmek için iki günde bir uğrayacak zaman buluyordu.

Layla sayesinde çocuk doktorumu ve onun kaltak hemşire kadrosunu kovdum. Kat'in yeni muayenehanesindeki ilk randevusuna benimle birlikte geldi ve Kat'in büyüme çizelgesinde kaydettiği ilerlemeyi manikür pedikürle kutladı. Randevuyu Kat'i bir ileri bir geri dolaştırarak ve Callum'la düğün planlarını konuşarak geçirdik.

Ertesi gün zombi gibiydim. Yataktan zar zor kalkabildim. Odamdan mutfığa, kreşe ve sonra odama geri dönüyordum.

Hâlâ depresyonu anlamıyordum. Neden sadece mutlu olamadığımı anlamıyordum. Ya da en azından nötr. Zirveler yüksekti ama dipler içimi parçalıyor ve beni dizlerimin üstüne çökertiyordu.

Dün de o kötü günlerden biriydi ve zihnimde beliren kasvetli bulutları hâlâ hissedebiliyordum.

Brandie Jean, Bayanlar Yardımlaşma Derneği'yle bir araya gelmek için ona katılmamı istiyordu, ama benim enerjim yoktu.

Telefonum Brandie Jean'den gelen ve kıcımlı yataktan kaldırmamı söyleyen bir başka mesajla tekrar çaldı.

Bunu yaparken homurdandığımı bilemezdi.

Sabah saat tam 9:45'te Toplum Merkezi'nin otoparkına girdiğimde içimi bir korku kapladı. Kat evden ayrılma zamanı geldiğinde şaşırtıcı bir şekilde işbirliği yapmıştı. Sanki ebeveynlik tercihlerimi didiklemekten ve tavsiye kılığına bürünmüş istenmeyen ve çirkin fikirler vermekten başka bir şey yapmayan insanlarla sosyalleşmekten korktuğumu biliyordu.

Bayat havanın ve küflü tavan döşemelerinin kokusu korkumu ikiye katladı. Bu iğrenç koku beni buraya son gelişimde anneler için bir destek grubu olarak lanse edilen kötü kızlar toplantısına katılmaya çalıştığım zamana götürdü.

Tiz bir güney tınısı koridorda yankılandı.

"Benim pembe ışıltılı dünyamdaki varlığıyla, gül renkli anılarıyla onu ölümüne korkutmanın sana yapmanı söylediğim şey olduğunu nasıl düşündün?"

İzlerimde durdum.

Aralarında bir çekişme oldu ama BJ'in buna tahammülü yoktu.

"Dolly Parton'ın 36-E memeleri üzerine yemin ederim ki, siz çıldırmadan kendi balayıma gidemem. Bilin bakalım ne oldu-" pamuk şeker kadar tatlı sesi ölümcül bir hal aldı "-Geri döndüm ve hepinizin bu kasabayı kimin yönettiğini hatırlama zamanı geldi. Kadınlar Birliği'ni neden kurduğumuzu unutuyor muyuz? Sloganımız ne?"

Lanet olsun. BJ "anne sesini" çok iyi biliyordu. Bana öğretmesine ihtiyacım vardı.

Düzgünce azarlanmış yaşlı kadınlardan oluşan bir koro söz aldı. "Kendi halimize bırakıldığımızda toplum için kolektif bir tehdit oluşturuyoruz. Günlerimizi Falls Creek vatandaşlarına yardım etmeye adayacağız. İhtiyacı olanlara maddi, manevi ve somut destek sağlayacağız. Yardım istemeyenleri arayıp bulacak ve onlara yardımcı olacağız. Bu bizim Kadınlar Birliği olarak görevimizdir."

Kapının çerçevesinden baktım ve BJ'nin pembe boyalı bir podyumun arkasında durduğunu gördüm. Mücevherli okuma gözlükleri takmıştı ve elinde mücevherlerle kaplı bir işaret çubuğu vardı.

Kendimi büyücü perdesinin arkasından bakan Dorothy gibi hissettim. *Demek burası Bayanlar Birliği'ydi.*

"Mükemmel!" BJ dedi ki. "Tekrar hatırlatmak zorunda bırakma beni. Şimdi-" arkasındaki mantar panoya döndü. İsimler ve fotoğraflar pembe iplerle birbirine bağlanmıştı, sanki bir katili avlayan bir dedektif gibiydi.

Bekle. Neden benim fotoğrafım orada? Ve Shane'in. Ve Austin'in. Ve Caroline'in. Ve Layla'nın. Ve Callum'un.

Başka fotoğraflar da vardı ama hepsinin üzerinde parlak yeşil onay işaretleri vardı.

Ortaya çıkarılan fotoğraflardan ikisi daha Bayan Sepideh ve Ballentine House Bed and Breakfast'tan Henry Calhoun'a aitti. Diğer tarafta Layla'nın kardeşi Karim'in üzerinde soru işareti olan bir fotoğrafı vardı. Shane'in EMS ortağı Missy ve polis departmanında çaylak olan Lauren da panodaydı.

Bu da neydi?

Biraz daha dinlemek için kapı çerçevesinden uzaklaştım. BJ işaret çubuğunu podyuma koydu ve ellerini çırpı. "Şimdi, uzun vadeli projelerimizle ilgili güncellemeleri kim yapacak?"

Büyükanne Fletcher odanın içinde bir yerden, "Biliyorum," dedi. "İstediğin gibi bu toplantıyı gizli tuttuk ama Sepideh bir sonraki toplantıda olacak. Henry'yle birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar ama Henry hâlâ ona karşı bir şey yapmıyor."

Bekle. Henry ve Sepideh'e tuzak mı kurmaya çalışıyorlardı?

Estelle Gould, "Henry'nin kulübesini yıkmayı ve onu **p a n s i y o n a** taşımayı öneriyorum," diye söze girdi. "Bir ekskavatöre erişimim var."

"Hayır," diye kestirip attı Brandie Jean. "Üç numaralı kural nedir?" Hanımlar homurdandı. "Biz yok etmeyiz, sadece kurcalarız." "*Ve*," diye dürtükledi Brandie Jean.

"Sadece son çare olarak," diye homurdandılar.

"Bu doğru," dedi BJ. "Austin Hale ve Caroline Tyree'yi bir araya getirmek için uydurduğumuz kabin durumu etkili oldu ve kimseye zarar vermedi. Ayrıca tek seferlik bir şeydi. Eğer yöntemlerimizi tekrarlırsak insanlar şüphelenir. Sepideh ve Henry'nin birlikte vakit geçirmesini sağlamak için daha iyi bir plan yapın. Sıradaki?"

"Shane Hutchins ve Beth Hale'i bir araya getirmeye çalıştık ama o inatçı biri."

Brandie Jean elma şekeri kırmızısına döndü. "Beth ve Shane artık benim sorumluluğumda, çünkü o boğulurken siz her türlü saçma sapan zafer günleri söylemini uygun gördünüz! Saçını yıkatmak için onu kuaföre davet ettiniz mi? Çamaşırlarını yıkamayı teklif ettiniz mi? Ona yardım ettiniz mi? Neye ihtiyacı *olduğunu* sordunuz mu yoksa onun durumunun farklı olabileceğini düşünmeden sadece sizin için neyin işe yaradığını mı söylediniz?"

"Şey, biz sadece düşündük ki-"

Brandie Jean dişlerini gösterdi ve hırladı. "Bazılarınızın bebek sahibi olmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiğinin farkındayım. Ama bir dahaki sefere benim küçük tatlı anne ayımı ezmeyi uygun gördüğünüzde, kendinizi onun yerine koymak için anılarınızın derinliklerine inmeniz gerekecek."

"Ama-"

"Karanlıkta onunla birlikte oturup perdeleri açmasına yardım ettiniz mi yoksa uzaklaşıp ışıkları neden açmadığınızı mı merak ettiniz?"

Birisi ağzını açacak kadar aptal olmalıydı çünkü Brandie Jean podiyuma doğru eğildi. "Sus." Tek bir kelime onu sorgulamaya cüret eden herkesi susturdu. "Seni gömeceğim, kocanla evleneceğim ve cenazeden önce parmağımda bir taş olacak. Daha tabutunda toprak bile olmayacak ve ben gelinlik arıyor olacağım. Beni test etmek ister misin?"

Kimsenin gıkı çıkmadı.

"Şey," dedi Maribel Gonzalez ihtiyatla. "Louisa Mae ve Christy Spellman onları markette birlikte gördüklerini söylediler."

"Ödüllü yorganlarımla gittiğim o sokak festivalinde üçünü bir arada gördüm. Biliyorsun mavi bir kaburgam var-"

"Kapa çeneni yorganlar hakkında. Hepiniz köpek kulübesindesiniz. Shane ve Beth'i bana bırakın. Ve bir dahaki sefere konuşmadan önce düşünün. John Prosser'dan haber var mı? Karısını kaybetti. Planlanmış bir yemek trenimiz var mı?"

"Evet!" Marilyn Dreese söze girdi. "Önümüzdeki ay boyunca kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği alacak. Bütçede haftada iki kez ona yardım etmesi için bir temizlikçi tutmaya yetecek kadar para bulduk. Golfü çok seviyor, bu yüzden onu evden çıkarmak için bir hayır kurumu golf turnuvası düzenlemeyi düşünüyorum. Belki planlamamıza bile yardım edebilir."

"Mükemmel," dedi Brandie Jean, görevinden oldukça memnun bir şekilde. "Yukarıda ve öteye gittin. Köpek kulübesinden çıktın, Mare."

Kolumdan sarkan ağır araba koltuğu sinsice hareket etmekten ağrıyordu ama umursamayacak kadar büyülenmişim.

Brandie Jean benimle oynadı. Hepimizi oynadı.

Callum ve Layla'nın yüzlerindeki onay işaretleri bunu kanıtlıyordu. Layla'dan, Büyükanne Fletcher'ın, bekârlık huyundan vazgeçmesi için yardım amaçlı bir randevu açık artırması düzenlemek üzere Kadınlar Birliği'yle plan yaptığımı itiraf ettiğini biliyordum. Ama Brandie Jean'in ona takıntılıymış gibi davranması, Layla'yla nişanlıymış gibi davranmasını sağlayan tekmeydi. Tabii artık o kadar da rol yapmıyordu. Takvimdeki gerçek düğün tarihiyle değil.

...O ışıltılı, şeytani, harika deha.

Araba koltuğu duvara çarptı ve Kat bir çığlık attı. *Kahretsin.*

Brandie Jean döndü ve beni gizlenirken yakaladı. Gıcırdadı ve mantar panoya doğru hamle yaptı, panoyu ters çevirdi, böylece karşı tarafta çöpçatanlık planları yerine üzerinde "*İlk Müdahale Edenler Yardım Takvimi Projesi*" yazan beyaz tahta görünür oldu.

"Beth!" diye bağırdı, telaşlanmıştı. "Erkencisin!"

Kapı aralığından içeri süzıldüm ve bana bakan gümüş arı kovanları ordusunu fark ettim.

"Özür dilerim."

Bileğinin bir hareketiyle onu uzaklaştırdı. "Endişelenme, ateşli şey. İçeri gel ve o tatlı kızı yere bırak. Atıştırmalıklarımız ve bu takvim çekimini planlamak için yapılacaklar listemiz var."

"Takvim çekimi mi?" Gran Fletcher'ın yanına otururken sordum.

"Bu doğru!" Mavis Taylor söyledi. "Bir sonraki bağış toplama etkinliğimiz! Tüm ilk müdahale ekipleri soyunacak, yağlanacak ve bir takvim için poz verecek."

Bea Walker, "Bunu yüksek bir primle satacağız," diye ekledi. "Polis ve itfaiyedeki çocukları gördünüz mü? İlk gün hepsini satacağız."

OceanofPDF.com

SHANE

M Beth'in ön kapısına giden bir avuç basamağı koşarak çıkarken kalbim boğazıma düğümlemişti. *Onu tekrar dışarı çıkaracağım için bu kadar gergin olmamalıydım.*

Planladığım ilk randevu hassasiyetle ve niyetle yapılmıştı. Sokak fuarı harika bir buz kırıcıydı. Kat bizimle geldi, bana bebek taşıma becerilerimi gösterme şansı verdi ve rahattı. Beth ve ben yürürken el ele tutuşabildik ve daha fazla zorlamam konusunda endişelenmeden flörtöz dokunuşlar paylaşabildik.

Her ne kadar salyangoz hızıyla mastürbasyon yapmaktan aletim nasır tutmuş olsa da, onun istediği kadar ağırdan alacaktım.

Ama bu gece sadece o ve ben vardık. Belki de bu yüzden gergindim. Beth'i hiç yalnız bırakmamıştım... hiç.

Austin'in kamyoneti Beth'in arabasının yanına park edilmişti. İçeriye baktım ve araba koltuğunu arka koltuğa geçirme işini çoktan halletmiş olduğunu gördüm. Kısa bir süre, aracımda bulundurmamak için indirimde bir tane bulmayı düşündüm. Her zaman Beth'in küçük sedanına tikişmek ya da o çocuk güvenlik yapbozunu kamyonetime koymak zorunda kalmasaydık dışarı çıkmak çok daha kolay olurdu.

Müstakbel Bay ve Bayan Hale bu gece Kat'e bakıcılık yapacaklardı. Teklifi yaptığımda, aşık olduğum aptal zalim yerine Caroline'a gittim.

Austin hâlâ benim en büyük hayranım değildi ama bu konuda eşeklik etmekten vazgeçip bana soğuk davranmaya başlamıştı. Dün iki heceli kelimelere bile geri dönmüştük. Belki Beth'le işler ciddileştiğinde bana tam bir cümle söyleyebilirdi.

Kapının ziline bastım ve bekledim. Ağır, erkeksi ayak sesleri konağın içinde yankılandı.

Kahretsin.

Kapı açıldığında limon mumlarının kokusunu taşıyan bir esinti yüzüme çarptı.

Austin kapı aralığında belirdi. Çenemi ona doğru eğdim. "Selam."

Elimdeki bukete ve pelüş hayvana bakarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Beth neredeyse hazır."

"Hazırım," diye seslendi Beth içeriden, aceleyle odasından çıkarken, hâlâ bir küpesini takıyordu.

Austin'i kenara iterek portmantoya çarpmasına neden oldu ve bana nefes nefese bir gülümseme verdi. "Selam."

Kardeşinin beni bir kürdan gibi kırmak istemesi umurumda değildi. Hediyelerimi bir elime kaydardım, onu sırtının küçük kısmından içeri çektim ve ağzına bir öpücük yerleştirdim. Dilimi dudaklarının mührü boyunca kaydırıldığında küçük bir ciyaklama çıkardı ama daha ileri gitmedim.

"Lanet olsun, anne." Bakışlarımı vücudunda gezdirdim. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Dizlerinin hemen üzerinde biten siyah bir elbise giymişti ve ellerimi almak için can attığım tüm o lezzetli kıvrımları vurguluyordu.

Beth'in vücudu el yazısıyla yazılmıştı. Sıradanlıktan sanata geçerken kıvrılan ve eğilen zarif, akıcı çizgiler. O soyut bir şiirdi; asla unutamayacağım bir düzyazı. Yapılandırılmış ama akıcı. Hayatı yaratan dolambaçlı form, bütün gün kafamda takılı kalmasını istediğim bir lirikti.

Beth'in avuç içleri gömleğimin önünü yumuşatarak göğsümün üzerinde durdu. "Aynı şekilde."

"Selam, Shane!" Caroline mutfaktan çıkarken cıvıladı. Kat onun omzuna yaslanmış, sarı saçlarına hayranlıkla bakıyordu.

Beth'in omzunun üzerinden bakarken kalbim yumuşadı. "Selam evlat. Nasıl hissediyorsun?"

Caroline artık böbreğini bağışladığım çocuk değildi. Aslında, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı, o benim gelecekteki baldızım olurdu.

Hedefimin ne olduğunu biliyordum. Şimdi bütün mesele oraya ulaşmaktı.

Ama işler istediğim gibi gitse ve Caroline ile yasal bir aile olsak bile, muhtemelen ona hep 'çocuk' diyeceğim.

"Bugün daha iyi," dedi.

"Güzel. Bu çok iyi." Kat'i kundağa sarılmış halde gördüğümde kalbim sıkışmıştı. Bir aylıktan biraz fazla olması bana çılgınca geliyordu. Sanki bundan çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. İlk nefesinde yanımdaydım. Onu en azından birkaç günde bir görüyordum. O çocuğu çok seviyordum.

Annesini de severdim. Ama şimdilik bu beklentilerimi yumuşatmam gerekiyor.

"Gitmeden önce onu kucağıma alsam sorun olur mu?"

Beth'e usulca sordum. Biraz şaşırmış görünüyordu. "İstiyor musun?"

"İzin verdiğin sürece onu tutmak istiyorum." Beth'e tüylü yeşil kurbağayı uzattım. "Ona bir arkadaş bile getirdim."

Onu göğsüne bastırırken Beth'in gözleri buğulandı.

Çiçek buketini ona uzatırken, "Bunlar senin için," dedim.

Her zamanki gibi sarı ve beyaz çiçekler. Biraz geçici güneş ışığından zarar gelmez.

Beth çiçekleri koymak için süslü beyaz bir sürahi bulurken Kat'i Caroline'de aldım ve göğsüme yasladım. Ben kızlarımdan biriyle sarmaş dolaş olurken o ve Caroline sessiz bir ses tonuyla konuşuyorlardı. "Nereye gidiyorsunuz?" Austin kıırttı. İsteksizdi ama tarafsızdı. En azından bebeği benden almaya çalışmadı ya da kesici bir yorum yapmadı.

"Chapel Hill'de rezervasyon yaptırdım. Beth'in arabaya servis olmayan bir yerde güzel bir akşam yemeği yemesi gerektiğini düşündüm."

Austin ayaklarına baktı. "Bak. Sana karşı dürüst olacağım. Beth'in Kat hakkında hissettikleri mi? Ben de Beth için hep böyle hissettim. O her zaman benim korumam altında oldu." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Sana güvendiğim için beni pişman etme."

"Buna saygı duyuyorum," dedim. "Ve yapmayacağım." "O zaman bir sorunumuz olmayacak." "Tamam," dedi Beth. "Sanırım hazırım."

Bebeği Austin'e vererek transferi gerçekleştirdim. Beth transferi denetledi ve dikkat etmeleri gereken şeylerin ve ona göre neyin acil durum teşkil ettiğinin bir listesini çıkardı. *Bu hemen hemen her şeydi, ama onun koruyucu annelik içgüdülerini azaltmayacaktım.*

"Bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum," dedim kapısını açarken. "Seninle gurur duyuyorum."

Beth kamyonetime tırmandı ve gözlerini ovuşturdu. "Hastanede bizi ayırdıklarından beri ondan ayrı kalmadım."

"Biliyorum anne." Alnından öptüm, sırf yapabildiğim için dudaklarımın teninde oylanmasına izin verdim. "Ve Austin'den beri onu bana emanet ettin.

orada olamazdım. Ve çok onur duydum. Ama Austin onu aldı. Bunun seni endişelendirmediğini biliyorum ama ona güveniyorum. Ve küçük kızım konusunda senden başka kimseye güvenmedim."

Beth nefes almayı kesti. Bir tane daha çekene kadar saniyeleri saydım. Bu sefer daha yumuşaktı ama daha istikrarlıydı. "Tamam," diye fısıldadı.

RESTORAN, her masanın üzerinde loş ışıklı ampullerin asılı olduğu sıcacık bir yerd. Ev sahibini masamıza kadar takip ederken elimi Beth'in belinde tuttum. Kendi yerime oturmadan önce Beth'in sandalyesini çekip içeri itme dansını yaptım. Garson elinde şarap listesiyle uğradığında Beth onu hemen kovdu.

"İçmek istersen bu beni hiç rahatsız etmez," dedim ve masanın üzerinden uzanıp elimi onun elinin üzerine koydum. "Güven bana. Ben iyiyimdir. Herkes Bloody Mary ve screwdriver alırken ben her zaman Mule'da kahvaltıya takılırım."

"Hayır," dedi ve doğrudan ana menüye yöneldi.

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti ve omuzlarımdaki küçük bir stres düğümü hafıfledi.

"Burada ne var?" diye sordu, gözleri mezelerde gezinirken.

Bu kadar güzel bir restorana gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Biriyle çıkmıyordum ve en son yaşadığım kısa süreli kaçamak yıllar önceydi.

Deri ciltli menüyü açtım ve seçenekleri taradım. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım her şeyi birlikte denememiz gerekecek."

Menüsünün kenarından baktı, gözleri kurnaz bir merakla beni değerlendiriyordu. "Beni daha önce hiç denemediğin bir restorana mı getirdin?"

"Seni daha önce denediğim bir restorana götürseydim, bu Copper Mule olurdu ve bu bir randevu için yeterince özel değil."

"Copper Mule'a gitmeyi seviyorum."

"Ben de istiyorum. Ama seni kazanmak için sadece dört randevum daha varsa, iş arkadaşlarımla verandada oturmayacağız."

Garson geri geldi ve siparişlerimizi aldı. Beth az pişmiş biftek istedi. -Ben de domuz pizolası istedim.

"Ee," dedi parmağının ucuyla tatlı çayının kenarında gezinirken. "Daha önce buraya gelmediysen burayı nereden duydun?"

Bu kadar çekingen davranarak paçayı kurtaramazdı. Beth'in neyi kurcaladığını biliyordum.

"Gerçekten bilmek istediklerinizi sorun, Dr. Hale. Ben açık bir kitabım."

Yanakları kıpkırmızı oldu. Bir "Dr." atmayalı uzun zaman olmuştu. Hale' iyi bir ölçü için.

"Kendiniz hakkında çok fazla konuşmuyorsunuz. Ya da kişisel bilgileri oltadan uzaklaştırmak için bir yem gibi kullanıyorsunuz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Oldukça zekice. Seni kendimle ilgili şeylerle baştan çıkararak istediğimi elde ettiğimi mi söylüyorsun?"

Gülümsedi. "Evet."

Ellerimi birleştirdim, dolabımın arkasından çıkardığım elbise gömleğinin içinde kendimi biraz sert hissediyordum ve dirseklerimi tam bir Neandertal gibi masaya dayadım.

"O zaman buna ne dersin? Brandie Jean burayı tavsiye etti. Yemeklerin harika olduğunu söyledi. Normal bir konuşma yapamayacağımız kadar havasız olmadan etkileyecek kadar güzel. Falls Creek'ten yeterince uzakta olduğu için hesap gelir gelmez geceyi bitirmek zorunda kalmayacağız. Ve beni yemlediğini düşündüğüm için, ısıracağım. Hayır, buraya daha önce hiç kız getirmedim. Falls Creek'e taşındığımdan beri iki çok kısa, çok rızaya dayalı ve çok sıradan ilişkim oldu. Cevap verdiğiniz kişi eski bir flörtünüz olduğunda bunun garip olduğunu çok çabuk öğrendim-"

Beth bıyık altından güldü.

"-ve hasta, bir erkek olup internetten bir oyuncak sipariş etmek ya da bir seks dükkanına gidip tabanı genişletilmiş bir şey seçmek yerine, kendi üzerinde anal oyunu denemek için salatalık kullanmanın daha iyi olacağına karar veren yeni partneri. Donanmadayken birkaç kız arkadaşım oldu ama özel harekâtçılar arasında boşanma oranı yüzde doksanın üzerinde. Erkek kardeşlerimin çoğu nafaka, çocuk yardımı ya da her ikisini de ödüyordu, bu yüzden hiçbir zaman ciddi bir şey peşinde koşmadım."

Beth aramızdaki ekmek sepetinin üzerine eğildi. "Beyefendilerin şık restoranlarda 'anal oyun' dediklerini sanmıyorum."

Ben de onun duruşunu taklit ederek daha da eğildim. Dudaklarımız birbirine değdi. "Ben asla bir centilmen olduğumu söylemedim."

Gözlerindeki ateş istenen tepkiydi.

Koltuğuna geri otururken dudakları kıvrıldı. Pantolonumdaki çadırı gizleyen ütülenmiş keten masa örtüsü için minnettardım.

"Başka ne bilmek istiyorsun anne?"

"Bana sen ve BJ'den bahset."

"Eğer soru onun benim iki kaçamağımdan biri olup olmadığı ise, size daha önce de söyledim, o ve ben-"

"Sana inanıyorum," dedi Beth. "Tüm bunların nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ve bunu senden duymak istiyorum. Kardeşimden ya da Caroline'dan ikinci el bilgi değil." Tereddütle ekledi, "Ve onun şu anda senin hayatında nasıl bir yeri olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden bu bir randevudan çok bir sorgulama gibi geliyor?" Garson yemeklerimizle birlikte görüldüğünde sordum.

Garson bir türlü gitmeyip, sıcaklığın istediğimiz gibi olduğundan emin olmak için yemeklerimizi keserken bir heykel gibi oyalandığında kızgınlığım had safhaya ulaştı. Garsonun çekip gitmesi anlamına gelseydi, salyalarım akarak yediğim kalın kesilmiş domuz pirzolası yerine bir parça kurutulmuş et bile yiyebilirdim.

Sonunda, Beth ve ben kibarca başımızı sallayarak onayladıktan sonra ortadan kayboldu.

Hemen bifteğini dilimledi, akan sular patates püresinin tabanını pembeleştirdi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı ısırgan etrafında. "Bu inanılmaz."

"Öyle mi?" Benimkini kesmeye başladım.

Beth gözlerini kapadı ve inledi. "Tereyağı gibi."

Neden onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu? Bayrağım dalgalanmadan onu yemek yerken bile izleyemiyordum.

"Sevindim," dedim, suyumdan güçlendirici bir yudum alarak.

"Yemeğini ye, ama bundan kurtulamayacaksın," dedi. "Hikayenin senin tarafından anlatılmasını istiyorum."

Yemek için bekleyebilirdim. Beth'le devam etmenin bedeli ona kirli detayları vermekse, onları alacaktı ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

"Brandie Jean hayatıma ilk kez Caroline'ın böbrek naklinden önceki gece karıştı. Kesilip eve gönderildikten sonra kendimi içinde boğmak istediğim içkilerle birlikte içki dükkanından çıkıyordum. Zil zurna sarhoş olacak, silahımı kafama dayayacak ve her şeye son verecektim."

Çatalı durdu ve gözleri yumuşadı. "Şimdi sana baktığımda, o zamanlar mücadele ettiğini asla tahmin edemezdim."

"İnsanlar her gün parçalanmıyormuş gibi davranarak etrafta dolaşıyor. Ölüm ölümler için kolay, yaşayanlar için zordur. Teams'de bulunduğum süre boyunca uğruna ölecek çok şey ve yaşayacak çok az şeyle yaşadım. I

Sayamayacağım kadar çok kez ölümün gözlerinin içine baktım. Bazen bu bir alaydı. Donanmadan ayrıldığımda, bunun için heyecanlıydım."

Beth çiğnemeyi bıraktı ve tabağına baktı.

Ona güven verici bir gülümseme verdim ve devam ettim. "Brandie Jean otoparktaydı, tentenin altına sığınan bazı insanlara Mule'dan paket servis kapları dağıtıyordu. Sanki gizli görevdeymiş gibiydi. Pembe yoktu. Makyaj yoktu. Eski bir şapka takıyordu ve saçlarını toplamıştı. Normal kot pantolon, spor ayakkabı ve düz bir sweatshirt. Bu küçük gri külüstürü sürüyordu - kirpikli Brandie-mobil'i değil. Parfümü aynıydı ama.

"Beni gördü ve yemek teklif etti ama ameliyat için oruç tutuyordum. Sadece berrak sıvılar. Ne yazık ki votka sayılmazdı. O zamana kadar Caroline'ın donörü olduğumu kimseye söylememiştim. Ama o zaten biliyormuş gibi beni o lanet otoparkta kovaladı."

"Ne yaptı?" Beth sordu.

"Ona yemek yiyemeyeceğimi söyledim çünkü sabah ameliyata girecektim, arabama bindim ve eve gittim. Bir daha hiç düşünmedim. Ta ki ameliyattan sonra uyanana kadar. Hastane yatağımın yanındaki sandalyede oturuyordu. Hastane personeline yalan söyledi ya da onlara para verdi. Bu da beni şaşırtmazdı. Ama iyileşme sürecim boyunca yanımdan ayrılmadı. Taburcu olduğumda beni eve bıraktı. Reçetelerimi almak için eczaneye gittiğinde tetiği çekme şansım olacağını düşünmüştüm ama onları teslim ettirmeyi başardı. Bir ay boyunca benim kanepemde uyudu."

"Bu garip olmalı. O senin için bir yabancıydı."

Omuz silktim. "Suçu orduya atın ama yabancılarla yakın mesafede olmak beni hiç rahatsız etmedi. Ama beni konuşturdu. Donanmadan kalma eşyalarımı dolaba tıktırdığımı gördü ve sorular sormaya başladı. Büyük sorular değil - hemen büyük konulara girmede. Sadece küçük sorular sordu. Nakilden sonra ağrı kesici almayı bıraktıktan sonra kabuslarım geri geldi. İşte o zaman beni büyük meseleler hakkında konuşturmaya başladı.

"Benim için telefonda saatlerce VA ile savaştı. Olması gerektiği gibi davranmadıklarında beni bir terapist, bir psikoloğa ve bir psikiyatriste götürdü. Benim için cebinden ödedi. Beni AA toplantılarına götürdü ve ayık kalmama yardım etti. Bir gün bir paket geldi.

verandada. EMT olmak için çalışmaya başlamam için gereken ders kitaplarını sipariş etmişti. Savaş tıbbi konusunda biraz deneyimim vardı, bu yüzden mantıklı geldi.

"Yavaş ama emin adımlarla geri çekildi. Bir ebeveynin çocuğuna bisiklet sürmeyi öğretmesi gibiydi. Bıraktığınız anda düşeceklerini ve dizlerinin derisini yüzeceklerini bilirsiniz. Ama BJ asla düşmeme yetecek kadar uzun süre bırakmazdı. Biraz yalpalamama izin verir ve bana nasıl ayağa kalkacağımı hatırlatırdı. O Falls Creek'in göz kamaştıran Robin Hood'uydu. Ama zenginlerden çalıp fakirlere vermek yerine, kendi servetini insanları yeniden ayağa kaldırmak için kullanırdı. Bu yüzden Bayanlar Yardımlaşma Derneği'ni kurdu."

Beth'in gözleri yuvalarından fırladı. "Dur bakalım. Onun da işin içinde olduğunu ve şu anda yönettiğini biliyordum ama o mu başlattı? Ben Gran Fletcher'ın başlattığını sanıyordum."

Kıkırdadım. "Hayır. BJ yaptı. Eskiden iyiliklerini karanlıkta gizlice yapardı ama gizli kalmaya çalışırken etkili olmak çok zordu. Bu yüzden bir kukla ordusu kurdu ve şimdi sadece ipleri çekiyor."

Çatalı bir takırtıyla tabağa çarptı. "O yalancı, entrikacı-" Yanımızdaki masa sohbet etmeyi bırakıp gözlerini dikince sustu. "Bunu nasıl yapıyor?" diye fısıldadı. "Büyükannele emirlerini yaptırıyor yani. Onlar inatçı yaşlı yarasalar ve o onları bir keman gibi çalıyor."

"Bu onlara bir amaç veriyor," dedim. "Büyükanne Fletcher yıllar önce kocasını kaybetti. Callum gençken onunla yaşadı ama o taşındığında biraz kayboldu. Estelle Gould da aynı şekilde. Kocasını öldükten sonra ait olacağı bir yere ihtiyacı vardı. Bazıları emekli olmuş. Bazıları sadece bunun bir parçası olmayı seviyor. BJ işini yapmak için ışıltısını azaltmak zorunda değil. Büyükanne çetesini harekete geçiriyor ve bir kenara saklanarak tüm övgüyü onların almasına izin veriyor. Yardım teklif ettiğinde insanların ona 'hayır' demesi kolaydır. Ama sadece bir şeyler yapmak isteyen yaşlı bir kadına kimse hayır demez."

BETH

"I Eve gitmekten korkuyorum ve bunu söylediğim için kendimi boktan bir anne gibi hissediyorum."

Shane kamyonun kabinine uzandı ve elimi buldu. restoranın otoparkından çıktı. "Bu seni boktan bir anne yapmaz. Ara vermeyi istemeye ve bundan keyif almaya hakkın var. Bu senin için iyi."

Chapel Hill gece hayatı akıp giderken pencereden dışarı baktım. Üniversite öğrencileri ve genç profesyoneller etrafta dolaşıyor, barlara ve kafelere gidiyorlardı. Onlar gecelerine yeni başlıyorlardı ve ben gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Bu tuhaf bir ikilemdi; zamanı geri çevirme ve o kadar kaygısız olma arzusu, bir yandan da Kat'e sıkı sıkıya tutunmak istemek. Suçluluk duygusu her iki yönden de içimi kemiriyordu.

"Ee," dedi Shane, beni koltuğun diğer tarafına çekiştirerek. "Biraz abartıp iyi vakit geçirdiğini söyleyebilirim."

Şakağımı omzuna yasladım. "En iyi zaman. Uzun zamandır böyle dışarı çıkmamıştım. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürdü ve benimkinin arkasını öptü. "Güzel."

Yolculuğumuzu sessizlik içinde yaptık, sadece baş başa geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardık.

Bu anların sayısı çok az olacaktı.

Suçluluk duygusu yeniden alevlendi. Bencilce davranıyor, randevulara gidiyor ve çocuğumu amcasına mı emanet ediyordum? Değişken bir ev ortamı mı yaratıyordum? Ya da en iyi ihtimalle dengesiz mi? Shane, Bradley ile yaşadığımı sandığım ilişkiyi kurtarmak için girişeceğim çabaların ilki mi olacaktı?

"Sen iyi bir annesin."

Karanlıkta söylenen dört kelime düşünce trenimi bir anda durdurdu.

Shane sırtarak bana baktı. "Boktan bir poker suratın var, Beth. Aklından geçen her şey yüzüne yansıyor." Elimi biraz daha sıktı. "Beni dinle. Bu konuda endişelendiğini biliyorum. İşe yarayacağına dair bir garanti istediğini biliyorum ve sana bu garantiyi veremeyeceğim için üzgünüm. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verebilirim. Sizden de aynısını istiyorum. Elinizden gelenin en iyisi yüzde on vermekse, sorun değil. Ben %190 veririm. Yarı yarıya boşanma anlaşmaları içindir. Sadece bu işin içinde olduğunu bilmem gerek."

Belirsizliği içimden attım. "Elimden geleni yapacağım." "Tek istediğim bu anne."

Onunla ilgili her şey zihnimi rahatlattı ve kalbimi ısıttı.

Kasabaya geri dönerken sokak lambaları ara sıra yolu aydınlatıyordu. Shane keskin bir dönüş yaptığında çantamı almak için döşeme tahtasına uzandım. Yana doğru sarsılıp camdan dışarı bakarken irkildim. "Benim evim diğer tarafta."

"Evet."

"Austin ve Caroline Kat'i eve geri getiriyorlar. Onlara gitmemize gerek yok."

"Evet."

"O zaman ne-" Kamyonun bir çukura girip çıkması ve ardından bir ağaç korusunun arkasında kayarak durmasıyla yolum kesildi.

"Sadece birkaç dakika daha," diye homurdandı Shane emniyet kemerimi çözüp beni kucağına çekerken.

Güçlü elleri kalçalarımı yoğururken ağzı benimkine çarptı. Saçımı çekip başımı geriye attığı anda dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Boğazıma doğru bıraktığı özensiz öpücükler, sanki ben barutla kaplıymışım da o bir alevmiş gibi beni aydınlattı.

"Shane," diye inledim.

İnledi, derin ve yankılı. "Adımı tekrar söyle."

Bunu yapmak zor değildi, elleri vücudumda dolaşırken onun adına dua ettim. Parmaklarının göğüslerimin üzerindeki her sıyrığı heyecan vericiydi.

Aha! Libidom nihayet kış uykusundan çıkmaya başlamıştı.

Tanrı'ya şükür.

"Shane..."

Beni bank koltuğuna yatırdı, bir dizini vinile, bir ayağını da döşemeye koyarak bacaklarımın üzerine oturdu. Vücutu bedenime baskı yaparken kıvılcımlar omurgamdan aşağı sıçradı. Dişleri boynumla omzumun birleştiiği yere battı. Ellerini kalçalarımın ve elbisemin altında gezdirirken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Yüzünü boğazıma gömdü, köprücük kemiğimi öptü. Aşağı, aşağı, aşağı, ta ki-

"Lanet olsun anne," diye inledi göğüs dekoltemin kabarıklılığını öperken. "Sen cennetsin."

Onun için acı çekiyordum. Her parçam Shane Hutchins'e ait olmak istiyordu.

O becerikli eller kalçalarımın kıcıma doğru kaydı. Parmakları hassas külotumun kenarına kıvrıldı, tam olarak aşağı çekmedi ama kesinlikle işlerin oraya gitmesini istediğini bilmemi sağladı.

"Shane, henüz seks yapamam," diye fısıldadım pazularını kavrarken. Kaslar avuçlarımın altında esnedi.

Shane alnını benimkinin üzerine koydu ve üzüntüyle başını salladı. Başparmakları hafifçe tenimi okşadı. "Baskı yok. Sadece seninle birkaç dakika geçirmek istiyorum. Dikkat dağıtacak bir şey yok. Ev işleri yok. Yapılacaklar listesi yok. Sadece biz." Kulağımın arkasına bir öpücük bıraktı. "Ve bilgin olsun, ilk seferimiz benim lanet kamyonetimde olmayacak."

"Nasıl bir şey olacak?" Başımı arkaya yatırıp boğazıma daha fazla erişmesine izin verirken kekeledim.

Zımpara kağıdı çenesinin sıyrıkları heyecan vericiydi.

"İlk seferimiz sen ne zaman dersen o zaman olacak. Zihnin ve bedenin bu adıma ne zaman hazır olursa." Sözleri samimiydi ama gülümsemesi Cheshire gülümsemesiydi. "Seni soymak istiyorum. Bu mükemmel vücutu örten tek bir kumaş parçası olmadan seni yatağa yatırmak istiyorum. Sanırım işe göğüslerini öpererek başlayacağım."

Ne demek istediğini anlatmak için göğüslerimden birini avuçladı ve hafifçe sıkarak beni altında kıvrandırdı.

"Karnından aşağı öperdim, sonra kalçalarına geçdim. Onları da öperdim. Onları iyice açardım. Seni kızdırdım. Beklentiyle titremeni sağladım. Belki seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırır ve omurgandan aşağı öperdim. Seni arkadan becermek istiyorum. Başını arkaya attığını görmek istiyorum. Göğüslerini sallarken görmek istiyorum. Ama ilk seferimiz için değil. İlk seferimizde yüzünü görmek istiyorum. Hissettiğin her şeyi görmek istiyorum. Hepsini istiyorum. Hepsini istiyorum.

Seninle zaman geçireceğim. Yaratıcı olmak için sonsuza kadar vaktimiz olacak ama bu ilk sefer seksle ilgili değil. Bu sen ve benimle ilgili."

Alnımdan öptü. "Bu yüzden hazır olduğunda bana haber vermeni istiyorum." Sırtışı suçluydu. "Ama bu, her fırsatta sevişmek için bu kamyonu kenara çekmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Öylesine öpüştük, eller keşfetti ve diller tattı, ta ki işi bırakıp kıyafetlerimizi düzeltene kadar. Shane beni yanına sıkıştırarak evime geri döndü.

Onunla birlikte olmak doğru hissettiriyordu. Bradley ile her zaman olduğu gibi onun için mükemmel bir resim olmak konusunda endişelenmiyordum.

Kat'ın babasıyla birlikte olmak... Bana hep bir sınav gibi gelirdi. Sanki onu memnun etmek için atlamam gereken görünmez çemberler varmış gibi. Sanki ne kadar iyi olduğumu görmek için skor tutuyordu, ancak ölçütü karşıladığımda bunu değiştiriyordu. Onu memnun etmek diye bir şey yoktu, sadece beni daha fazlası için doyumsuz hale getiren küçük onay parçalarına tutunuyordum.

Ama Shane öyle değildi. Benimle olduğum yerde buluştu. Onunla olmak bir sınav değildi.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" Evimin bulunduğu siteye girdiğinde sordum.

Bir boşluğa girdi ve kamyonu park etti. "Eve gitmek zorunda değilim."

Bu her ne kadar hoşuma gitse de, alışkın değildim. Buluşmalarımızı hep Bradley yönetirdi. Her şey her zaman onun şartlarına göre idi.

"Geceyi ben geçirebilirim," diye mırıldandı beni kollarıyla sarıp tekrar boynumu öpmeye başlarken. "Gece beslenmesini seninle paylaşırım." Kulak mememi ısırdı. "Sabah ben işe gitmeden önce kalkmana yardım ederim."

Yüzünü boynuma gömdüğünde güldüm.

"Beni eve gönderme," diye mırıldandı.

Kollarımı boynuna doladım. "Artık bir misafir odam yok."

Alt dudağımla dişlerinin arasına aldı ve ısırdı. "Güzel." "Shane..."

Yalvarma ile inleme arasında bir şeydi.

"Beni içeri al." Parmakları benimkilere dolandı. "Lütfen. Gerekirse yerde yatarım. Eğer bu seni güvende hissettirecekse."

Göğsüne doğru kıvrıldım. "Yarın işe gitmeden önce iyi bir uykuya ihtiyacın var. Kat her üç saatte bir kalkacak."

"Eğer bir bahane uydurarak hayır demeye çalışıyorsanız, bana hayır deyin. Buna saygı duyarım. Ama gerçekten nasıl uyuyacağım konusunda endişeleniyorsan, sana söz veriyorum, senin yanında daha iyi uyuyacağım. Her gün bir parçam eksikmiş gibi hissettim. Sonra Kat doğdu ve o parça ikiye bölündü. Senin burada olduğunu ve benim hâlâ kapının diğer tarafında olduğumu bilmek çok acı verici."

Dudağım titredi. "Emin misin?"

Beni öptü ve başını salladı. "Evet."

Sözlerim dudaklarında bir fısıltının hayaleti gibi kaldı. "O zaman içeri gel."

Shane dışarı fırlayıp kapımı açmadan önce bir avuç gizli öpücüğü paylaştık. Austin'e mesaj atıp döndüğümüzü ve Kat'i eve getirebileceğini bildirdiğimde telefonum elimdeydi.

"Bayan Hale." Bir ayağım asfaltta, diğeri kaldırımda donup kaldım.

Aralık ayından beri o sesi duymamıştım.

Shane omurgamdaki gerginliği hissetti ve durdu. Julie Childers'ı benden önce fark etti ve onun çerçevesi tarafından örtülmemi sağlayacak şekilde pozisyon aldı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Etrafına bakındım ve neredeyse düşüyordum. Sadece Bradley'nin karısı değildi. Kızı da vardı. Bir ağacın altına park etmiş parlak siyah bir cipin yanında oyalanıyorlardı.

"Bu Bradley'nin karısı," diye fısıldadım Shane'e.

Sırtı sertleşti ve tavrı bir anda değişti. Shane temkinli olmaktan çıkıp saldırıya geçti.

"Git buradan," diye bağırdı, karşısındakinin bir kadın ve çocuğu olmasını umursamadan. Tek gördüğü bir düşmandı.

Sırtına yapışıp kaldım, kendimi küçük ve görünmez kılmaya çalıştım. Mahvına suç ortaklığı ettiğim ailemi her düşündüğümde suçluluk duygusu asit gibi içimi kemiriyordu. Bradley'nin evli bir adam olduğunu bilmiyordum ama Aralık ayındaki kazara yüzleşmemiz bir şey ifade ediyorsa, karısı benim bilgisizliğimi umursamıyordu.

Shane'in dirseği ile kaburgaları arasındaki boşluğa baktım.

Julie ellerini bir teslimiyet jestiyle uzattı. "Kızım adına buradayım."

Nefesim kesildi.

Birinci sınıf öğrencilerimden bazılarının her zaman söylediği o cümle neydi? Oyun oyunu tanır mı?

Eğer oyun annelikse, bunu fark ettim. Kızından bahsettiği anda kendi kızıma karşı koruyucu içgüdülerim alevlendi.

"Bir dahaki sefere e-posta gönder," diye tersledi Shane. "Yoksa yasaklama emri olan tek kişi kocan olmayacak."

"Ondan boşanıyorum," diye seslendi otoparkın karşısından.

Bu dikkatimi çekti. Kızının önünde yalan söyleyeceği türden bir şeye benzemiyordu. Dikkatli bir şekilde Shane'in arkasından çıktım ama yine de onu koruyucu bir kalkan gibi önümde tuttum.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Julie yutkundu. Yüzünde acı vardı. "Kızım Olivia kardeşiyle tanışmak istiyor." Durakladı, sonra ekledi, "Yani *yarı* kardeşiyle."

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı Shane nefesinin altından. "Açık konuşabilir miyim?"

Julie biraz daha yumuşak bir sesle söyledi.

Tanrı aşkına, evet. Bu akıl oyunlarından nefret ediyordum. "Lütfen."

"Sadece sen değildin." Parmaklarını büktü. "Sonra... sen ortaya çıktıktan sonra her şeyi gözden geçirmeye başladım. Banka hesaplarımızı. Telefonunu. Bilgisayarını. Senden başka bir kadın daha vardı. Görünüşe göre öğrencilerinden biri."

Midem bulandı. Sadece onun için değil. Sadece ailesi için değil. Ama benim için de.

Bu onun için sadece bir oyundu. *Hepimiz* onun için bir oyunduk. Kardeşimin bir keresinde dediği gibi, saklanacak ödüller. Kazanmak ve kaybetmek.

Ona karşı yasaklama emri çıkarmamın bir sebebi vardı. Çocuğumun bir piyon olmasına izin veremezdim.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm ama Aralık ayında da söylediğim gibi, varlığınıza haberim yoktu."

"Bunu artık biliyorum."

"Yaşadığım yeri nasıl buldun?"

Suçlu görünüyordu. "Sana gönderdiği çiçeklerle ilgili bir e-posta onayı buldum. Teslimat adresi listedeydi."

"Yasaklama emri," diye tısladı Shane sıkılmış dişlerinin arasından.

Bu konuşmayla işim bitmişti. "Üzgünüm ama kızımı göremezsiniz."

Olivia'nın yüzü aydınlandı. "Bir kız kardeşim mi var?"

Kahretsin. Bunu ağzımdan kaçırmamalıydım.

Julie'nin gözleri yumuşadı. "Nasıl olduğunu sorabilir miyim? O ilk birkaç ay benim için hep cehennem gibiydi."

Shane neredeyse ona doğru hamle yapacaktı ama kot pantolonunu tuttum ve onu yanında tuttum.

Be

n. *Oh. Kışını tuttum. Buna kızmamıştım.*

"Anlamaya çalışıyorum."

Dikkati Shane'e kaymış, sessizce kim olduğunu incelemeye çalışıyordu Bana. "Josh ve Luke... babalarının yaptıklarını kabullenmekte zorlanıyorlar."

O bendim. Babalarının yaptığı şey bendim.

"Ama Olivia kızınızla tanışmayı gerçekten çok istiyor."

Uzun bacaklı gence baktım ve annesi yerine ona hitap ettim. "Onu göremeyeceğini söylediğimde yalan söylemiyordum."

Olivia'nın yüzü düştü.

"O burada değil. Bu gece ona amcası ve yengesi baktı." Shane'e baktım ve yüz ifadesini okumaya çalıştım ama boştu. Sanırım karar verme yetkisi bendeydi. "Ama belki ileride bir zaman bulabiliriz."

Olivia'nın kaşları kalktı.

"Gerçekten mi?" Başımı eğdim.

"Evet."

Shane yumruğunu sıktı.

Çantamı karıştırdım ve bir kâğıt parçasıyla bir kalem buldum. Numaramı karaladım ve Olivia'ya uzattım. "Öğleden sonra boş vaktin olursa bana mesaj at, ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Teşekkürler-um-"

"Bana sadece Beth diyebilirsin." Julie'ye baktım. "Eğer annen için de uygunsa."

Julie başını salladı, sonra cipe doğru geri döndü. "Sizi akşamınızla baş başa bırakalım. İyi geceler."

Shane kaldırımda nöbet tutuyor ve Julie ile Olivia Childers'ın uzaklaşmasını izliyordu. Hiç eğilmedi ama gittiklerinden emin olana kadar hazır olda bekledi.

"Austin birkaç dakika içinde burada olur," dedim, gerginliği azaltmaya çalışarak.

Shane anahtarlarımı aldı ve tek kelime etmeden kapıyı açtı.

"Sana bir içki ikram ederdim ama neredeyse bir yıldır alkol almak zorunda kalmadım ve sen zaten içmiyorsun. Kahve ya da başka bir şey ister misin? Hem geç oldu ve yarın çalışman gerekiyor..."

"Ona güveniyor musun?"

Girişte durakladım. "Neye güveniyor muyum?" "Karısına ve çocuğuna güveniyor musun?"

Childers kadınlarından hiçbirine borcum yoktu ama kızım da "onun çocuğu" kategorisine dahildi.

"Nasıl olduğumu sordu," dedim.

"Yani?" Shane tedirgindi ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Kat'in nasıl olduğunu sormadı. Benim nasıl olduğumu sordu. Bunu bana sadece bir avuç insan sordu ve onlardan biri de önümde. Yani evet. Garip, berbat bir şekilde ona güveniyorum."

Avuçlarını birbirine bastırdı ve sakinleştirici bir nefes verdi. "Şu anda aşırı tepki vermemek için çok çabalıyorum."

"Neden sen-"

"Onu kucağıma aldım, Beth," diye tersledi. "Dünyaya geldiği anda onu kucağıma aldım." Gözlerinden acı ve ıstırap akıyordu. "Kimse senin yaşayıp yaşamayacağını bilmezken onu ten tene tuttum. Sen yanında olmadığın için hastanede çılgılık atarken ona sarıldım." Sesi kırıldı. "Sahip olduğum her iyi şeyi kaybettim, bu yüzden sen ya da küçük kızım da bu listede yer alırsa lanetleneceğim. Yani, hayır. Ona güvenmiyorum. Hem de zerre kadar."

Kat'e ikinci kez "küçük kızım" diyordu. İlki şans eseri idi ama ikincisi...

"Kızımı seviyor musun?" Kelimeler boş evde yankılandı. Kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyordum.

Shane tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet, anne. İstiyorum." Belime doladığı ellerinden gerginlik akıyordu. "Doğduğunda ona söylediğim ilk şey buydu. Missy seninle konuşuyordu ama ben kızının cennetin bu tarafında duyacağı ilk kelimenin 'Seni seviyorum' olmasını istedim. Onun için her şeyi yaparım, Beth. Sana yemin ederim. Onun için ölürüm. Ama onun için yaşarım da ve bazen bu çok daha zordur."

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Tutarlı bir düşünce ortaya çıktığında şaşırarak geveledim. "Ya ben?"

Shane yanaklarımı avuçladı. "Ben de senin için yaşardım." Öpücüğü tatlı ve içtendi. "Seni seviyorum, Beth."

Kendimi onun göğsüne yapıştırdım, kollarımı ona doladım ve hayatım
pahasına tutundum. "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

BETH

"A Tamam, Beth. Ayaklarını kaldır ve benim için kenara doğru kay." Dr. Benoit bir ışık yaktı ve tam kadın şakağıma tuttu. Muayene odası rahatsız edici derecede soğuktu. Aklımdan geçenleri Pencere panjurları kapalı olsa bile muayene masasının ucunu neden pencereye doğru konumlandıklarını düşünerek.

Spekulumu içime sokarken, "Biraz basınç hissedebilirsin," dedi.

Kıçıma baskı yap. Bu saçmalıktı.

"Sıkıştırma ve baskı" terimini kim icat ettiyse ve her jinekolojik prosedürün bu şekilde tanımlanması gerektiğine karar verdiyse, savaş suçlarından yargılanmalıdır.

Aklımdan The Chicks'in "Gaslighter" şarkısının melodisi geçti.

Tavan döşemelerine baktım. *Neden bunları boyamamışlardı? Ya da üzerlerine poster koymuyorlar?* 90'lardan kalma bir müzik grubunun posterine falan bakabilseydim kadın doğum çok daha iyi bir deneyim olurdu.

Onun yerine gözlerimi kapattım.

"Her şey normal görünüyor," dedi aşağıdan. "Dikişleriniz tamamen erimiş ve yırtığınız iyileşmiş." Kadın aşağıyı dürtüp karıştırırken uzun bir duraklama oldu. Taburesinin tekerlekleri gıcırdayarak geriye doğru döndü ve spekulumu çıkarıp alet tepsisinin üzerine bıraktı. "Devam edip oturabilirsin."

Muayene masasında kartal pozisyonunda yatarken ayağa kalkmak da en az o pozisyona girmek kadar garipti. Ayaklarım bir çocuk gibi kenardan sarkıyordu. Kollarımı göbeğimin üzerinde kavuşturdum.

kâğıt elbiseyi kapattı. İnce pembe kâğıtta nem noktaları belirdi.

"Arkana yaslan da hızlı bir göğüs muayenesi yapalım."

Kıçımın altına sıkışırsa elbisenin arkadan yırtılacağından endişelenerek masanın üzerinde geriye doğru kaydım.

"Özür dilerim," dedim nemli kâğıt önlüğü geri sıyırırken. "Hâlâ biraz sütüm var."

"Sorun değil," dedi. "Bu normal. Beni hiç korkutmuyor. Emziriyor musun?"

O göğsümü avuçlarken ben sağ kolumu başımın arkasına doğru eğdim. "Artık değil. Onu beslemeye yetecek kadar yapamadım."

Başını salladı ve kolumu indirdi, sonra işlemi diğer tarafta tekrarladı. "Herhangi bir hassasiyet var mı? Şişlik? Kızarıklık? Göğüslerinize dokunduğunuzda sıcaklık hissettiniz mi?"

Başımı salladım.

"Pekâlâ. Gidip oturabilirsin ve birkaç şey hakkında konuşacağız." Ben yerime otururken o da dizüstü bilgisayarının başına geçti ve birkaç not aldı. "Doğum kontrol seçenekleriniz hakkında konuşalım. Hamile kalmadan önce doğum kontrol hapı kullanıyormuşsun. Buna geri dönmek mi istiyorsun yoksa farklı seçenekleri mi tartışmak istersin?"

"Hap iyidir." *Ben olsam %93'lük etkinlik oranını aklımda tutar ve prezervatifleri el altında bulundururdum.*

"Mükemmel," dedi. "Reçeteyi getireyim. Dosyamızdaki eczaneden mi?"

Başımı salladım.

Sesi yumuşadı. "Kızınızın biraz sürpriz olduğunu biliyorum ama gelecekte çocuk sahibi olmak konuşmak istediğiniz bir şey mi? Daha erken deneyebilirsiniz, ancak genel bir kural olarak, yeniden gebe kalmayı denemek için en az on sekiz ay beklemenizi öneririz. Bu, vücudunuza iyileşmesi için zaman tanır."

"Daha fazla çocuk sahibi olmayacağım," diye ağzımdan kaçırdım.

Midem göle düşen örs gibi battı. *Ya Shane çocuk istiyorsa? Kendi çocuklarını. İşimin bittiği konusunda kararlıydım ama ona haksızlık mı ediyordum? Aramızdaki bu şey uzun sürerse bana kızar mıydı?*

Dr. Benoit bana sakın bir gülümseme verdi. "Çok normal bir tepki, ama bu değişebilir."

Olmazdı.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Çocuk doktorunuzla doğum sonrası taramalarınız nasıl geçti? Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

İçimdeki korku taşı bir yıkım topuna dönüştü. "Hayır."

Ne anlamı vardı ki? Herkes gibi o da bana "sineye çek" derdi.

Neden insanlar anneliğe ateşle imtihan gibi davranıyorlardı? Neden biri çıkıp da "Evet. Ateş var. İşte bir harita. Yanmak zorunda değilsin."

Dr. Benoit başını eğdi. "Emin misiniz?"

Oflayıp pufladım ve daha da ileri gitmeye karar verdim. "Hiç kendim gibi hissetmiyorum. Gerçekten korkutucu, rahatsız edici düşüncelerim var. Yataktan zar zor kalkabildiğim günler oluyor. Toparlanıp kimsenin beni tanımadığı bir yerde yeniden başlamak istediğim günler oluyor. Kızım benden başka biriyle olsa daha iyi olurdu. Onu seviyorum ama herkesin bahsettiği o bağ bende yok."

Gülümsemesinin muhtemelen güven verici olması gerekiyordu ama saate bakmaya devam etti. "Bebek hüznü oldukça yaygındır. Bu duyguları birkaç hafta boyunca izlemeye devam edin ve eğer artarsa, bizi arayın ve sizi tekrar çağıralım. Sizi doğum sonrası depresyon konusunda uzmanlaşmış bir uzmana yönlendirebilirim, ancak yaklaşık altı ay boyunca dolu ve sigorta her zaman bunu karşılamıyor."

Daha fazla sorun ve çözüm yok. Sadece harika.

Zaman zaman aklımın bir köşesinde beliren intihar düşüncesinden bahsetmemiştim. Muhtemelen bana hemen döneceğini söyleyecek ve Kat için CPS'i, benim için de bir psikiyatri merkezini arayacak, sonra da bu durumdan elini eteğini çekecekti.

Birkaç hafta daha mı bekleyeyim? Beni aylarca görmeyecek pahalı bir uzmana mı gideyim?

Siktir et bu saçmalığı.

Dr. Benoit harika bir kadın doğum uzmanıydı ama konu beynime geldiğinde beni oyalamasından bıkmıştım.

"Ee," dedi, ellerini çırparak neşeli bir ses tonuna döndü. "Çok iyi iyileşiyorsun, bu da cinsel aktiviteye devam edebileceğin anlamına geliyor. Herhangi bir endişen var mı?"

Doktorlarla seks hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Elbette, bu konuyu tartışmak için güvenli insanlar olmaları gerekiyordu, ancak her zaman annenizle seks hakkında konuşmaya çalışmak gibi hissettim.

"Seks yapmak istiyorum ama cinsel dürtülerimin çok eski bir çim biçme makinesini çekme ipiyle çalıştırmaya çalışmak gibi olması garip mi? Tekliyor."

Dr. Benoit aslında güldü. "Hiç de tuhaf değil. Hormonlarınız hala kendilerini anlamaya çalışıyor. Partnerinizle işi ağırdan alın. Onun ön sevişmeye odaklanmasını sağlayın. Vücudunuzun tekrar size ait olmasına alışın. Bol bol kayganlaştırıcı kullanın. Genellikle beklentilerinizi düşük tutun demem ama bu durumda beklentilerinizi düşük tutun. Vücudunuz hemen bebeğiniz olmadan önceki gibi tepki vermeye geri dönmeyecektir, ancak sonunda oraya ulaşacaksınız. Yavaşça geri dönün. Sabırlı olun. Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır."

Dr. Benoit doğum kontrol reçetemi verdi ve gitmem için yeşil ışık yaktı. Giyindim, danışmadan çıkışımı yaptım ve Caroline'ı lobide Kat ile birlikte beklerken buldum. Okul gününü tamamlamış ve randevuya benimle gelerek bana yardımcı olmuştu, böylece Kat'i muayene odasına benimle birlikte götürmek zorunda kalmamıştım.

Kat'i görebilmem için bebek arabasının siperliğini kaldırırken "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Resmi olarak sevişme iznim var ve eczanede beni bekleyen bebek karşıtı haplarım var."

Güldü. "Bu aramızda kalsın. Austin'in Shane'le meşgul olmadığınızı düşünmesi muhtemelen en iyisi."

Caroline haksız değildi.

Eşyalarımızı yükledik ve Falls Creek'e geri döndük. Eczaneye uğrayıp doğum kontrol hapımı aldıktan, ilk hapi patlatıp yuttuktan ve telefonuma günlük alarmı kurduktan sonra evime geri döndük.

Caroline kanepeye yerleşirken ben de Kat'i karın zamanı için oyun minderine yatırdım. "Shane'le işler nasıl?"

"Gidiyorlar," dedim kaçamak bir ifadeyle.

Birbirimize seni seviyorum dediğimiz gece her şeyi değiştirdi. Artık bir ilişkinin varlığını inkâr edemezdim, etmek de istemiyordum.

Ama benim için ilişkiler genelde böyle gitmezdi.

Ben her zaman önce işin cinsel yönüne aşık oldum. Duygular ondan sonra geldi.

Ama Shane'de durum tam tersiydi.

Her seferinde hatasız bir şekilde yanıma geldi.

Birine bedenim konusunda güvenmek, duygularım konusunda güvenmekten her zaman daha kolaydı. Birisi bir bedene zarar verdiğinde

işaret etti. Ancak bir kalbe zarar verdiklerinde iyileşme daha zor oluyordu.

Shane duygularımı hep güvende tuttu. Onlara değer verir ve korurdu. Şimdi ise onunla paylaşmaktan endişe ettiğim şey bedenimdi.

Beni olduğu gibi istediğini söyledi, ama çoğunlukla örtülü olduğumda bunu söylemesi kolaydı.

"Yakında tekrar dışarı çıkacak mısınız?" diye sordu.

"Bu gece aslında." Saate baktım. Gerçekten hazırlanmaya başlamam gerekiyordu. "Biz evde kalıyoruz. Evinde yemek yapıyor."

"Oooh-bu eğlenceli olacak. Sonra yatıya kalır mıyız?" Kaşlarını salladı.

Shane birkaç geceyi benim evimde geçirmişti. Birlikte uyuyakalırdık ama uyandıgımda yatak boştu ve o kanepede takılıyordu.

Ona bunun ne kadar acı verdiğini söylemedim.

"Sanırım öyle. Kat ve benim için bir çanta hazırlamamı söyledi. Dün gece çalıştı ve bu sabah işten çıktı. Yarın da izinli olduğuna göre, muhtemelen sadece takılırız."

"Peki işler... ilerleyecek mi?"

Ona bir bakış attım. "Sadece seks yapıp yapmayacağımızı sorabilirsin. Sorun değil." "B ö y l e şeyler sormak konusunda hâlâ kendimi tuhaf hissediyorum," dedi Caroline.

utangaç bir gülümseme.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kardeşimle ilişkiye girdiğini bilmemden daha mı garip?"

"Brandie Jean'in bizi bir kulübeye kapatmasına ve ondan bekaretimi almasını istememe engel olamıyorum!" Sesi mırıltıya dönüştü. "Ya da ondan sonra bana daha fazla şey öğretmek istemesine..."

"Caroline!" Çığlık attım. "O kısmını kesinlikle bilmiyordum."

Kızardı. "O zaman sana kesinlikle onun kaybedebileceğim en iyi kişi olduğunu söylememeliyim."

Omuz silktim. "Muhtemelen haksız değilsin, onda tam bir 'nazik dev' havası var. Kadınların ona nasıl tepki verdiğini biliyorum."

"Neyse, sen ve Shane'e dönelim. Onunla yatmaktan endişe duyuyor musun? *Gerçekten yatmaktan* bahsetmiyorum."

Kapısı açık banyoda durdum ve saç maşamı bulmak için etrafı karıştırdım. Hayır demek üzereydim ama Caroline müstakbel baldızımdı.

Hiç kız kardeşim olmadı, sadece hâlâ çocuk olduğumu düşünmekten hoşlanan dev gibi bir erkek kardeşim oldu.

İkisi adına çok mutluydum ve ortak olmak için daha iyi iki insan düşünemezdim.

"Evet." İçimi çektim. "Kat'i doğurduğumdan beri vücudum çok değişti." "Shane'in seni görmesi konusunda gergin misin?"

Fişi aynanın yanındaki prize sokarken başımı salladım.

Caroline ayağa kalktı ve kalın kazağını dökümlü eteğinden sıyrarak ona doğru yürüdü. Benim kızım her zaman masal kitaplarındaki kır evlerine ait bir peri prensesine benzerdi. Banyo kapısında durdu ve gömleğini kaldırarak sütyeninin içine soktu. Eteğini kalçalarına kadar sıyırdı ve böbrek naklinden kalan ameliyat izini ortaya çıkardı. Daha küçük yara izleri de vardı - lupus alevlenmelerinden kalan döküntüler.

"Austin'in umurunda değil," dedi bir çadır diriliş vaizinin inancıyla. "Benim umurumda, ama bu onun bana bakışını bir kez bile değiştirmede." Gömleğini indirdi ve tekrar eteğinin içine soktu. "Belki de Shane'in organlarından birine sahip olduğum ve bazen duyu ötesi algımız olduğunu düşündüğüm içindir, ama umurunda olmayacak. Senin hakkında hissettiklerini sana da hissettirecek."

Umarım haklıydı.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedim saçımı parçalara ayırmaya başlarken. "Düğün planlarınız hakkında konuşalım."

Shane'in araba yoluna girdiğimde KAT arka koltukta neşeyle kıkırdadı. Sanki onu göreceğimizi biliyor gibiydi. Ne zaman Shane odaya girse ona doğru yöneliyor, Shane onu kucağına alana kadar uzanıyor ve miyavlıyordu.

İkisi arasında gerçekten açıklayamadığım bir bağ vardı.

Arka koltuğa attığım gece çantalarına baktım ve onları şimdi mi sonra mı taşıyacağımı düşündüm.

Shane'in planlarının ne olduğunu bilmiyordum, özellikle de yatak odasında ikimiz söz konusu olduğunda. Sarılmak -onun kollarına sarılmak- cennet gibiydi. Ama işleri ilerletmeye hazır olduğumda ilk hamleyi benim yapmam gerektiğini açıkça belirtmişti.

Hiç hazır olabilecek miydim?

Belki de bu yüzden bugün altı haftalık kontrolümde yeşil ışık aldığımı ona hâlâ söylememiştim...

Kat'in araba koltuğunun kilidini açtım ve dirseğimin kıvrımına bağladım. Shane'i geri kalan eşyalarım için daha sonra gönderecektim.

Henüz kapıyı açmamış olması garipti. Genelde beni garaj yolunda karşılar ve Kat'i kendisi çıkarırdı.

İçeride gürleyen ayak seslerini duymasaydım telaşlanacaktım. *Koşuyor muydu?*

Kapı zili tiz bir sesle çaldı ve geri çekilip beklemeye başladım.

Bir şey takırdadı. Kedi miyavladı. "Kahretsın!" diye bağırırken bir çarpışma oldu.

Kapı hızla açıldı ve Shane sırtarak nefesini tutmaya ve rahat görünmeye çalıştı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Orada her şey yolunda mı?"

Kedi Richard dışarı fırladı ve çalıların arasına sıçrarken Shane'e doğru tısladı. Kömür rengi kuyruğu bir orta parmak gibi dışarı çıkmıştı.

"Şimdi daha iyi," dedi kasketini kaldırıp parmaklarını kalın, mürekkep gibi saçlarının arasından geçirdikten sonra geriye doğru takarken.

Merhaba, Bay Geri Kafalı Kötü Çocuk.

Üstüne üstlük, üç çeyrek kollu çift renkli beyzbol tişörtlerinden birini ve gri eşofman altını giyiyordu.

Bu adamın kolunda bir şey vardı... Ve pantolonunda.

Randevularımızın rahat doğası Shane'in sevdiğim bir yanıydı. Elbette, şarap içip yemek yemeyi severdim. Kim sevmez ki? Ama bundan da öte, onunla birlikte olmayı seviyordum. Onun evcimen yanını seviyordum.

Bu aynı zamanda tayt ve yumuşak bir sweatshirt ile gelebileceğim ve hiç de yabancılık çekmeyeceğim anlamına geliyordu.

"Hey, güzelim." Eğildi ve kolumu araba koltuğundan kurtarmadan önce bana hızlı bir öpücük verdi. "Hey, kurbağa yavrusu," diye fısıldadı koltuğu yere bırakıp kızın kemerini çözerken. Bir anda göğsüne yaslanmıştı.

"Burası çok güzel kokuyor." Fırında güzel kokulu bir şeyler pişiyordu ve ağzımı sulandırıyordu. Sonbahar tereyağı ve sıcak otlar gibi kokuyordu. Tatlı ve tuzlu bir şey.

"Umarım açsındır." Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledi, sonra elimi tuttu. "Ama önce sana göstermek istediğim bir şey var."

Shane beni oturma odasına götürdü ve kolunu Vanna White gibi salladı.

Yere bir oyun minderi serilmişti. Üzerine küçük oyuncaklar ve çingiraklar serpiştirilmişti. Her prizinin bir kapağı vardı. Sehpanın kenarlarında

Küçük kafaları darbe almaktan korumak için üzerinde bir çeşit köpük vardı. Eğlence merkezinin alt dolap kapaklarını kapalı tutan bir çocuk güvenlik kilidi vardı.

Üzerinde Çok Aç Tırtıl, Bil Bakalım Seni Ne Kadar Seviyorum ve Kurbağa Prens gibi kitapların bulunduğu küçük bir karton kitap yığını, küçük dokuma bir sepetin içinde duruyordu.

Boğazım sanki biri kağıt mendille kaplı bir taşı boğazıma sokmuş gibi hissediyordum. "Shane..." O na bakmak için döndüm ama etrafına ve mutfağa bakarken buldum kendimi.

Her şey bebek korumalıydı.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sana göstermek istediğim bir şey daha var. Sonra yemek yiyebiliriz."

Koridorda onu takip ederken vücudum radyoaktif gibi hissediyor, nükleer erimenin eşiğine geliyordum. Elini bir cankurtaran halatı gibi sıktım, bırakırsa su üstünde kalacağıma güvenmiyordum.

İkinci yatak odasının kapısını açtı ve ışıkları yaktı. Nefesim kesildi.

Austin'in kalan birkaç eşyası ve burada bulunan yedek yatak gitmişti. Bir beşik duvara dayalı duruyordu. Yatağın etrafında soluk pembe bir çarşaf vardı.

Arkasına yorgan örtülmüş eski usul bir sallanan sandalye köşede duruyordu. Bir şifonyer, yanında küçük bir arabada tüm zil ve ısıklarla birlikte bir alt değiştirme masasına dönüştürülmüştü. Bir bebek telsizi - benim sahip olduğum modelin aynısı- yeşil ışık yanmaya başlamıştı bile.

Ama beni duraklatan sallanan sandalyenin koltuğuna yerleştirilmiş bir oyuncak ayıydı. Boğazımdaki düğüm daha da sıkılaştı ve gözlerimden yaşlar süzüldü.

Dikkatle elime aldım ve parmağımı koyu mavi kumaşı bir arada tutan sıkı dikişin üzerinde gezdirdim.

Shane'in gölgesi arkamda belirdi. Göğsünün sıcaklığı sırtıma yayılıyordu. "Doğduğu gün giydiğim gömlekten yapıldı."

SHANE

Beth ayıyı göğsüne bastırarak arkasına döndü. Kızınıninkine benzeyen gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Sen... Ama... Nasıl?"

Kat kollarımda kıvranıyor, ben onu beşiğe yatırana kadar küçük bacaklarını bir kurbağa gibi tekmeliyordu. Beth'in bakışları beni hiç terk etmedi.

"Başardım," dedim basitçe, ellerimi kalçalarına kaydırarak. Vücudu benimkiyle çarpışana kadar çekiştirdim.

"Ne zaman?" diye ağzından kaçırdı.

Parmağını bir zamanlar gömleğin sol göğsüne dikilmiş olan işlemeli hayat yıldızının üzerinde gezdirirken usulca gülümsedim. Yıldızın üstünde ve altında *FALLS CREEK EMS* yazıyordu.

"Kızım doğduktan bir gün sonra gömlek yıkanırken bir internet sitesinden kalıbı aldım."

Beth gözlerini silmek için kolunun kenarını kullanırken nutku tutulmuştu.

Ayıya bakarken başını sallamaya devam etti.

"Her şey yolunda mı?" Yanağını okşamak ve başparmağımla gözyaşlarını silmek için yanına yaklaşarak sordum. Şakağını öptüğümde tuz tadı aldım. "Eğer haddimi aştıysam-"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı. "Aman Tanrım, hayır. Bu... Çok şaşırdım." Onu göğsüne bastırdı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Dikiş dikmeyi biliyor musun? Sanırım dikiş dikebilme daha çok şaşırdım!"

Güldüm. "Çoğu insan şaşıyor, evet."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu..." Beth beş randevuyu kabul ettiğinden beri üzerinde çalıştığım çocuk odasına baktı. "Çok fazla

isteyebileceğimden çok daha fazlasını verdin. Bunun karşılığını size nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Beth dama oynuyordu ama ben satranç oynuyordum. Ve on hamle sonrasını düşünüyordum.

Çenesini yukarı kaldırdım ve dudaklarını gagladım. "Seni sevmem için bana asla yalvarmak zorunda kalmayacaksın. Bunun gibi şeylerle bunu ifade ediyorum. Bırak sana yardım edeyim. Yükünü hafifletmeme izin ver. Ortağın olmama ve Kat'in hayatının bir parçası olmama izin vermen yeterli bir ödeme." Yavaşça ayıyı elinden aldım ve bir kenara koydum. "Haydi anne. Akşam yemeği hazır."

Ben ikimiz için hazırladığım akşam yemeğini bitirirken, Beth Kat'e bir biberon hazırladı ve onu beslemek için kanepenin köşesine kıvrıldı. Richard ben onu tekrar içeri alana kadar kapıda çığlık attı ve hemen Beth'in yanına zıplayıp uyudu.

Tüylü pislik.

Bu sahne çok doğruydı. Bu eve taşındığımdan beri ilk defa içinde hayat varmış gibi hissediyordum.

Açık olan sadece perdeler değildi. Akşam yemeğini yudumlarken Kat'in yumuşak homurtularının sesiydi. Beth, doğum izni bitmeden önce tamamlamaya çalıştığı doktora çalışması hakkında gevezelik ediyordu.

Başmelek'in yıldönümü yaklaşıyordu ama kafamda bulutlar yoktu. Hayatta kalma suçluluğu yoktu.

Eğer her şeye rağmen hayatta kalmak bu dünyada daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyorsa, o zaman lanet **o l s u n k i yaşayacaktım.** Ve yıllardır kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Kat'in gözleri gittikçe aşağıya kaymaya başladığında ve mutlu bir süt komasına girdiğinde, Beth onu geri götürdü ve beşiğe yatırdı.

O döner dönmez yemeği masaya koydum.

"Bu çok g ü z e l , " diye mırıldandı Beth bir ağız dolusu elma ve sosis dolması yerken. "Kahvaltı ve akşam yemeğinin en iyi kısımları bir arada gibi." "Tarifini bana Estelle Gould verdi," dedim. "Hepimiz sırayla haftada en az bir kez oraya gidiyoruz. Sahte acil durumları bildirmek için 911'i aramasını engelliyor. O sadece yalnız." İçi oyulmuş ve sosis, mısır ekmeği ve adaçayı ile doldurulmuş altın elmamı dilimledim.

Doldurma.

Beth bir kaşını kaldırdı. "Yani sana dikiş dikmeyi öğreten o mu?"

Yeşil fasulyeyi mızraklarken kıkırdadım. "Hayır, hanımefendi. Bu ABD hükümeti olmalı."

Neredeyse tatlı çayını tükürüyordu. "Ne?"

"Teams'de dikiş dikmeyi öğrendim. Çoğu kişi giydiği elbiseyi bedenine ya da ihtiyaç duyduğu kamuflaj türüne göre özelleştirmeyi sever. Yani bir kalıbı nasıl takip edeceğinizi, bir masuraya iplik geçirmeyi ve bir şeyler dikmeyi öğreniyorsunuz."

Beth bir ısırik daha aldı ve çatalını bana doğrulttu. "Ghillie kıyafeti nedir?"

Yutkundum ve durakladım. "Bu, uh... Bu kamuflaj." Zorla gülümsedim. "Chewbacca'nın yaprak ve otlarla kaplı hali gibi görünüyorsunuz."

"Ve kendiniz mi yaptınız?"

"Oldukça az. Bazıları karla uyum sağlamak için. Bazıları çöle uyum sağlamak için. Bazıları ormana uyum sağlamak için. Bazen AO'dan kışımızı çıkarmak zorunda kaldığımızda ve geride kaldığında birini yeniden yapmak zorunda kaldım."

Kaşları çatıldı ve kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. "Sen bir keskin nişancıydın."

Bunlar yıllardır duyduğum kelimelerdi ama Beth'in dudaklarından dökülürken kulağa çok yabancı geliyorlardı.

"Evet."

Çatalı hareketsiz kaldı. "Çok baskı altında kalmış olmalısın." Başımı salladım. "Öyleydi."

Bu konu hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Bazıları Virginia Beach, Coronado ya da Annapolis'teki boktan barlarda zafer günlerini yeniden yaşamayı severdi ama ben sevmezdim. Bu konuda hiç konuşmadım. Birlikte çalıştığım adamların çoğu orduda olduğumu biliyordu ama bundan fazlasını bilmiyorlardı. Beth'in kardeşi bir istisnaydı. Her şeyimi biliyordu. Belki de bu yüzden kız kardeşini yalnız bırakmam konusunda bu kadar kararlıydı.

Ben de onu suçlayamazdım.

Ama nedense bu konuyu Beth'le konuşmaktan çekinmedim.

"Takım liderim Cole ve ben BUD/s'ye birlikte katıldık. Birlikte SQT yaptık. İkimiz de üç aylık keskin nişancı eğitimine seçildik. Birbirimizden ayrılamazdık. DEVGRU'ya girmeyi başardık."

"Ama o senin takım liderin oldu," diye hatırladı. "Bu durumu tuhaflaştırdı mı?"

Başımı salladım. "Birbirimizle hiç rekabet etmedik. Belki biraz, ama her zaman arkadaşçaydı. Demir demiri keskinleştirir, bilirsiniz. Ne zaman bizim

eski takım lideri emekli oldu, Cole da yukarı taşındı."

"Senin için nasıldı? En iyi arkadaşına rapor vermek zorunda kalmak?"

Sosis dolmasını bitirirken güldüm. "Ekip lideri ekiple ilgilenir ve iki numarası da onunla ilgilenir. Biz yin ve yang'dık."

"Ne kankalık ama." Gülümsemesi çapkıncaydı. "Kıskanmalı mıyım?"

"Belki biraz. Gerçekten çok sevimli."

Beth kıs kıs güldü. "Çok rahatım."

Tabağını temizlemek için ayağa kalktı ama ben ondan önce davrandım. "Otur." "Sen pişirdin. Temizlemene yardım edeyim."

"Hayır. Bu bir randevu. Bu bir randevu, yani orada oturup rahatlamak dışında hiçbir şey yapmayacaksın."

"Shane..." Beth arkamda durdu, ellerini kalçalarımın koydu ve etrafımdaki lavaboya baktı. "Bir şey yapmama izin ver."

"Tamam." Bulaşıkları lavaboya bıraktım, döndüm, onu kucağıma aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Bana eşlik et ve gününü anlat." Suyu açtım ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmeden önce durulamaya başladım.

Bacak bacak üstüne attı ve başparmaklarını oynattı. "Şey..." Bir kaşımı kaldırdım ama başka bir şey söylemedim.

"Bugün kadın doğum uzmanıma göründüm."

Bu milyonlarca farklı anlama gelebilir. Hasta mıydı? Bir sorun mu vardı? Doğum sonrası depresyonu bir dönüş mü yaptı? Neden bana bugün doktor randevusu olduğunu söylemedi? Onu oraya götürebilirdim.

Aklımda sonsuz olasılık vardı ama onu korkutmak istemiyordum. Rutin bir şey de olabilirdi ve hiçbir sorun yoktu.

"Ziyaretten sonra nasıl hissediyorsun?"

"Tamam, sanırım." Ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Dizlerini ayırıp aralarında durmadan önce ellerimi bir havlunun üzerinde kuruladım. Ellerimi kalçalarına koyarak onu tezgâha sabitledim.

"Sadece bir kontrol müydü yoksa bir endişe var mıydı?"

"Doğum sonrası altı haftalık randevumdu," dedi, yine tamamen tarafsızdı.

Sanki bilgi vermek istiyordu ama söyleyecekleriyle ilgilendiğimden emin olmak için tüm dikkatimi bana vermemi bekliyordu.

Durumun böyle olduğundan %99,9 emin olmama rağmen, yine de burnumu sokmayacaktım.

"Konuşmak istediğiniz bir şey varsa can kulağıyla dinliyorum çünkü önemsiyorum.

Derinlemesine. Ama paylaşmak istediğin tek şey buysa sınırlarına saygı duyacağım."

Yine tırnak yatağını karıştırdı. *Yani paylaşmak istiyordu ama her neyse o konuda gergindi.* O konuşana kadar başparmaklarımı kalçalarının üzerinde ileri geri hareket ettirdim.

"Dr. Benoit istersem tekrar seks yapmama izin verdi ve bugün doğum kontrolüne geri döndüm."

Vay anasını. Beynim ve sikim doğrudan DEFCON 1'e geçti.

Bakışlarım yavaşça boğazının sütununda gezinirken boğazımı temizledim. "Bu... Bu iyi. İyileşiyorsun demek. Yani bu iyi bir şey. İyi. Gerçekten iyi. Gerçekten iyi." Ellerim yanlarında gezindi, göğüslerinin alt kabarıklığını sıyırdı. "Bu..."

"Güzel," dedi gözleri dolu dolu her hareketimi izleyerek.

Lanet olsun... Düzgün düşünemiyordum. Her şey karmakarışık. Onu çok uzun zamandır bekliyordum. Her ne kadar onu sonsuza dek bekleyeceğime ikna etmek istesem de, ben de bir insandım.

Elbette, bu sadece üçüncü resmi randevumuzdu, ama aramızdaki bu şey uzun zaman önce başlamıştı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Shane..." Dudaklarında ismim yankılanıyordu.

Bunu söylemesine ihtiyacım vardı. Bir sonraki adımı atmak istediğini bana -kelimesi kelimesine- söylemesine ihtiyacım vardı.

İki elimi saçlarının arasına soktum ve çene çizgisinin altını öpebilmek için başını yerinde tuttum. "Evet, anne?"

Nefes alış veriş keskindi. "Tekrar söyle."

Nabzını hissettim ve o noktayı ısırdım. "Sana ne diyeceğim?"

Bana doğru eğildi ve göğsüme bastırdı. "Bana nasıl olacağını söyle."

Tenine karşı gülümsedim. "Tam buradan başlayacağım." Elini açtım ve avucunun ortasını, ardından bileğinin iç kısmını öptüm. "Mükemmel vücudunun her santimini öpmek istiyorum. Giderken kıyafetlerini de çıkarmak istiyorum." Dizlerini daha da açtım ve kışını tezgâhın kenarına doğru çektim. "Seninle zaman geçireceğim. Sana tapacağım. Her parçanı tatmak istiyorum. Ve bir kez tattığımda-" Taytının dışından amını avuçladım "-Cenneti görene kadar dizlerinin arasında eğileceğim."

Başı geriye eğildi ve ağzından yumuşak bir "evet" çıktı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim öpücük için dalmadan önce dilimin ucuyla dudaklarında gezinirken.

Çaresizlikle inlemesi kanımı kaydattı. "Bana karşı sabırlı olmanı istiyorum. Bu..." Alnını benimkinin üzerine koydu. "İlk seferinde harika olmayabilir ve kanayabilirim ve benim için hala zor - bilirsin -"İslan."

En son seks yaptığından beri hayatının ne kadar değiştiğini hatırlatmak için Kat ağlamaya başladı.

Beth iç çekti. "Ve şimdi ruh hali öldürüldü."

Başımı salladım. "Senden yapmanı istediğim şey şu. Git bir duş al. En az kırk beş dakika. Rahatla. Ben Kat'ın neye ihtiyacı olduğuna bakıp onu yerleştireceğim ve arabandan eşyalarını getireceğim."

Dudağını çiğnedi. "Peki ya sonra?"

Onu yavaşça ve derinden öptüm, dilimi onunkinin uzunluğu boyunca kaydırdım. Ellerimde eriyene kadar onu öptüm.

"Bundan da ben sorumlu olacağım."

Beth'in son eşyalarını yatak odama taşıırken duş gıcırdadı ve su kapandı. Bebek telsizini iki kez kontrol ettim ve Kat'ın mışıl mışıl uyuduğundan emin oldum. Sadece bir biberon, karın zamanı, biraz sallama ve zıplama ve iki bez değiştirme onu oraya götürdü.

Yatağı yatırdım ve Beth'in gece çantalarını onun yanına yerleştirdim.

Gece çantalarının dış fırçasını burada bırakmaya dönüşmesi ne kadar sürer? Dış fırçası ne zaman bir şifonyer çekmecesine ve sonra dolabın yarısına dönüşür?

Gençlik yıllarımda bile her zaman hayattaki bir sonraki yere odaklandım. Belki de bu sadece içime işlemiş olan bir eğitimdi.

Evrimleş ya da öl.

Yönünüzü ve pivotunuzu ayarlayın.

İlk tanıştığımızda Beth benim için yaratılmamıştı, ben de evrim geçirdim. O Profesör Dumbfuck'la suda yüzerken ben onun zihninin çevresinde kaldım. Ama artık benim olduğuna göre, tekrar evrim geçirmem gerekiyordu.

Arkadaş bölgesinden çıktım ve geri dönmeyecektim.

"Hey," dedi Beth arkamdan. Döndüm ve onu bir havluyu gövdesine, diğerini de saçlarına sarmış halde buldum. "Kusura bakma. Bornoz getirmeyi akıl edemedim."

Aletim o kadar hızlı sertleşti ki neredeyse acı verecekti. Gözleri güneye kayd ve bir gülümsemeyi ısırdı.

Yatağın kenarında durdum ve parmağımı kıvrıarak onu yanıma çağırdım.

Beth kaşlarını kaldırdı.

"Buradayım anne."

Beth utangaç bir gülümsemeyle havluyu vücuduna sararak parmak uçlarında bana doğru yürüdü.

"Pekâlâ," dedim onu nemli ve ıslıtlı bir şekilde içime alırken. "Şimdi seni parça parça soyamam, değil mi?"

Yanakları kızarmıştı. Uzandım ve saçlarındaki nemi emen düğümlü havluyu çözdüm. Duştan kararmış bal rengi bukleler omuzlarından aşağı dökülüyordu. Havluyu sepete attım ve parmaklarımla saçlarını her zaman yaptığı gibi ayırana kadar taradım.

Zümrüt gözleri benimkilere kilitlenmişti. Parmak eklemleri bembeyazdı, havluyu ölümcül bir tutuşla vücuduna dolamıştı.

"Neden gerginsin?" Çenesini yukarı kaldırıp onu öperken nazikçe sordum.

Beth'in gözleri yere indi.

Ses tonum bu kez daha sertti. "Beth."

İç çekti. "Sadece bu bedene alışamadım."

Kozmetik çantası spor çantasının en üstünde duruyordu ve aklıma bir düşünce geldi.

Kapımın arkasına bir boy aynası monte edilmişti, ben de kapıyı kapattım ve Beth aynanın önünde durana kadar onu hareket ettirdim.

Onu şimdilik havlunun içinde bırakarak makyaj çantasını aldım ve fermuarını açarak aradığım iki şeyi bulana kadar karıştırdım.

"Bana vücudunda neyi beğenmediğini söyle," dedim saçlarını bir lastikle bağlarken. Parmak eklemimi omurgasında gezdirdim. Hemen dilinin ucuna bir şey geldi. O daha konuşmadan gömleğimi çıkardım ve bir uyarı ekledim. "Ama aynada bana bakacaksın ve bunu vücudum hakkında söyleyeceksin."

Beth kekeledi. "Ama-"

"Sorun nedir?" Çıplak omzunu öptüm. "Eğer sevdiğim bir şey hakkında konuşacaksan, bunu benim hakkımda da söyleyebilirsin. O yüzden devam et. Bana neyi sevmediğini söyle."

Tek kelime etmedi.

Elimi cebime attım ve onun makyaj malzemelerinden aldığım ruj tüpünü çıkardım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kapağını açtım, tüpü dişlerimin arasına sıkıştırdım, sonra Beth'i bana dönmesi için döndürdüm. Sırtı bir *gümbürtüyle* aynaya çarptı. Tüpü bir kalem gibi parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve köprücük kemiğinin üzerine "*BENİM*" yazdım.

Bir elini havluyu tuttuğu yerden çektim ve kolunun altına *MİNE* yazdım. Bunu diğer kolunda da tekrarladığımda korkmuş gözleri benimkilerle buluştu. Havlu göğüslerinin etrafında sıkışmış halde kaldı ama uzun sürmedi.

Bir tarafını çekerek vücudunun yarısını ortaya çıkardım. Beth gözlerini kapadı ve başını aynaya yasladı. Vücudunu ruj grafitileriyle kapladığımda havlu ayaklarının etrafında buruştu.

Göğüsleri. *BENİMKİLER*.

Karnı. *BENİMKİNİ*.

Kalçaları. Kalçaları. Kaburgaları. *BENİM. BENİM. BENİM*.

Onu belinden yakaladım ve çıplak vücudunu kendimden uzağa döndürerek önünü aynaya yapıştırdım.

Omurgasından aşağı, o dört harfî yazdım.

Omuzlarına. *BENİM*.

Onun kıçı. *BENİM*.

Bacakları. Ayakları. Avuç içleri. *HEPSİ BENİM*.

Artık körelmiş olan ruj tüpünü yere fırlattım. Tırnaklarımı kafa derisinin arkasından kazıyarak, yaptığım topuzu sıkıca kavradım ve onu göğsüme doğru çektim.

Aynayı soyduğunda, benim ifadelerim cama damgalanmıştı.

MAYIN.

Sözcüklerin arasından yansımalarımıza baktık. "Sen benimsin. Ve bu aynaya her baktığında, kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Onu döndürdüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve sırtını aynaya yasladım. "Bu beden tapınmak için benim. Zevk almak için. Korumak için. Sevmek için."

Ve içindeki ruh benim, sevmek için. El üstünde tutmak için. Benim olan hakkında kötü konuşma."

Elimi dizinin arkasına doladım ve bacağına omzuma attım. Kukusu bana bakıyordu, uyarılmışlıktan pembeleşmişti. Ağzımı klitorisinin etrafına kapattım ve vücudu gevşeyip parmakları saçlarımda sıkılaşıncaya kadar emdim, yaladım.

"Aferin kızım," diye mırıldandım, yumuşak zevk iniltileri havayı doldururken. Dizleri titrerken kalçaları daha fazlasını istemek için ileri doğru itildi. "Sen şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeysin." Yüzümü amcığına bastırdım, derinin her kenarını ve kıvrımını yaladım, soyut zevk iç çekişleri daha fazlası için küfürlü çığlıklara dönüşene kadar o sınırları kızdırdım.

Kalçalarının iç kısmını tuttum ve onları daha da dışarı ittim. Cinsel organı benim için açıldı ve dilimi içine daldırarak tepkisini test ettim.

Beth'in çığlığı doğrudan sikime giden bir adrenalin iğnesiydi.

"Böyle çok güzel görünüyorsun. Çok ahlaksız. Bence sikilmek hoşuna gidecek. Yeni ve sessiz bir annenin amının bu şekilde sikilmesinden hoşlandığını bilseler herkesin ne düşüneceğini hayal et." İki parmağımı kızgın amına sokarak ona bakmak için kendime zaman verdim. "Seni pis kız."

"Shane," diye inledi duvarları dalgalanırken ve kasılırken. "Lütfen -daha fazla-"

Klitorisini kemirdim ve delici bir çığlık çıkardım. "Benim için gel, güzelim."

Etrafımda paramparça olmadan önce sadece birkaç vuruş aldı. Ayağa kalktım ve dizlerinin bağı çözülmeden onu yakaladım ama nefesini tutmasına fırsat vermedim. Onu belinden yakaladım ve yatağa fırlattım.

BETH

I ıglık attım, sonra yatağın üzerinde zıplarken ellerimi ağzıma kapattım. Bu duvarlar ne kadar inceydi? Kat'i uyandıracak mıydık? Uyanırsa ve biz yatağın ortasındaiken ağlamaya başlarsa ne olurdu?

Cinsel birleşme mi?

Düşüncelerim Shane'in ayak bileklerimden tutup beni yatağın kenarına çekmesiyle raydan çıktı. "Buraya gel anne." Beni karnıma doğru çevirdi ve kalçalarımı yukarı kaldırdı. "Kaldır o kıcıını benim için."

Yatak dirseklerimin altına battı ve ağzımdan bir tutam nemli saç tükürdüm. O beni görebiliyordu ama ben onu göremiyordum.

Shane kalçalarımın arkasını kavrayıp onları ayırırken derin bir zevk iniltisi çıkardı. "Nuh-uh. Benim için sırtını eğ. O kıcıı tekrar güzelce kaldır."

Kollarımın üzerinde öne doğru eğildim ve saçlarımın bir perde gibi yüzümün etrafına dökülmesine izin verdim. Görüşümü kaybetmek diğer tüm duyularımı güçlendirdi. Ayak seslerinin altındaki zeminin gıcırtısının farkındaydım. Parmak uçlarındaki pürüzlü derinin dokusunu. Vücudunun sıcaklığını.

Shane ellerini tenimde gezdirirken nefesinin altından küfretti. Böyle dokunulmak çok iyi hissettirdi.

Kat'in saatlerce bana sarılmasından sonra her gün yorgunluktan bitkin düştüğüm bir nokta oldu. Dokuz ay boyunca bitmek bilmeyen doktor randevuları, doğum ve doğum sonrası, gecenin her saatinde dürtüldüğüm hastanede kalışımı başladı ama emzirmeye çalışırken bir kırılma noktasına ulaştım. Vücudum işlevinden ziyade zevk için kullanılmayalı uzun zaman olmuştu.

"Hâlâ ıslaksın," diye mırıldandı tek parmağını yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdirirken. Shane parmağını içime kaydırды ve iç kaslarımı okşayarak eğdi. "Bunların hepsi benim için mi?" Omurgama sıcak bir şey dokundu ve Shane'in üzerime eğilip sırtımı öptüğünü fark ettim. Kıçımın kıvrımında bir öpücük izi bıraktığında ürperdim.

Orgazmın ısıltılı etkisi geçmişti ve tahrik olamama korkularım yersizdi. Vücudum hemen yeniden hızlandı.

"Um-Shane?" Ne olduğunu anladığımda fısıldadım.

"Konuş benimle anne" diyecek kadar uzun süre kalçalarımın arkasını öpmeyi bıraktı.

"Bir havlu ya da başka bir şey almak isteyebilirsin." Beni neyin endişelendirdiğini görmek için etrafıma baktı.

Yüzümü örten saç tellerinin arasından baktım ve sırtışını yakaladım.

Shane muhtemelen bir havlu almak için görüş alanımdan kayboldu. Ama havluyla dönmek yerine, eşofmanını çıkardı ve yatağa uzandı.

Düşünecek zamanım yoktu. Yatağın başucuna özenle yerleştirilmiş yastıkların üzerine oturdu ve beni kucağına aldı.

Ruj vücudumun her yerine bulaşmaya başlamıştı. Çarşafın alt ucunda ellerimin ve dizlerimin üzerinde pembe bir leke vardı.

Beni bacaklarının arasına alırken Shane'in aleti kıcıma bastırdı. Göğüslerimden birini avuçlarken nazikçe "Bana bir şey söyle," dedi.

Başparmağı göğüs ucumda gezindiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Başparmağında bir süt damlası belirdi.

"Acıyor mu?" diye sordu başparmağını dudaklarına götürüp o damlayı yalamadan önce.

"Biraz," diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"O zaman nazik olacağım," dedi beni kollarının arasında göğsümü ağzına götürecek kadar yükseğe kaldırmadan önce. Meme ucumu dişlerinin arasına aldı ve diliyle fiskeledi. "Seni tatmak istiyorum. Bunu lanet olası bir havluyla harcayamam."

Beni kollarının arasına alıp vücudumla ziyafet çekerken başım geriye eğildi. Ağzının göğüslerimin üzerinde olduğu düşüncesinin verdiği korku buharlaştı. Sanki şimdiye kadar yediği en iyi şeymişim gibi inledi.

"Çok tatlısın." Göğsümün kabarıklığını sıktı ve daha sert emdi. Başımı arkaya yatırdım ve vücudumdan içerken rahatlayarak ağladım.

Bana dokunuşunda farklı bir şeyler vardı. Her zaman emzirmeye ya da pompalamaya çalıştığımda olduğu gibi tüylerimi diken diken etmiyordu.

Shane sıcak ve nazikti. Her dokunuşu, her yalayışı, ağzından her çekişi benim zevkim içindi.

Ağır göz kapaklarının ardından yutkunurken boğazının daralmasını izledim.

Sütüm azaldığı için aslında ne kadarını tattığından emin değildim. Ama göğüslerim arasında gidip gelirken gözüme her takıldığında, kendimin bir parçasını geri aldığımı hissediyordum.

"Bu vücudu seviyorum." Dudaklarından dökülen ve tenimde titreşen dört kelime hissettiğim her şeyin tam tersiydi ama zihinsel rotamı değiştirmeye başlamak için ihtiyacım olan dümen kaymasıydı.

Aleti kıcıma çarptı ve ucundan düzenli bir akış halinde sızan ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Eğer bu seni böyle tadabileceğim tek seferse, o zaman hala şanslı bir orospu çocuğuyum. Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" diye homurdandı, dilini meme ucunun etrafında döndürdükten sonra göğsümden çekip beni yatağa yatırdı. "Sana böyle sahip olmak; tamamen kendime?" Parmaklarını benimkilere doladı ve bacaklarını kalçalarımın iki yanına yerleştirirken birleşen ellerimizi başımın üzerine uzattı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde olmak iyiydi. Karnımı saklıyordu. Onun kollarında olmak ve onun göğüslerime odaklanması iyiydi. Cildimi kızgın morlar ve kırmızılarla çizen çatlaklara bakmıyordu.

Ama onun altında, gözleri üzerimdeyken kendimi savunmasız hissediyordum.

"Benim," diye fısıldadı dudaklarıma ve dikkatimi tekrar ona yöneltti.

Başımı kaldırıp onu inceledim. Dövmeler her iki kolunu, göğsünün ve karnının büyük kısmını kaplıyordu. Ameliyat izi desenlerden birini çarpıtmıştı.

İşte o zaman gerçekten fark ettim.

Bacaklarının arasından çıkan devasa siki değil.

Hayır, derisini benek benek saran daha küçük yara izleriydi. Dövmeleri onları gizlemekte oldukça başarılıydı ama kabarık derisi ışıktan parlıyordu.

Ellerimi göğsünde aşağı yukarı gezdirdim, o da eğilip kollarını başımın iki yanına dayadı.

"Bunlar neyden?"

Aleti amıma yaslanırken dudaklarımı yakıcı bir öpücükle kavradı. "Hangisinden bahsettiğine bağlı."

"Hepsi."

Parmaklarımla göğsünü keşfederken kıpırdamadan durdu. "Çoğunlukla şarapnel parçaları. Birkaçı vurulmaktan. Diğer yaralanmalardan bazı küçük ameliyatlar."

"Peki ya dövmeleer? Yara izlerinden önce mi sonra mı?"

"İkisi de," diye itiraf etti. Parmakları karnımı buldu ve ben onun nakil kesisine dokunurken o da benim çatlaklarımı okşadı. "Yara izleri, bizi kurtaran şeyin acı ve iyileşmenin çarpıştığı sınırdaki bulunduğunun kanıtıdır."

Elimi aşağı indirdim ve parmaklarımı sikinin etrafına sardım.

Yüzü, kendisi için her türlü zevki mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyormuş gibi gergin bir ifadeyle örülmüştü.

"Shane," diye fısıldadım ona doğru eğilip bedenimi sunarken. Elimini saftının üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. Teni kavrayışında ipeksi bir hal almıştı ve baskı onu yemin ettiriyordu.

Kulak mememi kemirdi ama tek tükü, ben başparmağımla sikinin başını okşadıkça odağı azalıyordu. Titrek bir nefes verdi. "Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Gülümsedim çünkü kendini tutma becerisi kırılmak üzereydi. "Bu kadar nazik olmayı bırakmanı istiyorum."

Kıkırdadı. "İyi davranmayı başka bir gece bırakırım."

"Tamam." Boynunun yan tarafına doğru sııttım. "O zaman prezervatif tak ve beni istediğin gibi becer." Tereddüt ettim ve ekledim. "Beni sevdiğin gibi becer."

Prezervatifler yatağın başucundaki masaya uygun bir şekilde yerleştirilmişti. Birini kaptı ve yuvarladı. Yavaşça bir parmağını amımda gezdirdi, sonra yedek prezervatiflerin yanındaki küçük şişeye uzandı.

O... Ben ona hazır olduğumu söylemeden önce her şeyi düşündü.

Prezervatifi biraz daha kayganlaştırıcıyla kayganlaştırırken ağır kapakların arasından izledim.

Sormama bile gerek kalmadı.

"Bana neyin iyi hissettirdiğini söyle," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Sikini girişime dayadığında öpücüğe başımı salladım. Bacağımlı kalçasına dolayıp yavaşça içeri iterken parmakları kalçama saplandı.

"Hoşuna gitmeyen bir şey olursa söyle."

İlk baskıda tısladım ve Shane durdu.

"Benim için nefes al." Çekilirken kalçalarını eğdi ve açığı değiştirdi, amımın dışını kapladı ve bir sonraki itişi daha yumuşak hale getirdi. "Aferin kızıma. İşte böyle. Nefes al ve rahatla. Bu gece işi bana bırak. Dünyanın zirvesindeyken çıkardığın tüm o küçük sesleri duymak istiyorum. Onları bana bırak."

Aleti iğrenç derecede kalındı ve benim için çok uzun zaman geçtiği için her şey daha sıkı hissediliyordu. Bekâretimi yeniden kaybetmek gibiydi.

Shane sonuna kadar itti ve etrafına alışmam için bana zaman tanıyarak durdu. "Çok iyi hissediyorsun anne." İçimde sallanırken göğsümü öpücüklere boğdu. Başını göğüslerimin arasına gömerken vücudumu boyayan ruj onun yüzünü kapladı.

O çekilirken leğen kemiğimin üzerinde hafif bir acı dans etti ve Shane dondu kaldı.

"Ben bir şey söylemedim," diye fısıldadım.

"Hayır, ama yüzün yaptı." Beni nazikçe öptü -bir kez, sonra iki kez. "Sana söz veriyorum, daha iyi olacak. Acelem yok."

"Ama bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

"Beni dinle, Beth." Çenemi parmaklarının arasına sıkıştırdı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sana bu şekilde sahip olmak şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi. İkimizin de bu anı hayal etmediğini biliyorum ama bu onu farklı kılıyor. Bu onu kötü yapmaz."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve hormonlarımı suçladım. "Sana nazik olmayı bırakmanı söylemiştim."

Güldü. "Şu anda emir üzerine gelebilirim. Gelmememin tek nedeni henüz bitmesini istememem."

Şeytani bir gülümseme ağzımın içinde gezindi. "O zaman gel."

Shane güldü ve dikkatimi dağıtmak için rahatlamış bedenime sokuldu. "Hayır."

Derinlere inip klitorisime bastırıldığında nefesim kesildi. Kıkırdaması uğursuzdu. "İşte bu yüzden."

Shane sabit bir ritim bulurken içimde çaresiz bir ihtiyacın tanıdık hissi oluştu.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, bağlantıyı derinleştirdim ve tamamen ve tamamen onun olma hissinin tadını çıkardım.

Bu benim ilk seferim değildi ama ilk kez sevişiyordum.

Çünkü bu buydu. Onun sevgisinde güvenlik vardı. İçinde şifa vardı. Belki kırık bir kurtarıcıydı ama benim kurtarıcımdı.

Shane'in nefesi kesilirken, kendini tutabilmek için her şeyini ortaya koydu.

Ona doğru bastırdım ve fısıldadım, "İçime gel." Shane başını salladı. "Sen tekrar boşalana kadar olmaz."

"Shane-"

"Hayır-" şaftının tabanını klitorisime dayadı "-tekrar boşalana kadar." Ağzı göğüslerimi buldu ve ben onun altında titreyene kadar her bir meme ucunu yaladı, tattı ve alay etti. "Çok iyi gidiyorsun. Bana biraz daha ver."

Orgazm beni mutluluk dalgalarıyla yıkadı. Bir gelgit gibi sabit ve güçlüydü, beni uyarmaksızın coşku akıntılarına sürükledi. Sonunda kontrolünü kaybetmesine izin verdiğinde onun altında ürperdim.

Devam etmek istemediğim günler oldu ve Shane'in bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Ama bu... Bu yaşamak gibiydi.

"GERGIN GÖRÜNÜYORSUN." Shane oturma odamda durdu ve ben kanepedeki kirlentleri beşinci kez yeniden düzenlerken Kat'i kollarında zıplattı.

Ben sinirle oturma odamı karıştırırken ve sehpanın üzerine koyduğum atıştırma malzemeleri tekrar gözden geçirirken onu eğlendiriyordu.

"Ben iyiyim," diye kestirip attım yastıkları tekrar değerlendirirken. Boncuklu olanı alıp koltuğun üzerine koydum ve ardından sade olanları kanepenin sol tarafında bir şelale şeklinde gruplandırıdım. Asimetri iyiydi, değil mi?

Yine de doğru görünmüyordu.

Shane yastıkları elimden çekip aldığı anda tekrar yakaladım ve kanepeye geri fırlattım.

"Bu da ne-"

"Bir dakika durup nefes almanı istiyorum."

"Ben iyiyim. Sadece önce her şeyin iyi görüldüğünden emin olmalıyım-"

Shane, Kat'i oyun minderinin üzerine yatırdı, sırtımı göğsüne doğru çekti ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak boyun eğmemi sağladı.

"Ev iyi durumda.

Ama bir dakikanı ayırmalısın çünkü değilsin." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Bana aklından neler geçtiğini anlat."

Öyle bir şey olmadı.

Kendimi delirttiğim tüm yolları ona anlatmak bir şeydi, ama şimdi o benim...

O kelimeyi henüz
söylememiştim. Etiketler
beni korkuturdu.

"Hadi anne," diye mırıldandı kulağıma, beni bir o yana bir bu yana sallarken şakağıma öpücükler kondurdu. "Konuş benimle."

"Dün gece iyi uyuyamadım ve Julie ile Olivia'nın gelmesi konusunda stresliyim."

Bradley'nin müstakbel eski karısı ve kızı on dakika içinde evimde olacaktı. O anda zeytin dalı gibi görünen şey, başlayabileceğim en kötü barış teklifi gibi geldi.

"Neden uyumadın?" Kulağıma kemirerek beni pudinge çevirdi. "Yattığımız anda ışık gibi sönmüştün."

Çünkü iki saat sonra kalktın ve ondan sonra uyuyamadım.

"Yapamadım," dedim ve kendimi geri
çektim. Ama Shane gitmeme izin
vermedi. "Tekrar dene."

Neden hiçbir şeyin peşini bırakmıyordu? Aklımdan geçenleri söylersem onu kızdıracak, kendini kötü hissetmesine neden olacak ya da çok muhtaç olduğumu düşünmesine yol açacaktım.

"Konuş benimle, anne."

Başımın arkasını göğsüne yasladım. "Hep ben uyuduktan sonra kalkıyorsun."

Anlayışla başını salladı. "Gece boyunca hiç uyumuyorum ve seni uyutmak istemiyorum."

Döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Kat her ses çıkardığında onunla birlikte kalkmak zorunda değilsin. Sadece monitörü duymazsam beni uyandır." Parmaklarımla saçlarının arkasını taradım. "Sen benim için bir nimet oldun ama onun benim sorumluluğumda olduğunu biliyorum."

Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şey parladı. "Kızınız benim kanımdan değil, ama bana kalırsa her açıdan benim kızım. Annesi olarak konumuna saygı duyuyorum, bu yüzden bu konuda bir sorunun varsa ya da bilmem gereken sınırların varsa, bana söylemeni istiyorum. Ama ikinizi de istediğimi söylediğimde bana inanın. Hiçbir şeyi yarım yapmam. Eğer onun hayatındaysam, o zaman ben de varım. Bazen onunla oynayan ve yılda bir kez doğum günü hediyesi getiren sıradan bir adam olmayacağım. Ben

buradayım.

dağınıklık için. Gecenin bir yarısı için buradayım. Bebek bezi değişimleri, doktor randevuları ve dolabına yeni şeyler koyabilmemiz için eskiyen kıyafetlerini toplamana yardım etmek için buradayım. Bunun yeni olduğunu biliyorum ama ben varım Beth. Tamamen varım. Ve eğer kararsızsan -biraz bile olsa- o zaman bilmem gerek."

Kalp atışlarım kulaklarımda kükrüyordu. Bunların hepsi iyi şeylerdi, değil mi? Neden beni bu kadar korkutuyordu?

Kapı zili çaldı ve o anı mahvetti.

Shane irkilmedi. Çenemi kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Rujunu alıp tüm bu insanların senin kime ait olduğunu bilmelerini mi sağlamalıyım? Yoksa sana bir yük olmadığını kanıtlamaya devam mı etmeliyim?"

Bakışlarını kırdım ve Kat'e baktım.

"Ben o değilim," diye mırıldandı Shane nazikçe. "Seni onun yaptığı gibi çarpık bir oyun için kullanmayacağım. Seni saklamayacağım. Kaçmayacağım."

Dokunuşu omuzlarımdaki gerginliği aldı. Kapı zilinin ikinci kez çalmasına aldırmadan göğsüne yaslandım. "Sanırım bağımlılık sorunlarım var."

Sırıttı. "Sen ve ben, anne. Bir dergiden daha fazla sorunumuz var."

Shane Kat'i tekrar kucağına aldı ve ben kapıyı açarken arkamda durdu.

Julie ve Olivia Childers birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. On dört yaşındaki Olivia, Kat'inkine ürkütücü bir benzerlik gösteren bazı çocuksu özelliklerini hâlâ koruyordu.

"Merhaba Bayan Beth," dedi Olivia küçük bir hediye çantasını kavrarırken endişeyle. Bu olaydan önceki etkileşimlerimiz çok kısa sürmüştü, gelebileceği bir zaman bulmak için kısa mesajlarla yetinmiştik.

Çenemi kaldırdım ve ona kibarca gülümsedim. "Merhaba Olivia." Annesine doğru başımı salladım. "Julie."

Bayan Childers'in dikkati dağılmıştı. Aracına dönüp yolcu koltuğundaki çocuğa baktı.

Josh Childers, eski öğrencim ve Bradley'nin en büyüğü, önde metanetle oturuyordu.

Julie bana döndü. "Özür dilerim. Gelme konusunda kararsızdı ve son anda bize katılmaya karar verdi, sonra da bunun yerine arabada beklemek istediğine karar verdi."

"Sorun değil. En hafif tabirle garip bir durum olduğunu anlıyorum." Bayanların içeri girebilmesi için kenara çekilmeden önce elimi kaldırdım ve Josh'a onaylayan bir el salladım.

Shane'in duruşu savunmaya yönelikti. Bir eliyle Kat'in vücudunu kavradı. Diğer başının arkasını tutuyordu. Olivia, Shane'in kucağındaki bebeği gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kat'e mi yoksa Shane'e mi daha çok aşık olduğunu bilmiyordum ve açıkçası onu her iki şekilde de suçlayamazdım.

Shane çenesini Julie'ye doğru eğerek, "Hanımefendi," dedi. Julie dudaklarını büzdü ve kibarca gülümsedi.

"Bu benim..." Shane'e baktım, onu nasıl tanıştıracığımı düşünüyordum. Erkek arkadaş demek doğruydu ama kulağa pek hoş gelmiyordu. "Bu benim ortağım."

Julie'nin ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Görüyorum ki sınıf atlamışsın."

Az önce bir şaka mı yaptı... İçimden sessiz bir homurtu geçti. "Evet. Oldukça fazla."

Shane Kat'i bana teslim etti ve Childers kadınlarının yüzünü görebilmesi için onu kollarımın arasına aldım. "Ve bu da benim kızım."

Olivia'nın nefesi kesildi. "O çok güzel."

Julie'nin yüzü yumuşadı ama rahatsızlıkla titredi. "Onun adı ne?"

"Katherine. Kısaca Kat."

Olivia gülümsedi. "Merhaba Kat." Bana baktı, "Göbek adı var mı?"

Dudağıımı çiğnedim. Bu oldukça gizli tuttuğum bir şeydi, ama Shane'in onunla nerede durduğumu bilmesi gerekiyorsa, korkmuş olsam bile ona her şeyin içinde olduğumu söylemenin kesin bir yoluydu.

Başımı salladım. "Katherine Shane Hale."

SHANE

I kesinlikle işitme hasarıydı.
Bu o olmalı.

Kulağımın çınlamasına neden olan çok fazla yakın mesafeli patlama Beth bebeğin tam adını söylediği an yoğunlaştı.

Katherine Shane Hale.

Konuşamayacak kadar sersemlemiştim.

Kat'in göbek adını neden daha önce sormadığımdan emin değildim ama bu benim için hiç önemli olmamıştı. Beth'in kızıydı, yani benim kızımdı. Bu ayrıntılar benim için çok önemsizdi.

Beth, Kat'le birlikte kanepeye yerleşmişti. Olivia Childers onun yanına oturdu ve Beth bebeği Olivia'nın kollarına dikkatle yerleştirirken onu bir şahin gibi izledim. Olivia Beth'e içinde birkaç giysi ve pelüş bir hayvan olan küçük bir hediye çantası verdi.

"Vay canına," dedi Olivia, kulaktan kulağa gülümseyerek. "O kadar küçük ki. Hep bir kız kardeşim olsun istemiştım ama sadece Josh ve Luke var."

Julie koltuğunda dimdik oturuyordu. Bu hayatının en rahatsız günlerinden biri olmalıydı, ama bir yanım onun burada olmasından etkilendi.

Olivia'yı kapıya bırakmasını ve büyük oğlunun yaptığı gibi dışarıda beklemesini bekledim. Onu suçladığımdan değil.

Beth kötü bir insan değildi, ama hepsi -Beth de dahil- bir narsistin bencil ve benmerkezci seçimleri yüzünden kötü bir duruma düştüler.

Julie Childers ve Beth'in birkaç benzer özelliği vardı. Sarı saçlar, gerçi Julie'ninki artık çoğunlukla griydi. Beth'in gözleri yeşildi, ama Julie'ninki

ela ve yeşil benekliydı. Tenleri de benzer bir fildişi tonundaydı. Belki de bu yüzden Olivia ve Kat üvey kardeşten daha fazlası gibi görünüyorlardı.

Kapı açıldı ve Beth'in evine adım atmaya cüret eden her kimse onu yakalamaya hazır bir şekilde etrafımda döndüm.

Ama sadece Austin ve Caroline vardı.

"Merhaba," dedi Beth koltuktan kalkıp Austin'e hızlıca sarılırken. "Bu kardeşim Austin ve nişanlısı Caroline."

Caroline el salladı. "Merhaba. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum.

Austin kibar bir merhaba dedi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benim duruşumu taklit ederek yanımda yer aldı. Caroline da kanepedeki hanımlara katıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefesimin altında söyledim.

Austin bakışlarını Beth'ten ayırmadı. Yorumunu aramızda kalacak şekilde sessiz tuttu. "Geçen gün görevdeyken bana karının ve kızının geleceğini söylemiştin. Büyük bir tamponun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Her ihtimale karşı."

Minnettarlıkla başımı salladım.

Kapı çaldı ama ben kımıldamadım. Beth ve Kat benim korumam altındaydı. Austin yumuşadı ve kapıyı açtı. İki ceset daha katıldı. Callum ve Layla.

Callum hâlâ üniformalıydı ve eli rahatça beylik silahının üzerinde duruyordu. Bu kesinlikle bir tesadüf değildi.

Layla hızlıca bir merhaba dedi, sonra yerde bir yer buldu ve Julie ile sohbet etmeye başladı.

Callum karşı tarafımda yerini alırken, "Buffer, iki kişilik ekip," dedi. "Rapor edecek bir şey var mı?"

"Olumsuz," dedim.

Dikkatim Beth'ten hiç ayrılmadı. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu ve nefes alış veriş hızlanmıştı. Dudaklarını yaladı, vücudu bir sarmal gibi gergindi.

Panik atak geçirmek üzereydi.

Beth koltuktan fırladı ve mutfığa doğru koşarak arka güverteye çıkmadan önce hızlıca "Affedersiniz," diye mırıldandı.

"Git," dedi Austin. "Gözümüz Kat'in üzerinde."

Ona yetişmeye başlamıştım bile. Beth dışarı fırladığında sürgülü kapı geri döndü. Onu yakaladım ve arkamdan kapattım. "Harika gidiyorsun. Nefes alabiliyorsun. Tuttum seni."

Saçları yüzünün iki yanında bir perde gibi sallanırken korkuluklara doğru eğildi ve soluk soluğa kaldı. "Yapamam. Bunu yapamam."

Arkasında durarak kalan saçlarını ensesinden ittim ve tenine serin nefesler üfledim.

"Kimse mecbur olduğunuzu söylemiyor. Gözlerinizi kapatın ve acele etmeyin."

Cam kapının sürgüsü dikkatimi çekti. Her kimse ona kaybolmasını söylemek için döndüm ama Julie Childers çoktan Beth'le birlikte parmaklıklara gelmişti.

"Bu gerçekten berbat, değil mi?" dedi dirseklerini, ölü bir yaz girişiminin iskeletleriyle dolu bir bitki bahçesinin yanındaki lekeli tahtaya dayarken.

Beth'in kahkahası ağır bir nefes verişin ardından geldi. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Julie bana bakmadan önce "Benim de biraz hava almaya ihtiyacım vardı," dedi. "Umarım sorun olmaz."

Beth gözlerini yere dikti. "Buyurun."

Bir elimi Beth'in sırtında tuttum, nefesini tutarken onu sabit tutmak için hafifçe yukarı aşağı ovaladım.

Gerginlik kasırğa sonrası nem gibi ağırlaşmıştı. Her açıdan düşman olması gereken iki kadın arasında enerji titreşiyordu.

Julie uzun bir sessizlikten sonra, "Sana bir özür borçluyum," dedi.

Beth başını iki yana salladı ve gözlerini yere dikti. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Belki," dedi Julie. "Ama yine de üzgünüm. Aralık... bu benim en iyi anım değildi. Senin için nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirim."

Beth doğruldu ve kalçasını korkuluklara dayayarak Julie'nin gözlerinin içine baktı. "Muhtemelen patronunuza onun bebeğine hamile olduğunuzu söylemeye çalışmak ve sizden bir eş ve aile sakladığını öğrenmek gibi bir şeydi."

Julie ayaklarına baktı. "O gün dünyam başıma yıkıldı." "Benim de."

Beth sinmedi ve özür de dilemedi.

Julie'nin ağzından kaçırıldığı kahkaha beklenmedikti. "Terapistim ikimizin bu şekilde dışarıda olduğunu öğrenince bayram edecek."

Beth şakayı anlamadı. Bunun yerine, öldürmeye gitti. "Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Kocam Bradley mi?"

Beth başıyla onayladı.

"Hayır." Julie içini çekti. "Onu evden kovduğumdan ve boşanma belgelerini ona tebliğ ettirdiğimden beri hayır."

Beth doğru şeyi yaptığına dair güvence arıyormuş gibi bana baktı. Onu biraz sıktım. "O zaman ona karşı aldığım yasaklama emrini ihlal ettiğini de bilmelisin. Kat'le beni markette buldu ve sonra buraya, eve geldi ve onu görmek için ısrar etti. Tutuklandı ama kefaletle serbest bırakıldı. Dikkatli olmak isteyebilirsin. Öfkesini sizden ya da çocuklarınızdan çıkarmasını hiç istemem."

Julie afallamış görünüyordu ama şaşkınlığını göz kırparak çabucak üzerinden attı. "Um... Teşekkür ederim... beni bilgilendirdiğin için. Olivia ve çocuklarla konuşacağım."

Hafif bir sonbahar esintisi aralarındaki gerginliği hafifletirken yapraklar havada dans ediyordu.

İçeriden kahkahalar yükseldi ve üçümüz de neler olduğunu görmek için döndük. Olivia kanepede Callum ve Austin'in arasına sıkışmıştı. Kat onun kollarına sarılmıştı.

Beth içime girdi. Bunu yapmasına bayılırdım. Kayıp bir yapboz parçası gibi benimle yerine oturduğunda biraz daha rahat nefes almamı sağlıyordu.

"Bunu Olivia için yaptığın için teşekkür ederim," dedi Julie. Beth cevap veremeden devam etti. "Arkadaş olmamızı beklemiyorum ama artık senden nefret etmiyorum."

Gözlerindeki yorgunluğu ilk kez o zaman gördüm. Muhtemelen uykusuz gecelerden ve bilinmeyene dair endişelerden payına düşeni alıyordu.

"Eskiden senden nefret ederdim," dedi. "Bradley'nin yaptığı her şey için seni suçlardım. Kafamda seninle ilgili hikâyeler uydururdum." İç çekti. "Ama bir avukat bulmaya karar verdiğimde her şey değişti. Bradley'nin tüm bu olaylardaki rolünü çözmem gerekti ve onun kurbanı olanın sadece ben olmadığımı fark ettim. Sen de öyleydin."

Beth konuşmadı. Hareket etmedi. Nefes almadı. Sonunda Julie'nin elini sıkmak için elini uzattı. "O zaman arkadaş olmamaya içelim."

El sıkışırken Julie, Beth'le utangaç bir gülümseme paylaştı. "Ne zaman tekrar içmeye başlarsan, ilk kadeh şarabın benden."

"Yani," dedi Beth, keskin virajlardan birini almak için frene bastığımda. "Bu dört numaralı randevu mu?"

Kıkırdadım ve karanlık taksinin içinden elini uzattım. "The Lookout'a gittiğimiz en az bir randevumuz olmasaydı nasıl bir Creeker olurdu?"

Kolektif hayatımızın en garip öğleden sonrasını atlattıktan sonra, Beth ve ben bunu bir randevu gecesiyle kutlamaya karar verdik.

"Gerçekten her şeyi göze alıyorsun, değil mi?" diye alay etti.

Elinin tersini öptüm ve dikiz aynasına baktım. "Kızlarım için sadece en iyisi."

Kat araba koltuğunda mışıl mışıl uyuyor, kamyonun hafif sarsıntılılarıyla rahatlıyordu.

Dağları en iyi gören banket neyse ki tamamen boştu. "Scenic Overlook - Mile Marker 23 - Falls Creek, NC" yazan soluk tabelanın yanındaki boşluğa çektim ve motoru durdurdum.

Akşam yemeği için Mule'dan paket servis almıştık. Beth onları paketten çıkarıp siparişlerimizi ayırırken strafor kutular gıcırdadı.

"Yalan söylemeyeceğim," dedi pipetini kâğıt ambalajından çıkarırken. "Bu mükemmel bir gece. Güzel bir araba yolculuğu, camlar açık ve yemek. Ben böyle kolay biriyim."

Ama havamda değildim. Hele Beth'in ağzından tek kelime bile çıkmadan patlattığı bombadan sonra.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor," dedim parlak turuncular ve sarılarla boyanmış vadiye bakarken.

Beth pipetini bardağına sapladı ve bir yudum aldı. "Öyle mi? O da ne?"

Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabildi?

Avucumu ağzımın etrafındaki kirli sakalın üzerine sürttüm. "Onun adı gerçekten... Gerçekten-"

Beth durakladı ve yiyecek kutusunu açarken kaşlarını kaldırdı. "Ona gerçekten Katherine Shane adını mı verdim?" Erimiş hindisinin üçgen parçalarını ayırdı ve başparmağıyla ekmekten damlayan erimiş tereyağını emdi. "Evet."

Dünya otomatik iniş yapan bir helikopter gibi dönüyordu. "Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Bir tatlı patates kızartması alıp ağzına atarken gülümsedi. "Çünkü bu hiçbir zaman aklımda bir soru olmadı. Sen her zaman değişmezim oldun." Beth uzandı ve elini kalçama koydu. "Sen bana

Sana en çok ihtiyacım olduğunda yanımda oldun. Ben gelemeyken sen bebeğim için geldin. Ve ikimiz için de kaldın." Yosun tutmuş gözlerinde hayranlık vardı. "Eğer sana birazcık bile benzerse, inanılmaz şeyler yapacak."

"Ona benim adımı vermişsin," dedim tamamen inanmayarak.

Beth yemeğine baktı. "O doğduğunda bir parçam hâlâ bir gün senin soyadını alabileceğime dair umut besliyor olabilirdi. Onun da senin adını taşımasını istedim. Soyadın olmasa bile." Yutkundu. "Hamile kaldıktan sonra seni dışladım. Birinin beni ve bebeğimi isteyeceğine inanmadım. Ve istediklerini söyleseler bile, kelimeler kolaydır. Bir keresinde kurnazca sözlerle kandım ve bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Ama sen bana sadece Kat'le beni istediğini söylemedin. Bana gösterdin ve her gün göstermeye devam ediyorsun. Bağlılık sorunlarım var. Sevgini kabul etme konusunda her zaman iyi olacağıma söz veremem ama bunu hissediyorum. Sadece kafamda değil, iliklerime kadar hissediyorum."

Siktir et. Onun yemeğini ve kendiminkini aldım ve onu kucağıma çekmeden önce gösterge paneline attım. "Kıçını buraya getir, anne."

Kucağıma otururken sıcak kalçaları iki yanımda kayıyordu. Kazağının önünü avuçladım, ağzı ağzıma çarparken onu kendime doğru çektim. Yastık gibi alt dudağını ısırdım, onu yasak meyve gibi yuttum.

Ellerimde macun gibiydi, esnek ve istekliydi.

"Gerçekten de The Lookout'ta araba seksi mi yapıyoruz?" diye fısıldadı gömleğimi aceleyle yırtarcasına. "Bebeğim arka koltukta uyurken mi?"

Sırıttım ve boynunun yan tarafına yapışarak oldukça belirgin bir ısırık izi bıraktım. "Neden bana soruyorsun? Kıyafetlerimi çıkaran sensin."

"Evet, beni soyman çok uzun sürdü. Birimizin işleri yoluna koyması gerekiyordu."

Bileklerini tuttum ve ona nazikçe talimatlar verdim. "Koltuğa uzan."

Beth itaatkârdı. Üzerimden kaydı, bank koltuğuna uzandı ve ayakkabılarını çıkardı.

Bir kez olsun, eski bir kamyonum olduğu için mutluydum. Parmaklarını taytının beline soktu ama ben bileklerini yakaladım.

Gülerek, "Yavaş ol. Acelemiz yok." "Benim var," diye karşılık verdi o sivri diliyle.

Küstahlığının geri geldiğini görmek hoşuma gitti. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu asla anlayamayacağımdan endişeleniyordum.

Bileklerini tuttum ve vinil koltuğa sabitledim. "Benim." Eğildim ve burnunu gagaladım. "Dokunma."

Tırnakları ellerime battı. "O zaman acele et."

Taytını çıkarırken onu bir *cık cık* ile azarladım. "Sanırım burada kimin sözünün geçtiğini unutuyorsun." Sırıttım. "Ben olsam ne dilediğine çok dikkat ederdim."

Beth muhteşem bir deli gibi sırttı. "Ya konuş ya da sus, Hutch."

Uyluklarının iç kısmını tuttum ve ayırdım. "Şunları benim için aç anne. Akşam yemeğinde seni tercih ederim."

Beth, dilimi onun cinsel organında ilk kez gezdirdiğimde ciyakladı.

"Çok tatlısın amına koyayım," diye homurdandım dilimin ucuyla klitorisini okşamadan önce. "Bir daha düşündüm de, ben her zaman önce tatlıya inanmışımdır."

Farlar pencerelerden içeri süzülüyor, gölgeler bedenlerimizin üzerinde dans ediyordu.

"Tişörtünü çıkar," dedim alçak sesle. "Bir araba geliyor!" diye fısıldadı.

"O zaman uzanmaya devam etsen iyi olur." Geri çekildim ve parmak ucumla amının hatlarını çizdim. "Çok güzel. Seni benim için açılmış görmek hoşuma gidiyor. Seni becerirken aramıza bakmayı ve sikimin seni iyice gerdiğini görmeyi seviyorum." Yukarı baktım ve ayrılmış dudaklarına bir göz attım. Parmak eklemimi ıslaklığında gezdirdim. "O gömleği çıkarsan iyi olur yoksa bütün gece seni böyle açık tutarım ve güneş doğana kadar boşalmana izin vermem."

Sırtını dikleştirdi, kalçalarını bana doğru itti. "Lütfen."

"Sana ne yapacağını söyledim. Şimdi yap."

Gömleğini başının üzerinden yırtıp yere fırlatırken karın kasları geriliyordu.

Klitorisini çimdikledim ve parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Hâlâ sütyen takıyorsun. Pek itaatkâr değilsin, değil mi?"

Yüzündeki gülümseme bundan hoşlandığını ele veriyordu. "Gömleğim demiştin. Sütyenimi çıkarmamı istiyorsan daha açık konuşmalısın."

Bu lanet kadın.

Sırıttım. "Seni geveze velet."

"Benimle neye bulaştığını biliyordun. Şaşırmış gibi davranma."

Yumuşadım ve elimi sütyeninin altından geçirerek göğsünü okşadım. "Şaşırmadım, Gamzeli. Sadece minnettarım."

Kasıldı ve sütyeninin bağını çözüp düşmesine izin verdi. "O zaman bana ne kadar minnettar olduğunu göster."

Karnını öptüm. "Evet, hanımefendi."

Beth benim için kıpırdamadan yattı, hâlâ utandığı tüm yönleriyle bana güveniyordu.

"Güzel," diye mırıldandım kalçalarının hemen üstündeki izlere karşı, parmaklarımı onun seksine doğru kaydırırken.

İnledi, bana teslim olurken çok sıkı tuttuğu kontrolü bıraktı. Elmas uçlu noktalar halinde sertleşene kadar pembe meme uçlarını parmakladım. Gizli süt damlacıkları oluştu ve onları yaladım.

Bir nefes verdi ve gergin kasları gevşedi. "Shane," diye fısıldadı parmaklarımı kıvrıp amının içini sürekli okşarken, parmak uçlarımı her esnemedede G noktasının sertliği üzerinde yavaşça gezdirirken. Ayak parmakları kıvrıldı. "Lütfen."

"Aferin kızıma," dedim bir elimle gösterge panelinin konsolunu açıp prezervatifi alırken. "Artık çok daha kibarız, değil mi?" Fermuarımı açtım, taş gibi olmuş sikimi dışarı çıkardım ve dişlerimle paketi yırttım. Çoklu görev benim yeteneğimdi. Prezervatifi takarken vuruşlarımın hızını ya da basıncını hiç değiştirmeden onu diken üstünde tuttum.

Başını yana eğdi ve ben de bir dakikalığına zevk almam için ortaya konan çarpıcı vücuda hayran kaldım.

"Lütfen sik beni."

Ellerimi gösterge paneline ve koltuğa dayayarak vücut ağırlığımı askıya alarak onun üzerine eğildim. Bir ayağım döşeme tahtasındaydı. Diğer dizim koltuğun yarığına sıkışmıştı.

Beni kayganlaştırıcı olmadan alacak kadar ıslanmıştı. Aletimin başını amına soktum ve durakladım. "Seni becermemi mi yoksa seninle sevişmemi mi istiyorsun?"

Beth bana baktı. Bakışlarında güven, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi asılı duruyordu. "Seninle her zaman ikisi de."

Yavaşça içine girdim ve alışması için ona bir an verdim, tekrar nefes almasını bekledim. "İşte böyle," diye fısıldadım, saçlarını kulağından uzaklaştırarak. "Bu nasıl bir his?"

Kalçalarını oynattı. "Biraz daha."

Dizinin arkasını tuttum ve daha fazla içeri girebilmek için yukarı ittim. "Aferin kızıma. Konuş benimle ve neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Tam orada," diye nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, evet. Tam orası."

Kan doğrudan sikime hücum etti ve onun içinde zonklamasına neden oldu. "Amin beni boğuyor," diye homurdandım boynuna doğru, tenindeki tuzu tatmadan önce.

"Lütfen beni becer," diye yalvardı.

"Yavaş gitmeliyiz yoksa biri bu kamyonun sallandığını görecektir."

Sırıttı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. "Amortisörlerinizi değiştirmeniz ve biraz kefalet parası almanız gerekebilir çünkü sert ve hızlı istiyorum."

"Kahretsin," diye homurdandım, kendimi destekledim, dışarı çıktım ve onun içine çarptım. Neredeyse o anda boşalıyordum.

Beth tısladı, beni geri iterken parmakları kıcımlı kazıyordu. "Çok mu sert?"

Dudağını ısırarak başını salladı.

"Tekrar hazır olduğunda bana söyle."

"Belki de tam olarak hazır değilimdir," diye itiraf etti utangaç bir tavırla.

Daha yavaş ittim ve kalçalarımı salladım, onun her muhteşem santimini hissediyordum. "Aklın orada. Bedenin de yakında ona yetişecek."

Pozisyon tehlikeliydi, ama onu yavaşça becerirken klitorisine masaj yapmak için vücutlarımızın arasına ulaşmayı başardım.

Onun her parçasına hayran kalmıştım. Göğüslerinin zıplamasına. Her hafif heyecan nefesi ve zevk nefesi. O asla vazgeçemeyeceğim sarhoş edici bir bağımlılıktı.

"Shane," diye inledi, bana bir cankurtaran simidi gibi tutunuyordu. "Sakin durma. Aynen böyle."

Meme ucunu ağzıma aldım ve etrafında mırıldandım. "Evet, hanımefendi."

Kıvrak vücudu kaskatı kesildi, doruk noktasını kovalarken nabızı hızlandı. Beth sessizliğe gömüldü.

"İşte böyle, anne. Benim için gel."

İki büküm oldu, ayağa fırladı ve alnını omzuma gömdü, yavaşça bank koltuğuna inmeden önce derin bir nefes aldı.

İki hamle daha yaptıktan sonra işim bitmişti. Onun doruk noktasından arta kalan titremeler vücudumdan kendi salınımımı sıktı.

Göğüs göğüse uzandık, nemli kabinde nefesimizi tutmaya çalıştık.

"Aman Tanrım," diye güldü Beth, biz ayrılıp kıyafetlerimizi giymek için çabalarken. "Ergenliğimden beri bunu yapmamıştım."

Prezervatifi bağlayıp boş bir market poşetine koyarken kıs kıs güldüm. "Ne kadar sıcak olduğunu unutmuşum. Camların buğulanmamasına şaşırdım."

Sırıttı. "Kamyonu ateşe vermediğimize şaşırdım."

Arkamı döndüm ve arka koltuktaki Kat'i kontrol ettim. Araba koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu, annesiyle benim neler yaptığımızdan tamamen habersizdi.

"Hadi," dedim ve paket servisimizi alıp kapıyı açtım.

Beth ve ben kamyondan çıktık, Kat'in çıkardığı en küçük ciyaklamayı bile duyabilmek için camları açık bıraktık.

Kamyonetin kasasına, oradan da tavanına tırmandık. Beth bacaklarımın arasına yerleşti, biz yemeklerimizi yerken göğsüme yaslandı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Beth ağzına bir patates kızartması atıp gözlerini üzerimizdeki galaksilere dikti.

"Tabii ki."

"Daha önce hiç aşık oldun mu?" "Yani bundan önce mi?"

Başını salladı.

"Hayır."

"Ben de," dedi usulca. "Dürüst olmak gerekirse, aşkın ne olduğunu bilip bilmediğim konusunda şüpheyeye düşüyorum."

"Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ve sanırım böyle olduğunu biliyorum," dedim yemeğimi bir kenara bırakıp kollarımı ona sararken. "Hiç kimseyi seninle olduğum gibi sevmedim ya da kimse tarafından sevilmedim. Bu yüzden bizim için savaşmak ve bunu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Dudaklarımı şakağına bastırdım. "Benimle misin?"

Gözlerini kapatarak gülümsedi. "Seninleyim."

BETH

"Ben bakarım," dedim ve kapı çaldığında Shane'in mutfak tezgahından aşağı atladım.

Shane her birini çevirirken domuz pastırması ocaktaki tavada Şerit. cızırdadı.

Shane kahvaltı hazırlarken aperatif olarak amımı yemeye karar verdiğinde ilk parti cayır cayır yanmıştı. Tüm pencereler açıktı ve tavan vantilatörleri yüksek hızdaydı, ama dumanlı pus hala devam ediyordu.

"Pantolon giymiyorsun," diye seslendi.

"Bu, sabah dokuzdan önce bizi rahatsız edenlere kendi işlerine bakmaları gerektiğini öğretecektir."

Shane sadece başını salladı ve gülerek tekrar ocağa döndü.

Kapı zili tekrar çaldı. Bu sabah Shane'in dolabından çaldığım elbise gömleğine baktım. Göğüslerimin altındaki tek bir düğme tarafından bir arada tutuluyordu. *En azından iç çamaşırı giymiştim.*

Diğer taraftaki kişi sabırsızlıkla kapıyı çaldı ve ben de kapıyı çekerek açtım.

"Zamanı gelmişti. Hazır mısın-"

Oh harika. Kardeşim gökyüzüne baktı ve küfretti. "Lanet kapıyı açmadan önce üzerine bir şeyler giy."

Sadece sırttım ve kendimi kapının çerçevesine yasladım. "Günaydın."

Austin bu görüntüyü hafızasından silmeye çalışıyormuş gibi ellerini yüzünde gezdirdi. "Bundan nefret ediyorum."

"Alış buna," diye cıvıldadım arkamı dönerken, cesareti varsa girmesi için kapıyı açık bıraktım.

Shane, mükemmel çıtırlıkta pastırma şeritlerini kâğıt havlu kaplı bir tabağa yerleştirirken omzunun üzerinden baktı. "Hey, dostum."

"Bana 'hey adam' deme," diye homurdandı Austin, küçük başını bir şampiyon gibi kaldıran Kat'e doğru ilerlerken. "Kız kardeşim senin lanet gömleğinin içinde."

Masaya otururken homurdandım. "Arkadaşın dün gece içimdeydi."

Austin Kat'i kucağına aldı ve göğsüne yerleştirdi. "Haydi, bücür. Seni bu dinsizlerden uzaklaştıralım."

Shane önüme bir tabak koyarken, "Bebeği yere bırak," diye emretti. "Biraz yemek ister misin?"

Austin, Kat'le birlikte kanepeye oturdu ve boynumu öperken Shane'e yargılayıcı bir bakış yöneltti. "Hayır. Bu sabah kusacak gibi hissetmiyorum."

Bir parça pastırma yerken "Doğru," dedim. "Siz ve küçük egzersiz ekibiniz."

Shane iç çekerek, "Şu lanet olası yardım takvimi için hazırlanmam lazım," dedi.

Shane'in endişelenecek bir şeyi yoktu. O her türlü yırtıktı.

Kapı zili tekrar çaldı ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Bilmediğim bir yeraltı spor salonu mu işletiyorsun?"

Callum içeri girdi.

Kahretsin. Aslında pantolon giymiyordum.

Üzerime bir şeyler giymek için mutfaktan çıkarken ciyakladım.

"Demek onun için pantolon giydin," diye seslendi Austin.

Callum'un kıs kıs güldüğünü duydum. "Sana işkence mi ediyor?" "Bu en kötüsü."

Ben tozluk ararken Shane gizlice yatak odasına girdi, beni belimden yakaladı ve duvara yapıştırdı. "Sakın gitme. Sadece bir saat kadar dışarıda olacağız."

Onu öptüm, dudaklarında akçaağaç şurubunun tadını aldım. "Hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum."

"Bunun belirsiz doğasını seviyorum." "Kızıma bir çocuk odası yaptın."

Çenemi kavradı ve başımı yana yatırarak kulak mememin hemen arkasındaki hassas noktayı öptü. "Sonsuza kadar kalman için ne yapmam gerekiyor?"

Austin, "Orada takılmanız iyi edersiniz," diye bağırdı.

Shane ve ben kıs kıs güldük.

"Üzerine gitme," dedi Shane. "Bana sessiz davranmayı bıraktı."

"Öyle bir şey yapmayacağım." Dudaklarını gagaladım. "Git de kankalığına biraz zaman ayır."

Shane kıkırdadı ve bir çift spor şortu ile kolları ve yanları alt etek ucuna kadar kesildikten sonra daha çok bol bir atlete benzeyen bir tişört giydi.

Omzunun etrafını saran dövmeleri inceledim. Başımı eğip biraz daha yakından inceledim. Kollarına kurbağa iskeletleri işlenmişti. En hafif tabirle tuhaftı.

"Yüksek sesle konuş anne. Orada gerçekten yüksek sesle düşünüyorsun." İskelet dövmelerinden birine dokundum.

"Bu ne için?"

Omzunun üzerinden baktı. "Bonefrog mu?"

"Evet."

Yatağın kenarına oturup spor ayakkabılarını bağlarken içini çekti. "Bonefrog ölen SEAL'leri onurlandırır."

Avucumu kolunun üzerinde gezdirdim, dövmelerinin ağırlığını ve çokluğunu fark ettim. "Bu senin takımın."

"O benim takımımdı."

İskeletler, özel bir operatör olarak geçirdiği zamanın bir gobleni olan dalgalar ve bulutlarla bağlantılıydı.

"Donanma SEAL'lerine Kurbağa Adam denir. BUD/s'ye yeni başladığınızda bir kurbağa yavrususunuzdur ve yükselirsiniz."

Donup kaldım. "Kat'e iribaş diyorsun."

Gülümsedi. "Evet. Daha yeni başlıyor. Ve ben onu hayatım pahasına koruyacağım."

Boğazımda düğümlenen minnettarlık ve hayranlık duygularını bastırdım. "Peki ya Cole?"

Shane geriye doğru uzandı ve gömleğinin arkasını kaldırdı. Kara bulutların arasından, iskelet değil ama kurnaz bir boğa kurbağası bakıyordu. "Hâlâ altımı izliyor."

Shane'i sayamayacağım kadar çok kez çıplak ya da üstsüz görmüştüm ama tenine resmedilmiş hikâyesine bakınca onu yepyeni bir ışık altında gördüm.

Omurgasının aşağısında, kendini kurtarmak ve ona zarar veren şeye sırtını dönmek için yaptığı seçimi onurlandıran parçalanmış bir viski şişesi vardı.

Omurgasının sağ tarafında, derisine işlenmiş bir böbrek dövmesi vardı. Sol tarafta da aynısı vardı ama o daha açık bir mürekkeple yapılmıştı - Caroline'ı kurtarmak için verdiği böbreğin hayaleti.

Göğüs kafesine coğrafi koordinatlar çizilmişti. Sayılar beni büyüledi.

"Bunlar ne?" Parmağımı konum yığınının üzerinde gezdirirken sordum.

"Kardeşlerimin her birinin öldüğü yerler."

"Peki ya bu?" Son koordinat kümesinin üzerinde bir çizgi vardı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Orası benim eski evim. Öleceğim ama yaşamayı seçtiğim yer." Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Hayatımda yaptığım en zor seçimdi. Yokuş yukarı bir tırmanıştı ama zirvede beni beklediğin için çok mutluyum."

Kucağına kaydım ve kollarımı ona doladım. "Bana destek olduğun için teşekkür ederim."

Birkaç dakika boyunca tembel tembel öpüştük, sadece birlikte sessizliğin tadını çıkardık. Shane nihayet fotoğraf çekimi öncesi antrenman için çocuklara katılmak üzere bahçeye çıktığında, Kat'i bebek salıncağına koydum ve kahvaltıdan sonra temizlik yapmaya başladım.

Lavabonun üzerindeki pencereyi açarak sabahın serin havasının evin içine süzülmesini sağladım. Callum'un kardeşime yönelik en sevdiği dört harfli kelimeler esintiyle içeri doldu.

"On!" diye bağırdı biri sokağın aşağısından.

Bunu çok kararlı bir şekilde, "Hangi dünyada bu ondu? Sekiz buçuk."

Sonra kahkahalar.

Bu da ne böyle?

Başımı kapıdan çıkarmadan önce ellerimi bir bulaşık bezinin üzerinde kuruladım.

Caddenin karşısında bir sıra çim sandalye dizilmişti. Coğunluğu Kadınlar Birliği'nden olan bir grup yaşlı kadın, ellerinde üzerinde puanların yazılı olduğu küçük beyaz tahtalarla oturuyordu.

Sıranın solunda ise Layla, Brandie Jean ve müstakbel baldızım Caroline vardı.

"Beth!" Brandie Jean çığlık atarak sıcak pembe çim sandalyesinden fırladı. "Zamanı gelmişti!"

Avlunun yan tarafına, çömelme hareketleri yapan adamların olduğu yere baktım. Gümüş saçlı kargaşadan hiç etkilenmemişlerdi.

BJ'ye "bir dakika" parmağımı uzattım ve Kat ile kahvemi almak için içeri girdim.

Değerlendirme çizgisine geldiğimde, birisi bir futbol annesi kamp sandalyesi çıkarmış ve Caroline ile Büyükanne Fletcher'ın arasına yerleştirmişti. Bir başkası da bir yastık getirip arkama koymuştu. Büyükanne Fletcher üzerinde çalıştığı battaniyenin büyük kısmını kucağıma örttü ve örmekte olduğu sırayı kendi kucağında tuttu.

Rahatlığı seven ve sosyalleşmeyi pek umursamayan Kat, göğsüme doğru kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

"Ee," dedim kahvemi yudumlarken sıraya bakarak. "Burada neler oluyor?"

Estelle Gould, çocukların dağ tırmanışı yapmasını izlerken, "Sadece Cumartesi sabahı eğlencemiz," dedi. Beyaz tahtasına mükemmel bir skor karaladı ve onu havaya kaldırdı.

"Uh-huh." Caroline'a bir kaşımı kaldırdım. "Peki bu küçük buluşmadan bana neden hiç bahsetmedin?"

Kıkırdadı. "Çünkü o zaman beni kardeşine bakarken görmek zorunda kalırdın."

Gran Fletcher çenesini kaldırıp "İtfaiyeciye on!" diye bağırmadan önce, "Adamın bir çift kavun gibi poposu ve kütük gibi kalçaları var," dedi.

Austin döndü ve ona göz kırptı.

Fırlayacakmış gibi yaptım. "Sanırım kısasa kısas. Bu sabah onu kapıda Shane'in gömleğiyle karşıladım."

Layla kıkırdadı ve termosundan bir yudum aldı. "Bahse girerim anevrizma geçirmiştir."

"Bu yetersiz bir ifade."

"O küçük külçe nasıl?" Büyükanne Fletcher sordu.

Kat'e baktım. "Tamam, sanırım." Açıkçası, ilk günkü sorgusuz sualsiz ve yararsız tavsiyelerden sonra, yaşlı kadınlara gönüllü olarak bilgi vermek konusunda biraz temkinliydim.

İşte o zaman Brandie Jean'in gözlerinden mavi saçlıların kafalarının arkasına hançerler fırlattığını fark ettim.

"Shane bebekle nasıl?" Estelle sanki bir robotmuş gibi, Brandie Jean'in telepatik olarak ilettiği her şeyi kusarcasına sordu.

Layla dudaklarını büzdü ve bir kahkahayı seyahat kupasının arkasına sakladı.

"Onunla çok iyi anlaşıyor." Kat'i kolumda kaydırdım ve kahvemi dökmeden içmeye çalıştım.

Brandie Jean'in bakışları Martha Mable'a döndü. Martha, Caroline'ın yanına uzandı. "Kahvenizi bitirebilmeniz için onu tutmamı ister misiniz? Tanrı biliyor ya, gece yarısı beslenmeleri ve o iri kıyım çocukla uğraşmak arasında kafeine ihtiyacın vardır." Shane burpee hareketlerini bitirir bitirmez beyaz tahtasına on verdi ve ona baktı.

Güldüm. "Aslında, bu gerçekten hoş olurdu."

Ben Kat'i nazıkçe Martha'nın kollarına aktarırken Caroline kupamı tuttu.

Martha onu deneyimli bir büyükannenin güveniyle kucakladı. "O bir bebek. Tıpkı sana benziyor, tatlım. Çok değerli."

"İyi bir iş çıkarıyorsun," diye ekledi büyükannem. "Annelik zordur."

"Doğru," diye onayladı Estelle. "İki tam zamanlı iş ve bir de maaş. gönüllü stajyerlik. Yardıma ihtiyacınız olursa, sizi desteklemek için ne yapabileceğimizi bize bildirmeniz yeterli."

Brandie Jean, gururlu bir hükümdar gibi tahtında arkasına yaslanmış, tebaasının parti çizgisini savunmasını izliyordu.

Caroline'a doğru eğildim ve "Brandie Jean'in zihin kontrol güçleri var mı?" diye fısıldadım.

Caroline başını bana doğru eğdi. "Bunu ona hiç yakıştıramadım. Austin'le beni B&B'de mahsur bırakan o kar fırtınasından sonra havayı kontrol ettiğini düşünüyorum. Zihin kontrolü bunun yanında çocuk oynacağı kalır."

BJ'yi Brenda Bass'a telepatik bakışlar atarken yakaladığımda konuşmak zorunda kaldım.

"Pekâlâ. Biri anlatsın. Ne haltlar dönüyor?"

BJ'nin yüzü nötrdü. Büyükanne suçlu görünüyordu. Estelle ve Martha bakışlarını kaçırdı. Layla arkasına yaslanmış, olan biteni izlemeye hazırды.

"Yani, cidden mi? Hastaneden eve döndükten bir saat sonra hepiniz evime doluştunuz ve olası her çocuk yetiştirme tercihi konusunda birbirinizi eleştirip çeliştiniz ve şimdi de burada düşünceli ve makul mü davranıyorsunuz?"

Estelle ellerini kucağına koydu. "Yaptığımız hatanın farkına varmış olabiliriz."

Brandie Jean, Estelle'in kekeleyişine neden olan sert bir kaş kaldırdı.

"Kendimizi düşünüyorduk," diye devam etti. "Sanırım biz yaşlı anneler ihtişamlı günleri yeniden yaşamayı ve her şeyi doğru yapmışız gibi davranmayı seviyoruz. Oysa gerçekten bir şeyler yolunda gittiyse, sadece şanslıydık."

"İyi bir anne olmayı çok istiyorum ve hepiniz bana bu konuda berbat olduğumu hissettirdiniz," diye kestirip attım.

Utanç içinde başlarını öne eğdiler.

"Sen iyi bir annesin, Bethany Hale." Brandie Jean öne doğru oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Bir şeyi tüm benliğimle isteyebilir ve aynı zamanda bunun zor ve berbat olduğunu kabul edebilirsin. Her ikisi de doğru olabilir."

Gözlerim doldu.

"Kendimizi kaptırdık. Ben kendi adıma gerçekten çok üzgünüm," dedi Estelle. Diğer hanımlar da başlarıyla onayladılar.

"Ne kadar zor olduğunu unutmak kolaydır. Karar vermek sizin kararınız olmadığına kolaydır." Büyükanne Fletcher örgü şişlerini yere bırakıp elini benimkinin üzerine koyarken içini çekti. "Günün sonunda, ebeveynlik blackjack oynamak gibidir. Kafanızda tüm stratejiyi ve oyunu kurabilirsiniz ama her zaman bir joker kart olacaktır. Biz kendimize oyunculardan ziyade krupiyeler gibi davranıyorduk."

Bir kaşımı kaldırdım. "BJ kafana göz kamaştırıcı bir silah dayayıp sana bu repliği ezberletirse iki kez göz kırp."

BJ kıkırdadı. "Bunu asla yapmam, seni küçük aptal balkabağı."

"Saçmalık!" Güldüm. "Buradaki herkes Büyükanne Fletcher ve Bayan Sepideh'in Bayanlar Yardım Kuruluşu'nu yönettiğini, senin de kenarda durup etkinliklerde imtiyaz standında çalıştığını sanıyor ama her şeyi sen yönetiyorsun!"

BJ omuz silkti, hiç şaşırmamıştı. "Liderler siperden yönetir. Ayrıca, kedileri gütmek gibidirler," dedi büyükanne sırasını işaret ederek.

Kahveden güçlendirici bir yudum aldım ve fincanı boşalttım. "En başından başla. Bu nasıl başladı?"

"Pekala," diye başladı Brandie Jean. "Size bir hikâye anlatayım. Bir zamanlar sosyal hizmet görevlisiydim."

Ne?

Başını sallayarak şaşkınlığımı onayladı. "Sistem çalışanlarını tüketiyor. İnsanlar elini taşın altına koysa çözüm çok kolayken bürokrasi ve kötü politikalarla kısıtlanmaya devam etmek çok zor. Sistemin vaka çalışanlarını bu kadar etkisiz hale getirmesini kaldıramadım. Bir şeyleri değiştirmeye çalıştım ama o pozisyondan bir şeyleri değiştirmek, bir barajı su damlalığı ile doldurmaya çalışmak gibiydi. Bu yüzden bazı dersler aldım ve evde sağlık yardımcısı oldum." O

kıkırdadı. "O zamanlar biraz tabuydu ama ilk kocama bu şekilde aşık oldum. Ev işlerinde ona yardım etmem için beni işe aldı ve sonunda birbirimizin arkadaşlığından keyif almaya başladık. Herkesin benim servet avcısı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama istediklerini söyleyebilirler. Aşk aşktır. Ben ona değer verdim, o da bana değer verdi. Vefat ettiğinde, mirasının tek varisi bendim. Çocukları her şeyi benim almam için ayaklandılar ama avukatına son arzularını söylerken aklı başındaydı. Benimle bu konuda hiç konuşmadı bile. Ama vasiyeti okunduktan sonra avukatın bana verdiği bir mektupta her şeyi açıkladı."

Herkes diken üstündeydi ve büyükannelerin Brandie Jean Palmer'ın hikâyesini daha önce duyup duymadıklarını merak ediyordum.

"Yıllarca, onları başarısızlığa uğratmak için kurulmuş bir sistemin çatlaklarından düşen insanları anlatmamı dinledi. Çocuklar. Yaşlılar. Engelli insanlar. Ödeyemeyecekleri tıbbi bakıma ihtiyaç duyan insanlar. Evsiz Creeklilerimiz-" gözlerini bana dikti "-gazilerimiz."

Sokağın karşısındaki Shane'e baktım. O ve çocuklar mola vermiş, ön verandada oturup su şişelerini hüpletiyorlardı. Callum, Shane'i güldüren bir şey söyledi. Gülümsemesi gözlerinin kenarına kadar ulaştı.

"Servetini, ihtiyacı olan insanlara uygun gördüğüm şekilde yardım etmem için bana bıraktı. Robin Hood olmaya çalışmaya başladım. Shane benimle böyle tanıştı. Korkunç gri kıyafetler ve kot pantolonlarla gizlice dolaşıp insanlara yemek götürüyor ya da isimsiz bağışlar yapıyordum ama tüm bunları tek başıma yapmak ve gizli tutmak zordu. Üstelik insanlar sadakadan hoşlanmıyor. Kaç kere "hayır" cevabını aldığımı çok şaşırdım. Bu yüzden yeniden toparlandım ve bu baş belalarını iyi bir şekilde kullanmaya karar verdim. Yapacak bir şeylere ihtiyaçları vardı ve benim de emirlerimi yerine getirecek insanlara ihtiyacım vardı."

Büyükanne sırttı. "İnsanlar için BJ'ye hayır demek kolay ama yalnız ve yaşlı bir kadına hayır demek çok daha zor."

İşte o zaman anladım. Hiç de yalnız değillerdi. Rol yapıyorlardı. BJ sayesinde, çocukları evi terk ettikten veya eşleri öldükten sonra hayatta yeni bir amaç bulmuşlardı.

Caroline, "Shane'in ve benim nakil masraflarımı karşılayacak ve annemin ameliyattan sonra bir süre evde kalıp bana bakmasına yetecek kadar para topladılar," dedi.

"Biz di-ver-si-fied olduk," dedi Estelle, her heceyi heceleyerek. "Büyük ya da küçük herhangi bir ihtiyaç. Kulağımız dedikodu değirmeninde, böylece mümkün olan en kısa sürede planlama yapabiliyoruz."

Martha Kat'i sallarken, "Dedikodu iyi bir şey olabilir," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki para bitmedi mi?"

"Çoğumuz Buhran'dan hemen sonra doğduk," dedi Gran. "Bir doları nasıl esneteceğimizi biliriz."

"Ve iyi bir bağış kampanyasıyla nasıl para kazanılır," diye araya girdi Estelle. "Neden bu çocuklar bize birinci sınıf eğlence sunuyor sanıyorsun? Bir ormanı hasat etmeye yetecek kadar takvim satacağız."

"Gelirler nereye gidiyor? diye sordum. BJ'nin katılmamı talep ettiği Kadınlar Birliği toplantısına katıldığımda, çekimin lojistiğini tartışmışlardı ama amacını değil.

BJ kadınlarla hain sırtışlarını paylaştı. "Bilmek ister misin?"

"Um? Evet?"

Sandalyesine geri oturdu, "O zaman Bayanlar Yardımcılığına hoş geldiniz."

OceanofPDF.com

SHANE

Silence ambulansın kabininde asılı kaldı.

O gecelerden biriydi. Tonlar hiç düşmüyordu ve acımasızdılar.

Sonuncusu, kırk iki yaşında üç çocuk babası bir adamdı ve kendi silahından çıkan kurşunla ölmüştü.

Bazı ilk müdahale ekipleri bu tür çağrılardan nasır tutmuşlardı. Onlara herhangi bir olaymış gibi davranıyorlardı.

Bunlar benim için hiç kolaylaşmadı. Ayak bileklerime bağlı beton bloklar gibi ağırlaştıkça ağırlaştılar. Bir ya da iki kişiyle bile yüzebilirdim. Ama bir süre sonra bu etkileşimlerin çekimine karşı koyamaz oldum.

Adli tabibi bekledikten sonra istasyona geri dönerken Missy camdan dışarı, geçip giden tarlalara baktı.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandım, bir çukurdan kaçmak için elimi direksiyona attım.

Missy cevap olarak hiçbir şey söylemedi ve ben de bunu sorun etmedim.

Herkes kendi yöntemleriyle başa çıkardı. Bu aramalardan birinden dönmek kutsal bir zamandı.

Herkesin kendine.

Falls Creek şehir merkezi, Creek sakinleri işe gitmek üzere yola çıktıklarında cıvıl cıvıl ve ısırl ısıldı.

İtfaiyeciler, vardiya değişimi vites kontrollerini yaparken ve yeni vardiya araçları yıkamaya hazırlanırken motorları bölmeden çıkardılar.

Austin dışarıdaydı, aynı derecede yoğun gecesini uyumak için eve gitmeye hazırlanıyordu. Vardiyaya arka arkaya gelen araba kazalarıyla başlamışlardı. Gecenin geri kalanını, ailenin söndüğünü sandığı, ancak rüzgarın değişmesiyle alevlenen bir şenlik ateşinden başlayan bir ev yangınıyla mücadele ederek geçirmişlerdi.

Missy ve ben gelen ekiple birlikte vardiya değişimini gerçekleştirdik. Ona bir yumruk attım ve konuşmak istediğinde beni aramasını hatırlatarak yanından ayrıldım.

"Eve mi gidiyorsun?" Austin ranzanın bulunduğu odaya girip istasyon çantasını alırken sordu.

O kalkıp güne başlamadan önce eve gidip Beth'in yanındaki yatağa girmeyi ne kadar istesem de kendimi tanıyordum. O intihar kurbanını görmenin beynime ne yapacağını biliyordum ve onu ve Kat'i görmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Yapmam gereken bazı işler var," diye yalan söyledim.

"Öyle mi?" Austin çantasının fermuarını çekti ve omzuna attı. "Ne ayak işleri."

O herif bana inanmadı. Ben de onu suçlayamazdım.

"Hadi," dedi merdivenlerden inerken. "Kamyona bin."

"Beni vurmak için mi ormana götürüyorsun?" Austin'in kamyonetinin yolcu koltuğundan sordum. "Çünkü artık bir silahım yok, bu yüzden yalan söyleyip nefsi müdafaa olduğunu söylemeyi planlıyorsan, muhtemelen bundan kurtulamayacaksın."

"Seni vurmayacağım," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Henüz."

"Beni öldürebilirsin, ama bil ki Beth muhtemelen seni öldürecek." Kıkırdadı. "Bu doğru."

Austin ilçe devlet üniversitesinin otoparkına girdi ve arabadan indi. İsteksizce ben de peşinden gittim.

Austin ellerini ceplerine sokup birkaç mil uzunluğundaki ormanın içinden geçen asfalt yürüyüş yoluna doğru ilerlerken, "Yürü de kurtul," dedi.

Neredeyse ona yetişiyordum ki/ Her şey karardı.

"Hey-" Austin kolumdan tuttu ve beni bir bankın üzerine çekti. Kulaklarım çınliyordu ve damarlarımda dolaşan savaş ya da kaç içgüdüğü yoğun ve sarsılmazdı. "İyisin dostum. Nefes al."

Sesi bir kanyona bağıriyormuş gibi geliyordu.

Çaresiz. Umutsuz. Bir milyon mil uzakta.

"Yürüyüş yolundasın. Sen ve ben. İşten yeni çıktın."

Tünel görüşü kaybolurken "Siktir," diye mırıldandım. Öne doğru eğildim ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Bu da neydi böyle?"

"Otoparkta bir araba geri tepiyor."

Öne doğru eğildim ve derin bir nefes alarak üzerimden atmaya

çalıştım. "Acele etme," dedi Austin.

Ayağa kalkmaya çalışmadan önce bir grup yürüyüşçünün geçmesini bekledim.

Tekrar ayağa kalkar kalkmaz Austin yürümeye başladı. "Bunun için üzgünüm. Bir süredir olmamıştı."

"Nasıl uyuyorsun?" "Her zaman uyuduğum gibi."

"Demek Kat'ın uyku programına uyuyorsun," diye kestirip attı.

Omuz silktim. "Beth'in işini biraz kolaylaştırıyor. Zaten ayakta olduğum için geceleri ona yardım edebilirim."

Sadece homurdandı.

İlk bir kilometreyi sessizlik içinde tamamladık, serin sabah havasının önceki yirmi dört saatin sisini temizlemesine izin verdik. Döngüde bizi park yerine geri götürecek viraja geldiğimizde Austin konuştu.

"Fletcher'ın bu gece size bakıcılık yapacağını duydum."

Kıkırdadım. "Evet. Görünüşe göre Layla Beth'i arayıp Kat'i ödünç alıp alamayacağını sormuş. Görünüşe göre bebek ateşi var ve Fletcher'ı da yanına almaya çalışıyor."

Austin sırtıttı. "Evet. Kat de Caroline'ı parmağında oynatıyor."

"O iyi bir çocuk."

"İkisi bir arada için hazır olduğuna emin misin?"

Bir parça çakıl taşını tekmeledim. "Bana birkaç ay önce sorsaydınız muhtemelen hayır derdim."

"Peki ya şimdi?"

Durakladım, iki üniversiteli gencin geçmesini bekledim. "Kat doğduğu anda benim oldu. Böyle bir an insanın aklından çıkmıyor. Bebek odasında Kat'le ten tene temas ettikten ve Beth'i hastane odasında bıraktıktan sonra ambulansı tekrar hizmete sokmak için hastaneden çıkmak - bu şimdiye kadar yaptığım en zor yürüyüşü." Gülümsedim. "Ve güven bana. Bazı zor yürüyüşler yaptım. BUD/s'deki bir evrimde adaylardan biri üst rütbelilerden oluşan bir ekibi kızdırdı ve bizi Coronado'dan Meksika sınırına kadar sahilde telefon direkleri taşıyarak yürüttüler."

Austin gülümsedi. "Bok yok mu?"

Güldüm. "Hadi canım. Yemin ederim Beth ve Kat'ten ayrılmak en zor yürüyüşü. Bana bir telefon direği verin ve kumda yürümemi sağlayın. Her seferinde bunu yapmayı tercih ederim."

Austin ayaklarımızın altındaki kaldırıma baktı. "Demek bu bok senin için gerçek, ha?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Onu sevdiğime inanman için sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama seviyorum. İkisini de seviyorum. Mükemmel olmadığımı biliyorum. Temiz kalmak için hala yapmam gereken çok iş var. O da bunu biliyor. Ama hiçbir yere gitmiyorum. Sadece bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Kamyonete kadar sessizce yürüdük. Ben söyleyeceğimi söylemiştim, o da ister kabul eder ister etmezdi.

"Bana her zaman ihtiyacı vardı," dedi Austin cebinden anahtarlarını çıkarırken. "Büyüdüğünü biliyorum ama sanırım bir parçam bana her zaman ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Hareket bile etmedim. Aklından geçenleri söylemesi için ona alan bıraktım.

"Ama şu anda birine ihtiyacı varsa, senden daha kötüsünü de yapabilirdi."

Omzuna bir tokat attım. "Bu neredeyse bir iltifattı. Ama kabul ediyorum."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Ona iyi davranırsan ve lanet olası kapıya pantolonsuz cevap vermeyi bırakmasını sağlarsan, seni kutsarım."

Kamyonu atlarken güldüm. "Bunlardan sadece birine söz verebilirim."

"HEY, YAKIŞIKLI." Beth sıçradı, kollarını boynuma doladı ve bacaklarını belime doladı.

Daha kapıyı arkamdan kapatmamıştım ki Beth'i oturma odamın duvarına yaslamıştım ve ağzı benimkinin üzerindeydi. "İşte benim kızım." Dudaklarında kalan kahvenin tadını alarak onu içime çektim.

Hava almak için uzaklaştığımızda, gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Ne yapıyorsun anne?"

"Şey," dedi ayaklarının dibine çökerek. "Dün iyi bir gün geçirdim."

"Öyle mi?" Elinden tuttum ve kahve makinesinde ne kaldığına bakmak için onu mutfığıma sürükledim. "Bu harika, Gamzeli."

Ve tam o anda yanaklarındaki büzüşmeler ortaya çıktı.

"Kat nihayet bir rutine girmeye başladı, bu yüzden ders yüküme ayak uydurmak biraz daha kolay, böylece geride kalmıyorum. Dün bir sürü şeyi teslim ettim ve evimi temizledim. Bu sabah buraya girdim ve evini temizledim, sonra da Kat'in kedinizle iki aylık fotoğraflarını çekip anneme gönderdim. Çok komik olduklarını düşündü bu arada. Sonra Layla erkenden geldi ve çocuğumu çaldı, yani bütün günü birlikte geçirdik."

Boş kahve cezvesini makineden aldım ve havaya kaldırdım. "Bugün ne kadar kahve içtin?"

Dudaklarını büzdü ve suçlu görünüyordu. "Bir fincan."

Eğildim, ağzım kulağını sıyırdı. "İçine bir pipet koyup doğrudan tencereden içiyor olman, bunun sadece bir fincan olduğu anlamına gelmez."

Beth'in gülümsemesi yanağıma bastırdı. "Geminin miktarını sormuştunuz. Hacmini değil."

"Elimin kışında kaç kez olduğunu sormak üzeresin."

Beth sırıttı. "Sözler, sözler."

Ona doğru atıldım. "Buraya gel, ateşli anne." Beth ciyaklayarak kaçmaya çalıştı.

"Hayır!"

Ona saldırdım ve çığlıklar atarak evin içine girmesini sağladım. Kendini duvara yapıştırdı, göğsü heyecanlı nefeslerle kabarıyordu. Elimi uzattığım anda kollarımın altından fırladı ve koridora doğru koşmaya başladı.

Bir anda döndüm, oturma odasına girmeden hemen önce onu belinden yakaladım ve kışını omzumun üzerinden yukarı fırlattım.

Kahkahası kontrol edilemezdi.

Onu güzel kışından tutup banyoya götürdüm ve hemen giyinik bir şekilde duşa attım.

"Shane!"

Suyu açtım, tişörtümü çıkarırken çılglık atmasına neden oldum. "Yorgunum. Duşa ihtiyacım var ve sende çok fazla enerji var. O yüzden-" Pantolonumu ve boxerımı çıkardım, sonra onun ıslak bedenini küvetten çıkardım ve ayağa kalkmasını sağladım "-Bu enerjiyi senden söküp alacağım ve sonra biraz kestireceğiz."

Elini göğsüme yapıştırdı. "Duşta seks gerçekten berbat bir fikir. Bunu herkes bilir. Bunu kesinlikle bilmelisiniz. TV şovlarında özenle koreografisi yapılmış duşta seks sahnelerini yeniden canlandırmaya çalışan insanların omuzlarının çıktığı ya da kemiklerinin kırıldığı kaç çağrıya yanıt verdiniz?"

Güldüm. "Oldukça fazla." Spreyin altına girdim ve göz açıp kapayıncaya kadar onu çıırılçıplak bıraktım. "Ama kahvaltı da etmedim ve ne derler bilirsin-" önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun bacaklarından birini omzuma attım "-günün en önemli öğünü."

"Bebeğim!" diye bağırdı ve bana böyle seslenmesi çok hoşuma gitti.

Ayağı bir santim kayarak vücudunu bana doğru salladı. Kışının yanaklarını yakaladım, yumuşak tenini kucaklarken amını bir köpek gibi yaladım.

"Dikkatli ol Gamzeli," diye uyardım dilimle klitorisinin etrafında dolanırken. Ayak parmakları duş zemininde kıvrıldı. Parmaklarımı tenine sokup içindeki yaramazlığı çekip çıkarırken, karnından aşağıya ve ağzıma su akıyordu.

"Shane," diye fısıldadı parmaklarını saçlarımda dolaştırırken.

Onu açmak için başparmaklarımı kullandım ve dilimle girişini okşadım.

"Daha fazla. Lütfen daha fazla," diye yalvardı saygıyla.

"Yatakta daha fazlasını alacaksın." Klitorisini ısırdım ve çılgılık atmasını sağladım. "Önce benim için gel."

Beth parmak uçlarındaydı ve ben buna izin veremezdim. Kışını tuttum ve eyer üzerindeymiş gibi yüzüme doğru çektim. Dizleri büküldü ve almak için kaygan duş duvarına tutundu.

"Yüzüme sür."

"Shane, ben-"

"O seksi kalçalarını kullan anne." Ellerimi kıvrımlarında gezdirdim, amının ağzımın üzerindeki hissini ezberlerken mükemmelliğe baktım. "Yapamam."

seni izlemeyi bırak."

Ellerimi kışının üzerinde gezdirdim, parmaklarımı yanaklarının arasında kaydurdum. Küçük bir nefes verdi ve kalçalarını ileri doğru savurdu.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım. Sıcak su sırtıma vuruyordu. Açıkçası, eğer sabaha böyle başlıyorsam, buzlu suyla durulanmak zorunda kalsam bile kızmazdım. "Bana biraz daha ver."

Kalçaları sallanıyor, amını yüzüme sürüyordu. Sabah gölgem vardı ve sert dokusu nefesini kesmişti.

Gözlerime su kaçtı ama başka tarafa bakmıyordum. Büyüleyiciydi.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi, vücudu gerilirken orgazm dalgasının tepesine çıkmak için.

Onu duş duvarına yaslayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda gözlerim kamaştı.

"Çok yaklaştım," diye soludu, sikimi bacaklarının arasına sokup shaftımın tabanını klitorisine sürttüğümde.

Çıplak bedenlerimiz birbirine yapışmıştı, ten tene. Bağlanmıştık. Onun nerede başladığından ve benim nerede bittiğimden tam olarak emin değildim.

Yumuşak göğüslerini avuçladım ve her birini dudaklarıma götürüp öptüm. Onları benim olarak işaretledim; kaymaktaşı teninde parlak mor lekeler açıyordu.

Benimkini.

"Beni boşaltırsan aletini emerim," dedi, boğazını emdiğimde başı geriye düştü.

Kıkırdadım ve spreyin altına girerek geri çekildim. "Bu bir pazarlık değil."

"Her şey bir pazarlıktır," dedi boğucu bir gülümsemeyle. "Sadece ne istediğini anlamam gerekiyor." Yaklaştı ve iki parmağını göğsümde gezdirdi. "Çok ikna edici olabilirim."

Sabunlanırken eğildim ve dudaklarını gagaladım. "Ve son derece güçlü bir irade gücüm var."

Gülümsemesi düştü ve yüzünde şımarık bir kızgınlık belirdi.

Çok tatlıydı.

Lifini aldım, duşuma bırakmaya başladığı meyveli hindistan cevizi kokulu vücut losyonundan biraz sürdüm ve köpürtmeye çalıştım.

Onu yavaşça duvara yasladığımda Beth kaşlarını kaldırdı.

Boştaki elimle boğazını sıktığımda ve lif kabağını yavaşça göğüslerinin üzerinde gezdirmeye başladığımda nefesi yankılandı.

Bacaklarının arasına götürmeden önce meme uçlarını.

"Shane," diye sızlandı, vücudu tekrar doruğa yaklaşırken kıvranıyordu.

Boğazını sıktım. "Bana kibarca sor."

"Beni zaten bir kez yaklaştırdın!"

Biraz daha sert sıktım. "Bu hiç hoş değildi."

Nefes nefese kaldı ve ben de baskıyı azalttım. "Lütfen beni boşaltır mısın?" Beth bana tam etkisini vermek için kirpiklerini kırıştırdı.

Kıkırdadım ve boğazını bıraktım. Heyecanı çok sevimliydi, alaycılığı da öyle.

"Küstahlık etmeden tekrar dene." Elimini sırtından aşağı kaydırđım, lif kabağıını bacaklarının arasında tutarken parmaklarımla yanaklarının arasındaki sıkı kas halkasını hafifçe içeri daldırdım.

Nefes nefese kaldı. "Evet."

"Artık o kadar hırçın değilsin, değil mi?" Alt dudağıını ısırđım. "Benden ne istiyorsan iste, ben de sana vereyim."

Onu yakalayacağıma güvenerek öne doğru yığıldı ve "Lütfen beni boşalt" diye fısıldadı.

Onu düşün spreylene sürükledim, suyu kesmeden ve aceleyle dışarı çıkmadan önce kabarcıkları duruladım.

Beth onu kucağıına alıp yatağıta taşıdığıında itiraz etti ama ben buna izin vermedim. Ona sahip olmak ve onu tutmak bana aitti.

Yorgunluk üzerime çökmeye başlamıştı. İkimizi yatağıta yatırdım ve onu üstüme çektim.

Su damlacıkları hâlâ elmas gibi üzerine yapışıyordu.

Bir prezervatif aldım ve taktım. "Sür beni, güzelim." Uzandım ve saçlarını omzunun üzerinden ittim. "Bu sefer seni izlememe izin ver."

Beth muhteşemdi. Sikimin üzerine düşerken başını geriye attı. Sabah ışığı onu melek gibi gösteriyordu.

Başparmağıını klitorisine bastırdım ve beni her içine alışıında onunla alay ettim. Titremeye başlaması uzun sürmedi.

"Shane," diye fısıldadı, başını omzumun kıvrımına sıkıştırmış, amını ıslaklık sızana kadar sıkıyordu. "Bırak geleyim."

Dudaklarıımı kafasına bastırdım ve onu hafifçe ittim. Bu onu uçurumun kenarına getirmek için yeterliydi.

Beth üstümde paramparça oldu, parçalara ayrıldı. Her zevk dalgasında kendinden geçerek patladı.

"Aynen öyle anne." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm. Göğsüme yerleşip gözlerini kapatırken aletim hâlâ içindeydi.

OceanofPDF.com

BETH

"W Bir randevuya çıkacaktık," diyerek Shane'in göğsüne doğru kıs kıs güldüm.

Güldü, kıvrımlı kollarını ve bacaklarını uzattı. Her bir kasın ve tendonun esnemesi perçinleyiciydi.

Üçüncü seks raundundan sonra yorganı yatağın ayakucuna atılmış, bacaklarının arasına bembeyaz bir çarşaf örtülmüştü. Yarıısı kıcıımı örtüyordu, daha fazlası değil.

Shane elini saçlarımın arasına soktu ve yavaş, yatağı yakan bir öpücükle nefesimi çaldı.

Ben ona doğru eğilirken aramızda küçük inilti ve inlemeler uçuştı - daha fazlasını istiyor, daha fazlasına *ihtiyaç duyuyordum*.

Ellerimiz sıcak tenimizde dolaştı. Yeni bir arazinin haritasını çıkaran kaşifler gibi birbirimizi öğrendik.

"Dürüst olmak gerekirse, bugün için gerçekten iyi planlarım vardı." Elini kalçamın üzerinde gezdirerek elini kalçamın üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdi. "Sonra eve geldiğimde seni mutfağında gördüm ve tüm planlarım suya düştü."

Parmaklarımı gece yarıısı dağılmış saçlarının arasından geçirdim ve burnumu onunkine çarptım. "Sen de çok iyi gidiyordun. İlk dört randevuya güçlü bir şekilde geldin. Seninle çıkmayı kabul etmeye neredeyse hazırdım."

"Ukala," diye sırtarak bizi ters çevirdi ve beni yatağa sabitledi. "Küstahlık etmek istemem ama yatağında olduğunu, evimin yedek anahtarını çaldığını ve sana seni sevdiğimi söylediğimi düşünürsek, sanırım bu bir ilişkimiz olduğu anlamına geliyor. Muhtemelen bu ilişki olayını yaşamayalı uzun zaman oldu ama sanırım şöyle bir şey olduğunu hatırlıyorum."

Klitorisimle tekrar alay etmeye başladığında nefesim kesildi. "Bir daha yapamam," diye mırıldandım. "Zaten ağrım var. Beni müthiş bir antrenmana soktun."

Shane bacaklarımın arasından sıkıca tutarak seksimi avuçladı. "Bana benim olduğunu söyle."

Dudaklarına karşı gülümsedim.

"Senin." "Ben de bunu duymak istiyordum, Dr. Hale."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım, içten içe onu *sevmeme* rağmen Bana öyle dediğinde, Shane sözümü kesti.

Çarşafı bedenlerimizin üzerine örtüp beni göğüs göğüse kendine çekerken, "Kendine sakla," diye mırıldandı. "Sen Dr. Hale olarak mezun olduğunda ben de kalabalığın içinde olacağım. *Diplomanı* üzerinde adınla birlikte alacaksın. Çünkü bu onur sadece ve sadece sana ait. Ama sözlerimi unutma, güzel kız. Ertesi gün seninle evleneceğim ve adını değiştireceğim."

O küstah, harika, cüretkâr adam... "Bu oldukça iyi bir plan."

"Bunların hiçbirisi şans değil, anne." Beni tekrar öptü. "Seninle tanıştığım günden beri seni istiyordum. Uzun bir oyun oynamış olabilirim ama seni benim yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım."

Gözlerimi kapattım ve onun gücünü içime çektim. "Seni seviyorum." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

"Cal ve Layla küçük kızımı ne zaman geri getirecekler?" diye sordu boynumu öperken. "Onu özledim."

Ve yeniden eriyordum.

"Aslında, onlarla evimde buluşacağım." "Bu gece orada mı kalacağız?"

Shane ve ben bir rutine girmiştik. Onun çalıştığı geceler, ben kendi evimde kalıyordum. Onun izinli olduğu gecelerde, Kat ve ben onun evinde kalırdık. Eğer Kat kötü bir gece geçiriyorsa ya da benim yapmam gereken işler varsa, benim evimde kalırdı.

Yavaş ama emin adımlarla banyo lavabolarımız, asıl yuvalarına asla geri dönmeyecek gibi görünen ekstra diş fırçalarıyla çapraz kontaminasyona uğramıştı.

"Eğer istersen."

Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Sen göğsümde olmadan başımı asla dinlendirmek istemiyorum."

"Bütün gece seks partisi yapmayı ne kadar istesem de, muhtemelen üzerime bir şeyler giyip eve gitmeliyim."

"Tamam." Dudaklarımı gagaladı. "Ama bu gece seni yine soyacağım."

Kendimi ondan uzaklaştırıp her ihtimale karşı burada tuttuğum yedek kıyafeti bulmak için şifonyeri karıştırmaya başladığımda güldüm. "Doyumsuzsun."

Arkamdan geldi, elleri bir anda beni okşamaya başladı. "Evet, öyleyim." "Shane!" Ciyakladım. "Giyinmem lazım."

Bir tişört almak için çekmeceye uzandı. "Tamam. İstemesem de ellerimi kendime saklayacağım."

Dışarıdan bakınca gözlerimi deviriyordum ama içim kıpır kıpırdı ve ciyak ciyak bağıırıyordum. "Seni seviyorum, biliyorsun." Başımı geriye, göğsüne doğru eğdim. "Teşekkür ederim."

Boynunu büktü ve alnımdan öptü. "Ne için?" "Sadece... yanımda olduğun için."

Shane gömleğini kafasına geçirirken kıkırdadı. "Güzel kalçalarını koyacak bir omuza ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

"Shane!"

Evime dönmek için aceleyle bir girişimde bulunduk ve Callum ve Layla ile aynı anda park yerine g i r d i k .

Çantama uzandım ama Shane kıpırdamadı.

"Onlara anahtar verdin mi?"

Callum ve Layla arabadan inerken arabanın kapıları çarpıldı. İkisi de gözlerini eve dikti.

Shane'in omurgası sertleşti ve neye baktığını gördüm.

Ön kapım ardına kadar açıktı ve annemin benim için yaptığı sonbahar çelengi yamuk duruyordu.

"Shane-"

Başka bir şey söylemeden dışarı çıkarken yüzüne bir sis çöktü.

"Buraya hiç gelmediniz mi?" Callum gözlerini evden ayırmadan ve elleri kalçasındaki teçhizat dolu kemerdeyken sordu. Gece vardiyasına gitmeye hazırlanıyordu.

"Hayır, benim evimdeydik."

"Başka kimsede anahtar yok mu?" Layla, bizi Kat'in araba koltuğundan ayıran sedanın arka kapısında nöbet tutarak sordu.

"Austin'in var," dedim rahatlayarak. "Ama bugün Caroline'la birlikte bir doktor randevusuna gidecekti."

Callum Shane ile bakıştı. Telsiziyle konuşarak olası bir hırsızlık olayını bildirdi.

"Taşıyor musun?" diye sordu Shane.

"Artık değil."

Callum ön konsolu açıp bir tabanca çıkardı ve Shane'e uzattı. "Şimdi sen yap. Teknik olarak görevde değilim. Bu benim kişisel silahım."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Layla yüzümdeki paniği görmüş olmalıydı. Shane şarjörü boşaltıp mevcut mermi sayısını kontrol ettikten sonra yerine oturttu, sonra da sürgüyü geri çekip bir mermi sürdü.

Silahlı tutuşundaki rahatlık neredeyse göz korkutucuydu. Duruşu kendinden emin ve pratikti.

Orduya katılalı yıllar olmuştu. Ama keskin nişancı olarak geçirdiği zaman hakkında bildiklerime göre, bir eli arkadan bağlı ve gözleri bağlıyken muhtemelen Falls Creek polis gücünün tamamını vurabilirdi.

Çocuklar içeride kaybolurken Layla, "Muhtemelen boştur," dedi. "Callum'u bilirsin. O asla bir polis değildir ve Shane de seni korur."

"Ya hiçbir şey değilse," diye fısıldadım.

Odadan odaya geçip evi temizlerken kapılar açılıp kapandı. "Kat benim için uyumadı ama huysuz da değildi," dedi Layla. "O tam bir tatlı şey."

Gözlerimi evden ayıramıyordum. Ya hırsız falan çıkarsa?

Birkaç dakika boyunca her şey endişe verici bir sessizlik içindeydi, sonra Shane ortaya çıktı. Silahlı kot pantolonunun kemerine sokmuştu.

"Ne oldu?" Layla sordu.

Shane merdivenlerden koşarak indi. "Telefonundaki kapı zili uygulamasını aç.

Bu sabah evden çıktığınız andan itibaren."

"Shane-"

Endişe gözlerinden okunuyordu. "Sadece uygulamaya bak, Beth." Beth.

Annem değil. Gamzeli değil. Sadece Beth.

Ellerim titreyerek telefonumu çıkardım ve görüntülere baktım. Bu sabah evden çıkarken ve kapıyı kilitlerken kendimi izledim.

Bir süre sonra Stanley, Arthur'u yürüyüşe çıkardı.

Komşularımın çoğu işe gittiği için arabalar boşlukları boşalttı.

As ve zaman damgası yaklaştı Öğleden sonra, a gölge ortaya çıktı.

Bradley'nin yüzü kısmen gizlenmişti ama o olduğunu biliyordum.

Kapı ile çerçeve arasına metal bir çubuk sıkıştırdı ve kilidin plakadan ayrılması için ahşabı yeterince parçaladı.

Sahneyi izlerken Shane küfür etti. Bradley evin içinde kayboldu, on dakika sonra iki market poşetiyle dışarı çıktı ve kameranın görüş alanından kayboldu.

Ne oluyor be?

"Bildirimleri susturmuştum," diye itiraf ettim.

"Bu senin hatan değil," dedi Layla, beni rahatlatarak. "Evde olmaman iyi bir şey."

"Lay, Kat ile bir dakika burada bekleyebilir misin?" Shane sordu.

"Elbette. Siz gidip yapmanız gerekeni yapın."

Shane başıyla onayladı ve elimi tuttu. "Cal birkaç şeye bakmanı istiyor, sonra da toparlanıp eve döneceğiz."

"Ama benim-"

Shane kaldırımda döndü. "Bu bir tartışma değil, Beth. Evime geri dönüyorsun."

Geri çekildim. "Affedersiniz?"

"Bana sonra kızabilirsin. Hadi gidelim."

Kolumu ondan çektim. "Hiç sanmıyorum. Şimdi ya benimle eşitmişim gibi konuşursun ya da gidersin ve ben de polislerin gelmesini beklerim."

Burnunun kenarını sıktı ve homurdandı.

Hırladı. Vahşi bir hayvan gibi.

"Bu konuda neden bu kadar zorluk çıkardığını anlamıyorum." Kırılmış kilidi işaret etti. "Gerçekten bu gece çocuğunla burada uyumayı mı planlıyorsun?"

"Hayır, ama bana karşı takındığın tavır buysa seninle yatmayacağımdan emin olabilirsin."

"Bana aldırmayın," diye seslendi Layla, sırtı bize dönüktü. "Ben burada yokmuşum gibi davranın."

Kalçamı kaldırıp kollarımı kavuşturdum ve ona annelik kaşımı kaldırarak vurdum.

Shane ofladı ve avuçlarını birbirine bastırdı. Tam konuşacağını düşündüğüm anda derin bir nefes aldı.

Sonra bir tane

daha. Ve bir tane

daha.

"Bethany Hale. Hayatımın ışığı ve başımın belası. *Lütfen* benimle içeri gelip hasara bir göz atar mısın? Biri psikopat bebek babanı kelepçeleylene kadar benim evimde uyursan kendimi daha iyi hissederim."

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirinden ayırdım. "Çok yaklaştıydın."

İçinde bir şey onu harekete geçirmişti ve Shane'in şu anda karşımda duran versiyonu pamuk ipliğine bağlıydı.

Yumuşadım ve elimi göğsüne koydum. Kalp atışları davul sesi gibiydi. "Bana eşitmişim gibi davran. Ben doğum yaparken bunu yaptın. Ben yerde yatarken ve bebeğimi emzirmek için kendimi zor tutarken de yaptın. Bana, duruma müdahale edebilecek bir ortakmışım gibi davran. Bana kaba davranma."

Shane onaylarcasına çenesini eğdi ve elimi tutarak beni içeri götürdü.

"Hiçbir şeye dokunmamaya çalışın," dedi Callum. "Her şeyin fotoğrafını çekmek, belgelemek ve parmak izlerini almak için bir ekip gelecek."

"Ne görmemi istiyordun?"

Shane elini belime bastırdı. "Çocuk odası."

Shane ve Callum'u Kat'in odasına kadar takip ettim ve ellerimi ağzıma kapattım.

Her şey didik didik edilmişti. Düzgünce katlanmış tulumların çekmeceleri atılmıştı. Bebek bezleri etrafa saçılmıştı. Bir şişe bebek gücü halının üzerinde bulut gibi duruyordu. Dolap kapakları açıktı ve saklama kutuları açılıp savrulmuştu.

Shane kolunu bana doladı. "Başka ne var?" Fısıldadım.

Beni çocuk odasından çıkarıp koridordan odama yönlendirdi.

Çocuk odasındaki gibi atılmamıştı. Onun yerine, şifonyerimin üstündeki tek çekmece açıktı.

İç çamaşırı çekmecem.

"Ne pislik herif," diye fısıldadım. Tecavüze uğramış gibi hissediyordum ama bundan da öte, Kat'in alanı ihlal edilmişti.

Kat'in odasında sakladığım her şeyi hatırlamak için elimden geleni yaptım ama elinde bir dizi soruyla gelen dedektife pek yardımcı olamadım. Bebeğime ait pek çok eşya benim ve Shane'in evleri arasında paylaştırılmıştı. Bunun da ötesinde, neyin temiz olduğunu ve bitmek bilmeyen çamaşır yığnında neyin olduğunu asla hatırlayamıyordum.

Kat ve ben evde olsaydık ne olurdu?

Bradley ne yapardı?

Shane'e usulca, "Senin evine götürmek için birkaç şey alacağım," dedim.

Silahı Callum'a geri verirken başıyla onayladı. "Kat'i Layla'dan alıp arabaya koyacağım."

Kapıdan çıkmadan önce elini tuttum. "Teşekkür ederim." "Ne için anne?"

Durakladım, çünkü gerçekten bir cevabım yoktu. Minnettarlığın, kafamın içinde bana bir kez daha yetersiz olduğumu söyleyen sesleri bastırmasını umdum. Yetersiz. Değersiz. Hazırlıksız. "Sadece... Her şey için."

OceanofPDF.com

SHANE

"**W**inchester! Winchester!" Sırtımı *çarpışmanın* etkisiyle hâlâ dumanı tüten helikopterin kabuğuna dayadığımda korku içime işledi. Mermiler vızıldayarak geçti, metale çarptı ve Sekerek genişliyor.

"Ne kadar kaldı?" Cole'a bağırdım.

"İki mermi!" Bir eli silahındaydı, diğer eliyle de Anton Yasin'in yakasını tutuyordu.

Bir başka patlama sahili cehennemi bir turuncuyla aydınlattı.

Rehine inledi, buruşmuş bir halde bacağıma yapıştı. Hastaydı, yaralıydı, susuz kalmıştı, yetersiz beslenmişti ve ölmesine on dakika kalmıştı.

Son şarjörümü aldım ve Cole'a fırlattım, silahımda kalan beş merminin bizi yeterince uzun süre hayatta tutacağını umuyordum.

Ne için yeterince uzun, bilmiyordum.

"Mavi Takım Bir, burası Komuta. Durum raporunuz nedir?" Komutanımız bir parazit patlamasıyla telsizimize geldi.

Cole bir el bombası kaptı, pimini çekti ve düşman savaşçılarının üzerine fırlattı. Patlama, Hades'ten yağan yağmur gibi kum, toprak ve şarapnel yağdırdı.

"Komuta, burası Bir," diye bağırdı Cole. "O QRF'ye derhal ihtiyacımız var!"

"Anlaşıldı. QRF geliyor. İki mikrofon."

"İki dakikalık cephanemiz kaldı mı bilmiyorum!" Bağırdım.

"Yüz yirmi saniye!" Cole yeni şarjörü silahına yerleştirirken bağırdı. "Boşa atış yok. Onları say." Bir el ateş etti.

birkaç tur, bize dakikalar kazandırır, dakikalar değil.

Yüz yirmi saniye.

Her atışı sayarak kas hafızamla hareket ettim. Sıkışmıştık, ikimiz de HVT'lerimizle helikopterin iskeletinin yanına çömelmiştik. Etrafta cesetler vardı.

Kan birikti, kumu hastalıklı bir kızıl dalgayla boyadı.

Beş raunt.

Acı yan tarafıma çarptı, sadece bir adrenalin patlamasıyla köreldi.

"İyi misin?" Cole bağırdı.

"Charlie Mike."

Cole döndü. "Vuruldu!"

"İyi olduğumu söyledim!" diye bağırdım. Bu bana isabet eden ilk kurşun değildi, sadece onun fark ettiği ilk kurşundu. "Sen kendi işine bak!"

"Komutanım! Burası Mavi Takım. İki vuruldu. Tekrar ediyorum, iki vuruldu!"

QRF'im nerede lan?"

Başım dönmeye başlamıştı ama iki atış daha yapmayı başardım. "Mavi takım, kaptanınız konuşuyor." F-18'lerden birinin pilotu her zamanki gibi neşeli bir şekilde telsizden geldi. "Benim adım Casper ve birazdan tepemizde uçacağım. Bugünkü uçuş için sizden konumunuzu renkli dumanla işaretlemenizi rica ediyorum, böylece helikopterin gelip sizi alması için yolu açabilirim."

"Duman çıksın!" Bağırdım, fişegi yırttım ve düşen helikopterin sol tarafına fırlattım. Cole da aynısını yaptı, sonra ateşe karşılık verdi. "Casper, burası Mavi Takım İki." Dişlerimi sıkarak söyledim. "Pozisyonumuz turuncu ve mavi dumanla işaretlendi."

"Turuncu ve mavi duman onaylandı. Sizi görüyorum Mavi Takım. Beklemede kalın."

Bugs ve ben hızla geliyoruz. Exfil helikopteri peşimizde."

Zemin gıcırdadı ve ter enseme kaplayarak ayağa fırladım. Bir gölge odanın içinde hızla ilerledi ve sonra kayboldu.

Halüsinasyon görüyordum. Öyle olmalıydı.

Uykusuz kalmıştım. Hayal ettiğim şey buydu.

Beth'in evi yağmalandığından beri yarım saatten fazla uyuyamamıştım. Üstüne üstlük, iki vardiya çalıştığım için ilçeyi sayamayacağım kadar çok kez dolaşmak zorunda kalmıştım.

Bir şey düştü ve karanlık odada silah sesi gibi yankılandı. Tısladım, hâlâ içimi parçalayan hayali acıları hissediyordum.

"Shane-"

Yerimden sıçradım, çarşafın içinde debelenirken yatağı salladım.

Beth başucu lambasını yaktı, yanıma sürünürken yatak odasını ışıkla yıkadı. "Bebeğim, sorun ne?"

Kahretsin.

Yorganı sıyırdım, terden sıırıslıklam olmuş bedenim buza dönerken hemen titremeye başladım.

Ayağa kalkıp üzerimdeki eşofmanları çekiştirirken Beth başını kaldırdı. Esnedi. "Shane?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz su alacağım."

Beth elimi tuttu ve ben de geri çekilerek elimi onun elinden kurtardım.

"Bebeğim..." Yüzünde acı ve kırgınlık okunuyordu ama şu anda onunla yüzleşemedim. Beni öyle gördükten sonra olmaz.

Onun gücü olmam gerekiyordu. Sırtını dayadığı kişi ben olmalıydım. *Onun* kayası olmam gerekiyordu.

Beni parçalanırken görse ne düşünürdü?

Şifonyere yaslandım ve konuşmadan önce dörde kadar sayarak nefes aldım. "Biraz uyu."

"Yorgun değilim," diye küstahça konuştu.

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Beth, saat sabahın üçü." Cevabı, az önce boşalttığım yeri sıvazlamak oldu.

"Beth-"

"Suyunu getir," dedi. "Sen gelene kadar uyanık kalacağım."

Neden bu işin peşini bırakmıyor? En azından çılgılık atarak uyanmadım. Beth bunu duyarsa beni aynı şekilde görebilecek miydi bilmiyordum.

"Ben uyuyamıyorum. Kat'i bir sonraki biberonu için kaldıracağım, böylece sen de biraz uyuyabilirsin."

Beth, "Onu besledim ve yatırdım," dedi.

Kahretsin. Her zamanki bahanem de gitti.

"Shane?" Sesi yumuşadı. Tereddütlü ve yalvarır gibiydi. "Neye ihtiyacın var anne?"

Beth kırpıklarının arasından yukarı baktı. "Bana sarılır mısın?" Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, ipek geceliği kalçalarının etrafında toplanmıştı.

Buna hayır diyemeyeceğimi biliyordu. İçimi çektim, yumuşadım. "Uzan."

Beth başını yastığının ve benimkinin kenarına koyarak kıvrıldı. Eşofmanlarımı geri çıkarmadım. O uykuya dalar dalmaz kalkıp kanepeye gidiyordum.

Öyle bir geceydi ki -eğer yanımda biraz olsaydı- bir şişenin dibinde huzur bulabilirdim.

Beth'in arkasına tırmandım, kıvrılmış bedenini göğsüme çekerken onu kucakladım.

Hareketsiz kalmak kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Hızlanmam gerekiyordu. Hareket etmem gerekiyordu. Hareketsiz kaldığımda kapana kısılmış gibi hissediyordum. Yaralı. Yenilmiş. Sonra Beth'in kıcı sıkıma karşı kıpırdandı.

İçimi çektim ve kollarımdaki vücudunun kıvrımlarına odaklandım. "Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldadı.

Başının arkasına bir öpücük kondurdum. "Nedenmiş o?"

Beth düşüncelerini toplarken bir an sessiz kaldı. "O zamandan beri ... İçeri girdiğinden beri... Tüm o düşünceler..." "Geri mi döndüler?"

Başını salladı.

Onu daha yakına çektim. "Seni yakaladım." "Biliyorum."

Eğer uzanacaksam, gözlerimi de kapatabilirdim. Yastığın üzerinde rahatlamak için yer değiştirdim. "Biriyle konuşmayı hiç düşündün mü?"

"Birisi gibi..."

"Bir terapist. Bir danışman. Bir psikiyatrist. Bunun gibi bir şey."

Sessizdi. Uzun bir aradan sonra, "Kimi görüyorsun?" diye fısıldadı.

"Chapel Hill'de TSSB konusunda uzmanlaşmış bir psikiyatriste. Ben Bu yüzden BJ bana ilaç yazabilecek birini bulmamda yardımcı oldu."

Beth kollarımın arasında yuvarlandı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Bir süreliğine gitmişti. Umuyordum ki... Bilmiyorum. Sanırım seninle birlikte olmanın dikkatimi dağıtarak bunu unutmamı sağlayacağını umuyordum."

"Bu işler böyle yürümüyor anne." Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ben yara bandı değilim."

Keşke olsaydım. Acısını dindirmek istedim. Korkularını. Bunları onun yerine taşımak istedim. Onun yükünü hafifletmek istemedim. Onu almak istedim.

"Öyle hissediyorsun," diye itiraf etti. "Bana sarıldığında kendimi daha iyi hissediyorum."

Saçlarına sokuldum, tavan vantilatörünün vızıltısı yerine hindistan cevizi ve çiçek kokusuna odaklandım.

"Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Neye benziyor?" "Terapi."

Bir an için bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Sanırım bir yere gidip kendin hakkında konuşmak güzel bir şey. Sanırım bize hataya karşı özverili olmamız öğretiliyor. Birileri bencil ya da kibirli olduğunuzu düşünmeden sorunlarınızı konuşabilmek sağlıklı bir şey. Beyninizin çalışma şeklini ve neden bu şekilde çalıştığını anlamanıza yardımcı olur. Orada oturup yargılanmıyorsunuz. Bu daha çok yapbozun parçalarını bir araya getirmek için bir ekip olarak çalışmak gibidir, böylece neyin eksik ya da neyin yanlış yerde olduğunu anlayabilirsiniz."

Yanağı göğüs kaslarımın arasına gömülmüştü, ipeksi tüyler gibi altın iplikler tenimi gıdıklıyordu. "Anne olmak korkutucu, çünkü sadece ben değilim. Denkleme başka bir faktör daha var" dedi. "Ne zaman bir randevu alacak ve kafamda olup biten her şeyi anlatacak kadar cesur olduğumu düşünsem korkuyorum. Ya çıldırırlarsa ve CPS'i ararlarsa? Ya yardım almaya çalıştığım için Kat'i benden alırlarsa? Yardım almaktan korkuyorum ama yardım almazsam neler olabileceğinden de korkuyorum."

Bunu ondan daha iyi anlıyordum.

"Bebeğiniz sizin en iyi versiyonunuzu hak ediyor. Ama bundan da öte, siz kendinizin en iyi versiyonunu hak ediyorsunuz."

"İlk kez gitmek korkutucu muydu?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Korkutucu olmaktan çok çileden çıkarıcıydı. Ama Brandie Jean de beni kulağımdan tutup ofise sürükledi. Onu senden uzak tutacağım."

Beth bana sokuldu. "Eğer bir şey ifade edecekse, gittiğine sevindim. Burada kalıp beni beklemene sevindim."

"Beklediğime değdin." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu usulca öptüm. "İkiniz de öyleydiniz."

Bir şekilde uykuya dalmayı başardım ve güneş doğana kadar öyle kaldım.

Belki de kollarımda kıvrılmış uyuyan Beth'in sıcaklığıydı. Belki de onun nazik nefesleri beni topraklıyordu. Tek bildiğim, yıllardır uyumadığım kadar uzun süre arka arkaya uyuduğumdu.

Ben kahve yapıp Kat'in biberonunu hazırlarken Beth'i biraz daha uyuması için bırakarak yatak odasından çıktım.

Beth'e yaklaşık iki buçuk ay yardım ettikten sonra, rutinimi bir bilime dönüştürmüştüm.

Günün en sevdiğim zamanı için kupamı ve Kat'in biberonunu çocuk odasında taşıdım. Çalışmak zorunda olmadığım zamanlarda onunla geçirdiğim sessiz sabahları çok seviyordum.

"Hey, kurbağa yavrusu," dedim kısık bir sesle, her şeyi ikinci el bir dükkânda bulduğum ve çocuk odası için yeniden düzenlediğim küçük sehpanın üzerine koyarken. "Nasıl uyudun, güzel kız?"

O zümrüt gözlerini bana kırptırdı ve bir sevinç çılgılığı attı.

"Dün gece annene iyi davrandın mı?" Onu kucağıma alıp bezini değiştirmek için alt değiştirme masasına götürürken göğsüme yaslanmasına izin vererek sordum.

Kirlenmiş olanı bez kovasına koyduktan sonra sallanan sandalyeye yerleştim ve ayaklarımı uzattım. Kat koluma yaslandı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi biberonunu içmeye başladı.

Bu sabah uyanıktı, gözleri belirgin bir parıltıyla bana bakıyordu. Sarı saç tutamları her yöne bakıyordu. Kızım iyi uyumuş olmalı.

"Biliyor musun, günün birinde konuşmalarımıza biraz daha fazla şey katmaya başlaman gerekecek," dedim ona bakarken. "Bu konuşmaların çoğunu ben yapıyorum. Küçük kafanda bazı güzel düşünceler olacağını biliyorum. Umarım büyüdüğünde onları duymak için yanında olurum."

Biberonu emerken sadece homurdandı.

Lanet olsun. Ya onun büyüdüğünü görmek için burada olmazsam? Ya tekrar nükseder ve karanlığa gömülürsem?

Depresyonla ilgili bir şey bu. Kimse asla iyileşemeyeceğiniz gerçeğinden bahsetmez. İyi günler ve kötü günler vardır. Ve bazen hayatınızın sonunda iyinin kötünden daha ağır basacağı umuduna tutunursunuz.

Son birkaç aydır çok güzel günler geçiriyordum.

Bu kötü günler geçirmediğim anlamına gelmiyordu, ama sevdiğim biri olduğu için iyi günlerin daha olası olduğunu biliyordum. Belki de işin anahtarı buydu; kötü günlerde bile beni ayakta tutan bir amaç bulmak.

Tüm depresyon, travma, hayatta kalanların suçluluk duygusu... Eskiden acıyı bir şeyle uyuştururdum.

Şimdi, farklı bir şişe ile tedavi ettim.

Kat kahvaltısını damlacıklara indirdiğinde, biberonunu bir kenara koydum ve dudaklarını süsleyen süt damlacıklarını bir gaz çıkarma beziyle sildim.

"Aferin ufaklık," dedim onu nazikçe kaldırıp omzuma yaslarken. "Bir şampiyon gibi yiyorsun. Kısa sürede yuvarlanacaksın."

Eşofmanımın cebinden telefonumu çıkardım ve indirdiğim, büyümenin kilometre taşlarını gösteren uygulamayı kontrol ettim.

Ben uyurken gelen bir mesaj gözüme çarptı.

COLE

Yıldönümü için sayım istiyorlar. Var mısın, yok musun?

"Yıldönümü." Kardeşlerimin aileleri, sevdiklerinin Somali'de bir plajda öldüğü tarihe bu adı verirlerdi. Her zaman güzel anıları paylaşmak ve birbirlerini kontrol etmek için bir araya gelirlerdi. Güzel bir düşünceydi ama ben hiç gidememiştim.

Bazı yaraların yeniden açılmasına gerek yoktu.

SHANE

Çalışıyor
m.

COLE

Düşündüm.
Aynısından.

SHANE

Heyecan verici bir
şey var mı?

COLE

Hayır. Kuzeye gittim ve uzun menzilli hedefler için biraz zaman harcadım. .300 Win Mag'i çıkarmam gerekti.

SHANE

Her zaman iyi bir nişancıydın.

COLE

Senden sonra ikinci sırada. Sana doğru geliyorum. Keller postalanmasını istemediği bazı teknolojileri almamı istedi. O inek kasabasında bir şeyler atıştırabileceğin iyi bir yer var mı?

SHANE

Şehirdeki kışınız kadar süslü olmayabilir ama MRE'lerden çok daha iyidir.

COLE

Güzel. Bu gece VA Beach'te bazı ekip arkadaşlarıyla buluşacağım, ardından Moyock'taki bir paramiliter eğitim tesisinde Solomon Tech temsilcisinden malzemeleri almak için yola çıkacağım. Yarın gece yolunun dışında olacağım.

SHANE

Kulağa hoş geliyor. Sabah işten çıkacağım.

COLE

İş mi yoksa bebeğinizin babası olmama görevi mi?

SHANE

İş. Ve sırf bu yüzden, umarım birlikte çalıştığın Mossad ajanı seni ringde bir daha pataklar.

İyi bir önlem olsun diye Kat'ın omzuma yaslanmış bir fotoğrafını çekip ona gönderdim.

Alarmım çaldı ve Kat'e sarılmayı bırakıp işe gitmem gerektiğini söyledi. Beth kapıda belirdi, üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı. Çarşafın kıvrımında uyuduğu için yanağında kırmızı izler vardı. Esnedi ve kollarını uzattı.

"Günaydın, seksi şey." Beth kapının pervazına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve Kat'le bana bakarken usulca gülümsedi. "Yalan söylemeyeceğim. Kucağında bebek tutan dövmeleli bir adamda karşı konulmaz bir şey var."

Kıkırdadım. "Benim tişörtümle dolaşan bir MILF'in dayanılmaz bir yanı var."

Beth dudağını ısırды, inci beyazı dişleri dudak büküşüne gömüldü. "Beni yeterince becerdiğinden eminim, artık becermek *isteyeceğin* bir anne olarak nitelendirilmiyorum."

Ayağa kalktım, Kat hâlâ göğsümdeyken odayı geçtim ve üzerindeki tişörtün önünü yumrukladım. "Seni her zaman becermek isteyeceğim anne."

Kıkırdamasını falan bekliyordum. Belki utanır ve bana yalan söylediğini söylerdi. Ama onun yerine, "Shane-" diye ağzından kaçırdı.

Panik gözlerinde savaşıyordu.

Hemen alarına geçtim. "Sorun nedir?"

"Ya-" diye durakladı, nasıl tepki vereceğimden endişelenmiş gibiydi "-ya... daha fazla çocuk istemiyorsam." Beth ayaklarına baktı. "Ya bunu tekrar yaşamak istemiyorsam... kimseyle?"

"Yani, ya benden çocuk sahibi olmak istemezsen?"

Beth gözlerini yere dikti. "Evet. Ve sorun sen değilsin, sorun... Sadece... Benden bu kadar. Bir gün daha fazla çocuk sahibi olacağına dair büyük hayaller kurmanı istemiyorum... Ve sen fikrimi değiştireceğimi söylemeden önce-"

"Bana nasıl hissettiğini söylediğin için teşekkür ederim," diyerek sözünü kestim. "Ama benim için endişelenmene gerek yok."

"Ama ya istersen-"

"Bir çocuk mu?" Parmağımı Beth'in çenesinin altına soktum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar yukarı kaldırdım. "Bana kalırsa zaten bir çocuğum var. Ve o benim için yeterli. İkiniz de yeterlisiniz."

OceanofPDF.com

BETH

"W "Küçük yaşlı bir kadın Kat'in araba koltuğuna rahat edemeyeceği kadar yaklaşırken mırıldandı.
Tartışmasız en iyi marketlerden biriyle alışveriş yaparken de durum böyleydi.

Doğmuş en şirin bebek.

Büyükanneme kibarca gülümsedim ve onu kuyruğumdan kurtarmak umuduyla şarküteri koridorunda biraz daha ilerledim.

Kat'in araba koltuğu market arabasının neredeyse tamamını kaplıyordu, ancak onu bebek çantasına koymak için uyandırmak zorunda kalmamak buna değdi. Almam gereken sadece birkaç şey vardı ve o şeyin içine girmek deli gömleği giymek gibiydi.

"O yaşta çok kolay oluyorlar. Kaç yaşında? Bir aylık mı?" diye sordu meraklı kadın, beni takip ederek.

"Neredeyse üç aylık," dedim ince bir gülümsemeyle. *Neden Kat'in sadece bir aylık olduğunu düşünüüyordu? Yeterince hızlı büyümüyor muydu? Yeni çocuk doktoru Kat'in büyümesinden memnundu. Kat tam olarak olması gereken yerde değildi ama ilerleme istikrarlıydı ve doğru yoldaydık. Değil mi?*

El arabama uzandı, eli Kat'in yüzüne doğru gitti. "Ne melek ama-"

"Bebeğime dokunma," diye kestirip attım, beklenen güneyli nezaketinden eser yoktu.

Nefes nefese kaldı. "Şey, ben sadece-"

"Al. Elini. Uzaklaştır. Çek. Bebeğimden. Bebeğimden." dedim, korkuyu iliklerine kadar hissettirmesi gereken o ürkütücü, noktalı ses tonuyla.

Olay çıkarıp çıkarmadığım umurumda
değildi. Alışveriş yapanlar durup baktılar.

İyi niyetimi bir kez daha test etmesi için ona meydan okuyarak kaşımı
kaldırdım.

Yabancılar neden sadece sevimli göründükleri için bir bebeğe ya da
çocuğa dokunmanın doğru olduğunu düşündüler?

"Bu nesil görgü kurallarını bilmiyor" diye homurdanarak mısır gevreği
reyonuna doğru yalpalayarak yürüdü.

Öğle yemeği et soğutucusundan, sırtında çift kişilik bebek arabası ve
bebeği olan bir anne bana başıyla onay verdi.

Nefesimi bıraktım ve saçlarımı omzumun üzerinden taradım, kendimi
haklı ve memnun hissediyordum.

Shane bu akşam Cole'la yemekte buluşacaktı ve ben de Layla, Caroline
ve Brandie Jean'le bir araya gelerek Layla için son düğün detaylarını
konuşacak, Caroline için de düğün planlarına başlayacak sakın bir kızlar
gecesi geçirecektim.

Eskiden kız gecelerimize ev sahipliği yapmayı severdim ama Kat
dünyaya geldiğinden beri evim tam bir enkaz haline gelmişti. Caroline
hepimizi Austin ve onun evinde ağırlıyordu. Herkesi ağırlayacağı için çok
heyecanlıydı ve bana sürekli olarak hazırladığı yemeklerin yeterli olup
olmadığını soran mesajlar gönderiyordu.

Bir tekerlek brie aldım, bir kavanoz pastırma reçeli kaptım ve bir kutu
milföy hamuru almak için dondurucu bölümüne doğru yola çıktım. Kat
öğleden sonra uykusuna yatarken hepsini bir araya getirip pişirecektim.
Dört kişi için küçük bir şarküteri tabağı ve fırınlanmış brie
hazırlayabilirdim. Telefonum çaldı ve mesajı okumak için durakladım.

SHANE

Seni seviyorum anne. Cole'la buluşmadan önce onu
göremezsem küçük iribaşımı benim için öp.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bana karşı çok iyiydi.

BETH

Uyuyabildin mi?

Shane ve Austin dün aynı vardiyadaydılar. Bir şekilde ding-dong-
ditching'i de içeren bir Bayanlar Birliği bağış kampanyası, The Copper
Mule'daki bir yağ yangını ve ilkokulun yakınındaki bir gaz sızıntısı
arasında, çocuklar görevde oldukları yirmi dört saat boyunca parmaklarının
ucundaydı.

Shane eve vardığında sürünüyordu ve neredeyse hemen yatağa girdi.

SHANE

Biraz melatonin aldım. Bir ışık gibi söndü.

BETH

Bugün ne yapıyorsun?

SHANE

Austin spor yapmaya geliyor. Duş alıp Cole'la akşam yemeği için Mule'da buluşacağım. Hala Caroline'a gidiyor musun?

BETH

Evet, önce evime uğrayıp birkaç şey yapmam lazım. Akşam görüşür müyüz?

SHANE

Tabii ki. Benim yerime mi? Cole'la tanışmanı istiyorum.

İçimde bir şey kış ateşi gibi parlıyordu.

Shane, Cole'la tanışmamı istedi. Bu benim için onun bildiğinden çok daha önemliydi. Geriye dönüp baktığımda her şey anlamlıydı ama Bradley'nin metresi olduğum için beni arkadaşlarından uzak tutmasından dolayı hâlâ biraz bezgindim.

BETH

Onunla tanışmayı çok isterim. Kızlarla çok geç saatlere kadar dışarıda olmayacağım.

SHANE

Acele etme. Onlarla biraz daha zaman geçirmek istersen yemekten sonra Kat'i almaya gelebilirim.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Kat arabanın sepetinden bana göz kırptı. Kolu eğdim ve ona gülümsedim. "Bu kadar iyi bir adamı nasıl bulduk?"

Arabayı mağazanın önüne doğru yönlendirdim, Babalar Günü ve Kat'in kelimeleri oluşturmaya başladığında Shane'e ne diyeceği gibi şeyleri düşündüm.

"İşte meşhur Beth Hale," dedi kasiyer Patty, rastgele seçtiğim eşyaları taramaya başlarken.

Bebek bezi çantasına bakıp cüzdanımı çıkarırken güldüm. "Neden rezil oldum?"

Kredi kartı makinesine doğru eğildi, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Bütün mağaza senin o yaşlı yarasaya nasıl haddini bildirdiğini konuşuyor. Daha fazla annenin bunu yapmaması çok yazık. Çocuklarım bebekken o meraklı, kendini beğenmiş büyükannelere karşı durmaktan çok korktuğumu bilirim."

Göğsümü biraz şişirdim.

Patty son ürünü taradı ve toplam tutarı okudu. Ben kartımı okuturken, "Şu tatlı kız nasıl?" diye sordu.

"Sanırım daha iyi," dedim.

"Alışmak biraz zaman alıyor." Bilinçli bir şekilde başını salladı. "Günlere odaklan, yıllar kendi başının çaresine bakar."

Fişimi aldım, üç paket peynir, meyve ve karbonhidrat aldım ve Kat'ın araba koltuğunun yanındaki sepete koydum. "Teşekkürler Patty. Bir dahaki sefere görüşürüz."

Araba asfalt otoparkın üzerinde sarsıla sarsıla ilerliyordu. Kat bana sakızlı, geniş ağızlı bir gülümseme verdi, bunun şimdiye kadarki en havalı roller coaster yolculuğu olduğunu düşünüyordu.

Telefonum çaldı ve bir minibüsün kendi alanından çıkıp gitmesini beklemek için durakladığımda onu aldım. "Alo?"

"Hey, tatlım. Umarım seni uyandırmamışımdır." Annemin sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Hayır, aslında az önce dükkândan çıktım."

"Shane nasıl? Seninle mi yoksa çalışıyor mu?"

Annemin Shane'e olan sevgisi, ona resmi olarak birlikte olduğumuzu söyledikten sonra daha da arttı.

"İkisi de değil," dedim arabamın arkasını işaret edip anahtarlarımı çıkarırken. "Diğer çocuğunuzla birlikte çalışıyor."

Mutlu bir şekilde iç çekti. "Beşiniz de ziyarete gelmelisiniz. Austin'in Beaufort'taki evi hâlâ duruyor. Kiracısının olmadığı bir hafta sonu bulun, ben de hepiniz için evi hazırlayayım. Dördünüz sezon dışında biraz eğlenirsiniz, ben de torunumu kucağıma alırım."

Sahilde yaşamayı özlediğim günler oluyordu ama memleketimi hiçbir zaman Austin kadar sevmemiştim. Caroline'a aşık olması Beaufort'tan ayrılmasına değmişti.

Yine de Kat'i sahile götürmek için sabırsızlanıyordum. Ayak parmakları suya ilk kez dokunduğunda kıkırdamasını duymak istiyordum. Onu şekerli kurabiye gibi kuma bulanmış görmek istiyordum. Vahşi atları görmesini ve

Sahilde yazın zamansız büyüünü yaşayın. Güneşin öptüğü, tuz püskürttüğü bir cilt ve rüzgarın savurduğu saçlar.

Shane'i orada istedim. Yanımda. Onunla birlikte. Üçümüz. Kat'i onun omuzlarında görmek istiyordum. Kat'in dikkati dağıldığında kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasını istiyordum. Kumsalda oynadığı bir günün ardından ayakta duramayacak kadar bitkin düştüğünde onu taşıdığını görmek istiyordum.

Bunu her şeyden daha çok istiyordum. Sonsuza kadar onunla olmak istedim.

"Bu gece Caroline ile takılacağım. Austin'le konuşmasını sağlayacağım ve bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğimize bakacağız."

"Ve biliyorsunuz, tatiller yaklaşıyor. Şükran Günü'nü düşündün mü? Herkesin masanın etrafında olmasını çok isterim. Shane'in ziyaret etmeyi planladığı bir ailesi var mı?"

Shane'in aile geçmişinin özetini biliyordum. Babası hiç ortalıkta yoktu ve annesi uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele ediyordu. Annesi aşırı dozda uyuşturucu almış ve Shane ordudan ayrılmadan önce ölmüştü.

Arabamın kilidini açıp bagajı açarken sesimi olabildiğince nötr tutarak, "Hayır, resimde yoklar," dedim. Bu detayları açıklamak bana düşmezdi.

"Sorun değil," diye cıvıladı. "O artık benim de çocuğum."

Bir araba yanaşıp karşımda yer açılmasını beklerken arabayı biraz daha yaklaştırdım. Çantaları alıp bagaja bırakırken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

"Kahretsin-" pastırma reçeli kavanozu çantadan döküldü ve bagajın üzerine yuvarlandı. Dudaktan eğilip kavanoza uzandım ve sonunda parmaklarımın arasına alıp tekrar çantaya soktum.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, ben de tam yiyecekleri arabaya koyuyordum." Bagajı kapattım ve döndüm. "Ne yapıyordun?"

Her şey durdu.

Felç olmuşum. Dehşet tenimi aşındırıyor, beni elektrik çarpmış gibi hissettiriyordu. "Beth?"

Annemin telefondaki sesi sanki binlerce kilometre uzaktaymış da yankılı bir tünelden bağıriyormuş gibi geliyordu.

Konuşamıyordum. Tek bir kelime bile edemiyordum.

Alışveriş arabası boştu. Kat'in araba koltuğu yoktu. Park yeri boştu. Kimse etrafta dolaşmıyordu.

Sadece bir saniyeliğine arkamı dönmüştüm.

"Gitti," diye mırıldandım. Anlık felç hali geçti ve panik başladı.

"Ne?" Sesi acildi. "Tatlım, ne oldu?"

"Kat gitmiş," diye ağzımdan kaçırđım. "Alışveriş arabasının içindeydi ve şimdi

."

Hasta olacaktım.

"911'i ara," dedi otoriter bir güvenceyle. "Shane'i arayacağım."

"BETH!" Shane kamyonetinden atlarken bağırdı, içeriden gelen ding-ding-ding sesleri hâlâ kontaktaki anahtarlardan geliyordu.

Mavi ışıklar marketin otoparkını sanki 4 Temmuz'daymışız gibi doldurmuştu. İki departmandan polisler ifadeleri alırken, güvenlik kamerası görüntülerini incelerken ve bebeğimi bulmak için bölgeyi taramaya başlarken, lastik boyunlular ve seyirciler kaldırıma dizildi.

Kaçırıldı.

O kelime kafamın içinde çınlayıp duruyordu. Çocuğum kaçırılmıştı.

Shane bana çarptı ve beni kollarının arasına aldı. Kaskatı kesilmiştim.

Şoku suçladım.

"Ne oldu?" diye sordu, telaşlı ve sarsılmış bir halde.

"Beth," dedi Callum kalabalığı yararak ilerlerken. Bugün görev başındaydı ve polis departmanından gelen ilk ekiplerden biriydi.

Shane'in kollarında titriyordum, üniformalı birinin bana en kötüsünün olduğunu haber vermeye geldiğini sanıyordum.

Shane ve benimle yüzleşmek için bir tablet çevirdi. Güvenlik kamerası görüntülerinden siyah-beyaz bir klip gösterildi. Görüntüde, ben alışveriş malzemelerimi yüklerken arkamdan bir arabanın yanaştığı görölüyordu. Sürücü arabadan indi, Kat'ın araba koltuğunun kolunu bir an bile tereddüt etmeden kavradı, onu bir tabana sabitlemeden veya bağlamadan aracın arkasına koydu ve uzaklaştı. Klip açısı otoparka giriş ve çıkış olarak değiştirildi. Araba yola ulaşır ulaşmaz sürücü gaza basıyor.

"AMBER alarmı verildi. Eyaletteki tüm kolluk kuvvetlerinde plaka numarası ve eşkali var. Onu bulacağız."

"Beth!" Austin, yanında Caroline olduğu halde arbedenin içinden fırladı. Ben 911 görevlisiyle konuşmaya çalışırken annem onları aradığında o ve Shane birlikteydiler.

Creek'liler arama için görevlendirilmeye hazır bir şekilde içeri doluşurken park yeri tam bir kaosa dönüşmüştü.

Görüntülere bakarken, "Bradley onu kaçırdı," diye fısıldadım. Şüphesiz oydu.

"Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Callum. "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Shane'in kolları bana sıkıca sarıldı.

Başımı salladım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Acı bir farkındalıktı bu.

"Peki ya karısı ve çocukları? Onlara gider miydi?"

Başımı salladım. "Julie ondan boşanıyor. Onu evden kovdu."

Callum'un kaşları kalktı. "Sende telefon numarası var mı?"

Başımı salladım.

"Onu arayabilir misin? Ya da Shane'e onu aramasını söyler misin? Ona neler olduğunu anlat. Senin bilmediğin bir yer biliyor olabilir."

Mesele bu muydu? Julie ve ben bir tür ateşkes yapmıştık ama kızını Kat'le tanışmaya getirdiğinden beri onunla konuşmamıştım. Belki birbirimizden nefret etmiyorduk ama onun evliliğinin çöküşünde ve ailesinin dağılmasında rızam dışında payım olmuştu.

Shane, "Onu arayabilirim," dedi.

Başımı salladım. "İhtiyacım var."

Dedektiflerden biri devreye girdi. "Bay Childers'da güncel telefon numaranız var mı?"

Başımı salladım. "Evet, ama numarasını bloke ettim."

"Sizi fidye talebiyle araması ihtimaline karşı engeli kaldırım. Hattı açık tutun."

Telefonumu karıştırırken ellerim titredi ve dediğini yaptım. "Al," dedi Shane, telefonunu bana uzatarak. "Julie'yi ara."

Yer değiştirdik, Shane benimkini alıp gelen bir aramayı izledi, ben de onunkini alıp Julie Childers'ın numarasını çevirdim ve açması için dua ettim.

"Alo?"

"Julie?"

"Konuşuyorum. Kimsiniz?"

Yutkundum. "Beth Hale. Shane'in telefonundan arıyorum." Uzun bir duraklama oldu ve o hiç sesini çıkarmadı. "Acil bir durum olmasaydı aramazdım."

"Neler oluyor?"

Başlığı gömmenin bir faydası yoktu. Saat işliyordu. "Kat kaçırıldı. Bradley onu kaçırdı. Onunla temasa geçtiniz mi?"

Nefes nefese kaldı, sonra bir gümbürtü. Statik karışıklıklar hattı doldurdu. Geri döndüğünde "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Hayır... Onu görmedim ya da ondan haber almadım. Sen iyi misin?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Korku son umut kırıntılarımı da boğarken, "Onu kaçırdı," diye fısıldadım. "Lütfen -eğer bir şey biliyorsanız-"

"Çocuklarla konuşmama izin verin," dedi. "Bir şey duyarlarsa size haber veririm."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapatırken çöktüm.

Shane'e telefonunu geri verirken Austin'in kolları bana sarılmıştı. "Onu bulacağız."

"Hepsi benim hatam," diye ağladım. "O şekilde arkamı dönmemeliydim. Çantaları içeri sokmaya çalışıyordum ama döküldüler, annemle telefonda konuşuyordum ve bir an için arkamı döndüm."

"Bu senin hatan değil. Onu geri alacağız," dedi Austin kararlılıkla. "Buna inanmalısın, evlat."

Shane, başparmakları telefonunun ekranında gezinip biriyle mesajlaşırken, "Haklı," dedi.

Camları karartılmış, güçlendirilmiş bir SUV hızla otoparka girdi. Shane elini kaldırdı.

Gözlerim dolduğu için zar zor görebiliyordum.

Boz ayı gibi bir adam sürücü tarafından atladı ve kapıyı çarptı.

"Crowder!" Shane bağırdı ve beni zıplattı.

Boz ayı koşarak yanımıza geldi ve bizi gölgesine aldı. Austin gibi yapılıydı, tank gibi bir insandı. "Hutch."

"Beth, bu Cole Crowder," dedi Shane.

"Hanımefendi," dedi Cole başıyla beni işaret ederek. "Keşke daha iyi koşullar altında tanışsaydık."

Onu selamlayacak kadar bile kapasitem yoktu ama sessizliğimden rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Cole, Keller & Associates adlı bir şirket için özel güvenlik ve kişisel koruma yapıyor. Bu gibi durumlarda çok çalışır."

"Yardım etmek için buradayım," dedi. "Herhangi bir ipucu var mı?"

Shane başını salladı. "Pek bir şey yok ama bir eşkal ve plaka numarası var. AMBER alarmı verildi. Ekipler yolda arabayı arıyor."

Telefonum çaldı ve kargaşayı yarıda kesti. Her şey sessizliğe gömüldü.

Görevli dedektif aceleyle yanıma geldi. "Bu o mu?"

Başımı salladım. "Olabilir ama bu onun numarası değil."

"Cevap ver," diye bağırdı Cole, kontrolü ele alarak. "Herkes çenesini kapasın." Ses tonunu yumuşatarak, "Hoparlöre ver," dedi.

Titreyen bir elle ekranı kaydırdım ve hoparlör düğmesine bastım. "Alo?"

Uzun bir duraklama oldu. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, Bradley'nin pürüzsüz konuşan sesinin iğrenç sesini duymayı bekliyordum.

"Bayan Hale?" Bir erkekti ama Bradley değildi. Yine de ses biraz tanıdık geliyordu.

"Evet. Kimsiniz?"

Shane ve Austin tarafından kuşatılmışım, ikisi de kollarını bana dolamıştı.

Otoparkta iğne atsan yere düşmeyecek kadar sessizlik vardı. "Josh. Uh... Josh Childers."

Bir tüyle bile devrilebilirdim. Josh, Bradley'nin en büyüğüydü, benim eski öğrencimdi ve babasının sadakatsizliğini diğer Childers çocuklarından daha sert karşılamıştı.

Kaba olmak istememiştim ama şu anda havadan sudan konuşacak durumda değildim.

"Tamam."

"Annem bana babamın ne yaptığını anlattı. Numaranı Olivia'dan aldım."

"Ondan haber aldın mı?" Umut iplikleri birbirine dolanarak bana biraz olsun güç verdi.

"Evet. Ben... Güz tatilindeyim. Bu sabah onunla birlikte göl evine gitmek için yola çıkacaktım ama birkaç saat önce beni aradı ve oraya gitmememi söyledi."

Herkes bu haberle irkildi, sonra ne yapacağını bilemeden dondu kaldı. o.

"Göl evi mi?" Bradley'nin gizli hafta sonlarımızdan birinde beni götürdüğü yerle aynı yer olup olmadığını anlamaya çalışarak, "Göl evi mi?" dedim. "Gaston Gölü'ndeki mi?"

Josh'un duraksaması ağırlıklıydı. "Evet."

Tek bir heceyle herkes harekete geçti.

OceanofPDF.com

SHANE

"T Ev Gaston Gölü'nde ama eyalet sınırının ötesinde, Virginia tarafında," diye rapor verdi Callum, Beth'in açık bagajını çevreleyen ceset kümesine. "İçeri girmeye çalışıyoruz.

O bölgede yetki sahibi olan departmanla temas halindeyiz ama orası uzak. Muhtemelen bizden daha az kaynağa sahipler."

Cole gözlerini bana çevirdi ve sanki Teams'e geri dönmüştük, dünyanın dört bir yanında operasyonlar yürütüyorduk.

"Buradan iki buçuk saat uzaklıkta. Henüz orada olamaz," dedi Austin.

Beth'in 911'i aramasının üzerinden bir buçuk saat geçmişti.

"Eyaletin bizim tarafında yollara barikatlar kurduk ve Virginia otoyol devriyesi de aynı şeyi kendi tarafında yapıyor."

"Ana yollardan gitmeyecek," dedi Beth kısık bir sesle. "Bölgeyi biliyor. Bir keresinde beni oraya götürmüştü ve manzaralı bir yoldan gitmişti."

Callum bana bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Ya bir helikopterin olsaydı?"

Cole bir kaşını kaldırdı. "Bu sizin yetki alanınızın dışında ama benimkinin dışında değil."

Callum'a "Ben kolluk kuvveti değilim," diye hatırlattım.

Cole bir telefon görüşmesi yapmak için kenara çekilirken, "Bana bir helikopter ve pilot bulun," dedi. "Gerisini ben hallederim. Kostümler ve parti hediyeleri olmadan seyahat etmem."

"Bunun için ne kadar hapis cezası alacağım?" Callum'a sordum.

Telefonunu kulağına götürürken verdiği yanıt yüzünü buruşturmak oldu. "Yapmak üzere olduğun şey hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi."

Beth'in parmakları koluma saplandı. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Kızımı geri alacağım."

Cole telefonunu cebine koydu ve Beth'e döndü. "Bayan Hale, dikkatinizi vermenizi istiyorum. Isla Davenport adında bir kadın sizi arayacak. K&A merkezinde çalışıyor. Bazı ciddi bürokratik işlemlerden geçeceğiz, bu yüzden sistemimizde sizi müşteri olarak kabul etmemizi sağlayacak evrakları hazırlamak için sizden bazı bilgilere ihtiyacı var. Sana geçmiş tarihli bir sözleşme gönderecek. Telefonunuzda imzalayın ve mümkün olan en kısa sürede ona gönderin." Dikkati bana döndü. "Isla evraklarında sahtecilik yapıyor. Eğer en kötüsü olursa, artık müşterini koruyan lisanslı bir yönetici koruma ajanı olacaksın. Ne olursa olsun, şirketin yasal korumasına sahip olacaksın. Keller & Ortakları'na hoş geldin. Takmaya hazır mısın?"

Callum telefonunu kapattı ve sessizlik konisinin içine girdi. "AirCare hizmet dışı kalmayı kabul etti. Odin kuşun yakıtını doldurdu."

Cole kollarını kavuşturdu. "Ona güveniyor musun?"

"2004'te Afganistan'da Apaçi uçurdu."

"Benim için yeterince iyi," dedi cipine doğru koşarken.

Adrenalinim çoktan yükselmeye başlamıştı.

"Shane-" Beth kolumu tuttu, gözlerinde yaşlar vardı. "Lütfen beni bırakma."

Cole çoktan cipine dönmüştü.

Onu kollarıma çektim ve sert ve derin bir şekilde öptüm. Alnımı onunkine yasladım ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Onu sana geri getireceğim. Yemin ederim."

"Ama helikopter."

Neden endişelendiğini biliyordum. Tavan vantilatörleri bana ağır ateş altında sahile çakılmayı düşündürdü. Helikoptere geri dönmek hangi şeytanları çağırıyordu?

"Bir kez yaptım," dedim. "Layla yaralandığında. Benim için endişelenme anne. Güçlü olmana ihtiyacım var. Telefonun yanında kal. Austin'le kal. Dedektifin talimatlarına uy. Hastanede Kat'in yanında olmadığında bana güvenmiştin. Şimdi de bana güvenmeni istiyorum."

"Seni seviyorum," diye inledi.

Onu tekrar öptüm. "Seni daha çok seviyorum."

Austin benim yerime geçerek Beth'i kollarının arasına aldı. Caroline onun yanına geldi ve elini tuttu. Bana doğru başını salladı. "Git kızını al. Dikkatli ol."

Cole kükreyerek AirCare üssünün otoparkına girerken lastiklerin altından çakıl fişkırıyordu. Layla ve AB dışarıda bekliyorlardı, kaskları ellerindeydi.

"Fletcher bunu nasıl başardı?" Layla'ya bağırdım.

"AirCare özel bir şirkettir," dedi. "Ne istersek onu yaparız." "Ve işletme müdürümüz bugün burada değil," diye araya girdi AB.

Cole dışarı çıktı ve arka kapağı açtı. Önümüzde seyyar bir cephanelik duruyordu. Vücut zırhı giyerek, silahları yükleyerek ve yedek mühimmatı cebe atarak çabaladık.

Bir tüfek aldım ve göğsüme astım.

"En son ne zaman ateş ettin?" Cole da aynısını yaparken sordu.

Bir tabanca kaptım ve uyluk kayışına sabitledim. "Başmelek."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana fazladan üç şarjör attı ve cipi kilitledi. "Kaçırmayın."

Layla ve AB bizi uçak pistine kadar götürdüler. Rotorların sabit *güm güm sesleri* kalbimin durmasına neden oldu. Yakıt kokusu içimdeki şeytanları uyandırdı.

Kat. Benim küçük kızım. Bu onun içindi.

"İyi misin?" Layla uçuş kaskını uzatırken sordu.

Cole AB'yi aldı. Arkasında Calvin & Hobbes çıkartması vardı ve üzerinde "*Üç kişi gidecek, bir kişi hayır diyecek*" yazıyordu.

"Hadi dönelim."

Odin, Cole'un kendisine verdiği kablosuz iletişim sistemini kulağına takarken kokpitten, "Bugün uçuş sırasında içecek servisi yok çocuklar," dedi. Helikopter pistindeki sedyeyi boşaltmış ama tıbbi ekipmanı bırakmıştı. Her ne kadar en kötü senaryoyu düşünmek istemesem de, eğer öyle bir şey olursa, birini kurtarmak için gerekli malzemelere sahip olduğum için mutluydum.

Ama bunun bebek olduğu düşüncesi... Ödümü koparmıştı. Pediatri -özellikle bebekler- yetişkin hastalardan tamamen farklı bir oyundu.

"Orduda olduğunu duydum," dedi Cole mikrofonundan Odin'e.

Kask.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," diye kıkırdadı Odin havalanırken. "Her zaman Donanma'yı gezdiririz."

"Oyun planı nedir?" diye sordum. Konuşmaya devam edersem, umarım helikopterin sesini bastırabilirdim. İstirap çılgınlığının zihinsel tekrarı. Kesin ölümün umutsuz hissi.

Cole körfezde yanıma oturmak için hareket etti ve telefonunu aramızda tuttu. "İsla az önce göl evinin planlarını gönderdi. İçimden bir ses kışını zemin kata park edeceğini söylüyor."

"Daha önce böyle bir davada çalıştın mı?"

Başını salladı. "Evet. Ve kazanma serimi kaybetmeyi planlamıyorum. Childers bir sivil. Bizim gibi düşünmüyor. Bunun gibi şeyler biraz planlama ve çok fazla acele karar gerektirir. O yüksek bir yere bakmıyor. Yapıldığını öğrenirse en hızlı kaçış yolunu arıyor."

"İnfilakımız nerede?"

"Bir ana yol var ve bir de arka yol." Ekranı bir hava haritasına doğru kaydırıldı. "Kaçmasını ya da polis kovalamacasına girmesini istemeyiz. Tahminimce kaçırılma yarı planlı yarı şans eseri oldu. Muhtemelen kadınınızı takip ediyordu, bir fırsat gördü ve bebeği aldı. Bebeğin zaten araba koltuğuna bağlı olduğu için şanslıydı, ancak muhtemelen bir tabanı yoktu ya da tabanı olmadan nasıl bağlayacağını bilmiyordu. Eğer bebek araçta bağlı değilken kaçarsa, bu en kötü senaryolardan biridir."

Başımınla onayladım. "Gizlilik önemli bir kelime."

Cole planlara geri döndü. "Odin bizi buraya bırakıyor." Göl evinin ormana bakan batı köşesini işaret etti. "Bu taraftaki tek pencere banyoda. Orada saklanmayacaktır."

Onun mantığını takip ettim. "Ayrıldık ve her bir zemin girişine yerleştirdik.

Sen garajı al, ben de ana binayı alacağım."

"Odin geri dönecek ve kaçma ihtimaline karşı gözcülük yapacak." "Anlaşıldı," diye kabul etti Odin.

"Önden arkaya, aşağıdan yukarıya her odayı temizliyoruz."

"A-firm. Odin, gözünü dört aç ve yerel polisleri görürsen seslen.

içer

i." "Anlaşıldı," diye kabul etti.

"İzinsiz girdiğim için tutuklanma ihtimalim nedir ve Cinayet mi?"

"Hedefi ortadan kaldırırsak mahkemede ifade vermek zorunda kalabilirsin ama Keller'ın avukatları seni koruyacaktır. Sana yemin ederim, bir çift kelepçeye bile dokunmayacaksın. Operasyona odaklan ve evrak işlerini ekibime bırak. İsla iyidir. Biz sahaya inmeden önce K&A'daki sahte kariyerini detaylandıran sahte belgeler hazırlayacak. İtfaiye ve kurtarma istasyonunun dijital kayıtlarına girecek ve onları ihtiyacımız olan şekilde değiştirecek.

Sürekliliğin hatrına. Bu operasyonda olanlar bizimle kalacak. Hikaye bizimle birlikte ölür."

Başımı salladım.

"HVT rehine kurtarma operasyonuna neden 'Başmelek' adını verdiğimizizi hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Kurtarıcılar ve yargıçlar."

"Bu iş Somali'de olduğu gibi bitmeyecek. Onu geri alacağız ve hepimiz evimize döneceğiz."

AirCare üssünden havalandığımız andan Childer'ların göl evinin üzerinde süzöldüğümüz ana kadar geçen süre kırk dakikadan biraz azdı.

Garaj yoluna park edilmiş eski bir sedan vardı ve marketin güvenlik kamerası görüntülerindeki tanıma uyuyordu. Odin sinsi inişine başlarken aracın fotoğrafını çekip Callum'a gönderdim ve Childers'ın varlığını doğruladım.

Yere yaklaşan helikopterin sarsıntısı başımı döndürdü.

"Benimle kal," dedi Cole. "Eğer iyi değilsen, bu sefer oturmanı istiyorum."

Puslu havayı üzerimden attım ve tüfeğimin kapasitesinin dolduğunu çok iyi bildiğim halde mermi kontrolü yaptım. "Ben iyiyim."

Cole'un zulasından ödünç aldığım taktik eldivenlerin cırt cırtlı kapağının gerginliğini ayarladım.

Cole bir el termal görüntüleme cihazı aldı ve yere yaklaştıkça evi inceledi.

"Hiç ısı izi var mı?" "İki tane.

Biri büyük, diğeri küçük."

Tanrıya şükür.

Birinci kat. Tam tahmin ettiğim gibi." Tarayıcıyı bıraktı ve planları iki kez kontrol etti. "Görünüşe göre mutfaktalar. Eğer ön tarafta gidiyorsan, ilk teması sen kuracaksın."

Dikmeler yere bir santim kadar yaklaştı. Başka bir şey söylemeden kapıyı geri sardım ve dışarı atladım, Odin tekrar havalanıp rotorların sesini gizlemek için ağaçların arasına doğru ilerlerken kambur durup yere yakın durdum.

"İletişim kontrolü," dedim.

Cole bana başıyla onay verdi ve Odin evin etrafında dönerken bizi duyabildiğini onayladı. Garaj kapısında durdu ve kolu kontrol etti. Şaşırtıcı bir şekilde kilitli değildi. Ben ön kapıya doğru dönerken o da içeri girdi.

Cole'un sesi kulağımda çınladı. "İki, bir görüntün var mı?"

Bana böyle hitap edilmeyeli uzun zaman olmuştu. Pratik yapmıyordum ve kas hafızamın devreye girmesi için parmaklarımı çaprazlıyordum.

Birinci kapı Childers'ı canlı ele geçirmek ve Kat'i sağ salim bulmaktı. İkinci kapı Childers'ı öldürmektir. Virginia yetkililerini beklemek bir seçenek değildi. Zamanımız yoktu ve Bradley köşeye sıkıştırıldığını hissederse üç numaralı kapıyı seçebilirdi.

"Olumsuz. Ön kapı camı buzlu." Çömelip ön pencerenin kenarına doğru eğildim. Panjurlarda bir çatlak vardı, büyük ihtimalle Bradley takip edilmediğinden emin olmak için aradan bakıyordu.

Aklı olsaydı, arabayı lanet garaja park ederdi. Ya aptalın tekiydi ya da burada uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Ve onun bir aptal olduğuna ikna olmamıştım.

Parmak uçlarımda yükselirken baldırlarım yandı, pencereden bakarken çalılar hışırdadı. Açık konseptli oturma odasından mutfığa baktım. Bradley adanın arkasında volta atıyordu. Kat hâlâ araba koltuğuna bağlıydı ama koltuğu Bradley'nin orta kütlesiyle aynı yükseklikte duruyordu. "Bir, kimliğini tespit ettim. Bebek mutfak adasındaki araba koltuğunda. Hedef onun arkasında. Ateşinize dikkat edin. Bana saldırmaya hazırlanın."

"Anlaşıldı."

Zihnimde girişi canlandırarak ön kapıya doğru geri çekildim. Kapı kolunun hemen yanındaki noktaya sert bir tekme atacak ve içeride olacaktım.

İdeal olan Cole'un benim altımda olması ve alternatif girişlerde başka cesetlerin bulunmasıydı ama bu değişken bir durumdu.

Childers'ın gölgesinin içeri girmesini izlerken, "İhlale hazır olduğunuzu teyit edin," dedim.

"Hazır."

Ön basamakta kendime olabildiğince yer açarak bir adım geri çekildim. "Üç, iki, bir-" Spor ayakkabımın tabanını kapıya vurduğum. Shane garaj girişinden koşarak içeri girerken kapı derin bir çatırtı çıkardı.

Ön kapıdan girdiğimde Kat sese çılgınlık attı.

Bradley Childers arkasını döndü, boncuk gibi gözleri bana kilitlenmişti. Cole'u görmedi bile.

Tüfeğin nişangâhından ona baktım.

"Ground, misafirin var. Görünüşe bakılırsa eyalet polisi," dedi Odin düzensiz bağlantı üzerinden.

"Bana ellerini göster," diye Kat'in çılgınlıkları arasında bağırdım.

Bradley hareket etmedi. Sadece bana baktı, kaçmam için beni cesaretlendirdi.

Ama parmağım çoktan tetikteydi.

Yüzünden yavaş, psikotik bir gülümseme geçti.

"Sen." "Eller!" Emrettim.

Cole yumuşak adımlarla ilerliyor, sola doğru daire çizerken silahının namlusunu Childers'a doğrultuyordu.

"Lanet olası ellerini başının üstüne koy," diye bağırdı.

"Gerçekten mi?" Childers kıkırdadı. "Evime girip silahsız bir adamı ne için vuracaksın? Senin olmayan bir çocuk için mi?"

"Ellerin havada olmadan ona doğru bir santim bile hareket edersen yapacağım şey tam olarak bu."

Ellerini iki yana açarak, "Peki," dedi çok hoş bir şekilde. "Ellerimi kaldıracam."

"Yavaş ol," diye bağırdı

Cole. Sirenler yaklaştı.

Bradley ellerini bir santim daha kaldırdı. Gözlerinde kötücül bir şey vardı. Ruhsuz bir bakıştı bu; uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamış bir adamın bakışı.

Eskiden böyle

giyinirdim. Artık

giymiyorum.

"Kendini melek mi sanıyorsun," diye tükürdü. "Değilsin. İyi adam yoktur. Sadece kazananlar ve kaybedenler vardır."

"Bir konuda haklısın." Görüşüm hiç değişmedi. "Ben melek değilim."

Gözleri bıçak bloğuna kaydı.

Tetik parmağımı sabit tuttum. "Bugün ben başmeleğim, Tanrı'nın adil eliyim."

Bradley ileri atılarak büyük bir bıçak kaptı. Bıçak, bıçak bloğundan çekilirken tısladı.

"Eller!" Cole bağırdı.

Ama bıçağın ucunu kendine doğrultmamıştı. Küçük kızına doğrultmuştu.

"Bıçak!"

Cole daha sözünü bitiremeden silahımdan iki el ateş çıktı. Buzdolabının paslanmaz çelik cephesine kan sıçradı ve Bradley Childers yere düştü.

"Manuel sedasyon," dedi Cole içeri girerken, Childers'ın elindeki bıçağın üzerinde durarak onun öldüğünden ve sadece yere düşmediğinden emin oldu.

"Etkili."

"Haklısın," dedim nefes nefese, tüfeğimi ona verip Kat'in yanına koşarken.

Silah sesi kulak zarını patlatmış olabilirdi ama yaşıyordu.

Bradley Childers'ın babası olduğu çocuğa bıçak çektiği görüntü sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Üniformalı bedenler evin etrafını sararken onu araba koltuğunun kayışlarından çekip göğsüme yasladım.

Polis memurları ve ilk müdahale ekipleri göl evinin birinci katını doldururken tam bir faaliyet kasırgası vardı. Ön pencereden Odin'in helikopteri çimlere indirmesini izledim.

Cole, patronu Grant Keller'ı hoparlöre alana kadar bana "kapa çeneni ve konuşmayı bana bırak" bakışı attı.

Keller & Associates silahlı güvenlik lisanslarının meşruiyeti ve mütekabiliyeti doğrulanırken memurlar bizi şahin gibi izledi, ancak kimse Kat'ı benden almaya cesaret edemedi.

Sonunda binadan ayrılmamıza izin verilene kadar saatler geçmiş gibi görünüyordu.

Ben üzerimdeki kurşun geçirmez yeleği çıkarıp helikoptere tırmanırken Cole, Kat'i sanki ona canlı bir el bombası vermişim gibi tehlikeli bir şekilde tutuyordu. Helikopteri yükleyip havalandık ve geride olabileceklerin katliamını bıraktık.

Havalandığımızda basınçtaki değişim Kat'i ağlattı ama dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım.

Yaşamın sesi.

BETH

Tick. Tik. Kene.
Tik. Kene.
Kene.
Tik. Kene.
Kene.

Kardeşimin evindeki tek ses saatin ritmik *tik-tak-tak* sesiydi.

Kimse konuşmadı.

Caroline ve Austin kanepede bana destek oldular. Callum üniformasıyla bir koltukta oturuyordu. Brandie Jean bile alışılmadık bir şekilde sessizdi, kanepenin yanında duruyordu, oturmak için çok sabırsızdı.

Tüm gözler sehpanın üzerinde yüz üstü duran telefonuma çevrilmişti.

Hangi aramayı beklediğimi bilmiyordum. Saatler geçmişti. Bebeğimin kaçırılmasından bu yana *saatler geçmişti*.

Bir fidye çağrısı mı bekliyordum?

Başka bir memurun kapıya gelip en kötü haberi vermesini mi bekliyordum?

Shane'den telefon mu bekliyordum?

Ya Shane de yaralandıysa? Cole'dan haber alır mıydım?

Marketin otoparkından ayrılmadan önce Austin'in kamyonetine oturdum ve Cole'un arayacağını söylediği kadın Isla ile konuştum. Durum hakkında benden gerekli bilgileri topladı ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini sıraladı.

Güvenli, üçüncü taraf bir yerde bekleyin. Telefonumu açık tutacağım. Durum hakkında kimseyle konuşma. Umudunu kaybetme.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Bir telefon çaldı ve hepimiz sıçradık.

"Özür dilerim," dedi Austin koltuktan kalkarken. "Annem arıyor. Arabayla geliyor." Telefona cevap verdi ve başka bir odaya girdi.

Başka kimse kımıldamadı.

"Biraz su ister misin? Ya da biraz çay? Kahvem de var," diye teklif etti Caroline.

Sadece başımı salladım. "Hayır." Boğazım ağrıyor ve gıcırıyordu.

Telefonuma baktım, ekranın bir aramayla aydınlanması için dua ediyordum. Hiçbir şey yoktu.

Yanında bir yığın roman duruyordu. En üstteki gözüme çarptı. Whitney West'in yazdığı *Umudun Doğası*.

Caroline kitaba uzanırken usulca, "Bu benim en sevdiğim," dedi. Son sayfalardan birinden kapakla uyumlu mavi bir etiket çıkmıştı. "Her zaman önce sonunu okurum. Her şeyin yoluna girdiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Ondan aldım ve titreyen ellerimle açtım. Gözlerim son paragrafa takıldı.

Gece ne kadar karanlık olursa olsun, sabah her zaman gelir. Vadi istediği kadar derin olsun, umut buna aldırış etmez. Önündeki tırmanışı bekler ve zirvedeki manzaranın başka hiçbir şeye benzemediği bilgisine sınıksız tutunur.

Diğer her şey parçalandığında, umut kalır.

Umut, cesurca kozasına giren ve yarının daha iyi olacağına güvenen bir tırtıldır. Bir kelebeğin kanatları gibi canlı bir şekilde gelir ve kasvetli bugünü güzellik vaatleriyle boyar.

Umudun doğası budur.

Gözlerimden süzülen yaşlar sayfaya sıçradı ve krem rengi kâğıda karıştı.

Caroline beni kucağına çekerken kitap yere düştü. "Onu bulacaklar," diye fısıldadı. "Shane beni kurtardı. Onun işi bu."

Odanın öbür ucunda Callum telefonunu çıkardı. Yüzünde umuda benzer kısa bir ifade belirdi ama tek kelime etmedi.

Zaman salyangoz hızında geçiyordu ama ben telefonuma bakarken her şey bir bulanıklık içinde hareket ediyordu.

Austin yerine oturdu. Caroline ayağa kalktı. Brandie Jean hava almak için dışarı çıktı.

Callum pencerenin önünde durdu.

Yıka, durula, tekrarla şeklinde bir pus vardı. Otuz dakika daha geçti.

Hiç gözyaşım kalmamıştı. Başım zonkluyordu ve ağzım kurumuştı. Yine de hareket etmedim.

Ekran aydınlandı ve herkes sıçradı.

Telefonumu sehpadan alıp Shane'den gelen görüntülü aramaya cevap verirken kemiklerim sızlayarak çırpındım.

"Hey, anne." Yüzü gülümseyerek ekranı doldurdu.

Karnım guruladı. "Shane-"

"Burada seni özleyen biri var." Telefonunu aşağı doğru eğdi ve bana kollarında ağlayan Kat'i gösterdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım kanepeden kayarak dizlerimin üzerine çökmeden önce.

Tüm oda toplu bir nefes aldı.

Herkes bir göz atmak için etrafımda toplanırken konuşamıyordum.

"Eşyalarımızı toplayıp kontrolden geçmesi için hastaneye gitmek üzereyiz," dedi. "Yaralı görünmüyor ama emin olmak istiyorum. Benimle orada buluşur musun?"

"Evet," diye bağırdım.

"Seni seviyorum," dedi. "Birazdan görüşürüz."

Arama bitmeden önce seni seviyorum sözüne zar zor karşılık verdim. Austin beni kamyonetine bindirdi. Caroline benimle birlikte arkaya bindi ve Callum bize hastaneye kadar eşlik ederken yol boyunca elimi tuttu, ışıklar ve sirenler yolu açtı.

Beklemek dayanılmazdı. Shane ve Cole'un iki kat daha uzakta olduğu gerçeğini hesaba katmadan rekor sürede hastaneye vardık.

Görevliler ona ulaşmadan önce Kat'in bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı bebek bezi çantamı endişeyle kontrol ettim ve iki kez kontrol ettim.

Yavaş ama emin adımlarla lobi, çocukların kızımı geri getirmesini bekleyen Creeker'larla doldu.

Layla ve AB, hâlâ uçuş kıyafetleri içinde, beklemek üzere geldiler. Bayan Yardımcıları da gelerek sandalyelerin geri kalanını doldurdu. Görevli olmayan itfaiyeciler ve sağlık görevlileri köşede bekliyordu. Missy aceleyle yanıma geldi ve sürgülü kapıdan içeri girer girmez beni kucakladı.

Julie Childers herhangi bir haber olup olmadığını öğrenmek için bana mesaj attı ve şaşırtıcı bir şekilde, biz helikopterin gelmesini beklerken bir yemek alıp hastaneye getirmeyi teklif etti.

Getirdiği sarımsaklı ekmek ve tavuğun kokusu iştahımı kabarttı ama yemek için çok sabırsızdım.

Tanımadığım bir polis memuru içeri girdi ve "Bayan Childers?" diye anons etmeden önce etrafına bakındı.

Julie yanımdaki koltuğundan başını kaldırıp bana baktı.

Adam kenarda durmuş, Julie yanına gelene kadar bekliyordu. Birkaç sessiz kelime konuştular ve Julie elini ağzına götürdü.

Bir şey beni ona çekti.

Durum ortaya çıkarken çocuklarını büyükanne ve büyükbabalarının yanına göndermiş ve tek başına kalmıştı.

"Yanınıza gelmesi için arayabileceğim biri var mı?" diye sordu memur. Julie'ye baktım. "Neler oluyor?"

Yüzü hayalet gibi bembeyazdı. "O..." Tutarsızca kekeledi. "O öldü."

"Aman Tanrım," diye

fısıldadım. Ve sonra

kafama dank etti.

Kızım yaşıyordu çünkü çocuklarının babası ölmüştü. Sadece bir evi yıkmamıştım. Yerle bir ettim.

Julie gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kararlılıkla "Bu senin hatan değil" dedi. Kararlıydı ve bunu tekrar tekrar söylerken başını sallıyordu. "Bu senin hatan değil."

Hastane lobisinin ortasında birbirimize sarıldık; yaslanabileceğimiz omuzlar yoktu.

Keder ve minnettarlık birlikte savaştı.

"Onu sevdim," diye ağladı, gözyaşları gömleğimi ıslatıyordu. "Ona her şeyimi verdim, peki ne için? Yirmi beş yıl boyunca onun için bir hiç olmak için mi?" Nefes nefese kaldı. "Neden onun için yeterli değildim? Neden çocuklarımız onun için yeterli değildi? Bunu bize neden yaptı?"

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. Söylenecek başka bir

şey yoktu. Bu benim hatamdı.

Julie başını salladı. "*Biz*, tatlım." Geri çekildi ve gözlerini sildi. "Bunu bize o yaptı. Hepimize."

Şeftali ve kiraz çiçeklerinin keskin ve tatlı kokusu yaklaşıyordu. Brandie Jean küçük grubumuza katıldı ve elini Julie'nin omzuna koydu. "Beni tanımadığınızı biliyorum ama neye ihtiyacın var?"

Acil servisin kapıları açıldı ve bir hemşire dışarı çıktı. "Bethany Hale?"

Kalbim yerinden fırladı.

"Git," diye fısıldadı Julie.

Parlak beyaz koridorda hızla ilerlerken hemşireyi toz içinde bırakarak kapıya doğru koştum. *Neredeydiler?*

Onları bulmak için çılgınca sağa sola baktım.

Hemşire bana yetişerek, "Buraya gel tatlım," dedi. Beni köşeye doğru götürdü. "Kızınızı odalardan birine aldık. Biraz daha mahremiyet istersiniz diye düşündük."

Bir teşekkür bile edemedim. Kapıyı açar açmaz yıkıldım.

Yere doğru yığılırken ağır kollar beni yakaladı.

Shane yatağın kenarında oturmuş Kat'i göğsüne yaslamıştı. Ayaklarım beni bıraktığında Cole'un kolunu bana doladığını ve beni yatağa doğru götürdüğünü fark ettim.

Görüşüm gözyaşlarıyla doldu. Kat'in ağlaması en tatlı sestti. Shane'in gözleri benimkilerle buluştu. Yorgun ve yıpranmışlardı. "Hey, anne."

Ne yapacağımı bilemedim. Ona sarıldım mı? Shane'e sarıldım mı? Cole'a ne söyledim?

Shane kıpırdandı ve Kat'i kollarıma transfer etmeye gitti.

"Ona dokunmamalıyım," diye ağzımdan kaçırdım, onu inciteceğimden korkuyordum. "Beth-" sesi sertti "-*senin ona* ihtiyacın var. Ona sarıl."

Gözlerim yaşardı. Titriyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tüm bunların sebebi bendim.

Tüm acılar. Tüm acılar. Kırılmışlık.

Seçimlerim bizi buraya getirdi.

Bensiz daha iyiydi. Herkes öyleydi.

"Lütfen onu bana tutturmayın," diye fısıldadım hıçkırarak. "Tutamam."

Shane yığitti. "İhtiyacın var. Ben buradayım. Şu anda en çok sana ihtiyacı var."

Yavaşça kollarını kaydırarak Kat'i benim kollarıma bıraktı. Hastane kundaklarından birine sarılmıştı. Nefes alamayacak kadar korkmuştum.

Sonra Shane'in kollarındaydım.

Ben Kat'e sarılırken o da bana sarıldı. Onu göğsüme doğru çektim, korku, adrenalin, suçlama ve kendimden nefret etme duygusu bir sel gibi içimde kükrerken ağlıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim hüngür hüngür ağlayarak. Beni daha sıkı kavradı.

"Ben... Eğer onu bu kadar sevmeseydin ne yapardım bilmiyorum. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Her gün burada olarak bana borcunu ödüyorsun. Bana burada olmam için bir sebep vererek."

Kat bana yaslandı, sonunda bitkin düşmüştü.

"Onu bulduğumuzdan beri ilk kez ağlamayı bıraktı," dedi. "Benim için ağlamayı bırakmazdı. Sana ihtiyacı var. Bunu sakın unutma."

Kat'in durumunu değerlendirmek üzere bir çocuk doktoru gelene kadar birbirimize sarıldık. Gözümün önünden ayrılmayacağına dair bana defalarca güvence verdikten sonra onu doktora teslim ettim.

Shane arkamda dururken, "Harika gidiyorsun," diye fısıldadı. "Şu anda onun için güçlü kalmanı istiyorum. Sana ihtiyacı var."

Aklım Julie'ye gitti. Hissettiği her şey. Hâlâ burada mıydı? Çocuklarına söylemiş miydi? Biri böyle bir haberi nasıl verebilirdi ki?

Kotumun arkasına bir şey süründü ve boş kılıfın kalın kayışını fark ettim. "Uyluk askısı mı takıyorsun?"

"Evet."

Yere baktım ve Shane'in Kat'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğine güvenerek doktor ve hemşirelerden uzaklaştım. "Öldüğünü biliyorum," dedim sessizce. "Julie Childers benimle birlikte beklemeye geldi. Polis onu buldu ve haberi verdi."

Bir kaşını kaldırdı. "O burada mı?"

Başımı salladım. "Bilmem gerek." Parmaklarımı onunkilere doladım. "Tetiği sen mi çektin?"

"Evet." Bir an bile tereddüt etmedi.

Cevabında gurur yoktu ama pişmanlık da yoktu.

"Beth, senin ya da kızımız için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Hiçbir

şey."

Kollarımı ona doladım ve güvenli sığınağıma çekildim.

Kat'in silah seslerinden zarar görüp görmediğini belirlemek için işitme testi yapılırken Julie'ye mesaj attım ve çocuklarını görmeye gitmeden önce konuşmak isteyip istemediğini sordum.

Ciddiyetle Shane, Cole ve benimle birlikte odaya girdi ve olanları anlatırken onları dinledi.

Bradley'nin kızıma bıçak çektiğini hayal ettiğimde içim çalkalandı.

DNA'ları ortak olabilirdi ama kızım asla onun olmamıştı.

O sadece bir piyondtu. Bir satranç taşı. İstedikini elde etmek için hareket ettireceği ve talep edeceği bir şey.

Ve istediği şey intikamdı.

Cole bize göl evinin mutfağında bulunan belgelerin fotoğraflarını gösterdi. Bradley babalığı kanıtlamaya çalışıyormuş.

Hiçbir şeyin alınmadığı hırsızlık olaylarını açıklıyordu. Shane'de kalıyordum ve evim temizdi. Onun DNA'sına sahip bir şey bulamazdı.

Doldurulmaya hazır boş bir doğum belgesi ve eyalet sekreterliği tarafından halihazırda spor yetkisi, sahte kimliklerin, para dolu banka çantalarının ve bir DNA test kitinin yanındaydı. Tabuta çakılan çivi ise bana gönderilen mektuptu. Zarf yalanmıştı ama asla mühürlenmemiştı.

Ondan her şeyi çaldığımı iddia etti, bu yüzden benden de her şeyi çalacaktı.

Gerçek bir soruşturma yapılmadı. Kanıtlar kendi içinde lanetleyiciydi.

Gerçeğin sizi özgür kılacağını söylerler ama ben buna ikna olmadım.

Gerçekler acıtır. Bizi en savunmasız anlarımızda bulur ve insan olarak kim olduğumuzun özüne iner.

Canavarlar uyanır, takım elbiselerini giyer ve her gün kurtarıcı gibi davranırlar. Ama bu sadece bir yere kadar sürebilir.

Gerçek ortaya çıkacaktır. Çabucak kesip atar, kendimizi olduğumuz gibi gösterdiğimiz cepheyi parçalar.

Sonunda, belki de bizi kurtaran şey gerçektir.

Bizi en kötü yanlarımızı ortaya çıkarmaya zorlar. Gerçek, yarayı tespit etmek ve yarayı iyileştirmek için dürüstlük gerektirir.

Cole'dan Shane'e ve Julie'ye, sonra da lavabonun üstündeki aynada kendi yansımama baktım.

Yaralı lider.

İyileşmekte olan

bağımlı. Aşağılanmış

eş.

Ve ben. Hanımefendi.

Narsisizmini beslemek için önüne çıkan herkesi incitmeye hazır olan adamlarımızda bir fark vardı.

Gerçek.

Kendimize ne ve kim olduğumuzu itiraf etmek. Ve daha iyisini yapmaya karar vermek.

SHANE

"T Teşekkürler, Bayan Bea. Gerçekten minnettarız." Kapaklı güveç kabını ondan aldım ve ön kapıyı kapatmaya gittim, ama çatlaktan içeri giren kaygan ayağıyla beni durdurdu.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı? Temizlik yapacak birine? Üçünüz gelip briç kulübüme katılmak ister misiniz? Biliyorsunuz, Salı günleri parkta buluşup birlikte yürüyüş yapan bir grubumuz var. Bu iyi olabilir." Kibar bir gülümsemeye zorladım ama başımı salladım. "Teklifin için minnettarım ve

Beth'in ihtiyacı olan bir şey olursa önce seni arayacağım."

Görünüşe göre önce aradığım bir sürü küçük yaşlı kadın vardı.

Bea Walker başını salladı ve geri çekildi. "Görüyorum ki o ve tatlı bebeği emin ellerde. Sizi yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce, Beth'i rahatsız etmek istemiyordum. Bea kapı zilini çalmadan yaklaşık on dakika önce nihayet uyuyakalmıştı.

"Hepiniz dualarımda ve yapılacaklar listemdesiniz."

Ona el salladım ve kapıyı güçlükle kapattım. Bu güveci nereye koyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Buzdolabı tıka basa doluydu ve hepsini saklamak için Beth'in evindeki buzdolabını ve dondurucuyu doldurmak zorunda kalmıştık.

Sadece üç kişiydik ve doğrusu ne Beth ne de ben fazla bir şey yiyorduk. Beth'in annesi birkaç günlüğüne şehre gelmiş ve bizimle olmadığı zamanlarda Austin ve Caroline ile kalmıştı. Beth'in büyükbabasına bakmak için sahile dönmek üzere daha bu sabah yola çıkmıştı.

Bea'nın ne getirdiğini görmek için alüminyum folyonun altına baktım. Şeftalili pasta. Belki uyandığında Beth'i birkaç ısırik için ikna edebilirdim.

Koridordan gizlice geçip yatak odamıza bir göz attım. Beth yatağın kenarına kıvrılmıştı ve eli beşğin üzerindeydi. Kat'in bizimle aynı odada uyumasına aldırmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, onun yakınımda olması beni daha iyi hissettiriyordu.

Telefonum Cole'dan gelen ve işlerin nasıl gittiğini kontrol eden bir mesajla çaldı. Rhode Island'a geri dönmüşü ve yeni bir koruma görevinin başındaydı.

Onun ve benim farklı kötü alışkanlıklarımız vardı. Ben acımı dindirmek için kendimi içkiye boğardım, o ise işle kafasını dağıtırdı.

Bu becerilerin bana bu kadar kolay geri gelmesi beni korkuttu - tereddüt etmeden veya suçluluk duymadan bir can almak için gereken eğitim.

Kaçırılmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve terapistim her gün seansa gelmem için başımın etini yiyordu ama Beth'i bırakamıyordum. Bir dakika bile.

Kat'i kurtarması için onu bırakmak, orduda görev yaptığım süre boyunca gerçekleştirdiğim tüm operasyonlardan daha zordu.

Ama bunu sadece görev için değil, aşk için yapmak farklıydı.

Kat'in doktor randevusu ve takviye için Beth'in evine gitmek dışında evden çıkmamıştık.

"Siktir et" demeye ve lanet şeyi boşaltmaya hazırdım. Zaten çoğu zaman burada yaşıyordu.

"Shane," dedi Beth yataktan usulca.

"Ben buradayım."

"Benimle yatar mısın?"

Doğrusu, biraz huzursuz hissediyordum. Etrafta oturmak beni endişelendiriyor ve tedirgin ediyordu. Sessizlik çok fazlaydı. Her küçük ses daha da güçleniyordu.

Perdeleri mahremiyet için kapalı tutmuştuk ama karanlık içeri sızıyordu ve ben duvarlara tırmanmaya başlamıştım.

Tartışmadan ya da alaycı bir şekilde homurdanmadan tişörtümü çıkardım, kot pantolonumu tekmeledim ve arkasına geçtim. İhtiyacı olan şey buydu.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedim.

Beth başını salladı. "Gözlerimi her kapattığımda arkamı döndüğüm ve onun gittiği anı yeniden yaşıyorum."

Kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim. Beşği hiç bırakmadı.

Başının arkasına bir öpücük kondurarak, "Bunu atlatacağız," dedim.

"Öyle hissettirmiyor."

"Tam buraya odaklan," dedim esneyerek, elini bulup parmaklarımızı birleştirdim ve kalbine bastırdım. "Tam buraya."

Bakışları yumuşadı ve yavaşça göz kapaklarını indirdi. Başparmağımla elinin üstünü okşadım, ta ki nefes alış verişisi sabit ve yavaş olana kadar.

Bir saat boyunca arkasında yattım, her nazik nefes verişini dinledim. Kollarımda uyuduğunu hissetmek beni sakinleştirdi. Ben onu şeytanlarından korudum, o da beni kendi şeytanlarımla savaşmam için güçlendirdi.

Kat uykusundan uyanmaya başlayınca Beth'in arkasından kaydım ve onu kucağıma aldım. Kat göğsüme yaslanırken ben de yatak başlığına yaslandım. Gözleri bugün ışıltı ışıltı; olan biten her şeyden habersizdi.

Beth irkilerek uyandı ve çılgınca beşiğe bakarken nefes nefese kaldı.

"Hey-" Beth'in elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Onu yakaladım. O burada. O güvende."

Beth sersemlemiş ve sarsılmış bir halde yarı doğrulup oturdu. "Ben sadece-"

Beth'in saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, "Sorun değil," dedim.

"Anlıyorum."

Saate baktım. "Her şeyi toplamam ve grupla buluşmak için Amerikan Lejyonu'na gitmem gerekiyor. Benimle gelir misin?"

Beth başını kaldırdı. "Ben oraya ait değilim." Yanılıyordu ama bunu bilmiyordu.

"Lütfen gel. Bizimle takılabilirsin ya da seni diğer odalardan birinde rahat ettirebilirim. Sessiz olur. Atıştırmalıklar da var."

"Aç değilim," diye karşı çıktı.

"Lütfen," diye yalvardım usulca. "Seni bırakmak istemiyorum. Lütfen benimle gel. Kat güvende olacak. Bu küçük bir grup. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

Beth isteksizce de olsa kabul etti. Yolculuk için hepimizi kamyonu yüklemeyi önce düşünürken Kat ile oynadım. Beth elimi sıkı sıkı tutuyordu.

İçecek almak için markete gitme zahmetine girmedim. Bayanlar Yardım Kuruluşu'nun bizim için organize ettiği yemek trenindeki yiyecekler iyi bir şekilde kullanılacaktı. Kelsea paket servis kaplarını almak için gönüllü olmuştu ve grup da ihtiyacı olanlara dağıtmak üzere porsiyonları paylaştıracaktı. Brandie Jean'in Caroline'in naklinden önceki gece beni içki dükkanının dışında yakaladığında yaptığını yapacaktık.

"Dün gece uyudun mu?" Kapısını açıp çıkmasına yardım ettiğimde Beth sordu.

Güldüm. "Şaşırtıcı bir şekilde, evet."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Kat'i araba koltuğundan çözüp onu göğsüne yaslayan şalın içine sokarken.

Kapıyı kapatıp kilitlerken kıkırdadım. "Yıllardır uyumadım. Bilmiyorum..." Kamyonetimin bagaj kapağını indirdim ve ilk güveç tabaklarını çıkardım. "Sanki... Kat'in peşinden gitmek... Sıfırlama düğmesine basmak gibi bir şey."

Beth askının kenarlarından birini ayarlayarak Kat'in kumaş bantlar tarafından desteklendiğinden emin oldu. "Seni bu duruma soktuğum için kendimi çok suçlu hissediyorum."

"Neden?"

Kamyona bir can simidiymiş gibi tutundu. "Sen bir can aldın. Benim için. Onun için. Bununla nasıl hesaplaşacağımı bilmiyorum."

Diğer iki soğutucuyu yere bıraktım ve bagaj kapağını kapattım. "Buraya gel, anne."

Beth onun yerine bir adım geri çekildi.

Bu sefer geri çekilmiyordum. "Bana bak."

Bakmadı.

Sırtını kamyonun yan tarafına çarptı ve panikledi. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Yavaşça ellerimi kollarından aşağı kaydırdım. "Ben iyiyim."

Bunu yıllardır ilk kez söylüyormuşum gibi hissettim ve bu bir yalan değildi. Ben iyiydim.

"Bunu hafife alarak söylemiyorum ama işin pratik tarafına bakacak olursak, öldürme kayıtlarım var, Beth. Bunun hakkında konuşmuyorum. Bununla övünmüyorum. Bu benim için bir ödül değil. Hayatımın bir noktasında, bu benim işimdi. Bunu yapmak için eğitildim ve bununla başa çıkmak için eğitildim. Bu yüzden, iyi olduğumu söylediğimde bana inanın."

Ciddiyetle başını salladı.

"Her zaman alkol bağımlılığı ile mücadele edeceğim. Her zaman uyandığım ve takımımı-kardeşlerimi kaybetmenin trajedisini hatırladığım anlar olacak. Ama küçük kızımın peşinden gitmek? Bu bir kefaretti." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yanağını okşadım. "Hayatımda sayamayacağım kadar çok kesin ölüm anı yaşadım. Kurtulmamam gereken ama kurtulduğum anlar. Ve ben bunun bir ölüm olduğuna inanmayı seçiyorum."

Çünkü görevim henüz tamamlanmamıştı." Alnımı onunkine yasladım. "Ve ben önümüzde iyi bir hayat olacağına inanmayı seçiyorum. Yarının daha iyi olacağına inanmayı seçiyorum. Bu yüzden bu gece bu umutla uzanacağım ve uyuyacağım."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Sonra yanıma geldi ve göğsüme yaslandı. "Bundan kurtulamıyorum," dedi. "Ve nedenini bilmiyorum. Sen her şeyi yaptın. Onu kurtardın. Benim tek yaptığım kanepede oturup beklemek oldu."

Acı çekiyordu ama gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu aşk, Beth." Başımı eğdim ve onu öptüm. "İşte aşk bu."

"yle hissettirmiyor."

"Onu sevdiğin için böyle hissediyorsun." Elimi Kat'ın başının üzerinde gezdirdim. "Ve sen de beni seviyorsun."

"Aşk acıtır," dedi gözlerini kapatarak.

Başparmağımı gözlerinin altına götürerek gözyaşlarını sildim. "Evet, yle. Ama aşk bundan çok daha fazlasını da yapar. Çünkü eninde sonunda acın azalacak. İyileşeceksin. Ve en başından beri seni ayakta tutan şeyin aşk olduğunu fark edeceksin."

İçeri girdiğimizde odanın çoktan kurulmuş olduğunu gördük. Kelsea, Daniel ve Odin masaları yerleştirme ve yemek dağıtımı için gerekli malzemeleri çıkarma konusunda benden önce davranmışlardı.

Odin kolunu Beth'e doladı ve kızı gibi başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Seni görmek güzel, tatlım. Bize katılabildiğine sevindim."

Proje için malzeme getiren birkaç kişi daha içeri süzüldü. Beverly, tabakları gitmeleri gereken yere götürmek için gönüllü olan Bayanlar Birliği'nden bir grup kadına önderlik etti. Sürpriz bir şekilde, Julie Childers en son gelen kişiydi.

Yemek bfesini düzenlerken Beth, Kelsea ve Odin ile derin bir sohbete dalmıştı.

Kelsea sorumluluğu üstlendi ve siparişleri havlamaya başladı, paket servis kaplarının doldurulması, etiketlenmesi ve mutfak eşyaları, ıslak mendiller ve çeşni paketleri ile torbalanması için bir montaj hattı oluşturdu.

Tavuk ve hamur işi dolu bir küvetin önünde durdum ve kepçe kepçe doldurdum. Her bir kabı Beth'e verdim, o da sebzeler için sıraya koymadan önce bir dilim mısır ekmeği ekledi.

Kat, Beth'in giydiği şalın içinde bir böcek kadar rahattı. Beth bir o yana bir bu yana sallanırken kk bacakları bir kurbağa gibi zıplıyordu.

Dünya tarafında geçirdiği birkaç ay içinde ne kadar büyüdüğünü görmek inanılmazdı.

Bazen buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Bir zamanlar onun için sadece bir anı olacağımı düşünürdüm ama artık bu korkum yok olmuştu. Onu neredeyse hayatının her günü görmüştüm ve zaman ne kadar uygun görürse o kadar uzun süre yanında olmayı planlıyordum.

Julie Childers, Beth ve Kelsea'nın arasına uzanıp boş bir yeşil fasulye fiçisini yeni bir brokoli salatası kabıyla değiştirirken, "Şu tabağı yoldan çekip yenisini koyayım," dedi.

"Oh-" Beth afallamış görünüyordu. "Um. Selam."

Bana bakmadan önce usulca "Hey," dedi. "Bay Hutchins."

"Sadece Shane iyi," dedim.

Beth'in ifadesi yumuşadı. "Nasılsın?"

Julie elindeki boş kâseye baktı. "Ben hazırım. Ve sanırım şimdilik bekleyebileceğim en iyi şey bu."

Beth anlayışla başını salladı. "Çocukların nasıl?"

İç çekti. "Yine de çalışacak çok şey var. Oldukça uzun bir yıl oldu. Önce senin haberin. Sonra onlara boşanma davası açtığımı söyledim. Sonra Bradley'nin tutuklanması. Sonra da kızınıza yaptıkları..." Kâseyi sıkıca kavradı. "Her şey hakkında ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Ama çocukları yanımda tutuyorum."

"Bu iyi bir şey." Beth küçük bir gülümsemeye zorladı. "Sizi Bayanlar Yardım Kuruluşu'nda gördüğüme sevindim."

Julie alaycı bir kahkaha attı. "Brandie Jean'e Falls Creek'te yaşamadığımı söyleyip duruyorum ama o beni görmezden gelmeye devam ediyor."

Kıkırdadım. "Evet. Öyle yapıyor."

Odin, Julie'ye, "Hanımefendi, şu tabağı sizin için mutfağa götürüyüm," dedi. Julie iri gözlerle ona baktı. "Ne?"

"Kase, tatlım."

Julie bir an kekeleydi, sonra uzattı. "Teşekkür ederim." "Sorun değil, Bayan Childers," dedi.

"Julie," diye ağzından kaçırıldı. "Sadece Julie. Childers... Şu anda soyadıyla karmaşık bir ilişkim var."

Odin kıkırdadı. "Anlaşılabilir. Eğer işleri senin için kolaylaştıracaksa, bana Travis de."

Bir nefesle devrilebilirdim. "Gerçek adı Travis mi?" Kelsea'ya mırıldandım.

Omuz silkti ve sessiz bir şekilde "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

Beth karnıma dirsek attı. "Aslında Kat'in üstünü değiştirmem gerekiyor." Gözleri Julie ve *Travis* arasında gidip geliyordu. "Benim yerime bakar mısın?"

Trav-Nah. Onun çağrı işaretine sadık kalırdım. Her zaman Odin olacaktı. Loki adında köpeği olan pilot.

Odin neredeyse kaseyi odanın öbür ucuna fırlatacaktı ve Julie Beth'in yerini alırken benim yerime atladı.

"Ne tür bir sorun yaratıyorsun, Gamzeli?" Beth'i arka odalardan birinde Kat'in bezini değiştirirken bulduğumda sordum.

Yukarı baktı. "Ne? Sadece yerimi alıp almayacaklarını soruyordum."

"Yalancı."

Kendi kendine gülümsedi. "Belki de bir tanışma olduğunu gördüm ve biraz daha yüz yüze zaman geçirmeye karar verdim."

Başının üstünü öptüm. "Nedenmiş o?"

Yeni bezi bağladı ve Kat'i tekrar giysilerinin içine soktu. "Çünkü bir zamanlar dibe vurduğumu düşünüyordum. Sevmek için fazla karmaşık olduğumu. Birinin tahammül edemeyeceği kadar baş belası olduğumu. Ve sen yine de beni sevdin." Gözleri yaşlarla doldu. "Kırmadığın bir kalbi iyileştirdin."

Kollarımı ona doladım. "Açık olmak gerekirse, hâlâ tam bir baş belasısın."

Güldü.

"Ama sen benim başımın belasısın."

BETH

T Shane ve ben el ele alçak çalıkların arasında yürürken sonbahar yaprakları altın sarısıydı. Üzerimde ondan çaldığım Birleşik Devletler Donanması kazağı, tozluk ve ayak parmaklarımı kuru tutan botlar vardı

solmuş çimenler çamura dönüşürken.

"Demek burası, ha?" Kıyı boyunca park etmiş dört tekerlekli araçlara baktım. "Gerçek Falls Creek mi?"

Uzaktan akan dere suyunun şırıltısını duyabiliyordum. Sakindi.

Başparmağıyla elimin arkasını okşadı. "Buraya daha önce hiç gelmedin mi?"

Başımı salladım.

Shane sırttı. "Bunu bilseydim, ilk randevumuzda burada öpüşüyor olurduk."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, ilk randevumuzda öpüşmüştük."

"İlk randevumuzdan sonra," diye açıkladı. "Çünkü ben bir centilmenim."

"Evet," diye homurdandım. "Çünkü bu sabah bana yaptığın şey centilmenceydi."

Sırttı ve sanki hâlâ tadımı alabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Ağzına dikkat etsen iyi olur anne. Ben seni arkadan götürürken saçının çekilmesinden hoşlandığını tüm bu iyi insanların bilmesini gerçekten istiyor musun?"

"Sus!" Elimi Kat'in mükemmel küçük kulaklarının üzerine hafifçe vururken tısladım. Üzerinde küçük kurbağa ayakları olan polar bir tulum ve Estelle Gould'un onun için yaptığı en şirin örgü kurbağa şapkası vardı. Neredeyse üç aylıkken

Etrafına bakmak için başını göğsünden kaldırdı ve hemen ardından tekrar göğüslerimin üzerine yığıldı.

Etrafta dolaştırılmak ve el pençe divan durmak nasıl bir hayat olmalı. Üzerime bağladığım şal onu göğsümde rahat ve sıcak tutuyordu. Havada beni canlandıran bir ısırık vardı.

Ekim aylarını severdim. Yazın sıcaklığını geride bırakmayı severdim. Sonbahar bir nefes alış verişti; bunaltıcı ağırlığı bırakıp canlanmayı solumaktı.

Bayanlar Yardımlaşma Derneği'nin ilk müdahale takvimi için fotoğraf çekimi günüydü. Çocuklar boş buldukları her dakika şınav ve squat çekiyorlardı.

Birden fazla kez Shane'i oturma odasının zemininde kıkırdayan bir bebeği göğsünde tutarak mekik çekerken yakaladım.

Çelik gibi yumurtalıklarım vardı ama dövme, iri yarı bir adam bir bebeğe vurulduğunda bir kadının karşı koymak için yapabileceği çok şey vardı.

Doğum kontrolü için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Geç kaldınız," dedi Austin dereye yaklaştığımızda. Caroline sımsıkı giyinmiş, bir kamp sandalyesine oturmuş, yalıtımlı termosundan bir şeyler yudumluyordu.

Shane kulaktan kulağa sıırttı. "Neden geç kaldığımı bilmek ister misin?" Sıırttım ve kardeşime bir kaşımı kaldırarak onu zorlaması için cesaretlendirdim. Austin inledi. "Siz iki orospu çocuğu bu saçmalığı kesmelisiniz."

"Haklısın," dedi Shane, o şeytani gülümsemesi bir günlük kirli sakalının altında saklanıyordu. Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Ben bir orospu çocuğuyum."

Austin gökyüzüne doğru baktı ve o kadar yüksek sesle küfretti ki çevredeki tüm gümüş saçlı bayanlar hep birlikte onu susturdu.

Caroline'ın yanındaki boş sandalyeye otururken kıkırdadım. "Nasıl gidiyor?"

Bardağını fileli bardak tutucuya bıraktı ve eldivenli elleriyle uzandı. "Biraz yeğen kucaklamasına ihtiyacım var."

Kat'i bana bağlı tutan sargının bir kısmını aşağı ittim ve onu dışarı çıkardım. Onu Caroline'a verirken kıvranıyordu.

"Teyzeye gel," dedi açgözlü bir ses tonuyla. "O kadar değerlisin ki seni paramparça etmek istiyorum." Caroline, Kat'in yanına yerleşirken başını kaldırıp baktı. "Şirinliği yüzünden kızını yok etmek istemem garip mi? Onu parçalamak istiyorum çünkü o çok sevimli."

Güldüm. "O zaman ikimiz de tuhafız. Neredeyse her gün onu el ve ayak

parmaklarını yemekle tehdit ediyorum. O bunun komik olduğunu düşünüyor. Sanırım ben

yamyamlığa yaklaşıyor."

"Bu kadar tatlı bir bebeğe sahip olmak senin suçun."

"Austin'le çocuklarınız olduğunda çok tatlı olacaklar, ben de onları yok etmek isteyeceğim."

Caroline Kat'in tombul yanağını avucunun içine aldı ve ona gülümsedi. "Eski usul çocuk sahibi olur muyuz bilmiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Sağlığım," dedi. "Bu çok fazla olabilir. Evlendikten sonra evlat edinme için onay alma sürecini başlatmayı konuştuk. Bu biraz zaman alabilir, o yüzden bir an önce harekete geçmenin akıllıca olacağını düşündük."

Omzumla onu dürttüm. "Nasıl olursa olsun, ne zaman olursa olsun, harika ebeveynler olacaksınız."

"Peki ya sen ve Shane? Tatlı yeğenimin bir erkek ya da kız kardeşi olacak mı?"

Kat, Caroline'ın krem rengi buklelerinden bir avuç tuttu ve çekti.

Ben uzanıp Kat'in mengeneyle tutulmuş yumruğunu açarken Caroline tısladı. Bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Biliyor musun, sanırım Kat tek çocuk olabilir," dedim Caroline'in buklelerini bebeğin gazabından kurtarıırken.

"Bunu görebiliyorum," dedi Kat'i eldivenleriyle eğlendirirken. "Shane onunla çok iyi anlaşıyor."

"Evet." Bakışlarım bir çadırın kurulduğu dere kenarına doğru kaydı. Her departmandan birkaç temsilci takvim çekiminin on iki adamını oluşturuyordu.

Shane ve Tommy EMS ekibini temsil etti. Austin, Elijah ve Marcus itfaiyecileri temsil ediyordu. Callum, Wyatt ve Lucas ise polis departmanı için oradaydı. AirCare'den biri *Odin-Travis'e* gönüllü olarak katılacağını söylemişti. Gümüş tilki olayı sayesinde tüm ekibin seviyesini yükseltti. İki sevk memuru ve kasaba müdürü grubu tamamlıyordu.

Shane'in gözleri benimkileri buldu ve fotoğrafçının talimatlarını yarı dinlerken bana gülümseyerek köşelerinden kırıştı.

Ben şanslı bir kadındım. Pek çok erkek -sadece gönüllü olarak değil, heyecanla- biyolojik olarak kendisine ait olmayan bir bebeğe 'baba' olmazdı. Ama benim bulutların üzerindeki görüşüme göre Kat onun hayatının ışığıydı.

Daha fazla çocuk sahibi olmak istemediğim gerçeğini düşündüğümde zaman zaman suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Hamileliği ve ebeveynliği ikinci kez yaşamak istesem bile, doğum sonrası depresyonla zihinsel cehennemden geçmek bambaşka bir oyundu.

Elbette, başka bir hamilelikte bunun olacağının garantisi yoktu, ancak bildiğim şey, kızım için tamamen hazır olmam gerektiği ve bu da sınırlarımı bilmek anlamına geliyordu.

Ama Shane ve onun adını göbek adı olarak kullanan kızımızla geleceğe baktığımda kendimi eksik hissetmedim. En ufak bir şekilde bile.

Kendimi kutsanmış hissettim.

Brandie Jean sıcak pembe golf arabasının lastiklerinden çamurlar savurdu. Oturduğu banktan zıpladı ve yan tarafında *DİREKTÖR yazan göz kamaştırıcı* bir megafonu eline aldı.

"İşte başlıyoruz," diye kıs kıs güldüm Caroline'a.

"Geç mi kaldım?" Layla çimlerin üzerinde koşarken nefes nefese kalmıştı. Hâlâ giyinik olan adamların çadırına baktı. "Oh, iyi. Kaçırdım diye endişeleniyordum."

"Hayır, henüz kimse soyunmadı," diye şarkı söyledi Caroline zorlukla bastırdığı heyecanıyla.

"Hey," diye takıldım. "Kardeşimle evleniyorsun. Bunu unutma."

Kıkırdadı. "Bu kasabaya hizmet eden iyi adamları takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Buna içilir," dedi Layla boş bir sandalye kapıp kenara çekerken. Eğildi ve Kat'e uzandı. "Oooh! Bebeği göreyim. O kadar tatlı ki onu yemek istiyorum."

"Değil mi?!" Caroline, Kat'i dikkatle Layla'ya uzatırken şöyle dedi. "Bebek sevimliliği ve bunun için onları sıkmak istemek de neyin nesi?"

Layla yanağını Kat'in yanağına bastırdı ve mutlu bir şekilde mırıldandı. "Yemin ederim, bu kız benim ölümüm olacak. Cal balayımızda beni hamile bırakmazsa gerçekten hayal kırıklığına uğrayabilirim."

"Pekâlâ, millet!" Brandie Jean megafonla bağırdı. Herkes yerinden sıçradı. "Bay January. Önde ve ortada."

"Callum Ocak ayında," dedi Layla sırtıarak, beklentiyle dik otururken.

"Neden bu kadar heyecanlı görünüyorsun?" diye sordum. "Onu her zaman üstsüz görmüyor musun?"

Layla homurdandı. "Tabii ki anlıyorum. Ama onun huysuz kıcını yaşlı kadınlardan oluşan bir kalabalığın önünde poz verirken izlemek? Paha biçilemez. Ona uslu durur ve şikayet etmezse onu daha sonra ödüllendireceğimi söyledim."

"Neden onu dondurma yemeye götürmekten bahsetmediğine dair bir his var içimde?"

Layla sırttı. "Çünkü eskisi kadar masum değilsin. O adamı buzlu şeker gibi yalayacağım."

Nefes nefese kaldım ve Kat'i dikkatlice kollarından çekip aldım. "Bebeğimin önünde yaptığın imalara dikkat et."

Caroline güldü. "Sanki daha kötüsünü yapmadın."

Kat'i kollarımda zıplattım ve ben mırıldanırken gözlerinin ışıldamasını izledim. Kafamı kaldırdığımda Callum gömleksizdi.

Caroline'a, "Merhaba memur bey," diye mırıldandım.

Koyu renkli dövmeler şişkin kasları sarıyordu. Üniforma pantolonunu giymişti ve ekipman dolu kemeri kalçalarının üzerinde fazladan duruyordu, ama hepsi bu kadardı. V kesimlerinden yukarısı tamamen çıplaktı.

"Evet," diye sırttı Layla tırnağını çiğnerken, adamın park halindeki Falls Creek Polis aracına karşı poz verişini izliyordu.

Callum'un iki sivri parmağının ucundan bir çift kelepçe sarkıyordu. Diğer eli müstehcen bir şekilde kemerinin üzerinde duruyordu.

Brandie Jean kollarını salladı ve koltuktan fırladı. "D u r u n !
Biri yağı alsın!" Callum
dehşete düşmüş
görünüyordu.

"Ben yaparım!" Mavis Taylor, Bayan Yardımcı Üyelerden oluşan hazır ekipten bağırdı.

"Hayır!" Estelle Gould, Mavis'i dirsekleyerek yoldan çekerken, "Hayır!" dedi. "Onu yağlayacağım!"

Yetmiş küsur yaşındaki kütüphaneci Maribel Gonzales, Estelle'in saçının arkasından tutup çekti.

Dehşet içinde çığlık attım.

Arı kovanı uçtu.

Estelle soluk soluğa kaldı, avuç içleri başını kavradı.

Brandie Jean onu kolundan yakalayıp geri sürüklediğinde Callum neredeyse kruvazörden kaçmak üzereydi.

"Onu kurtaracak mısınız?" Omzumun üzerinden Layla'ya bakarak sordum. "Tabii ki hayır. Patlamış mısır getirmeliydim. Bu onun en kötü kâbusu."

Güldü. "Büyükanneleler çıldırdı."

Estelle, peruksuz ama başının üzerinde bir ödöl gibi büyük bir bebek yağı şişesi tutarak sürüden ayrıldı ve Callum'a doğru yürüdü.

"Sakin ol Stella," dedi, sanki bir boz ayıyı sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. "Sakin ol benim buruşuk kığım." Parlak avucunu adamın göğsüne vurdu ve

güzelce tanımlanmış göğüs kasları arasında yağı işledi.

Daha fazla el belirdi ve kolları ile omuzları üzerinde çalışmaya başladı. Callum bir kolunu serbest bırakarak silahını tutmayı başardı. Diğer i se koruyucu bir şekilde kasıklarının önüne yerleştirilmişti.

Layla'ya özlemle baktı ve "Kurtar beni" diye mırıldandı. Layla başını salladı ve telefonuyla bir fotoğraf çekti.

"Pekâlâ!" Brandie Jean akbabaları kovarak bağırdı. "Eğlendiniz. Telefonlarınızı alın ve torunlarınızın size öğrettiği gibi fotoğraf çekin. Öyle güçlü bir sosyal medya patlaması istiyorum ki matbaaların mürekkebi aksın."

"Resimleri tekrar mı koyacağız?" Bea Walker aradı. "Torunlarım buna 'Gram' diyor. 'Instant Graham'ın kısaltması. Tıpkı bir mikrodalga s'more ya da başka bir şey. Bu züppeler her zaman yemeklerinin üzerine koymak için fotoğraflarını çekiyorlar," dedi Estelle.

"Bu doğru!" Marilyn Dreese dedi ki. "Çünkü üzerine mücver yapmalısın."

"*Hashtag'ler*," diye düzeltti Brandie Jean.

"Tıpkı 'hashtag yemek pornosu' gibi! Graham kraker uygulaması için!" Bayan Tinsley heyecanla söyledi. "Bu gerçekten çok popüler!

"Hashtag yemek pornosu değil ve bu Instagram - lanet olası graham kraker uygulaması değil!" Brandie Jean tersledi. "Bir sonraki toplantıda not alın. Orada sadece kendi konuşmamı dinlemek için durmuyorum."

Caroline seyahat kupasından höpürdeterek içerken gülerek, "Bu televizyondan daha iyi," dedi.

Fotoğrafçı, kığı yanıyormuş gibi çadıra geri koşan Callum'u kovdu.

Sıra Austin'e gelmeden önce bir avuç gönüllü kurban yağlandı ve fotoğrafları çekildi.

Caroline, bir ağacın yanında poz vermesi için yönlendirildiğinde keskin bir kurt ışığı çıkardı.

"Aman Tanrım," diye kıkırdadım. Ona, çıplak göğsünün üzerinde sadece jartiyerleri olan gözcü pantolonunun alt yarısını giydirmişlerdi.

Biri ona yağla saldırdı ve Caroline o t u r d u ğ u y e r d e n kalkarak büyükannelerle mücadele etti.

"Akbabalar, hepiniz," diye azarlarken yağı kaptı ve onu kendi elleriyle yağladı.

Kadın ellerini adamın göğsünde ve kollarında gezdirirken birbirlerine baktılar.

Layla'ya baktım. "Kusacağım."

"Bunun, Shane'in kıyafetlerinden başka bir şey giymeden kapıyı açtığın onca zamanın intikamı olduğuna eminim."

"O *bir zamanlar* öyleydi. Bu pornografik!"

Layla uludu. "Ben Caroline. Küçük tatlı ay ışığımızın bunu almasına izin ver." "Eskiden bir deri bir kemik olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Bu değil.

GI Joe boku. Elimde resimler var. Biri onu mütevazı tutmalı."

Caroline yüzünde hoppa bir ifadeyle sandalyelere doğru zıpladı.

"Tatmin oldun mu?" Sesimde yargılayıcı ama iyi huylu bir tonla sordum.

Sırıttı. "Zerre kadar değil. Ama daha sonra olacağım."

"Biliyor musun, seni yoldan çıkardığı için kardeşime kızgın olmalıyım ama sen benim yengem olacaksın ve buna kızmam mümkün değil."

"Bay August! Uyanmışsınız!" Brandie Jean seslendi.

Caroline, "Bu Shane," diye fısıldadı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Kat'i hızla bebek askısına yerleştirdim. O küçük yaşlı hanımlar erkeğime dokunamıyorlardı.

Ben sandalyeden kalkmadan önce Caroline'ın nefesi kesildi. Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

Gözleri yaşlarla doldu ve parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Bakışları Shane'in vücuduna kilitlenmişti ama şehvet dolu değildi.

A d a m ı n karnındaki dövmeleri çarpıtan böbrek donörünün yara izine baktı. "Onu hiç gömleksiz görmemiştim."

"Hadi," dedim elini tutarak.

Caroline kalabalığın içinden beni takip etti. Shane bir ambulansın arka tarafının açık kenarına oturmuştu.

Onu sürüklediğimi görünce Shane'in ifadesi yumuşadı.

Bildiği gibi, Caroline hafifçe derideki çıkıntıya dokunduğunda Shane bir heykel gibi hareketsiz durdu.

Daha küçük yara izleriyle - kurşun yaraları ve şarapnel izleriyle - çerçevelenmişti. Seçimler, değişim ve azim üzerine bir hikâye anlatıyorlardı.

Fotoğrafçı ikisinin fotoğrafını çekerken ben yolumdan çekildim.

Austin yanımda belirdi, Caroline'ın Shane'in yanında durup kazağının kenarını yara izini gösterecek kadar kaldırmasını izliyordu. Fotoğrafçı fotoğraf çekerken ikisi de birbirlerine gülümsediler.

Shane tek kelime etmeden arkasını döndü ve sırtının alt kısmındaki böbrek dövmelelerini gösterdi - biri detaylı ve net, diğeri gri ve beyaz mürekkepli.

Ama benim hayran olduğum şey bu değildi.

Omzunun arkasında, kemik kurbağaların arasına sıkışmış yeni bir dövme vardı.

İki yeni kurbağa vardı - büyük bir kurbağa ve yanında bir iribaş. Sanat eseri hala şeffaf bir bakım bandajıyla kaplıydı.

Caroline koşarak Austin ve benim yanıma geldi, çekimin geri kalanını izlemek için onun kolunun altına girdi. Austin'in başının üstünü öptüğünü hayal meyal fark ediyordum ama gözlerimdeki yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Kat bir uyarı çığlığı attı ve hemen ardından sesi camları kıracak desibeğe yükseltti.

Saate baktım. Onu yeni beslemiştim. Belki de bezinin değiştirilmesi gerekiyordu? Poposunu okşadım. İyi hissettirdi...

Shane boynunda stetoskopla poz vermeyi bitirirken onu yatıştırmaya çalışarak ileri geri salladım.

"Sanırım dışarıda yeterince kaldı," dedim Austin'e. "Ben çıksam iyi olacak."

Setten kovulur kovulmaz, Shane koşarak geldi, sadece yarı giyinik olduğu için en ufak bir endişe duymuyordu.

"Buraya gel, bebeğim," dedi McDreamy yüzünü gölgeleyen endişeyle. Shane onu şal taşıyıcıdan çıkarıp göğsüne yasladı ve pembe yanağına bir öpücük bıraktı. Kat hemen yerleşti ve uykuya daldı. "Babana gel."

SHANE

I Evimin ön merdivenlerinde oturmuş, boş araba yoluna bakarken yaprakların yumuşak hışırtısını dinliyordum.

Tedirginlik içime işledi.

Boş bir evde oturmak beni huzursuz ediyordu, bu yüzden adımlar.

Sonbahar güneşi parlak ama serindi. Gözlerimi kapadım ve esintiyi içime çektim, Beth'in döneceği dakikaları sayıyordum.

Bu sabah destek grubu için benimle birlikte American Legion'a gitti, ardından Kelsea ile birlikte öğle yemeğine çıktı ve öğleden sonrasını Chapel Hill'de geçirdi. Kat'i eve geri getirmeyi teklif etmişim ama Beth onunla dışarı çıkıp gezebileceğinde ısrar etti.

Kızlarım olmadan geçirdiğim birkaç saat beni çıldırtıyordu. Onları geri istiyordum. Güvende. Korunmalarını.

Kat'in kaçırılmasından sonraki süreci elimden geldiğince iyi idare ediyordum, ama onlar yanımda olmadığına içimde bir şeyler ortaya çıkıyordu.

Beth'e her şeyden çok güveniyordum ama onlarınki kadar güzel ve narin ruhları olan dünyaya güvenmiyordum.

Cole'dan gelen bir mesaj telefonumu aydınlattı. Birlikte çalıştığı diğer koruma ajanlarından biriyle denizaşırı yeni bir göreve gidiyordu -Dayanamadığı bir kadın.

Bu bir felaket reçetesi idi.

Ona cevap vermek iki dakika geçmesine ve Beth'in arabasının garaj yoluna girmesine yetecek kadar dikkatimi dağıttı. Arabayı park etti ama inmek yerine sürücü koltuğuna oturdu ve gözlerini kapattı.

İyi olduğuna ve hazır olduğunda bana geleceğine güvenerek bekledim. Doksan saniye kontrollü nefes alıp verdikten sonra dışarı çıktı.

"Hey, anne."

"Merhaba."

"Kels ile öğle yemeği nasıldı?"

Ayağındaki botlara baktı. "İyiymiş. Kampüse yakın bir Meksika lokantasına gittik. Bazı meslektaşlarımla karşılaştım."

Kahretsin.

Bu olaydan sonra üniversitenin yoğun bir inceleme altında olduğu bir sır değildi. Profesörlerinden biri karısını eski öğretim asistanıyla aldatmakla kalmamış, onu hamile bırakmış, birçok kez tehdit etmiş ve sonunda bir tür hastalıklı intikam planıyla bebeğini kaçırmıştı.

"Nasıl oldu bu?"

İç çekti ve arabaya yaslandı. "Doğum iznim bittiğinde ve sınıfa döndüğümde Ocak ayını düşündürüyor." Bakışları sedanın arkasındaki araba koltuğuna kaydı. "Her gün yanımda olmaması çok garip olacak."

Eğildim, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim. "Çocuk bakımı için ne yapacağınızı düşündünüz mü?"

Dilimin ucunda bir cevap vardı, ama konu Kat'e geldiğinde, Beth'in önderlik etmesine her zaman izin verdim.

"Birkaç düşüncem var," dedi kayıtsızca, konunun etrafında dans ederek.

Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla sıyırdım. "Hmmm. Bunlar ne?" Mırıldandım.

Dudağını ısırdı ve onu benden uzaklaştırdı. "Austin ve Caroline, onun izinli olduğu günlerde ya da Caroline'in ders verdiği öğleden sonraları yardım etmeyi teklif ettiler."

"Peki yardım edemedikleri günlerde?"

Bir parça çakıl taşını tekmeledi. "Bunu düşünüyordum..."

"İşte benden," diye fısıldadım dudaklarına. "Yardım istemekte sorun yok. Yardım etmek istiyorum. Sorumluluk almak istiyorum. Sadece *sor*."

Alnını göğüs kafesime dayadı ve nefes verdi. "Ben isteyken ona bakmaya razı olur musun?"

"Evet, anne."

"Umarım çok fazla olmaz. Verdiğim derslerin çoğu çevrimiçi ve evden çalışabiliyorum ve-"

"Mazeret yok. Gerekçe yok. Eğer bu iş yürüyecekse -eğer yürüyeceksek- ben varım dediğimde bana inanmanı istiyorum. Ben varım."

"Sana inanıyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "İnanıyorum. Onun için ve benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Sen gittin-" Sesi kesildi. "Ben yapamazken sen onun peşinden gittin. Ben olamadığımda sen hep onun yanında oldun. Ve ben başka bir yere gidebilmek için senden sürekli onun yanında olmanı istemek beni suçlu hissettiriyor."

Başımı salladım. "Hiç de öyle değil anne." Yanaklarını avuçladım. "Tüm bunları kendin için yapmana ihtiyacı var. Bunu görmesi gerekiyor. Senin kendine baktığını, doktoranı yaptığını ve profesör olarak ortalığı kasıp kavurduğunu görmeye ihtiyacı var. Senin harika olduğunu görmeye ihtiyacı var. *Onu harika* yapacak olan da bu."

"Kendime bakmaktan
bahsetmişken..." Başımı eğdim,
meraklıyım ama sessizdim.

Derin bir nefes aldı. "Sanırım biriyle konuşmaya hazır olabilirim..."

"Yani-"

"Bir terapist. Ya da bir danışman. Ya da bir psikiyatrist," diye saçmaladı. "Sanırım- yani- iyi günlerim oluyor. Artık iyi günlerim kötü günlerimden daha fazla. Ama kötü günler hala orada ve içine girdiğimde o karanlık yerden çıkmak zor oluyor. Kelsea ile öğle yemeğindeyken bana oğlu doğduktan sonra bu düşüncelerle nasıl mücadele ettiğini anlattı ve tüm bunları konuşmasına gerçekten yardımcı olan bir bayanı tavsiye etti."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

"Neden kimse bunun ne kadar yaygın olduğundan bahsetmiyor? Yalnız olduğunuzu hissetmek... Bu durumu daha da kötüleştiriyor çünkü tek olduğunuzu ve herkesin sizi yargıladığını hissediyorsunuz."

Onu kollarıma çektim ve sıkıca sarıldım. "Bilmiyorum. Ama birini görmeye gidecek kadar iyi hissetmene sevindim. Ve seninle çok gurur duyuyorum."

Sinirli bir şekilde güldü ve gözlerini sildi. "Teşekkürler bebeğim." Kahretsin, bana böyle seslenmesine bayılıyordum.

Arka koltuğu açtım ve uyumazsa çığlık atmasına beş saniye kalmış gibi görünen Kat'i çözdüm. "Hey, iribaş. Gel buraya."

İlk feryat neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

Beth içini çekti ve bebek bezi çantasını omuzladı. "Muhtemelen onu çok uzun süre dışarıda tuttum ama Kels ile çok iyi vakit geçiriyordum. Onu aşağı indirmek çok zor olacak."

"Meydan okumayı severim. Onu bana bırak. Anneni geri aramalısın. Beni aradı ve Şükran Günü için sahile gelip gelmeyeceğimizi sordu."

İçeri girdikten sonra bölündük ve fethettik. Beth Kat'in bezini değiştirip onu sakinleştirmeye çalışırken ben de Kat'e bir biberon hazırladım. Bu işe yaramayınca yer değiştirdik; Kat mamayı emerken ben onu sallıyordum, Beth ise itirazlarıma rağmen ortalığı topluyordu.

Kat'in göz kapakları yavaşça inerken usulca "İşte oldu," dedim. Baş arkaya düşmüştü ve keyifli bir süt koması içinde uyukluyordu. "İştahına bir kez daha yenildin."

Sallanan sandalyeden kalkıp onu beşiğine yatırırken kendi kendime sessizce güldüm. Bebek telsizinin açık olduğundan emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra gizlice dışarı çıktım ve kapıyı çektim.

Beth yatak odasında idi ve elinde bir çamaşır sepeti vardı. Yatağımızın ucunda durup sepeti karıştırırken telefonu kulağıyla omzu arasına sıkışmıştı.

"Bence bu iyi. Austin'le konuşup ne yapacağını öğreneceğim-"

Ellerimi gömleğinin altından geçirip sütyenini çözmeye başladığım anda sustu.

"Orada mısın, tatlım?" diye sordu annesi telefonda. Beth kekeledi. "Um-yeah-I-"

Göğüslerini avuçlarımla arasına alıp okşadım. Aletim kotumun önünü zorluyordu ve onu kışına bastırdım.

"Beth, tatlım-"

"Buradayım anne," dedi, meme uçlarını parmaklarımla arasında yuvarladığımda sessizce nefesini kesmeden önce.

Parmak eklemleri çamaşır sepetinde bembeyaz oldu.

"Her neyse," dedi Bayan Hale. "Austin'le evindeki uyku düzeni hakkında konuş ve Shane'in ne yemekten hoşlandığını bana bildir."

Elimi taytının içine, külotunun altına kaydırıp Beth'in ıslak amını okşarken şeytan gibi sııttım. "Beth ne yemekten hoşlandığını biliyor," dedim annesinin ahizeden duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Merhaba Shane!" diye haykırdı. "Nasılsın tatlım?"

İki parmağımı içine sokarak Beth'in amını avucumun içine aldım ve iç duvarlarını okşadım.

Dizlerinin bağı çözüldü. Beth'in vücudundaki ana kontrollere erişerek onu macun haline getirmiştım.

Onu göğsümde dik tutmak için tek elimle göğsünü kavradım. "Ben iyiyim Bayan Hale. Umarım siz de iyisinizdir."

Beth telefonu giysi sepetine çarptı, böylece cevabı duyamadım. "Neden içimdeyken annemle havadan sudan konuşuyorsun?" diye tısladı telefonu tekrar açmadan önce. "Anne, seni sonra ararım. Sanırım Kat ağlıyor."

Pis küçük yalancı.

"Tamam, tatlım-"

Beth telefonu kapattı. "Lütfen beni boşalt," diye yalvardı.

Klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırırken kıkırdadım. "Nasıl da kibarca soruyorsun. Bu hoşuma gitti."

"Shane," diye sızlandı, gözleri kapanmıştı.

"İşte sana bir ödül vermek üzereydim, ama sanırım seninle sevişmeyi de en az seninle sevişmek kadar seviyorum."

Amını okşamayı bıraktım ve taytını dizlerine kadar indirdim. Bir elimle saçlarını kafa derisinin dibinden kavradım ve gerginliği sıkı tuttum. Tüyleri bir volkan gibi ensesinden aşağıya doğru patladı.

"Ayaklarını ayır. Sırtınızı eğin."

Çamaşır sepetine yaslandı ve kıçını bana doğru itti.

Saçlarını çekiştirerek kulağını dudaklarıma götürdüm. "İşte benim iyi kızım." Elimi kıçında gezdirdim. "Bence bu kıç pembeyle daha güzel görünür, sence de öyle değil mi?"

O daha sesini çıkaramadan avuç içim bembeyaz kıçına çarptı. Beth nefes nefese kaldı ve başını geriye attı.

Elimle acısını dindirirken "Evet," diye tısladı.

"Bu hoşuna gitti, değil mi anne?" Diğer yanağına şaplak atarken söyledim. İnledi, sertçe nefes verdi. "Evet."

"Aferin kızıma." Saçlarını tekrar çekiştirdim ve parmaklarımı ıslaklığının içinde kaydırarak klitorisini okşadım. "Şu haline bak, benim için damlıyorsun."

"Lütfen," diye homurdandı. "Bütün gün azdım. Lütfen sadece-"

"Ah, ah, ah-" Başparmağımı ağzına soktum, uyarılmışlığıyla kaplanmıştı.

Ben tekrar göğsüyle oynarken Beth boğuk bir çığlık attı.

"Beni çok sertleştiriyorsun." Ereksiyonumu onun çıplak kıkına dayadım. "Çok sert. Seni bu yatağa bağlamak ve söyleyebileceğin tek şey benim adım olana kadar seni becermek istiyorum."

Beth umutsuzca başını salladı.

"Benim için iyi olacak mısın?" Kulağına homurdandım.

"Mhmm-"

Gülümsemem yavaş ve haince kulağının kabuğuna doğru kıvrıldı. "O zaman dizlerinin üzerine çök."

Bir kaya gibi yere düştü, tozlukları hala dizlerini bağlıyken hemen yere çarptı. Fermuarımı açtım ve kot pantolonumu indirdim. Sikim dışarı fırladı, önünde sallanıyordu.

Geniş yeşil gözler bana baktı, masum ve arayış içinde.

Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Çok güzel." Dudağını okşadım. "Hepiniz çok güzelsiniz. O ağzını benim için aç. Ben sana dur diyene kadar sikimi yala, sonra o güzel amcığını döllerimle dolduracağım."

Ayrılmış pembe dudaklarının arasına almadan önce dilinin düz kısmını sikimin alt tarafında gezdirdi. Ağzı sıcak ve ipeksiydi, sikimi mükemmel bir basınçla çekiyordu. Saçlarından tuttum ve başını iterek onu aletimi içine almaya zorladım.

Yutkunmadan ve dilini şaftımın etrafında döndürmeden önce havayı serbest bırakarak tükürdü.

"Yüce Tanrım-" diye inledim "-bu işte çok iyisin."

Eli yukarıya doğru süzüldü ve taşaklarını sıktı. Başımı arkaya attım ve tavana doğru küfrettim. Parmakları geziniyor, daha da geriye çekilirken arkalarındaki hassas deriyle alay ediyordu.

Göğsümden alçak bir inilti koptu. "Siktir-evet-"

Dinamik değişmişti ve o da bunu biliyordu. Ben onu dizlerinin üzerine çöktürmüştüm ama o beni avucunun içine almıştı.

İşaret parmağı göt deliğime bastırıyor, oradaki sinirlerle oynarken omurgamda erotik şimşekler çakıyordu. Sikimin başı boğazının arkasına çarptı ve neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Bu kadar yeter," diye bağırarak başını geriye çektim. Yaramaz bir sırtı takındı.

Onu, çamaşır sepetini yere atacak kadar dizlerinin üzerinde bıraktım.

Kot pantolonumu tekmeleyerek çıkardım ve gömleğimi başımın üzerinden yırtarak bir Las Vegas gösterisi gibi kıyafetlerini ortadan kaldırdım. Gözünü bile kırpmadan onu yatağa yaymışım.

"İşte böyle," diye yatıştırdım. "Hepinizi görmeme izin verin."

Beth gözlerini kapattı ve ben ayak bileklerinden başlayıp bacaklarını öperken ve kalçalarının yumuşaklığını ısıırken yanağını yorganın üzerine koydu. Bacaklarını kavradım ve birbirinden ayırdım. "İşte böyle anne. Bunları benim için aç. Önünde diz çöküp tapınmama izin ver."

Amını bir köpek gibi yaladığımda sırtı yataktan kalktı.

"Shane," dedi fısıltıyla. Ayak parmakları kıvrıldı ve parmakları yatak takımını kavradı. "Oh, Tanrım-"

Kıkırdadım. "Sunağınızda dua eden benim, ama bana hürmetinizi sunmak istiyorsanız, ben kimim ki hayır diyeyim?"

Dilimi parmaklarımla değiştirdim, onu gergin tutmak için parmaklarımı içeri kaydurdım ve üzerine uzanıp karnının her santimini öptüm. Çatlaklarına ve göbeğine ıslak öpücükler kondururken irkildi ve kıvranmaya başladı. Ön kolumu köprücük kemiğine bastırarak onu sabit tuttum.

"Lütfen beni sık artık," diye yalvardı. "Sana içimde ihtiyacım var." "Ve ben bedenimi taşıyan bedeni överken senin de kıpırdamadan durmana ihtiyacım var. çocuk." Belinden öptüm. "İkinizi de güvende tutacağım." Kalça kemiğini öptüm. "Eğer izin verirsen sana bakacağım." Karnının sağ tarafını öptüm. "İkinize de asla sesimi yükseltmeyeceğim." Diğer tarafını öptüm. "Benim için kızın asla benden başka bir şey olmayacak." Göbeğini yaladım. "İkinizi de son nefesime kadar seveceğim ve sonra sizi tekrar görene kadar sevmeye devam edeceğim."

"Shane..." Başımı kaldırdım ve gözlerinde yaşlar gördüm. "Evet de."

Nefes almaya çalışarak dudaklarını yaladı. "Ne için? Bana hiçbir şey sormadın."

Komodinin üzerinde hazır tuttuğum yığından bir prezervatif aldım, yırttım ve yuvarladım. "Hayata evet de." Yavaşça içine kaydım, her santimini ezberledim. "Ağırdan alacağımıza ve bunu çözeceğimize. Ve sen ve ben-" Elleri tuttum, başının üzerinde, yatağa doğru tutarken parmaklarımızı birbirine bağladım "-sen ve ben sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

Başını yatağa doğru eğdi ve boğazını açtı. Onu öpücüklere boğdum. "Seni çok seviyorum Beth," diye nazikçe fısıldadım.

taşaklarını beklentiyle ağrıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben de seni seviyorum." Kollarını ve bacaklarını bana doladı, bizi iki insanın olabileceği kadar yakın tuttu. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"İşini kolaylaştırıyorsun."

Ellerimi yatağa dayadım ve kendimi bir kez daha kılıflamadan önce dışarı çektim.

Kendinden geçmişti.

Onun sıcaklığına girip çıkarken fısıldadığı her umutsuz nefesi ve yalvarışı ezberledim. Yataktan uzaklaştım ve şiltenin üzerine diz çöktüm, kalçalarını kaldırdım ve onu daha sert ve daha hızlı becerirken onu havaya kaldırdım.

Ben amına girdikçe göğüsleri zıplıyordu. Sarı saçları güneş ışığının altın ışınları gibi yayılıyordu.

O benim her şeyimdi.

Tüm dünyam tek bir çatı altına sığmıştı. Şanslı bir orospu çocuğuydum. "Shane," dedi titreyen bir sesle. "Ben-"

"Benim için gel, güzelim. Bana her şeyini ver."

Birbirimizin içine çöktük, yüzlerimizde gülümsemelerle ağır ağır nefes aldık.

Tüm gönül yaraları için. Tüm mücadeleler için. Yaşamak için hayatta kaldığımız her an için.

Buna değdi.

BETH

T Austin'in deniz kıyısındaki evinin açık penceresinden deniz meltemi içeri süzülüyordu. Akıntılar mevsim sonu fırtınasını getirdiğinden perdeler dalgalanıyordu.

"Peki, bunun hakkında hiç konuşacak mıyız?" Shane'in vücuduna yaptırdığı iribaş dövmesinin üzerinde parmağımla gezinirken sordum. Beaufort'tan ayrılıp Falls Creek'e dönmek için bir saat önce yola çıkmış olmalıydık ama Shane'e büyüdüğüm yeri gösterebilmem için annem bu sabah Kat'e bakıcılık yaptı.

Tabii ki bu bir saatlik sekse, en sevdiğim bar olan Jokers'ta kahvaltı için şehre hızlı bir sürüşe ve sonra eşyalarımızı toplamamız gerekirken daha fazla sekse dönüştü.

Dünkü Şükran Günü ziyafetinin kalıntıları, Shane için elastik bel bantlı eşofmanlar ve vücut ağırlığım kadar patates püresi yemek için dolabımdan çıkardığım hamile pantolonu şeklinde hâlâ duruyordu.

Beaufort'taki Şükran Günü tam da ihtiyacım olan şeydi. Shane, Austin, Caroline ve ben üç gün boyunca Austin'in evini devraldık. Zamanımızı ailemle takılarak ve Shane ile Caroline'ı en sevdiğimiz yerlere götürerek geçirdik. Gecelerimiz ise kâğıt oynayarak ve kafa çekerek geçti.

Kat'in etrafı en sevdiği insanlarla çevriliydi ve hatta büyük büyükbabasıyla bile tanıştı.

Geri dönmeyi ne kadar sevsem de, bir memleketler vardı, bir de evler. Shane benimdi.

Austin ve Caroline tatilleri nasıl paylaşacaklarını çözmeye çalışıyorlardı. Caroline'ın tek çocuk olması ve ailesiyle özel anlar geçirmek istemesi ile bizimkileri sahilde ziyaret etme ihtiyacını iyi idare ediyor gibi görünüyorlardı.

Annemin çözümü basitti: Bir dahaki sefere herkes gelsin. Biz. Austin ve Caroline. Caroline'ın ailesi. Hatta Shane'e bir sonraki tatil için Cole Crowder'ı da davet etmesini söyledi.

Onu bu yüzden sevdim.

Austin ve Caroline annemin Şükran Günü yemeğinden sonra uzun hafta sonunun geri kalanını ailesiyle geçirmek üzere Falls Creek'e dönmek üzere yola çıkmışlardı. Evi yakmamaları için ayrılık talimatları vererek iç kesimlere doğru yola çıkar çıkmaz, Shane ve ben sabahın erken saatlerine kadar aklımıza gelen her yüzeyi vaftiz ettik.

Artık gerçekten gitme vakti gelmişti.

Shane yuvarlandı ve beni göğsüne çekti. "Ne hakkında konuşacağız?"

Gülümsedim ve göğüs kafesine bir öpücük kondurdum. "Bana yaptırdığını hiç söylemediğin yeni dövmen."

Saçlarıma sokuldu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Takvim çekimini yaptığınız gün gördüm. Ve bunu gündeme getirmeni bekliyordum."

Kıkırdadı. "Anne, bir şey istiyorsan sorman gerektiğini biliyorsun."

"Sadece söyle bana."

Shane elini bacağımdan yukarı kaydırды. "Evet. Yeni bir dövme yaptırdım." Yuvarlandım, çarşafı çeneme kadar çektim. "Bu bir iribaş." "Evet, öyle."

"Bu kadar belirsiz davranmayı bırakır mısın, *sana anlatırdım ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım?*" Bunu en iyi neandertal erkek sesimle söyledim.

"Eğer dövmemin kızımız için olup olmadığını soruyorsan, evet." Çenemi yukarı kaldırdı ve beni öptü. "Şu anda bulunduğum yeri temsil eden bir dövme yaptırmadım hiç. Sadece geçmişimi. O ve ben olmak istedim."

Kalbim kabardı. Başka ne diyebilirdim ki? Ben şanslı bir kızdım. "Peki ya ben?" Başımı kaldırıp gülümseyen gözleriyle buluştum. "Vücudunda bir yerim var mı?"

"Zaten biliyorsun."

Ona şaşkınlıkla baktım. Vücudunun her santimini kendiminkinden daha iyi biliyordum. Dövmelerini incelemek, kaslarına ve mürekkeplerine hayran olmak için saatler harcamıştım.

Shane sol kolunu yorganın altından çıkardı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Yanımda sen varsın anne." Yüzük parmağını kenetlenmiş ellerimize doğru oynattı.

Alyansın gireceği yere 'B' harfi dövmesi yaptırmıştı. Ellerini kaplayan diğer dövmelerin arasına karışmıştı ama mürekkep çok daha netti.

"Sözlerimi unutma, bir gün seninle evleneceğim. Çok uzak olabilir ama sana söz veriyorum, seni seviyorum ve seni karım yapacağım."

"Ben de seni seviyorum, bekle." Geri çekildim. "Neden uzak olsun ki? Şu anda gidebileceğimiz mükemmel bir adliye var."

"Çünkü seninle bir şartla evlenirim."

"Genelde şartları koyan kadın değil midir?"

Elimi sıktı ve harf dövmesini tekrar gösterdi. "Diplomanı bitirdiğin sürece seninle evlenirim."

Kalbim sıkıştı. Bunun çok fazla olup olmadığını tartışıyordum. Doğum iznim bir aydan biraz fazla bir süre sonra bitecekti ve o zaman annelik, okul, öğretmenlik ve her gece bir iki saat uyku arasında hokkabazlık yapacaktım.

"Beni rehin mi tutuyorsun?"

Burnumun ucunu galadı. "Teşvik edici, sevgilim."

Alaycılığı karşısında gözlerimi devirmiştim.

Sinirlenmiş olmama rağmen Shane beni uzun, yavaş bir öpücük için kendine çekti. Çekildiğinde alnını benimkinin üzerine koydu. "Diplomanı al. Dr. Hale ol. Bunu kendin için yap. Ve sana yemin ederim, ertesi gün seni karım yapacağım. Dr. ve Bay Hutchins olarak tanınmakla ilgili bir sorunum yok. Ama o derece ve onur sadece ve sadece sana ait. Sadece bir günlüğüne bile olsa, bunu kendi adınızdan başka kimsenin adı altında kazanmadığınızı bilmenizi isterim."

"Peki ya Dr. Hale olmayı bırakıp sadece Dr. Hutchins olmak istersem?"

"Bu sefer kuralları ben koyuyorum çünkü bunu yapabileceğini biliyorum. Ve bir daha

Sonra-" Elini kaldırdı ve bana dövmeyi tekrar gösterdi "-Sana olan aşkım tıpkı bu dövmeye gibi. Herkese açık ve kalıcı."

Gözlerimi kapattım ve onun sıcaklığına geri döndüm. "Ama yıllar sürebilir, Shane. *Yıllar*. Ve sadece birkaç yıl değil. Mesela Kat muhtemelen

ben bitirdiğimde birinci sınıfta olacak. Gerçekten o kadar beklemek istiyor musun?"

"Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Seni istiyorum ama benim için kendinden vazgeçmeni istemiyorum."

Eve dönerken hüzünlüydim. Geri dönüp Noel için dekorasyona başlamak için sabırsızlanıyordum.

Noel için Shane'in evini dekore ediyorum.

Kendi kendime gülümsedim çünkü ona neyin çarpmak üzere olduğunu bilmiyordu. Tatil dekoruna *bayılırdım*. Küçük av tüfeği çiftliği çok şenlikli olacaktı. Annem bize o meşhur çelenklerinden iki tane göndermişti; biri benim kapımın önüne, diğeri de Shane'inkine.

Ama hangi noktada sadece bir kapımız olacak?

Tek bir ev?

Bir yandan birlikte yaşamak için çok erken olduğunu hissediyordum ama diğer yandan zaten birlikte yaşıyorduk. Aşkımız hayatımın en korkutucu günlerinden birinde filizlendi. Bir anda ortaya çıktı.

Bir yıl önce yıkılmış ve dehşete düşmüştüm. Hayatımın önümüzdeki on sekiz yılına baktığımda mücadele ve yalnızlık görüyordum. Çok sevimsiz olduğuma inanıyordum. Çok karmaşık. Çok dağınık. Çok fazla yüküm olduğuna.

Ama yalnızlık çektiği tek bir gün bile olmamıştı.

Her zaman Shane vardı.

Kamyonetin kabinine baktım; her şeyi içimde tutmak ve beni çekici bulmasını sağlamak için giymem gerektiğini düşündüğüm kompresyon giysilerine bıçak çektiği yere.

Ama onu kesti ve onun yerine bana sarıldı.

Shane'in gözleri önce arabanın ön panelindeki saate, sonra tekrar yola kaydı. "Ateşli bir randevun falan mı var?" Alay ettim.

Sırıttı. "Hayır. Sadece eve gitmeye hazırım." "O zaman neden uzun yoldan geliyorsun?"

The Lookout'a giden virajı döndü. Bugün bankete başka biri park etmişti ama aracın içinde ceset görünmüyordu.

The Lookout için oldukça standart.

Shane ve ben orada çok eğlendik.

Sonunda şehre vardığımızda lastikler kilometreleri tüketti. The Copper Mule'un önünden geçerken yavaşladı ve özlemle verandaya baktı.

"Aç mısın?"

Başını iki yana salladı. "Sadece seni ilk gördüğüm zamanı düşünüyordum."

Hatırlamaya çalışmak için beynimi zorladım ama tam olarak çıkaramadım." "Benzin İstasyonu'nda tanıştığımızı sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "İlk kez orada konuştuk. Ama ondan çok daha önceydi. Polis departmanından Layla ve Lauren ile Mule'daydım ve sen ve Austin geldiniz. Buraya yeni taşınmıştınız ve o da sizi ziyarete gelmişti. Layla masamızdan kalktı ve Austin ikinizi tanıştırdı."

Göz kırptım. O gün sanki yüz ömür önceymiş gibi geldi.

Ama o oradaydı. Gözlerimi kapatır kapatmaz hatırladım. Shane o gün ve o günden beri her an oradaydı.

Toplum merkezinin ve ilkokulun önünden geçerken, Kadınlar Yardımlaşma Derneği'nin bağış toplama etkinliklerinde birlikte geçirdiğimiz zamanlara güldük. Layla ve Callum'u sırf bu işten sıyrılmak için birbirleriyle nişanlıymış gibi davranmaya zorlayan Hayır Amaçlı Randevu Müzayedesi sırasındaki fısıltılı konuşmalarımızı hatırladı. Austin ve Caroline'ın şüpheli bir şekilde aynı ödülü kazandıkları Kış Isınması hakkında konuştuk.

İyi. Artık birlikte olduklarına göre, Brandie Jean'in beni Ballentine Evi'nde hafta sonu konaklama teklifini Austin'e vermeye ikna ettiğini itiraf etmeye hazırdım.

Her fırsatta, hikâyemizin parçaları tüm kalbimle sevmeye başladığım bu küçük kasabaya sonsuza dek kazınacaktı.

Shane sokağına döndü, araba yoluna yaklaşırken yavaşladı. Kedi Richard evin önündeki verandada oturmuş, garaj yoluna yığılmış arabalara, motosikletlere ve kamyonlara öfkeyle bakıyordu.

"Çocuklar antrenman yapmaya mı geliyor?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla Austin ve Caroline'ın Tyree'lerle birlikte olması gerekiyordu; Callum, Layla ve Büyükanne Fletcher ise günü Mousavis'lerle geçireceklerdi.

Shane sadece gülümsedi. "Hayır."

İçeride koşuşturan bedenleri gördüğümde kalbim hızlandı. Onun elini tuttum. "Shane..."

Kamyonu park ederken nazik gözleri benimkilerle buluştu.

"Ne yaptın sen?"

"Ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım."

Yanıma gelip kapımı açtı ve Kat'i araba koltuğundan indirmeden önce bana yardım ederken donup kaldım.

Elimi tuttu ve beni yürüyüşe çıkardı.

"Neden bu bir evlenme teklifi olacaktı gibi hissettiriyor?" Gözlerim buğulanmaya başlamıştı bile. "Az önce benimle evlenmen için beş yıl beklemem gerektiğini söyledin."

Shane kıkırdadı. "Bu bir yüzükten daha fazlası anne." Elimini bıraktı ve kapıyı açtı. "Bu hayatımızın geri kalanı."

Kutular oturma odasını doldurdu. *Benim eşyalarımın* kutuları. Kat'in eşyalarının kutuları. Mutfak aletleri ve süs eşyaları büyük kutulardaydı. Kutular arasında Callum, Layla, Austin, Caroline ve Brandie Jean de vardı.

Bilmem gerekirdi.

Kamyondan iner inmez Aşk Büyüsü'nün kokusunu aldım.

"Sürpriz!" Caroline panik içinde bağırdı. "Lütfen kızmayın! Biz sadece talimatları uyguluyorduk."

Gözlerimi kırptım, gördüğüme inanamadım. "Beni evine taşıdınız."

Bütün evim -büyük mobilyalar hariç- Shane'in oturma odasında duruyordu.

"Caroline ve ben dün erken ayrıldık, böylece her şeyi toplayabildik. BJ, Cal ve Layla bugün hepsini taşımamıza yardım etti," dedi Austin.

Bu muydu? Kokladım. "Neden boya gibi kokuyor?"

Shane başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Sana küçük bir sürpriz yapmak için diğer yarım ile işbirliği yapmış olabilirim."

Caroline bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Senin diğer yarın olduğumu sanıyordum."

Omuz silkti ve beni çocuk odasına doğru yönlendirdi. "Evet, Caroline benim böbreğimi aldı, yani..."

Arkama baktım ve müstakbel baldızıma göz kırptım. Shane çocuk odasının kapısını açtı, sonra geri çekildi.

Nefesim kesildi.

Galaksiler.

Standart bej duvarların üzerine yeni bir duvar resmi yapılmıştı ama bu Caroline'ın benim evimde yaptığı orman temalı resim değildi. Bu... Çok daha fazlasıydı.

Beşğin arkasında *Katherine Shane* yazan bir tabela asılıydı. EMS gömleğinden yaptığı ayıyı beşğin köşesine sıkıştırmıştı.

Ellerimi ağzıma götürdüm, gözlerime inanamıyordum. Bütün oda yıldızlarla kaplanmıştı. Beşğin üzerinde bir ay mobili asılıydı. Sanki evrenin kenarında duruyormuşum, bilinmeyene atlamak üzereymişim gibi hissettim.

Temaya tam olarak uymayan bir ayrıntı vardı; tığ işi siyah-beyaz bir yorgan. Her karede değişen matematiksel semboller vardı. Artı. Eksi. Çarpma. Böl.

"Büyükannem bunu senin için yaptı," dedi Callum.

Shane Kat'i bir koluna sıkıştırdı ve diğer koluyla beni yanına çekti. "Ona Katherine Johnson'ın adını verdin, değil mi? Astronotların dünyanın yörüngesinde dönmesine yardımcı olan matematikçinin?"

Yüzümden akan yaşlara rağmen güldüm. "Bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kıkırdadı. "Tabii ki hatırladım. Bana başka hiçbir şey sana mantıklı gelmediğinde matematiğin geldiğini söylemiştin."

Bunu ona söylediğimi zar zor hatırlıyorum. Kat'in adını nereden bulduğumu sorduğunda ise bayılmak üzereydim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım inanamayarak.

Ekibin geri kalanı etrafımda toplanırken Shane elimi sıktı. "Hayat her zaman mantıklı olmayacak. Anlamlı olduğunda birlikte kutlayacağız, olmadığında da birbirimize yaslanacağız. Acılar boyunca. İyileşirken. Bizi kurtaracak ve hayatı yaşamaya değer kılacak şeyleri beklerken. Tüm bunların bir amacı olduğu inancına sıkı sıkıya sarılacağız."

EPILOG

OceanofPDF.com

P Kasabanın yarısı mutfağımıza doluşup Kat'in ilk doğum günü pastasını parçalamasını izlerken kahkaha sesleri evi doldurdu. Yeşil krema her yere uçuştı. Mama sandalyesine sıçradı ve Mikrodalgaya yapışmış.

Kat'in gözleri irileşti, tereyağı kreması patlamasının zincirleme reaksiyonu karşısında şok oldu. Dondu kaldı, değerlendirdi, sonra iki kolunu gidebildiği kadar yukarı kaldırdı ve yıkılmış kurbağa pastasına çarptı. Parmaklarını pasta ve krema karmaşası içinde ezip ezip ezerken karnından çılgınca bir kıkırdama yankılandı.

Beth yanımda durmuş, ben fotoğraf görevindeyken telefonuyla video kaydediyordu.

Kat balıklama atladı ve tüm yüzünü pastanın içine soktu.

Bir dizi fotoğraf çekerken güldüm. "Sanırım tatlıya düşkün olacak."

Beth gözleri yaşararak, "Dürüst davranıyor," dedi.

Her yerde ambalaj kâğıtları, hediye poşetleri ve kâğıt mendiller vardı. Dışarıdaki balonlar Ağustos sıcağında solmuştu ama Kat ilk kez şekerinin zirvesine ulaşıyordu.

Olivia Childers, Kat'in büyükanne ve büyükbabasının arasında duruyordu. Julie daveti kibarca reddetmişti ama bunun tek nedeni Odin'in oğullarıyla kaliteli zaman geçirmek istediği yeni göl evlerinde bir hafta sonu geçirecek olmasıydı. Ağırdan alıyorlardı ama işler onlar için iyi gidiyor gibiydi.

Beth ve Julie genellikle Beth'in bahar ve yaz boyunca verdiği dersler arasında haftada bir kez öğle yemeğinde buluşup hayattan konuşmayı başarıyorlardı.

Olivia telefonunu kontrol ederken, "Beni ağırladığın için teşekkürler," dedi. "Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bay Travis beni almaya geliyor. O ve Josh gölden birlikte dönecekler, böylece beni de yanlarına alıp yola çıkabilecekler. Ehliyetimi almak için birkaç saat çalışmam gerekiyor."

"Nasıl-uh... Nasıl gidiyor? Onunla ve annenle... takılıyoruz."

Olivia güldü. "Çıktıklarını biliyorum. İyi bir şey. Sanırım bazen hâlâ garip geliyor ama iyi biri. Köpeğini seviyorum. Ama sanırım burada takılmak benim için de garip."

Ne demek istediğini biliyordum. Olivia ya da kardeşlerinden biri Kat'i ziyarete her geldiğinde kendimi suçlu hissederdim.

Babalarının hayatta olmamasının sebebi bendim. Ama o ya da kızım arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her seferinde bunu yapardım.

Hayat her zaman kolay seçimlerle dolu değildi. Bazen herkesin kazanacağı bir sonuç yoktu.

Beth, Kat'i mama sandalyesinden kaldırıp üzerindeki tüm krema ve kırıntıları temizlemesi için hemen lavaboya bıraktığında konuklar vedalaşmaya ve süzölmeye başladı.

Kat bitmek bilmeyen bir 'baba, anne' dizisini tekrar tekrar mırıldandı.

Austin ve Caroline kalan yemeklerin üzerini kapatıp buzdolabına yerleştirirken, Beth'in ailesi de "Zıp Zıp Doğum Günü, Kat" yazılı pankartı indirmeye başladı.

Olivia, Beth ve benimle hızlıca kucaklaşarak vedalaştı ve ben de Beth'e yardım etmek için kollarımı sıvadım. Hâlâ kıkırdayan Kat'i hızlıca ovarken dirseklerini sabunlu suya batırmıştı.

"Koca bir yıl," diye mırıldandım onu kollarımın arasına alırken. "Koca bir yılı geride bıraktık anne."

Durakladı, iki elini de Kat'in üzerinde tutarken omzunu kullanarak bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "On yıl mı yoksa on dakika mı geçti anlayamıyorum."

"Günler uzundur ama yıllar kısadır."

Kat'in kıkırdamaları yumuşadı ve başını yorgun bebek sallantısı yaptı.

"Kaza yapmak üzere," diye not ettim.

Beth sesini fısıltıya indirmeden önce, "Bu ikimiz için de geçerli," dedi. "Ailemin Austin ve Caroline'la kalmasına sevinmem kötü bir şey mi? Sadece uyumak istiyorum."

Kıkırdadım, "Boş bir evimiz olur olmaz uyku zamanı."

Çamaşır dolabından bir havlu aldım ve Beth'in kıvranan pembe bebeği içine koyabilmesi için açtım. Onu bir burrito gibi sardım ve çocuk odasına taşıdım.

Hayat hiç olmadığı kadar iyiydi.

Bir ailem vardı. İyi bir kadın ve bir kızım. Hale'ler beni hiç düşünmeden kendilerinden biri olarak yanlarına almışlardı. Austin ve ben, Beth'le uzun vadeli bir ilişki içinde olduğumu nihayet kabul ettikten sonra, eskisi kadar yakın değildik.

Caroline ve ben her zamankinden daha yakındık. Dibe vurmakla ilgili tüm korkularım yersiz çıkmıştı. O benim yardımcım olmuştu. Onun yanımda olması güzeldi, özellikle de elimde olan şeyle.

Ben Kat'e temiz bir bez bağlarken Beth kafasını çocuk odasına uzattı. "Herkes dışarı çıkıyor. Annemler sabah Beaufort'a dönmeden önce onlarla The Copper Mule'da akşam yemeğinde buluşmak senin için sorun olur mu?"

Kat'in şifonyer çekmecesinden temiz bir tulum çıkarıp nemli tenine geçirirken, "Evet, sorun değil," dedim. Çoktan çökmeye başlamıştı. "Hadi Tadpole," dedim onu göğsüme yaslayıp ayaklarımın arasında zıplatarak sağlam bir uykuya dalmasını sağlarken. Başını omzuma yasladı, küçük nefesler boynumu gıdıklıyordu.

Beth kapı aralığına yaslanırken usulca gülümsedi. "Çıktı."

"Onu uyutmak istememem kötü bir şey mi? Sonsuza kadar bu kadar küçük kalmasını istemem?"

Bıyık altından güldü. "Kendi bezini değiştirebilseydi iyi olurdu."

Başımı onun başını kaplayan bal sarısı saçlarının üzerinde gezdirdim. Saç tellerini yüzünden uzak tutmak için ara sıra toka takmaya başlamıştı ve bu kalbimin sıkışmasına neden oluyordu.

Çok hızlı büyüyordu.

Zamanı yavaşlatmak istedim. Birlikte durdurmak istedim.

İlk nefesini aldığından beri onunla birlikteydim ve bu asla yeterli bir zaman olmayacaktı.

Beth ve benim hâlâ kötü günlerimiz vardı. Kalkmak istemediğimiz günler. Zihinsel bulanıklığın ötesini görmenin zor olduğu günler. Ancak bazen kendiniz için ortaya çıkacak enerjiniz olmadığında başkaları için ortaya çıkmak daha kolaydır.

Kat için perdeleri açtık ve her gün işe koyulduk. Ve saat gibi, sis her zaman dağıldı.

Ertesi gün her zaman bir öncekinden daha iyiydi.

"Hadi baba. Onu yere bırak da uyuyalım," dedi Beth.

Kat'i beşiğine yatırıp rahat ettiğinden emin olurken "Peki," diye homurdandım.

Beth yatak odasına yönelmeden önce elinden tuttum ve onu evin içine doğru sürükledim. Halının üzerinde tökezleyerek gıcırdadı. "Shane!" diye tısladı. "Uyuyacağımızı sanıyordum. İnan bana, biraz kestirmem lazım yoksa gerçekten huysuzlanacağım."

"Bir saniye, sonra yapacağız."

Onu oturma odasına çektiğimde Beth kayarak durdu. "Neler oluyor?"

"Sana bir hediyem var," dedim Aralık ayında bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde. "Beni yanlış anlama, kızımızı kutlamayı ve onun çamura batmış domuz gibi pastanın içinde yuvarlanmasını görmeyi seviyorum ama bence bizim de küçük bir kutlama yapmamız gerekiyor. Koca bir yılı geride bıraktık ve o hâlâ hayatta ve tek parça."

"Buna içilir," dedi Beth kanepeye uzanırken.

Bir yaşındaki çocuğumuz tarafından tahrip edilmemiş bir hediye çantası aldım ve ona uzattım. "Bu senin için anne."

Başını eğdi ve kâğıt mendili çıkarırken bana tuhaf bir bakış attı. "Kendimi kötü hissediyorum. Sana hiçbir şey almadım."

"Hayır. Sadece aç."

Yüz yüze gelebilmek için sehpanın kenarına oturdum.

Beth genellikle oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran Mason kavanozu çıkardı. Dün ona parti sırasında ayak altında olmaması için kavanozun yerini değiştireceğimi söylemiştim ama öyle olmadı.

Beth kafasını kaldırdı, ayıklık fişleriyle dolu kavanozu incelerken kafasının karıştığı belliydi.

Öne doğru eğildim ve üstteki ilk parçayı aldım. "Üç aydır ayığım." Bir sonrakini aldım. "Bir gündür ayığım." Ve bir sonraki. "Altı aydır ayık." Ve bir sonraki. "Bir yıldır ayığım."

Her bir çipi ve anahtarlığı teker teker elime aldım ve kutladıkları ayıklık dönemini okudum.

"Geçmiş pek bir hediye sayılmaz ama benim için öyle. Eğer o zaman vazgeçmiş olsaydım, sana sahip olamazdım. Sen benim hediyeysin. Kızımız benim hediyem. Bu çiplerden sonra seninle geçireceğim her gün bir hediye. Ve sana söz veriyorum, bu fişlerin hiçbirini hafife almıyorum. Onlar bitiş çizgisi değil; onlar kilometre işaretleri. Daha gidecek yolum var ama bunu tek başıma yapmak istemiyorum." Kalan cipsleri dışarı attım. Konfeti gibi yere düştüler ama en alttaki küçük kadife kutuyu yakaladım.

Beth'in gözleri fincan tabağına döndü ve ellerini ağzının üzerine kapattı.

Kalbim durdu, sinirlerim patlamak üzere olan bir kimyasal reaksiyon gibi gerildi. Kutuyu açtım ve uğruna para biriktirdiğim yüzüğü çıkardım.

"Aldığım her nefeste karım olarak seninle birlikte olmak istiyorum."

"Shane," diye fısıldadı parlayan gözyaşlarını silerken.

Sehpadan kaydım ve tek dizimin üzerine çöktüm. "Benimle evlenir misin?"

Yüzüğü takarken eli titredi, sonra onu öptüm.

"Çok güzel," dedi gülerek, gözyaşları yüzünden aşağı süzülse de.

"Caroline'ı seçmesi için yanımda götürdüm."

Beth kollarını bana doladı ve kanepeden kayarak içime girdi. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim. Kat'i sevdiğin için. Bizi istediğin için."

Onu önce şefkatle, sonra derinden öptüm. "Hep öptüm. Her zaman da öpeceğim."

BONUS EPİLOG

Shane ve Beth'e veda etmeye hazır değİl misiniz?

Baharatlı bonus sonsözlerini alın, sonra geri gelin ve bu kitabı mümkün kılan insanlara *teşekkürlerimi* okuyun!

[Geleceğe bir bakış için buraya tıklayın!](#)

OceanofPDF.com

SIRADA NE VAR?

Bu sonbaharda müstehcen bir şeyler hazırlıyorum!

Sıradakini beklerken, *100 Ömrümüz'e* göz atın ve bu ateşli koruma romantizminde başroldeki Miles'a destek olan Shane'in en iyi arkadaşı Cole'u tanıyın! [100 Ömrümüzü](#) okumak için buraya tıklayın!

Shane ve Beth'in bonus sonsözde nerede evlendiklerini merak ediyormusunuz? [Beaufort Poker Kulübü serisinin tamamını şimdi okuyun!](#)

Yeni kitap duyurularını, güncellemeleri ve tanıtımları takip etmek için Maggie'yi sosyal medyada takip edin!

Instagram: @authormaggi Gates

[Facebook](#)

[Facebook Okuyucu Grubu: Poker Kulübü - Maggie Gates'in Okuyucu Grubu](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Daha önce hiç bu kadar zorlandığım bir kitap yazmamıştım. Beni en rahatsız edici şekillerde savunmasız bıraktı. Beth'in zihinsel savaşlarının ağırlığını yıllar önce yaşadığım gibi hissettim.

Dürüst olmak gerekirse, bu kitapta yazdıklarımın çoğunu utandığım için asla yüksek sesle söylemedim. Ama Shane'in Beth'e söylediği gibi, birini aramak her zaman için içinize atmaktan daha iyidir. Önemli bir şey olduğunu düşünmeseniz ya da geçeceğini düşünseniz bile, birine söyleyin. Dışarıya vurun.

Sana söz veriyorum:

Sana söz veriyorum, yarın daha iyi olacak. Öyle hissetmediğini biliyorum. Tüneldesin ve her yer zifiri karanlık. Ben de oradaydım. Ne kadar karanlık olduğunu biliyorum. Ama ben diğer tarafta duruyorum ve sana söz veriyorum, *söz veriyorum*, ışık var.

Yarın için savaşmaya devam edin.

XO,

-Mags-

NOT. Çünkü sen süper havalısın, [hadi arkadaş olalım!](#)

Sevgiyi yaymak ister misiniz? [Amazon](#) ve [GoodReads](#)'te bir yorum bırakarak bu kitap hakkında ne düşündüğünüzü başkalarına anlatın (bunu yaparsanız gerçek bir mutluluk dansı yapacağım)!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Landon'a: Başardık. Güzel günlere.

Melina Joon'a: Layla'nın hikayesinin belirsiz fikri hakkında sohbet etmemizin gerçek YILLAR önce olduğuna inanamıyorum. Şimdi serinin sonuna geldik. Sen bu kitapların temel taşıydın. Kalp. Aşk. Ruh. Sizi tanıdığım için çok minnettarım. Dünya için inanılmaz şeyler yapmaya devam edin.

Mikayla'ya: Eğer biriyle kaçırlırsam, umarım bu sen olursun.

Mandy'ye: Sen en tatlı sırdaş ve cesaretlendirici, belalı ekskavatör sürücüsü ve vahşi anne ayısın.

Nicole'e: Eğer biri beni ve Mikayla'yı kurtarmaya gelirse, umarım o sensindir. Odun öğütücünün elektriğini kestim.

Kayla C'ye: En sessiz güvenilir varlık olduğun için teşekkür ederim! Yaptığın her şey için sana minnettarım! Kıç tekmelemeye devam et!

Crosby'ye: "Yardıma ihtiyacım var ama seninle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok!" dediğimde tepelere kaçmadığın ve belalı bir asistan olduğun için teşekkür ederim. Sana ve yaptığın her şeye sonsuza kadar minnettarım!

Hype Ekibime: Coşkunuz ve teşvikiniz için teşekkür ederim! Hepiniz kitap ekibimin önemli bir parçasısınız ve her öneri, video ve gönderi için çok minnettarım!

Hassasiyet Okuyucularıma: Deneyimlerinizi paylaştığınız ve bu karakterleri oluşturmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Çok değerlisiniz!

ARC Ekibime: Sizler harikasınız! Heyecanınız ve desteğiniz beni her gün şaşırtıyor. Beni yaşayan en havalı insan gibi hissettiriyorsunuz. Her biriniz için çok minnettarım. Kitaplarımı desteklemek için zamanınızı ve platformlarınızı gönüllü olarak kullandığınız için teşekkür ederim!

Okuyucularıma: Çünkü hepinizin adını tek tek saymak bu kitabın uzunluğunu iki katına çıkarır: Kitap yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Dünyada gerçek hayattaki poker kulübümden daha büyük bir insan grubu olmadığına tamamen ikna oldum. Hepiniz inanılmaz insanlarsınız! Bu karakterleri sevdiğiniz ve hikayeleri hakkında benim kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim! Heyecanınız, cesaretiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim!

Starbucks Baristalarına: Benimle hiç konuşmuyorsunuz ya da neden haftada 40 saatten fazla bir köşede oturduğumu sorgulamıyorsunuz. Bunun için teşekkürler.

Formül Şirketi Temsilcisine: Çocuk doktorunun ofisinin lobisinde bana örnek kutular verdiniz ve bu nefes almama yardımcı oldu.

Pediatric Hemşiremize: Sen buz çözülmüş bir Pop Tart'sın. Umarım yastığın her zaman sıcaktır, geç kaldığında her kırmızı ışıktaki geçersin ve bir daha asla iyi bir park yeri bulamazsın.

MAGGIE GATES TARAFINDAN DA

Bağımsız Romanlar

Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı Bir Askeri Romans

Her Şeyden Daha Azı Yok: Bir Spor Romantizmi

Bunun İçin Ağla: Düşmanlardan Aşıklara Bir Romantizm

100 Ömrümüz: Ateşli Bir Bodyguard Romantizmi

Beaufort Poker Kulübü Serisi

Poker Face: Küçük Bir Kasaba Romantizmi

Wild Card: Bir İkinci Şans Romantizmi

Kare Anlaşma: Bir Playboy Romantizmi

In Spades: Küçük Kasabalı Bir Milyarder Romantizmi

Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi Romantizmi

Bahisçi Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romantizm

Falls Creek Serisi

Bizi Acıtan Şey: Küçük Bir Kasabada Sahte Nişan Romantizmi

Bizi İyileştiren Şey: Bir Yaş Aralığı Romantizmi

Bizi Kurtaran Şey: Küçük Bir Kasabada Bekar Bir Annenin Romantizmi

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Maggie Gates, sıcak ve mizah dolu, çiğ, ilişkilendirilebilir aşk romanları yazıyor. Kuzey Carolina'yı evi olarak görüyor. Boş zamanlarında karakterleri hakkında hayaller kurmaktan, country müzik dinlemekten ve bulabildiği tüm barbekü ve tacoları yemekten hoşlanıyor! Takıntı derecesine varan küçük kasaba romanları sevgisi nedeniyle Kindle'ı her zaman elinin altında.

Gelecekteki kitap güncellemeleri için Maggie'yi sosyal medyada takip edin.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

